THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

TESS GERRITSEN

CERRAH VE ÇIRAK'IN YAZARI

"Tüyler ürpertici...
Doktor Gerritsen'in morguna hoş geldiniz."
Publishers Weekly

GÜNAHKAR

MARTI

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

TESS GERRITSEN

CERRAH VE ÇIRAK'IN YAZARI

"Tüyler ürpertici...
Doktor Gerritsen'in morguna hoş geldiniz."
Publishers Weekly

GÜNAHKAR

MARTI

Günahkar

Tess Geritsen

Selim Yeniçeri

GİRİŞ

Andhra Pradesh
Indien

Şoför adamı bulundukları yerden daha fazla ileri götürmek istemedi.

Bir mil kadar önce, metruk Octagon Kimyasalları Fabrikası'nı geçtikten sonra, asfalt artık yerini ollarla kaplanmış toprak bir yola bırakmıştı. Şoför çalılıkların arabasını çizebileceğini, son yağmurlardan sonra oluşan balçığın tekerleklerine bulaşabileceğini bahane ederek mızmızlanıyordu. Peki ne olacaktı şimdi? Geri kalan yolu yayan mı tepecekti yani? Howard Redfield iki saat boyunca şoförün neden yola girmek istemediğine dair saçma sapan bahanelerini dinledi. Kimse kolay kolay korktuğunu itiraf etmezdi zaten.

Redfiel'ın başka seçeneği yoktu sonuçta. Yola yayan devam etmek zorundaydı.

Bir şeyler söylemek için şoförün kulağına eğildi. Adamın teri leş gibi kokuyordu. Sürekli birbirine çarpıp sakırdayan boncuklarla dolu dikiz aynasından şoförün kapkara gözleriyle onu incelediğini gördü.

"Beni burada bekleyeceksin değil mi?" diye sordu Redfield. "Tam burada beni bekle."

"Ne kadar bekleyeceğim?"

"Bir saat kadar. İşim biter bitmez geri döneceğim."

"Size söyledim. Orada görecek bir şey yok. Artık orada kimsecikler yok."

"Sen burada beni bekle tamam mı? Bekle beni. Şehire döndüğümüzde sana ücretinin iki katını ödeyeceğim."

Redfield sırt çantasını kapıp klimalı arabadan dışarı adım attığı anda korkunç bir nem denizinin içinde hissetti kendini. Kolejde okurken üç kuruş parayla sersefil Avrupayı keşfe çıktığı günlerden beri ilk kez sırt çantası takıyordu. Elli bir yaşında, sarkık omuzlarından birine çantanın bir sapını asmış vaziyetteyken kendini özenti gibi hissetti birden.

Ama bu hamam gibi ülkenin herhangi bir yerine arıtılmış içme suyu, böcek kovucu ve güneş koruyucusuyla yara merhemi olmadan gitmesi kendisi için bir felaket olurdu. Ve tabii kamerası. Kamerasını arabada bırakacak hali yoktu ya. Akşamüstü olmasına rağmen hâlâ yakıcılığından bir şey kaybetmemiş güneşin etkisiyle şıpır şıpır terler vaziyette bir süre ayakta durup kafasını kaldırdı ve gökyüzüne bakıp düşündü: Harika! Güneş gittikçe

alçalıyor, bütün sivrisinekler karanlığa üşüşecek şimdi. Akşam yemeğiniz geliyor sizi küçük gereksiz hayvancıklar.

Yola koyuldu. Uzun çimenler yolu görmesini engelliyor, yürüyüş ayakkabıları bileklerine kadar çamura batarken sendeleyip duruyordu. Aylardan beri buraya tek bir aracın gelmemiş olması gayet açık bir şekilde anlaşılıyordu. Doğa ana görevini yapmış, toprağı çabucak eski haline getirmişti. Durup üzerine üzerine gelen böcekleri elleriyle kovmaya çalıştı. Arkasına bir göz attığında arabanın artık görüş alanından çıktığını görüp kendini huzursuz hissetti. Acaba şoför onu gerçekten bekleyecek miydi, yoksa adama güvenmekle hata mı etmişti? Adam o kadar yolu söylene söylene gelmiş, bir de gittikçe kötüleşen yola girdiklerinden beri gittikçe daha da fazla tedirginleşmeye başlamıştı. "Burada kötü insanlar vardı ve bu bölgede çok kötü şeyler oldu," demişti şoför. Kaybolabilirler ve kimsecikler de onları bu Allah'ın unuttuğu yerde arama zahmetine girmezdi ona göre.

Redfield hızla yola koyuldu.

Her tarafını bir nem bulutu kaplamıştı. Sırt çantasındaki suyun şıkırtısını duyuyor, ama daha şimdiden susamasına rağmen su içmeyle vakit kaybetmemek için durmuyordu. Gün batınıma kadar hiç durmadan, bir ya da bir buçuk saat kadar ilerlemeliydi. Etrafını saran ağaçların gölgeliklerinden gelen seslerin kuşlar olabileceğini düşündü. Şimdiye kadar hiç böyle bir kuş cıvıltısı duyduğunu hatırlamıyordu. Bu ülkede herşey garip ve gerçeküstüydü. Ağır adımlarla yürümeye devam etti. Uykudaymış gibi hissediyordu kendini. Sırtından şıpır şıpır ter akıyordu. Her bir adımla birlikte kendi nefesinin ritmi de gittikçe yükseliyordu. Haritaya bakılırsa sadece bir buçuk mil yol katedecekti, fakat sanki sonsuza kadar yürüyecekmiş gibi hissediyordu kendini. Sinek kovucudan yeni sürmüş olmasına rağmen en ufak bir şekilde etkilenmemişti sivrisinekler kremden. Kulakları vızıltılarıyla uğulduyor, yüzü kaşınıyordu. Derin bir çamura daha saplandı ve uzun otların içine, dizlerinin üstüne düştü. Nefesini tutup ağzına dolan otları tükürdü. Cesaretini yitirmiş, iflahı kesilmişti. O kadar ki, bir an her şeyden vazgeçip, kuyruğunu sıkıştırıp Cincinnati'ye giden ilk uçağa atlayıp gerisin geri dönmeye karar verdi. Zaten ödlekçe davranması onun çok daha fazla emniyette olmasını sağlardı.

Derin bir of çektikten sonra ellerinden güç aldı ve önündeki otları inceleyerek yavaşça ayağa kalkmaya çabaladı. O yeşil keskin uçlu otların içinde parlayan bir şey ilişti gözüne. Metal bir şey. Aslında basit, ucuz metalik bir düğmeydi bu. Ama bir anda üzerinde bir simge olduğunu fark etti.

Bir tılsım. Onu cebine attı, bacakları üzerinde doğruldu ve yürümeye devam etti.

Sadece birkaç yüz metre sonra yol birden uzun ağaçlarla çevrili geniş bir alana açılıvermişti. Alanın uzağında bir kenarda tenekesi paslanmış çatısıyla, cüruf briketinden yapılmış alçak, ıssız bir bina çarptı gözüne. Kuru dallar çatırdıyor, otlar hafif hafif esen rüzgarda dalgalanıyordu.

Burası tahmin ettiği yer olmalıydı. Olayların vuku bulduğu yer.

Birden çok hızlı nefes alıp verdiğini fark etti. Kalbi, sıkışmıştı. Sırt çantasını yere indirdi, açtı ve kamerasını dışarı çıkarttı. Kanıt her şeydir, diye düşündü. Octagon seni yalancılıkla suçlayacak. İtibarını sarsmak için ellerinden ne geliyorsa yapacaklar. O yüzden kendini en iyi şekilde savunmak için hazır olmalısın. Gerçeği söylediğini ispat edebilmelisin.

Kararmış dalların arasından açıklıkta yürümeye başladı. Ayaklarıyla dalları iteledikçe etrafa tuhaf bir koku yayılıyordu. Bir anda bütün vücudu buz kesmişti.

Bunlar ölü yakılan odun yığınlarından arta kalanlardı.

Terden sırılsıklam olmuş elleriyle objektifin kapağım açtı ve resim çekmeye koyuldu. Gözlerini vizöre yapıştırmış, hiç durmadan fotoğraf çekiyordu. Yanmış bir kulübeden arta kalanlar. Otların üzerinde bir çocuk terliği. Bir sariden kalan bir parça kumaş. Nereye baksa ölümü görüyordu.

Sağına döndü. Yeşil bir duvar halısı takıldı objektife. Tam başka bir foto daha çekecekti ki, bir anda parmağı dondu kaldı deklanşörün üzerinde. Biri kayarcasına geçmişti sanki kadrajdan. Gözlerini kameradan ayırdı ve dikleşip ağaçlan incelemeye koyuldu. Sallanan dallardan başka hiçbir şey görememişti. Peki bu görüntüye giren ani hareketlenme ne olabilirdi? Orada, ağaçların arasında aşağı yukarı sallanan bir karaltı vardı sanki. Bir maymun olabilir miydi acaba?

Fotoğraf çekmeye devam etmesi gerekiyordu. Hava hızla kararmaya başlıyordu çünkü.

Bir taşın üzerinden atladı ve bir yandan da sağa sola göz atarak teneke damlı binaya doğru yürümeye başladı. Pantalonunun paçaları otlara değdikçe ıslık gibi keskin bir ses çıkartıyordu. Ağaçlar sanki gözleri varmış da onu seyrediyormuş gibiydiler.

Binaya yaklaştıkça duvarlarının yangın nedeniyle karardığını daha iyi seçebiliyordu artık. Kapı girişinde bir yığın kül ve bir miktar kararmış odun yığını vardı. Bir ölü yakma yeri daha.

Etrafında bir iki adım attıktan sonra kapı girişine baktı.

Evin içi karanlık olduğu için burada fazla fotoğraf çekemezdi. Az sonra gün ışığı tamamen gidecek ve içerisi iyice kararacaktı. Bir an durdu ve gözlerini karanlığa alıştırmaya çalıştı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Toprak bir kapta bir miktar temiz su vardı. Baharat kokusu aldı. Bu nasıl olabilirdi ki?

Arkasında bir çatırtı duydu.

Hızla arkasına döndü.

Dışarıda ayakta duran biri vardı. Etrafındaki ağaçların tek bir dalı bile kımıldamıyor, hatta kuşlar bile ötmüyordu. Yüzü belirsiz kişi ona doğru sarsak sarsak yürümeye başladı ve birkaç metre kala durdu.

Redfield fotoğraf makinasını birden yere düşürdü. Korkudan dili tutulmuştu. Hızla geriledi.

Bu bir kadındı. Yüzü olmayan bir kadın.

BİR

Ona Ölüm Kraliçesi diyorlardı.

Kimse yüzüne söylemese de Dr. Maura Isles kendisine verilen bu takma adı mahkeme salonu, ölüm mahalli ve morgdan oluşan o korkunç üçgen içinde gidip gelirken zaman zaman duymuştu oradan buradan. Bazen insanların onunla dalga geçtiklerini. Ha ha, barbar tanrıçamız taze et toplamak için dışarı çıkıyor işte.

Bazen arkasından söylenen bu laflar bir günahkâr yanlarından geçerken sofuların tövbe tövbe diye söylenmelerine benzer şekilde onda korkunç bir tedirginlik yaratıyordu.

Bu, neden ölümün adımlarıyla yürümeyi seçtiğini asla anlayamayacak insanların verdiği tedirginlikti. Hakikaten Gerçekten soğuk etle temasının, ölü kokusunun onu hayata küstürdüğünü mü sanıyorlardı? Bunun normal olamayacağını düşünüyor, sürekli kaçamak bakışlarla onu inceleyerek garip bir tip olduğuna dair fikirlerini destekleyecek detaylara özellikle dikkat ediyorlardı. Bembeyaz bir ten, Kleopatra stili küt kesilmiş simsiyah saçlar. Kıpkırmızı bir ruj.

Ondan başka kim bir ölüm mahallinde kıpkırmızı rujla dolaşabilir ki? Çoğunlukla da sakin sessiz biri olmasından ve kusmamak için kendilerini zor tuttukları korkunç ortamlarda gayet rahat ve soğukkanlı bir şekilde dolaşmasından rahatsız olurlardı. Maura Isles onların aksine asla bakışlarını başka yöne çevirmezdi. Hatta aksine ölüye daha da yaklaşır, iyice inceler, dokunur ve koklardı.

Ve daha sonra, parlak kuvvetli ışıklar altında, otopsi laboratuvarında onları kesip biçerdi.

Şu anda da neşteriyle donmuş deriyi ve altındaki parlak yağlı tabakayı kesiyordu.

Kaburgalarını kesmek için budama makasını kullanıyordu ve kasasının kapağını açıp içine sakladığı değerli eşyaları çıkartan biri gibi göğüs kemiğinin üçgen şeklindeki kalkanını kaldırırken hamburger patates kızartması ikilisini seven bir adam, diye düşündü.

Kırk dokuz yıl boyunca Bay Samuel Knight'in bedenine kan pompalayıp duran kalp süngerimsi akciğer yatağının içinde öylece uzanmıştı. Onunla birlikte büyümüş, daha körpecikken zamanla işte karşınızda gördüğünüz gibi oldukça yağlı bir ete dönüşmüştü. Her kalp eninde sonunda bir gün dururdu.

Boston otelinin bir odasında TV açıkken, yanında minibardan alınmış bir bardak viskiyle ölü bulunan Bay Knight'ınki gibi.

Acaba ölmeden önce ne düşünüyordu, ya da acı çekti mi çekmedi mi gibi gereksiz sorularla kafasını yormadan derhal işe girişti. Deriyi gererek iyice açtı ve kalbini avuçlarının içine aldı. Bay Samuel Knight onun için hâlâ bir yabancıydı. Sessiz ve kendisinden hiçbir şey talep etmeden sırlarını ona seve seve vermeye hazır bir yabancı. Ölüler çok uslu olurlardı. Asla şikâyet etmezler, gözdağı vermezler ve asla tatlı sözle kandırmaya çalışmazlardı.

Ölüler sizi asla canlılar gibi kurnazlardı.

Göğüs bölgesindeki iç organları kesip çıkartarak ölünün üzerinde sessizce çalıştı. Kalbi alıp yan masanın üzerine koydu. Dışarıda aralık ayının ilk kar taneleri girdap hareketiyle havada dönmekte, pencere kenarında fısıldaşmaktaydı. Ama burada, laboratuvarda duyulan tek ses musluktan akan suyun ve vantilatör pervanesinin sesiydi. Asistanı Yoshima daha ne istediğini söylemeden Maura'nın isteklerini yerine getirip ihtiyaç duyduğu malzemeleri kendisine temin ederek esrarengiz bir sükunetle hareket ediyordu. Sadece bir buçuk yıldır birlikte çalışmalarına rağmen telepati ve iki mantıklı düşünen beynin birleşimiyle tek bir organizma gibi hareket ediyorlardı. Maura'nın asistanına ışığın yönünü değiştirmesini söylemesine gerek yoktu, daha o söylemeden ışığın yönü değiştirilmişti zaten. Üzeri sıvıyla dolu kalbin üzerine ışık yansırken, Maura'nın kullanması gereken bir çift makas çoktan kendisine uzatılmıştı.

Sağ karıncığın üzeri belli belirsiz benekli duvarı ve beyaz apikal yara Maura'ya bu kalbin hüzünlü hikâyesini anlatıvermişti işte.

Aylar hatta yıllar öncesinde vuku bulmuş eski bir miyokardiyal enfarktüs sol karıncık duvarının bir parçasını yok etmişti. Sonra da son yirmi dört saat içindeki bir zaman aralığında yeni bir enfarktüs daha vuku bulmuştu.

Bir pıhtı sağ karıncık kasına kan akmasını engelleyerek sağ koroner atardamarı tıkamıştı.

Dokuyu şimdiden mikroskobun altında ne göreceğini talimin ederek incelemek üzere kesip çıkarttı. Pıhtılaşma ve doku çürümesi. Beyaz hücrelerin kendisini savunan bir ordu gibi içeriyi istila etmesi. Belki de Bay Samuel Knight sırtındaki ağrının sadece sindirimden kaynaklanan bir rahatsızlık olduğunu sanmıştı. "Çok fazla yedim, o kadar fazla soğan yemem şart mıydı, bir mide ilacı alsam acaba iyi gelir miydi?" diye düşünmüştü belki de. Ya da belki de hiç dikkate almadığı bir kaç belirti vardı vücudunda. Sırtındaki ağırlık hissi, nefes tıkanıklığı. Kalp krizi geçirdiğini aklının

ucundan bile geçilmemişti.

Böylece, bir gün sonra ritim bozukluğundan dolayı hayatını kaybetmişti.

Adamın kalbi artık masanın üzerine konup bölümlere ayrılmıştı. Bütün organları teker teker dışarı çıkartılmış gövdeye baktı Maura. İşte Boston'a yaptığınız iş seyahatiniz burada bitti, diye düşündü. Ama bunda hayret edilecek bir şey yok. Kendiniz dışında kimse sizin vücudunuza ihanet etmedi, kimse ona kötü davranmadı Bay Knight.

Dahili telefon çaldı. "Dr. Isles? Arayan sekreteri Louise'di.

"Evet?"

"Dedektif Rizzoli ikinci hatta. Alabilir misiniz?"

"Tamam, bağla."

Maura eldivenlerini sıyırıp duvardaki telefona yöneldi. Lavaboda aletleri yıkayan Yoshima musluğu kapattı. Kaplan gibi gözlerini Maura'ya döndürüp onu izlemeye başladı. Rizzoli'den gelen telefonun ne anlama geldiğini önceden biliyordu.

Maura telefonu kapattığında Yoshima'nın bakışlarından "Niye aramış" diye sorduğunu anladı Maura.

"Sabah erken başladı," dedi Maura. Laboratuvar önlüğünü çıkartıp yetki alanına giren başka bir işe bakmak üzere morgu terketti.

Sabahki kar yağışı yerini tehlikeli bir sulusepkene bırakmıştı ve kar süpürücülerin bir tanesi bile ortada yoktu henüz. Jamaica Riverway boyunca arabayı son derece dikkatli sürdü. Sulu çamurda lastikler hışırdıyor, buzla kaplı ön cam silecekleri gıcırdayarak bir sağa bir sola gidip geliyordu. Sezonun ilk kar fırtınasıydı ve sürücüler bu zor iklim koşullarına daha yeni yeni alışmaya başlamışlardı. Daha şimdiden bir kaç ufak tefek kaza görmüştü yol kenarında. Kenara park etmiş, lambaları sürekli yanıp sönen bir polis arabasının yanından geçti. Devriye polisi bir çekicinin şoförüyle ayakta durmuş birlikte rampaya yuvarlanmış arabaya bakarak bir şeyler konuşuyordu.

Lexus'unun lastikleri yanlamasına kaymaya başladı. Ön tampon ilerleyen trafiğe doğru yön değiştirdi. Panik halinde fren yaptı ve aracın otomatik tren sisteminin devreye geçtiğini hissetti. Sonunda arabanın yönünü düzeltmeyi becerebilmişti. "Kahretsin," diye söylendi. Kalbi şiddetle atıyordu. Ben yine California'ya taşınacağım diye geçirdi aklından. Kendisine korna çalanlarla fazla ilgilenmeden ağır ve temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı. Haydi, beni geçin geri zekâlılar. Morgda sizin gibilere çok rastladım ben.

Yol onu eski ve çok büyük malikâneleri, huzur dolu parkları ve içinden

geçen nehriyle meşhur Batı Boston yakınlarındaki Jamaica Plain'e çıkartmıştı. Burası yaz günlerinde şehrin gürültü ve bunaltıcı sıcağından uzak sakin ve serin bir sığınak olabilirdi, ama bugün epeyce soğuk ve kasvetli rüzgâr alan bu bölge sanki terkedilmiş bir kasabaya dönüşmüştü.

Aradığı adres sanki bölgenin en korunaksız yeriydi.

Bina arapsaçına dönmüş yoğun sarmaşıklarla kaplı uzun taş bir duvarın arkasına inşa edilmişti. Dünyadan soyutlanmak için bir barikat bu adeta, diye düşündü Maura. Yoldan görebildiği tek şey arduaz kaplı bir çatının gotik tarzda yapılmış siperleri ve Maura'ya sinsi bir göz gibi baktığı hissi veren üçgen bir çatı penceresiydi. Ön kapının önüne park etmiş devriye arabası doğru adrese geldiğini teyit etmişti. O ana kadar sadece bir kaç taşıt gelmişti. Kalabalık cinayet mahalli görevlileri içeriyi doldurmadan önce mekâna gelen baskın birlikleriydi. Caddenin karşısına park edip buz gibi esen rüzgâra bıraktı kendini aniden. Arabadan adım atar atmaz ayakkabısı kaydı ve arabanın kenarına zorlukla tutunabilmeyi başardı. Yeniden ayaklan üzerinde doğrulmaya çalışırken su birikintisine giren mantosunun eteğinden buz gibi suyun paçalarına doğru damla damla aktığını hissetti. Bir kaç saniye ayakta durup bütün bunların nasıl oldu da bu kadar kısa bir zaman aralığında başına geldiğini düşünerek yüzünü ekşitti.

Caddenin karşı tarafına, devriye arabasında oturan polise bir göz attı ve onun da kendisine baktığını fark etti. Kesinlikle onu kayarken görmüş olmalıydı. Gururuna yediremedi, ön koltuktaki alet çantasını kaptığı gibi, arabanın kapısını çarparak kapattı ve kuvvetini toplayarak kendisinden gayet emin ve dik bir şekilde buzlu yolun karşı tarafına geçti.

"Bir şey olmadı ya doktor?" diye bağırdı polis arabasının camını açıp yapmacık bir merakla. Bu Maura'nın hoşuna gitmemişti.

"Yok hayır. İyiyim."

"Bu ayakkabılarla yürürken dikkat edin. İçerideki avlu buradan çok daha kaygan."

"Dedektif Rizzoli nerede?"

"Şapeldeler."

"Nerede bu şapel?"

"Zaten görmemeniz imkânsız. Kapısında kocaman bir haç var."

Maura ön kapıya doğru devam etti, ama kapının kilitli olduğunu gördü. Duvara asılı demir bir zil vardı. İpe asıldı. Tam zilin arkasında bir kısmı kahverengi sarmaşığın bir dalıyla kapanmış bronz bir tabela vardı.

Graystones Manastırı

Nurlu Meryem Ana Kilisesi Rahibeleri

"Mahsul iyi, ama ırgatlar azdı.

Dua edin o zaman ırgatları göndermek için Hasat kaldırmaya. "

Büyük kapının diğer yanında birden siyahlar giyiniş bir kadın beliriverdi. O kadar yavaş yaklaşmıştı ki, Maura demir parmaklıkların ardından kendisine bakan yüzü gördüğünde birden irkilmişti. Çok derin kırışıklıkları olan yaşlı bir yüzdü bu, ama gözleri çok parlak ve bir kuşunki kadar keskindi. Rahibe tek kelime etmeden Maura'ya dik dik bakarak kim olduğunu sordu.

"Ben adli tıptan Doktor Isles," dedi Maura. "Polis'in çağrısı üzerine geldim."

Büyük kapı gıcırdayarak açıldı.

Maura avluya girdi. "Dedektif Rizzoli'ye bakıyordum. Sanırım şapelde şu anda."

Rahibe doğrudan avlunun çaprazındaki kapıyı gösterdi ve daha sonra arkasına dönüp en yakın kapı boşluğuna girdi ve Maura'ya şapele kadar eşlik etmeye tenezzül etmeden gözden kayboldu. Kar taneleri kurşun ayakkabılı kuzenlerini döndüren beyaz kelebekler gibi buz tutmuş yağmur damlalarının arasında döne döne dans ediyorlardı sanki. Üzeri buz tutmuş avluyu çaprazlamasına geçerse doğrudan şapele varırdı, ama Maura'nın ayakkabıları bu tip kaygan bir zemine uygun olmadığını kanıtlamıştı az önce.

Bu yüzden de avluyu çevreleyen üstü korunaklı bölgeden yürümeye karar verdi. Soğuk kanını dondurmuştu adeta. Boston'da aralık ayının ne kadar korkunç olduğunu düşündü yeniden. Hayatının büyük bir kısmı kar tanelerinin buradaki gibi delicesine, yüzüne bir bıçak gibi çarparak değil de tatlı tatlı yere düştüğü San Fransisco'da geçmişti. Binaya yaklaştı ve karartılmış pencerelerin yanından geçerken mantosuna daha da sıkı sarıldı. Kapının ardından belli belirsiz bir şekilde Jamaica Riverway'in trafiğinin seslen geliyordu. Ama burada, bu duvarların çevrelediği avluda sadece ve sadece sessizlik hüküm sürüyordu. Sanki burada kendisini kapıdan içeri alan yaşlı rahibenin dışında hiç kimse yaşamıyor gibiydi.

Bu yüzden de pencerelerden birinden kendisine bakan bakan üç çift göz olduğunu fark ettiğinde birden çok şaşırdı. Camın ardından gittikçe ibadethanelerine daha da fazla yaklaşmakta olan bu davetsiz misafire bakan siyah cüppeli hayaletlere benzeyen rahibeler sessizce ayakta bekliyorlardı. Üç çift göz birden aynı anda sola kayıp Maura'nın yürüyüşünü takip etti. Şapelin girişi koridora doğru sarkmış ve karla kaplı sarı renkte polis bandıyla kapatılmıştı.

Bantı kaldırıp kapıyı itti.

Gözlerinin içinde bir fotoğraf makinası flaşı patladı birden. Donakalmıştı. Gözlerini kırpıp görüşünü netleştirdiğinde karşısında ahşap kilise oturakları, beyaz badanalı duvarlar ve şapelin önünde mihraptan sarkan devasa büyüklükte bir haç gördü.

Sade, süssüz, sevimsiz bir mekândaydı. İçeriye çok az güneş ışığının girmesini sağlayan vitraylar kasveti daha da arttırıyordu.

"Orada durun. Nereye adım attığınıza dikkat edin," dedi fotoğrafçı.

Maura taşla döşenmiş yere baktı ve kanı gördü. Ve ayak izlerini de, birbirine karışmış ayak izleri... Tıbbi artıklar eşliğinde. Şırınga kapakları ve ambalaj kâğıtları. Ambulans ekibinin ardında bıraktıkları malzemeler. Ama ceset yoktu ortalıkta.

Bakışları koridordaki üzerine defalarca basılmış beyaz bir elbise ve tahta kilise sıralarının üzerindeki kırmızı lekelere kaydı. Nefes alıp verdikçe soğuktan ağzından duman çıkıyor ve sanki içerinin ısısı gittikçe daha da azalıyordu. Birbiri ardına yere düşen kan damlalarını gördükçe daha da fazla üşümeye başladı ve burada neler olup bittiğini derhal anladı.

Fotoğrafçı Maura'nın gözlerine tecavüz etmeye devam ederek birkaç çekim daha yaptı.

"Hey, doktor!" şapelin önünden bir tutam dağınık siyah saç fırlayıverdi.

Dedektif Jane Rizzoli çömeldiği yerden kalktı ve ellerini salladı. "Ceset burada."

"Şu kapının oradaki kan ne peki?"

"O öbürünün kanı. Rahibe Ursula'nın. Med-Q'dan çocuklar onu St. Francis hastanesine götürdüler. Şu koridorun ortasına kadar da bir miktar kan var. Bazı ayak izlerinin bozulmasını istemiyoruz, o yüzden sol taraftan dolaşıp gel. Duvara mümkün olduğu kadar çok yaklaş."

Maura durup kâğıt galoşları giydikten sonra neredeyse duvara yapışık vaziyette odanın çevresinden dolaştı. İşte ancak o zaman üzerinde siyah elbisesi, büyük bir kan gölünün içine sırtüstü uzanmış rahibenin cesedini net bir şekilde gördü. İki eli de delilleri muhafaza etmek üzere torbalanmıştı.

Kurbanın bu kadar genç olması karşısında oldukça şaşkınlığa uğramıştı Maura. Onu kapıda karşılayan rahibe ve onu içeriden seyredenlerin hepsi o kadar yaşlıydı ki bu rahibeyle karşılaştırıldığında.

Sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi, ruhani bir yüzü vardı. Açık mavi gözleri tüyler ürpertici bir sükunetle bakarken donakalmıştı. Önceden kazınmış sarı saçları iki santim kadar uzamıştı. Kafa derisi yüzeyi her türlü

darbeye maruz kalmıştı. Başının üst kısmı tamamen formunu kaybetmişti.

"Adı Camille Maginnes. Rahibe Camille. Doğum yeri Hyannisport," dedi Rizzoli dedektif Dragnet gibi rahat ve ciddi bir ses tonuyla. On beş yıldan beri buraya gelen ilk rahibe adayıymış. Mayıs ayında son yeminini edecekmiş."Öksürdü ve ekledi. "Sadece yirmi yaşındaymış." Dedektifin öfkesi yüzünden okunuyordu.

"Çok gençmiş."

"Aynen öyle. Biri fena halde pestilini çıkartmış."

Maura eldivenlerini taktı ve önündeki cesedi incelemek üzere çömeldi. Kızı öldüren alet kafa derisi üzerinde derin ve pütürlü çizgiler halinde kesikler oluşturmuştu. Kemik parçacıkları yırtık deriden dışarı fırlamış, bir miktar gri sıvı dışarı sızmıştı. Pek fazla zarar görmemiş yüz derisi koyu mor rengine bürünmüştü. "Öldüğünde yüzüstü yatıyormuş.

Onu kim sırtüstü döndürdü?"

"Onu bulan rahibeler," dedi Rizzoli. "Nabzını kontrol etmişler."

"Cesetler saat kaçta bulunmuş?"

"Bu sabah saat sekiz gibi." Rizzoli saatine baktı. "Hemen hemen iki saat önce."

"Neler olup bittiğini biliyor musunuz? Rahibeler size ne dedi?"

"Ağızlarından laf almak oldukça zor. Burada sadece on dört rahibe kalmış ve hepsi de şokta. Burada emniyette olduklarını sanıyorlardı çünkü. Tanrı tarafından korunduklarını. Ve bir kaçık gelip bütün düzenlerini bozuyor düşünsene."

"İçeri zorla girildiğine dair herhangi bir işaret var mı?"

"Hayır ama bu bölüme girmek o kadar da zor olmasa gerek. Dış cephe tamamen sarmaşıklarla kaplı. Onlara tırmanarak fazla zorluk çekmeden içeri atlanabilir.

Bir de bahçelerine çıkan arka kapı var. Oradan da girilmiş olabilir."

"Peki, ayak izleri?"

"Burada sadece birkaç tane var. Ama dışarıdakilerin hepsini kar yok etmiş."

"O zaman tam olarak nereden girdiğini bilmiyoruz. Şu ön kapıdan da girmiş olabilir."

"Burası kendini dünyadan soyutlamış bir yer doktor. Ayin ve günah çıkartmak için gelen bölge rahibi dışında kimsenin kapıdan içeri girmesine izin verilmez.

Bir de bölge rahibinin konutunda çalışan bir bayan var. Küçük kızına

bakamayacak kadar yoğun olduğu zamanlarda kızının içeri girmesine izin veriliyormuş. Bu kadar. Baş rahibenin izni olmadan kimse buraya giremez ve tüm rahibeler içeride yaşarlar.

Sadece doktor randevuları ya da aileleriyle ilgili acil durumlarda dışarı çıkabilirler."

"Hiç kimseyle konuştunuz mu?"

"Baş Rahibe Mary Clement'la. Ve cesetleri bulan iki rahibeyle."

"Ne anlattılar?"

Rizzoli elini salladı. "Hiçbir şey görmedik, hiçbir şey duymadık.

Diğerlerinin de bunun dışında bir şey söyleyeceklerini sanmıyorum."

"Neden söylemesinler?"

"Ne kadar yaşlı olduklarını görmedin mi?"

"Olsun. Yine de içlerinden biri bir şey fark etmiş olabilir."

"Bir tanesi ancak ilaçlarla ayakta duruyor. İki tanesi de Alzheimer hastası.

Çoğu avluya bakmayan odalarda kalıyorlar. Dolayısıyla bir şey görmeleri imkânsız."

Maura eğilip hiç dokunmadan önce ölüye baktı. Artık seni kimse incitemez diye düşündü. Daha sonra parmaklarının ucuyla kafa derisini yokladı ve derinin altında yelinden oynamış kemiklerin çıtırtısını hissetti. "Bir sürü darbe almış. Hepsi de kafatasının arka üst kısmına."

"Peki ya yüzündeki bu çürük? Öylesine mi morarmış?"

"Evet."

"O zaman darbeler arkadan ve de yukarıdan gelmiş."

"Saldırgan büyük ihtimalle ondan daha uzun boyluydu."

"Ya da belki kız dizlerinin üzerine çömelmişti. Saldırgan da ayakta duruyordu."

Maura durdu. Soğumuş ete dokundu. Kafasına yağacak darbelerden habersiz, saldırıya uğramadan önce dizleri üzerine çömelmiş genç rahibenin bu içler acısı görüntüsü onu çok etkilemişti. "Nasıl bir o... çocuğudur ki bu rahibelere işkence etmiş." dedi Rizzoli.

"Bu içine ...tığımın dünyasına neler oluyor böyle?"

Maura Rizzoli'nin kelime seçimi karşısında yüzünü ekşitti. En son ne zaman kiliseye gidip dua ettiğini hiç hatırlayamıyordu. Ayrıca seneler önce Tanrı'ya olan inancını yitirmiş olmasına rağmen böylesine kutsal bir mekânda bu tür küfürlü konuşmalar duymak onu allak bullak etmişti. İşte aslında bunun sebebi çocukluğunda bu konularda beyninin fazlaca yıkanmasıydı. Azizleri ve mucizeleri birer saçmalık olarak gören biri olarak dahi

karşılarında kocaman bir haç dururken herhangi bir kötü söz söylenmesine karşıydı.

Ama şu anda Rizzoli böyle kutsal bir yerde bile ağzından çıkan küfürlerin farkına varamayacak kadar öfke doluydu. Saçları her zamankinden çok daha fazla dağınıktı. Üzerinde eriyen karlardan pırıl pırıl parlayan simsiyah, vahşi bir yele.

Yüz kemikleri solgun cildinin altından keskin açılar oluşturarak fırlamıştı.

Şapelin loş ışıklan altında öfkeyle bakan gözleri tam kömür rengini almıştı.

Erdemli öfke Jane Rizzoli'nin her zaman yakıtı olmuştu. Canavarları avlamasına yardımcı olan yakıtı. Ama bugün sanki bu yakıt alev almış ve sanki bu alev onu içten içten yakıp kül ediyormuş gibi yüzünü soldurmuştu.

Maura'nın ateşe körükle gitmeye niyeti yoktu. Sesinin özellikle heyecansız çıkmasına ve bir iş kadını gibi konuşmaya özen gösteriyordu. Bir bilim adamı asla heyecana kapılmaz, gerçeklerden yola çıkarak hareket ederdi çünkü.

Rahibe Camille'in koluna dokunup dirseğine baktı. "Çok fazla yumuşak. Henüz kasları katılaşmamış."

"Herhalde beş-altı saat sonra başlar değil mi?"

"Bir de burası soğuk tabii."

Rizzoli derin derin burnundan soluyup buz gibi mekâna bir miktar buhar çıkarttı. "Hem de nasıl."

"Neredeyse donma noktasında. Kasların katılaşması biraz gecikecek."

"Mesela ne kadar sürer?"

"Belirsiz."

"Peki ya yüzü? Yüzündeki morarma?"

"Vücut yarım saat sonrasında katılaşmaya başlamalıydı aslında. Ama ölüm zamanını bu durumda anlayamayacağız gibi."

Maura alet çantasını açtı ve odanın ısısını ölçmek için bir termometre çıkarttı.

Kurban kat kat giyinmiş olduğu için ceset morga götürülmeden rektal ısısını ölçmemeye karar verdi. Termometreyi sokmadan cinsel tecavüze uğrayıp uğramadığı konusunda kesin bir hüküm veremeyeceği için de bu işlemi bu yeteri kadar aydınlatılmamış odada yapması doğru olmazdı. Aynı zamanda elbiselerin çıkartılması delillerin zarar görmesine neden olabilirdi. Bunun yerine bir şırınga çıkartıp ölüm sonrası potasyum seviyesini ölçmek üzere camsı sıvıyı çekti. Böylece yaklaşık ölüm zamanı hakkında bir fikri olacaktı.

"Bana diğer kurban hakkında biraz bilgi ver," dedi Maura camsı sıvıyı

yavaşça şırınganın içine çekerken.

Rizzoli bu işlemden iğrendiğini belli eden bir ses çıkartıp arkasına döndü.

"Kapının orada bulunan ceset atmış sekiz yaşındaki rahibe Ursula Rewland'e ait. Güçlü bir kadın olmalı, zira ambulansa konulurken kollarını oynatıyormuş. Ambulansla götürülürken benle Frost buradaydık."

"Çok mu kötü yaralanmıştı?"

"Onu görmedim. St. Francis Hastanesin'den aldığımız son rapora göre hemen ameliyata alınmış. Kafatasında bir sürü kırık ve beyninde de iç kanama varmış." "Aynı bu kurban gibi."

"Evet, aynen Camille gibi." Rizzoli'nin ses tonu yine öfke kusuyordu.

Maura doğruldu. Titriyordu. Pantalonunun paçaları mantosunun kara giren eteklerinden gelen buz gibi suyu emmiş, baldırları üşümüştü.

Telefonda kendisine cinayet mahallinin dışarıda olmadığı söylendiğinden arabadaki atkısını ve eldivenlerini yanına almamıştı, ama bu ısıtılmamış mekânın da dışarıdaki avludan pek farkı yoktu hani. Ellerini mantosunun cebine soktu ve elinde eldiven ve boynunda atkı olmayan Rizzoli'nin bu buz gibi şapelin içinde nasıl bu kadar saattir durduğunu merak etti.

Rizzoli sanki içinde yanan öfke ateşiyle ısınıyor, ve dudakları artık morlaşmaya yüz tuttuğu halde daha sıcak bir mekâna gitmek için acele etmiyordu. "Neden burası bu kadar soğuk?" diye sordu Maura. "Burada nasıl ayin yapıyorlar anlamıyorum."

"Ayini burada yapmıyorlar ki Binanın bu kısmı kış aylarında kullanılmazmış.

Çünkü ısıtmak çok pahalıya patlıyormuş. Evet, tamam hâlâ bu bölümde oturan birkaç rahibe var, ama ayinlerini rahip konutunun dışındaki küçük bir şapelde yapıyorlar."

Maura pencerede gördüğü oldukça yaşlı üç rahibeyi düşündü. Bu rahibeler titrek ışıltılar saçan gittikçe sönen alevler gibiydiler.

"Eğer bu şapel kapalıysa o zaman iki kurbanın burada ne işi vardı?"

Rizzoli derin bir nefes çektikten sonra dışarı adeta bir ejderha gibi buhar çıkarttı.

"Kimse bunun cevabını veremiyor. Baş rahibenin dediğine göre Ursula ve Camille'i en son dün akşamki ayinde görmüşler. Saat dokuz civarında. Sabah duasına gelmeyince de rahibeler o ikisini aramaya çıkmış. Hiç burada bulacaklarını umuyorlarmış."

"Başın üzerindeki bütün bu sert darbeler. Düpedüz öfkeden kudurmuş saldırgan."

"Ama bir de yüzüne bak," dedi Rizzoli Camille'i göstererek. "Yüzüne vurmamış. Yüzüne hiç bulaşmamış. Onu ayrı tutmuş. Yani sanki daha az kişisel gibi. Sanki özellikle şahsına, fiziğine değil de, sıfatına, simgelediği şeye yapılmış gibi."

"Otorite mi?" dedi Maura. "Güç mü? Ne?"

"Komik. Bana kalsa ben iman, ümit ve merhamet gibi bir şeyler derdim."

"Neyse, ben Katolik Okulu'na gittim."

"Sen mi?" diyerek kahkaha attı Rizzoli. "Asla tahmin etmezdim."

Maura buz gibi havayı içine çektikten sonra haçı incelemeye başladı. Holy Innocents Akademisi'ndeki günleri ve tarih dersinden sorumlu Rahibe Magdalena'nın herkese eşit bir şekilde paylaştırdığı eziyetler gelmişti aklına. Kendisine göre gereksiz ve yersiz bir şekilde kendine çok fazla güvenen kızları belirlemekte oldukça usta bir kadın tarafından yapılan bu eziyetler fiziksel değil duygusaldı.

On dört yaşındayken Maura'nın en yakın arkadaşları insanlar değil kitaplardı.

Tüm ödevleri ve sınıf çalışmalarını çok kolay bir şekilde hızlıca yapar ve bundan da oldukça gurur duyardı. İşte bu yüzden rahibe Magdalena kendisine karşı gizli gizli hınç beslemişti. Maura'nın için zekâsıyla duyduğu bu kötü huylu gurur derhal saf dışı edilmeliydi. Kendi iyiliği için tabii. Rahibe Magdalene haince saldırıya geçerek buna "Dur" dedi. Maura'yı sınıfta herkesin önünde komik duruma düşürdü. Kusursuz, tek bir hata olmayan imtahan kâğıtlarının üzerine çok sert ve iğneleyici yorumlar yazdı. Ne zaman Maura soru sormak için parmağını kaldırsa alay edercesine kahkahalarla gülerdi. Bu çabalarının sonunda Maura'yı sindirmeyi başarabilmişti.

"Gözümü korkuttular," dedi Maura. "Rahibeler gözümü korkuttu."

"Hiçbir şeyin seni korkutabileceğim düşünemezdim, Doktor."

"Yanlış. Beni bir çok şey korkutur aslında."

Rizzoli gülmeye başladı. "Sadece cesetlerden korkmazsın sen değil mi?" "Cesetlerden çok daha korkutucu şeyler vardır dünyada."

Camille'in cesedini soğuk taşın üzerinde bıraktıktan sonra salonun çevresinden dolaşıp hâlâ hayatta olan Ursula'nın bulunduğu, üzerinde kan lekeleri olan bölüme gittiler. Fotoğrafçı işini bitirip gitmişti. Şapelin içinde şimdi sadece iki kadın vardı.

Sesleri çırılçıplak duvarlarda yankılanan iki yalnız kadın.

Maura şapelleri inançsız birinin dahi ruhunun teselli bulabileceği evrensel tapınaklar olarak görmüştü hep. Ama şimdi ölümün kol gezdiği, Tanrısal

sembolleri hiçe sayan bu kasvetli yerde hiç bir şekilde teselli bulamamıştı. "Rahibe Ursula'yı tam burada buldular," dedi Rizzoli. "Başı haçı gösterecek şekilde yatıyordu. Ayakları kapıya dönüktü."

Sanki secdeye yatmış gibi.

"Herifin ağzına sıçayım," dedi Rizzoli. Öfkeyle dolu sözleri buz parçacıkları kadar keskindi. "Ya kaçığın teki, ya da çalacak değerli bir eşya arayan bir uyuşturucu müptelası."

"Erkek olup olmadığını bilmiyoruz ama."

Rizzoli Rahibe Camille'in yattığı yeri işaret ederek, "Sence hangi kadın böyle bir şey yapar?" diye sordu.

"Bir kadın çekiçle vurabileceği gibi aynı zamanda bir kafatasını da rahatlıkla kırabilir."

"Bir ayakizi bulduk. Orada koridorun ortalarına doğru. Bana kırk dört numara ayakkabı giyen bir erkek gibi geldi."

"Ambulanstan birine ait olabilir mi?"

"Med-Q'dan gelenlerin ayak izleri burada, kapının hemen yanında. Koridordaki değişik bir ayakizi ve bence katile ait."

Rüzgâr nedeniyle camlar zangır zangır sallanıyor, kapı sanki içeri girmek isteyen görünmez kişiler tarafından zorlanıyormuşcasına çatırdıyordu.

Rizzoli'nin dudakları soğuktan morarmış, yüzü bir kadavranınki gibi solmuştu, ama. hâlâ daha sıcak bir mekâna geçmek gibi bir talebi yoktu. İşte tipik Rizzoli. Asla teslim olmaz, asla taviz vermezdi. Aslında itiraf etmek gerekirse artık sının aşmıştı.

Maura kafasını eğip Rahibe Ursula'nın yatmış olduğu taş zemine baktı.

Rizzoli'nin bu saldırının bir cinnet halinde yapıldığına dair içgüdülerine katılmamazlık edemezdi. Burada, bu kan izlerinde gördüğü delilikten başka bir şey değildi. Rahibe Camille'in kafasına yediği darbelerde gördüğü ise delilikten öte şeytani bir şeydi.

Tam omurgasının üzerinden dondurucu bir hava akımı geçti Maura'nın.

Ürpererek dikleşti. Sabit bir şekilde karşıdaki devasa haca bakıyordu. "Dondum," dedi "daha sıcak bir yere gidemez miyiz? Belki bir kahve içeriz ne dersin?" "Buradaki işin bitti mi?"

"Göreceğimi gördüm. Gerisine otopside bakacağız."

İKİ

Onlar içerideyken şiddetli rüzgâr nedeniyle kopup kendilerini yere, buzların üzerine düşen polis şeridinin üzerinden, atlayarak şapelden hızla dışarı attılar. Yürüyüş yolunun aşağısına doğru hareket ederlerken rüzgâr giysilerine rahat vermiyor ve adeta yüzlerini keskin bir kılıçla yaralıyordu. Sağanak halinde yağan isyankâr kar tanelerinden korunmak için gözlerim kısmışlardı.

Loş antreye adım atar atmaz Maura uyuşmuş suratında çok hafif, belli belirsiz bir sıcaklık hissetti.

Yumurta kokusuyla karışık eski ısıtma sisteminden kaynaklanan bir küf kokusu aldı. Porselen tabak sesleri onları karanlık bir koridordan gidilen Horasanlarla ışıklandırılmış beklenmedik bir biçimde modern bir salona yönlendirdi. Oldukça eskimiş uzun masanın etrafında oturan rahibelerin derin kırışıklıklar dolu yüzlerinden sadelik ve gösterişsizlik fışkırıyordu. On üç tane rahibe vardı. Uğursuz on üç.

Tüm dikkatlerini önlerindeki parlak çiçekli kare şeklindeki kumaş parçalarına, ipek kurdelalara ve tabaklara yerleştirilmiş lavanta kuruları ve gül yapraklarına vermişlerdi. Maura lavanta ve gülleri alıp kumaş parçacıklarının içine yerleştiren titreyen romatizmalı ellere bakarken elişi zamanı, diye düşündü.

Rahibelerden biri tekerlekli sandalyede oturuyordu. Sol eli kol dayanağının kıskacının içine kıvrılmış bir şekilde kenara eğilmişti. Yüzünün bir kısmı kısmen erimiş bir maske gibi sarkmıştı. Felcin korkunç akıbeti. Ama içlerinde yine de içeri giren iki yabancıyı fark eden ilk o olmuştu. Hafifçe inledi. Diğer rahibeler kafalarını kaldırıp Maura ve Rizzoli'ye baktılar. Bu porsumuş yüzlere gözünü dikerek bakan Maura kırılganlıkları karşısında adeta irkilmişti. Bu rahibelerin hiçbirinin küçük bir kızken tanıdığı otoritenin keskin simgeleriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Aksine hepsi bu trajedi hakkında soru sorar gözlerle masum masum ikisine bakıyordu. Maura kendisinin ve ebeveynlerinin rollerinin değiş tokuş edildiğini fark eden artık yetişkin olmuş bir çocuğun kendini rahatsız hissetmesi gibi, yeni konumundan dolayı rahatsızlık duymuştu.

"Biri bize Dedektif Frost'un nerede olduğunu söyleyebilir mi?" diye sordu Rizzoli.

Bu soruya elinde üzerinde temiz kahve fincanları olan bir tepsiyle yan

taraftaki mutfaktan az önce çıkan tedirgin edici görünüşlü kadın cevap vermişti. Üzerinde yağ lekeleri olan solgun mavi renkte bir önlük vardı. Sol elinde bulaşık deterjanının köpük kalıntıları parlıyordu.

Bu rahibe olamaz. Herhalde manastırda maaşlı çalışanlardan biri diye düşündü Maura, bu hastalıklı insanlara biraz daha yaklaşırken.

"Hâlâ baş rahibeyle görüşüyor," dedi kadın. Başıyla bir kapıyı işaret ederken bir tutam kumral saç düştü kırışık dolu alnına. "Odası koridorun ilerisinde."

Rizzoli başını salladı. "Yolu biliyorum."

Odanın parlak ışıklarını terkederek koridor boyunca yürümeye başladılar.

Maura sanki az önce aynı yerden bir hayalet geçmiş gibi soğuk bir esinti hissetti. Ölümden sonraki hayata inanmamasına rağmen, bazen şimdi artık birer ölü olan insanların yürüdüğü yerlerden geçtiğinde arkalarında ancak daha sonra oradan geçecek olan insanlar tarafından hissedilebilecek bir iz, bir enerji kırıntısı bırakıp bırakmadıklarını düşünürdü ister istemez.

Rizzoli baş rahibenin kapısını tıklattı. Sinirli bir ses "İçeri girin," dedi.

Maura içeri girer girmez taze kahvenin o muhteşem kokusunu çekti içine. Koyu ahşap duvarlardan birine asılı basit bir haç ve meşe ağacından yapılma bir çalışma masası. Aynı masanın arkasında kambur bir rahibe. Kalın gözlük camlarının arkasından bakan iki koca mavi göz. Her bir hücresi en az diğer rahibelerinki kadar yaşlı olmasına rağmen o kalın camların arkasından bakan, zekâ pırıltıları saçan gözler sürekli tetikteydi.

Rizzoli'nin ortağı Barry Frost saygı gereği kahvesini masayı bırakıp ayağa kalktı.

Frost'u herkes ailesinden biri gibi görürdü. Sorgu odasına girdiğinde şüpheliye en yakın arkadaşı olduğuna inandıran cinayet bürosunun tek babacan polisiydi. Aynı zamanda, şimdi bile Frost'un kahve fincanına ters ters bakarak, bu bakışlarıyla, ben buz gibi şapelde çalışırken sen bu sıcacık odada bacak bacak üstüne atmış keyif yapıyorsun, mesajı veren Rizzoli gibi ruhsal durumu her dakika başı değişen, dengesiz biriyle çalışmayı asla kafaya takmayan bürodaki tek polisti.

"Muhterem," dedi Frost. "Bu Adli Tıp'tan Dr. Isles, bu da Muhterem Baş Hemşire Mary Clement."

Maura elini uzatıp baş rahibenin elini sıktı. Yamru yumru ellerinin derisi kağıt gibiydi. Maura ellerini sıkarken siyah kıyafetin kollarının içinden bej renkte bir başka kol ucunun çıktığını gördüğü anda rahibelerin bu soğuk mekâna nasıl katlanabildiklerini anladı. Yünlü siyah giysisinin altına uzun

kollu yün fanilalar giyiyorlardı.

Çarpık mavi gözler kalın camların ardından dikkatle Maura'yı incelemeye başladı. "Adli Tıp mı? Yani doktor musunuz?"

"Evet. Patologum."

"Ölüm nedenlerini mi araştırıyorsunuz."

"Evet. Aynen öyle."

Sanki bir sonraki soru için cesaretini topluyormuş gibi durdu baş rahibe.

"Şapele girdiniz mi? Gördünüz mü?"

Maura evet anlamında başını salladı. Soruyu tahmin etmesine rağmen nezaket icabı rahibenin sormasını beklemişti. Kırk yaşında bile bu siyah giysileri gördüğünde kendisini hâlâ cesaretini yitirmiş hissediyordu.

"Şey..." Mary Clement'in sesi bir fısıltı gibi çıkmaya başlamıştı. "Rahibe Camille acı çekmiş mi çok?"

"Korkarım henüz buna cevap veremeyeceğim. Yani bütün tetkikler bitmeden bir şey söyleyemem." Mary Clement'in kötü ve tatsız şeylerden korunmuş kulakları için soğuk, duygusuz, korku veren otopsi kelimesini kullanmamaya özellikle dikkat etmişti. Hem korkunç gerçeği itiraf etmek de istememişti pek.

Aslında tabii Camille'in başına gelenleri çok iyi tahmin ediyordu. Biri şapelde genç kızın önünü kesmişti. Yine o, biri Camille koridorda kaçmaya çalışırken beyaz başörtüsünü çekerek onu durdurmaya çalışmıştı.

Darbeler kafa derisini yüzerken kızın kanı kilise sırasına yayılmış, sendeleyip durmuş ve en sonunda dizlerinin üstüne çökmüş ve saldırganın ayaklarına kapanmıştı. Buna rağmen saldırganı durmamış, kız pes ettikten sonra dahi kafatasını bir yumurta gibi ezmeye devam etmişti.

Maura gözlerini Mary Clement'ın gözlerinden kaçırıp masanın arka duvarındaki hacca doğru kaydırdı, ama bu kutsal sembol dahi onu rahatlatmaya yetmemişti. Rizzoli araya girdi: "Henüz odalarına bakmadık." Her zamanki gibi bir sonraki adımına odaklanmış sadece ve sadece işini düşünüyordu.

Mary Clement ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Evet. Ben de tam Dedektif Frost'u yukarı rahibelerin odalarına çıkartmak üzereydim."

Rizzoli başını salladı. "Siz hazırsanız biz de hazırız."

Baş rahibe eşliğinde sadece renkli pencere camlarından gelen hafif günışığının aydınlattığı merdivenlerden yukarı çıktılar. Bulutsuz günlerde güneş mutlaka duvarlara rengârenk ışıklar saçıyor olmalıydı ama bu karanlık sabah

saatlerinde duvarlar gri tonlarına bulanmıştı.

"Yukarıdaki odaların çoğu hemen hemen şu anda boş Şu anda. Her yıl bir kaç rahibeyi aşağıdaki katlara taşıyoruz," dedi Mary Clement trabzanlardan güç alıp yavaşça merdivenleri tırmanırken. Maura rahibenin gerisin geri düşme ihtimalini göz önüne alarak tam arkasında duruyor, baş rahibe duraklayıp sallandığında hafiften geriliyordu.

"Hemşire Jacinta'nın dizleri son zamanlarda kendisini çok rahatsız ettiği için onu da aşağıya alacağız. Hemşire Helen da nefes darlığı çekiyor. Aslında yukarı da çok az kişi kaldı..."

"Bu kadar büyük bir binanın idaresi zor olmalı," dedi Maura.

"Hem büyük hem çok eski," dedikten sonra durdu baş rahibe derin nefes almak için. Acı bir kahkaha attı. "Bizim gibi çok eski. Ve de balcımı çok pahalıya patlıyor. Satmayı düşündük bir ara ama Tanrı bir şekilde içinde barınmamız için bize yardımcı oluyor."

"Nasıl?"

"Geçen sene burayı gören bir hayırsever sayesinde binayı yenilemeye başladık.

Çatı yenilendi. Bu aralar da izolasyon çalışmaları başladı. O bittikten sonra kalorifer kazanını da yenileyeceğiz." Maura'ya bir bakış attı. "İster inanın ister inanmayın, bu binanın görüntüsü bir yıl öncesine göre çok ama çok değişti."

Baş rahibe derin bir nefes aldı ve basamakları tırmanmayı sürdürdü.

Teşbihinin boncuklan sakırdıyordu. "Bir zamanlar burada kırk beş kişiydik. Graystones'a ilk gelişimde bütün odalar, bütün yataklar doluydu. Ama artık vadesi dolmuş bir topluluğuz."

"Buraya ne zaman geldiniz muhterem Baş Hemşire?" diye sordu Maura.

"On sekiz yaşımdayken rahibe adayı olarak geldim. Benimle evlenmek isteyen genç bir adam vardı. Tanrı sevgisi için onu geri çevirdiğimde kırılan gururu için üzgünüm." Bir basamakta durdu ve arkasına baktı. O an ipek fularının arka kısmındaki işitme cihazını farketti Maura.

"Büyük ihtimal bunu hayal edemiyorsunuz değil mi Dr. Isles? Yani genç halimi gözünüzün önüne getiremiyorsunuzdur."

Evet. Maura hakikaten de bu bir ayağı çukurda yaşlı kadının on sekiz yaşındaki halini hayal edemiyordu. Kuşkusuz asla erkeklerin peşinden koştuğu arzulanan bir kadın olmamıştı.

Merdivenler sonunda bitmişti. Önlerinde upuzun bir koridor uzanıyordu.

Burası binanın diğer yerlerine göre daha sıcaktı ve hatta az biraz iç açıcı bir

mekân olarak bile tanımlanabilirdi. Sıcak hava alçak ve koyu badanalı tavanlar tarafından hapsedilmişti. Muhafazasız kirişler en az bir yüzyıl öncesinde yapılmıştı. Baş rahibe ikinci kapıya yönelip elini tokmağın üzerine koyduğunda bir an tereddüt etti. sonunda tokmağı çevirdi ve kapı sallanarak açıldı. Gri bir ışık boşaldı rahibenin yüzüne doğru. "Burası hemşire Ursula'nın odası," dedi yavaşça.

Ancak oda dördünü içeri alacak büyüklükteydi. Frost ve Rizzoli içeri girerken Maura kapının eşiğinde kalıp oraya buraya düzensiz bir şekilde çivilenmiş raflardaki kitaplara ve içlerinde gayet iyi durumda Afrika menekşelerinin bulunduğu eskimiş saksılara bakmayı tercih etti. Bölümlü pencereleri ve alçak kirişli tavanıyla oda ortaçağdan izler taşıyordu. Basit bir yatak, bir şifonyer, bir çalışma masası ve bir sandalyeyle döşenmiş, bir öğrencinin oturduğu düzenli, tertemiz bir çatı katı odası gibiydi burası.

"Yatağı toplanmış," dedi Rizzoli düzgün bir şekilde kaplanmış nevresim takımlarına bakarak.

"Sabah da bu şekilde bulduk," dedi Mary Clement.

"Acaba dün gece yatmamış olabilir mi?"

"Çok erken kalkmış olması daha büyük bir ihtimal. Genelde hep çok erken kalkar."

"Mesela saat kaçta?"

"Övgü'den saatler önce kalkar."

"Övgü mü?" diye sordu Frost.

"Saat yedideki sabah duamız. Geçtiğimiz yaz her zaman çok erken kalkıp bahçeye inerdi. Bitkilerle oyalanmaya bayılır."

"Peki ya kışın?" diye sordu Rizzoli. "Sabahın köründe ne yapmış olabilir ki?"

"Hâlâ gücü kuvveti yerinde olanlarımız için mevsim ne olursa olsun her zaman yapacak bir şey vardır. Ama artık rahibelerin çoğu elden ayaktan düştü. Bu sene bize yemek yapması için Bayan Otis'i tutuk. Onun yardımıyla dahi ufak tefek işlerde zorluk çekiyoruz."

Rizzoli gömme dolabın kapısını açtı. Dolabın içinde sade ve süssüz, sadece siyah ve kahverengi renkte giysiler asılıydı. Başka hiçbir renkten en ufak bir ibare yoktu. Süsten de öyle. Bu, Tanrı'yı her şeyin önünde tutan, giysi seçimini sadece O'nun için yapan bir kadının gardrobuydu.

"Tek giysileri bu gardrobun içindekiler mi?" diye sordu Rizzoli.

"Kiliseye katılırken fakirlik yemini ederiz."

"Yani bu sahip olduğunuz her şeyden vazgeçtiğiniz anlamına mı geliyor?"

Sanki Rizzoli bir çocuk gibi saçma sapan bir soru sormuş da o da anlayışla karşılamış gibi hoşgörüyle gülümsedi baş rahibe.

"O kadar da abartmayın dedektif. Kitaplarımızı ve birkaç özel mühim eşyamızı tutarız. Gördüğünüz gibi mesela Ursula Afrika menekşelerine bakmaktan çok zevk alır. Ama evet, buraya gelirken hemen hemen her şeyimizi geride bırakırız. Tamamen yoğun düşünmeye konsantre olduğumuz için dış dünyadan gelecek dikkat dağıtıcı şeylere izin vermeyiz."

"Beni bağışlayın muhterem Baş Hemşire," dedi Frost. "Ben Katolik değilim, dolayısıyla ne demek istediğinizi pek anlayamadım. Yoğun düşünce derken ne kasdediyorsunuz?"

Bu soruyu sorarken oldukça saygılı konuştuğu için Mary Clement Rizzoli'den daha sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi Frost'a. Derin düşünceye dalan insanlar mütefekkir bir hayat sürerler. Duayla, kendini vakfederek ve meditasyonla geçen bir hayat. Bu yüzden bu duvarların arkasına çekiliriz. Bu yüzden ziyaretçileri geri çevririz. Gözlerden uzak inzivaya çekilmek bizi rahatlatır."

"Peki ya biri gelip kurallarınızı altüst ederse?" diye sordu Rizzoli. "Onu kapı dışarı mı edersiniz?

Ortağının bu son derece harbi sorusu karşısında Frost'un irkildiğini fark etti Maura.

"Kurallarımıza isteyen uyar istemeyen uymaz," dedi Mary Clement. "Onlara istediğimiz için bağlı kalırız. Zorunda olduğumuz için değil."

"Ama arada sırada da mesela bir rahibe sabah erken kalkıp bugün hava çok sıcak bir plaja gitsem ne olur sanki demez mi yani?"

"Böyle bir şey olmaz."

"Ama olmalı. Onlar da insan."

"Böyle bir şey olmaz."

"Kimse kuralları ihlal etmez mi yani? Kimse duvardan atlayıp kaçmaz mı?"

"Bu manastırdan çıkmaya ihtiyaç duymayız. Bayan Otis bütün alışverişimizi yapar. Peder Brophy manevi eğitimimizle ilgilenir."

"Peki ya mektup? Telefon? Güvenliği en yüksek hapishanelerde bile telefon görüşmesi yapmanıza izin verirler."

Frost kafasını sallıyor, "Aman ha!" der gibi Rizzoli'ye bakıyordu yüzünü ekşiterek.

"Acil durumlar için telefonumuz var burada," dedi Mary Clement.

"Peki herkes telefonu kullanabilir mi?"

"Neden bunu istesinler ki?"

"Peki ya postalar. Dışarıdan mektup alabilir misiniz?"

"İçimizden bazdan her tür postayı almayı reddeder."

"Mektup göndermek istediğinizde peki?"

"Kime?"

"Fark eder mi?"

Mary Clement'in suratı "Tanrım bana yardım et" der gibi gerilmişti. "Tekrar ediyorum, dedektif. Bizler mahkum değiliz. Bu şekilde yaşamayı kendimiz seçtik. Bu kurallara uymayı reddedenler gitmekte serbesttirler."

"Peki dışarıya çıktıklarında ne yapabilirler ki?"

"Sanırım dış dünyadan tamamen kopuk yaşadığımızı, hiçbir şeyden haberimiz olmadığını düşünüyorsunuz. Ama bazı rahibelerimiz okullarda ya da hastanelerde görev almışlardır."

"Ben manastıra kapanınca buradan bir daha dışarı çıkılmaz diye bilirdim." "İstisnai durumlar olabilir. Tanrı bizi dışarıdaki görevlere çağırabilir.

Birkaç sene önce Hemşire Ursula Tanrı tarafından yurt dışındaki bir görev için çağrıldığında kendisine manastırdan çıkma ayrıcalığı gösterildi. Yeminine sadık kalarak dışarıda yaşayacaktı."

"Ama sonra geri döndü tabii."

"Evet. Geçen sene."

"Gittiği yeri sevmemiş mi?"

"Hindistan'daki görevi o kadarda kolay değildi. Yaşadığı köy saldırıya uğramıştı. İşte o zaman buraya geri döndü. Burada yeniden emniyette hissetti kendini."

"Gidecek bir ailesi yok muydu peki?"

"En yakını iki sene önce ölen erkek kardeşiydi. Artık onun ailesi biziz.

Graystones Manastırı artık onun evi. Dış dünyadan bıkıp usandığınızda ve rahat etmek istediğinizde dedektif..." dedi Baş Rahibe kibarca, "Evinize gitmez misiniz?"

Soru Rizzoli'yi rahatsız etmiş gibiydi. Bakışları haçın asılı olduğu duvara kaydı ve soruyu duymamış gibi davrandı.

"Muhterem Baş Hemşire?"

Üzerinde yağ lekeleri bulunan mavi önlüklü kadın koridorda ayakta durmuş duygusuz, meraksız gözlerle onlara bakıyordu. Birkaç tutam saç daha atkuyruğundan kurtulup kemikli yüzünün üzerine düşmüştü.

"Peder Brophy habercilerle konuşmak için buraya geliyor. Ama o kadar çok kişi arıyor ki Hemşire Isabel telefonu fişinden çekti. Ne diyeceğini

bilemiyormuş onlara."

"Biraz sonra yanınıza geleceğim Bayan Otis." Baş rahibe Rizzoli'ye döndü. "Gördüğünüz gibi çok yoğunuz. İstediğiniz kadar kalabilirsiniz burada. Ben aşağıda olacağım."

"Gitmeden önce," dedi Rizzoli. "Rahibe Camile'nin odası hangisi?"

"Dördüncü kapı."

"Kilitli değil mi?"

"Bu kapıların kilidi yoktur," dedi Mary Clement. "Ve asla da olmamıştır."

Rahibe Camile'nin odasına adım atar atmaz çamaşır suyunun ve Murphy's zeytinyağlı sabunlarının kokusunu aldı Maura. Rahibe Ursula'nınki gibi bu odanın da avluya bakan bölümlü pencereleri ve aynı şekilde alçak, tahta kirişli tavanı vardı. Ama Ursula'nın odasına girildiğinde yaşayan bir yer olduğunu hissetmenize rağmen Camile'nin odası baştan aşağı kusursuz bir şekilde temizlenmiş ve hatta sanki sterilize edilmişti. Beyaz badanalı duvarlarda yatağın karşısına asılmış haç dışında başka hiçbir şey yoktu. Camille uyandığında gördüğü ilk şey bu haçtı herhalde. Tanrı'ya odaklanmış bir şekilde yaşadığının bir sembolü. Burası bir tövbekarın odasıydı.

Maura yere göz gezdirirken aşırı sert bir biçimde silinmekten kaynaklanan izlere rastladı. Dizlerinin üzerine çökmüş, elindeki çelik tel yumağıyla bir şeyleri temizlemeye hatta kazımaya çalışan kırılgan genç Camille'i getirdi gözünün önüne. Ama neyi? Camille neyi temizlemeye çalışıyordu bu kadar hırsla? Yaklaşık bir asırdır yerde duran lekeleri mi yoksa ondan önce bu odada yaşayan kadına ait izleri mi?

"Aman Tanrım!" dedi Rizzoli. "Temizlik imandan geliyorsa, burada bir azize yaşamış o zaman."

Maura üzerinde İrlandalı Azize Brigid: Bir biografi yazan bir kitabın açık durduğu pencere kenarındaki çalışma masasının yanına gitti. Bu antika çalışma masasında kitap okurken ve pencereden süzülen ışık huzmeleri narin yüz hatlarında oynaşırken hayal etti Camille'i.

Acaba sıcak yaz günlerinde beyaz başörtüsünü çıkartıp kırpık sarı saçlarını hafif esen rüzgâra bırakarak öylece oturduğu olur muydu?

"Burada kan var," dedi Frost.

Maura arkasına döndü ve Frost'un yatağın kenarında dikilip buruşturulmuş çarşaflara baktığını gördü.

Rizzoli yatak örtüsünü kaldırıp alttaki çarşafın üzerindeki duru kırmızı lekeleri açığa çıkarttı.

"Adet kanaması," dedi Maura. Frost kıpkırmızı kesilip arkasına döndü. Bir

kadının vücut salgılarından bahsedildiğinde nedense evli erkeklerin dahi midesi bulanabiliyordu."

Zilin çalmasıyla Maura bakışlarını yeniden pencereye doğru çevirdi.

Ana kapıyı açmak üzere bir rahibe çıktı binadan. Sarı yağmurluk giymiş dört ziyaretçi avluya girdi.

"Olay Yeri İnceleme Birimi geldi," dedi Maura.

"Aşağı inip onları karşılayayım," dedikten sonra odayı terketti Frost.

Kar hâlâ camlara vura vura yağıyor, cama kümelenen karlar dışarıdaki görüntüyü çarpıtıyordu. Maura Olay Yeri İnceleme Birimi'ni karşılamak için binadan çıkan Frost'a baktı.

Manastırın kutsallığını bozan genç istilacılar. Duvarın arka tarafında başkaları da bu kutsallığı bozmak için aportta bekliyordu. Bir TV kuruluşunun haber aracının kapının önünden geçtiğini gördü. Kameralar hiç şüphesiz kayıt halindeydi. Nasıl olmuştu da bu kadar kısa zamanda varabilmişlerdi buraya? Ölümün kokusu bu kadar keskin miydi acaba?

Dönüp Rizzoli'ye baktı. "Sen Katoliksin, değil mi Jane?"

Camille'in dolabını karıştıran Rizzoli homurdandı. "Ben mi? Çoktan o işleri bıraktım."

"Ne zamandan beri?"

"Noel Baha'nın uydurma olduğuna inandığım günden beri. Bu babamın en çok öfkelendiği olayların başında gelir hâlâ ama kimse fikrimi değiştiremedi. Bugün ne renk cüppe giysem acaba? Siyah mı? Yoksa kahverengi mi? Neden kafası çalışan bir kız rahibe olmak istesin ki?"

"İkinci Vatikan konsilinden beri rahibelerin hepsi cüppe giymiyor ki."

"Ya evet, ama şu bekaret meselesi hâlâ değişmedi. Hayatının geri kalanında hiç kimseyle yatmayacağını bir düşünsene."

"Aslında emin değilim," dedi Maura. "Erkekleri hiç düşünmeme fikri hiç de fena değil."

"Bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum." Dolabın kapısını kapattı ve gözleriyle yavaşça odayı taradı Rizzoli. Bir şey arıyormuş gibiydi, ama ne?

Maura tahmin etmeye çalıştı. Camille'in kişiliğiyle ilgili ipucu verebilecek bir şey mi? Genç ve ani ölümünü açıklayan bir şeyler mi? Ama Maura'nın görebildiği kadarıyla bu odada hiçbir ipucu yoktu. Her taraf adeta kazınırcasına temizlenmiş, içinde oturan kişiden tek bir iz dahi bırakmamıştı. Belki de aslında bu titiziliği Camille'in kişiliğiyle ilgili tek ipucuydu. Sürekli bir şeyleri temizlemeye çalışan genç bir kadın. Kirleri ve işlediği günahları temizlemeye çalışan.

Rizzoli yatağın etrafında dolaşıp yere çömeldi ve yatağın altını kontrol etmek için dizlerinin üzerine oturdu. "Yüce İsa, burası o kadar temiz ki, bal dök yala."

Rüzgar pencereleri sarstı ve yağan kar ve buz cama gürültü çıkartarak vurdu. Maura dönüp Frost ve şapel tarafına geçen olay yeri inceleme ekibine baktı. Araştırmacılardan biri dengesini bulmak için kollarını açarak taşların üzerinde patinaj yapmaya başladı. Bugün hepimiz ayakta kalmaya çalışıyoruz, diye düşündü Maura. Baştan çıkarıcı şeylerin cazibesine karşı savaşmak da bir bakıma yerçekimine karşı savaşmak gibiydi herhalde. Ve düştüğümüzde her zaman dumura uğrardık.

Ekip şapelin içine girdi.

Şimdi herhalde ağızlarından buhar çıka çıka sessizce rahibe Ursula'nın kanlarına bakıyor olmalılar, diye düşündü Maura.

Birden tam arkasında bir gümbürtü duydu.

Döndü ve Rizzoli'yi. yanında sandalye yere devrilmiş vaziyette görünce birden telaşlandı. Başını dizlerinin arasına almıştı.

"Jane." Maura onun yanına diz çöktü "Jane?"

Rizzoli git der gibi elini salladı "Ben iyiyim, ben iyiyim... "

"Ne oldu?"

"Ben sadece...sanırım kalkarken hızlı hareket ettim. Biraz başım döndü."

Rizzoli dikleşmeye çalıştı, ama bunu başaramayınca başını dizlerinin arasına soktu yine.

"Uzanman lazım."

"Uzanmak istemiyorum. Lütfen bana kendimi toparlamam için bir iki dakika ver."

Maura Rizzoli'nin şapelde hiç de iyi görünmediğini hatırladı. Yüzü çok fazla solgun, dudakları mosmordu. Üşüdüğünü düşünmüştü Maura, ama şu anda içinde bulundukları oda sıcak olmasına rağmen Rizzoli'nin bu görüntüsü değişmemişti.

"Bu sabah kahvaltı yaptın mı?"

"Şey... "

"Hatırlamıyor musun?"

"Ya, evet bir şeyler yedim."

"Nasıl yani? Ne yedin?"

"Bir tost yedim tamam mı?" Rizzoli Maura'nın uzattığı eli geri çekerek yardımını reddetti. İşte bu huyu yüzünden bazen onunla çalışmak bir işkence haline dönüşebiliyordu.

"Sanırım grip olacağım."

"Başka bir şeyin yok eminsin değil mi?"

Rizzoli saçlarını arkaya atıp yavaşça doğruldu. "Evet eminim. Bir de sabah o kadar çok kahve içtim ki ondan da olabilir."

"Ne kadar içtin?"

"Üç, belki de dört fincan."

"Biraz abarttığını düşünmüyor musun?"

"Kafeine ihtiyacım vardı. Ama şimdi midem nasıl kazınıyor bir bilsen.

Kusacak gibi oldum."

"Haydi, gel seni tuvalete götüreyim."

"Hayır," diyerek elini salladı yine Rizzoli. "Kendi başıma halledebilirim tamam mı?" Yavaşça ayaklan üzerinde doğruldu ve sağlam durup duramayacağından emin olmak için bir süre kımıldamadı. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve eski havası olmasa da kasıla kasıla odadan dışarı çıktı. Kapının zil sesini duyunca Maura yeniden avluya çevirdi kendini. Yine yaşlı rahibenin binadan çıkıp aceleyle parke taşlarından koşusunu ve kapıya cevap verişini izledi. Bu yeni ziyaretçinin geliş nedenini açıklamasına gerek yoktu. Rahibe sorgusuz sualsiz açtı kapıyı. Uzun siyah bir pardesü giymiş adanı avluya girdi ve elini rahibenin omuzuna koydu.

Bu insana güvende olduğunu hissettiren samimi bir hareketti. İkisi birlikte binaya doğru yürümeye başladılar. Adam bir yandan çok yavaş yürüyen romatizmalı rahibeye ayak uydurmaya çalışırken bir yandan da başını rahibenin başına yaslamış, kendisine anlatılanların tek kelimesini dahi kaçırmamaya gayret ediyordu.

Avluyu yarıladıklarında, sanki Maura'nın onları gözetlediğini sezmiş gibi birden durup kafasını yukarı kaldırdı. Gözgöze gelip çok kısa bir süre bakıştılar. Adamın cılız ve dikkat çekici suratına, rüzgârda dalgalanan siyah saçlarına baktı Maura. Ve sonra birden bir şey dikkatini çekti. Siyah pardesüsünün kalkık yakalarından gözüken bir beyazlık.

Bir rahip.

Bayan Otis Peder Brophy'nin yolda olduğunu söylediğinde Maura gözünün önünde oldukça yaşlı, beyaz saçlı birini cani andırmıştı. Ama şu anda kendisine bakan adam en fazla kırk yaşındaydı.

O ve rahibe binaya doğru ilerlediklerinde Maura'nın görüş alanından çıktılar.

Avlu yine terkedilmiş gibiydi, ama yağan kar sağolsun tüm giren çıkanın kayıtlarını muntazaman tutmuştu. Adli tıbbın nakliye aracı sedyeleriyle

birlikte az sonra manastıra geldiklerinde yerdeki ayak izlerine yenilerini ekleyeceklerdi.

Derin bir nefes aldı. O soğuk şapele geri dönme fikri Maura'yı korkutmuştu.

Odadan çıktı ve ekibini beklemek üzere aşağı indi.

ÜÇ

JANE RIZZOLI lavabonun önünde ayakta durup aynadaki aksine baktı. Gördüğü şey onu memnun etmemişti. Kendini güzel giyinen, her zaman sakin, yumuşak, kontrollü, siyah saçlarının her bir teli her zaman toplu, dupduru bir cilde sahip, dudaklarına her zaman parlak kırmızı rujlar süren Dr. Isles'la kıyaslamadan yapamıyordu bir türlü. Rizzoli'nin aynada gördüğü kişi tamamen bambaşka biriydi. Bir kere asla sakin, yumuşak ve kontrollü biri değildi. Mat ve sürekli gergin bir yüzün etrafındaki simsiyah buklelerden oluşan saçları cadı gibi karmakarışıktı. Ben bu değilim, diye düşündü. Bana bakan bu kadını tanımıyorum ben. Ne zaman kendime bu kadar yabancı kaldım böyle?

Birden yeniden midesi bulanmaya başladı. Gözlerini yumdu ve sanki kusarsa ölecekmiş gibi dayanmaya çalıştı.

Ne kadar iradeli olursan ol kaçınılmazı önleyemezsin. Ellerini ağzına götürdü ve en yakın klozete son anda yetişti. Midesini boşalttıktan sonra başını sarkıtıp öylece kaldı bir süre. Grip olmalı, ne olur grip olsun, diye tekrarladı içinden.

Sonunda mide bulantısı geçtiğinde o kadar bitkin düşmüştü ki bir süre klozete oturdu ve ellerini yan duvarlara dayadı. Bitirmesi gereken onca işi düşündü. Bir sürü kişiyle görüşecekti daha. Bu şaşkın ve sessiz kızlar topluluğundan işe yarar bir bilgi almak çok zordu. Ve tabii sürekli ayakta durmak. En kötüsü de olay yeri araştırmacıları saatlerce mikroskobik incelemelerini yaparken ayakta kalmaya dayanamayacaktı.

Aslında normalde kanıt, daha çok, daha da çok kanıt toplamak için gönüllü olan her zaman o olurdu. Her cinayet mahallini kontrolü altına almak isteyen kişiydi o. Ama şimdi bu tuvaletten çıkmaya son derece isteksiz bir halde bir klozete çökmüştü. Bu sakin, sessiz, huzurlu ve kimsenin pejmürdeliğini fark etmeyeceği yerde saklanmayı çok isterdi. Acaba Dr. Isles bir şey fark etmiş miydi? Büyük ihtimalle anlamamıştı. Isles canlılardan çok ölülerle ilgilenirdi, çünkü ve bir cinayet mahallini incelerken cesetten başka hiçbir şey ilgisini çekmezdi.

Rizzoli sonunda dikleşip kabinden çıkmayı başardı. Artık daha net düşünebiliyordu. Midesi düzelmişti. Eski Rizzoli'nin ruhu bedenine yavaş yavaş geri dönüyordu. Lavaboya gidip kusmuk tadından kurtulmak için ağzını buz gibi suyla çalkaladıktan sonra yüzüne bolca su çarptı. Haydi,

canlan be kızım.

Pısırık pısırık durma öyle.

Herifler zırhında bir delik gördükleri anda hemen seni kullanmaya başlarlar.

Bu her zaman böyle olur. Bir kâğıt havlu çekip yüzünü sildi. Kâğıdı tam çöp sepetine atacakken durdu. Rahibe Camille'in yatağı, çarşaflardaki kan geldi aklına. Çöp sepeti neredeyse yarısına kadar doluydu. Buruşturulup atılmış kâğıt havlu yığınının arasında bir miktar katlanıp büzülmüş tuvalet kağıdı vardı.

İğrenmemeye çalışarak tuvalet kâğıdına sarılmış paketi açtı. İçinde ne olduğunu tahmin etmesine rağmen başka bir kadının âdet kanını görmek sarsmıştı onu. Aslında işi gereği sürekli kanla uğraşıyordu ve ayrıca daha az önce Camille'in cesedinin etrafındaki kan gölünü incelemişti, ama bu hijyenik pedi görmek onu sarsmıştı.

Pedin her yeri kanlıydı. Bu yüzden yatağından çıktın, Camille, diye düşündü. Bacaklarından süzülen sıcaklık ve çarşafındaki ıslaklık uyandırdı seni. Sonra kalkıp pedini değiştirmek için tuvalete koştun ve kirli pedini buraya attın.

Peki sonra? Sonra ne yaptın?

Tuvaletten çıkıp Camille'in odasına geri döndü. Dr. Isles gitmişti ve artık odada yalnızdı. Kaşlarını çatarak çarşaftaki kan lekelerine baktı. Renksiz odada bir adet parlak kırmızı damla. Pencereye gidip aşağıdaki avluya baktı.

Buz tutmuş yüzeyde artık sürüyle ayakizi vardı. Kapının ardında bir ikinci TV kuruluşunun haber aracı yerini almış, canlı yayına geçmek için hazırlık yapıyordu. İnsanlar oturma odalarında öldürülen rahibenin hayat hikâyesini izlemeye hazırlanıyordu şimdi.

Herkes için cinsellik yaşamamaya yemin etmiş, duvarların arkasında münzevi bir yaşam süren bu rahibelerin hayatı büyük bir merak konusudur. Herkes onları bu yaşama iten nedenleri merak eder. Onları bu meraka iten iffettir; Bütün arzuların en kuvvetlisine arkasını dönen, doğanın yerine getirmemizi istedikleri şeyleri yapmamak için kendisini terbiye eden bu kızların nasıl insanlar olduklarını öğrenmek isterler. Saflıkları ve iffetleridir insanların meraklarını gıdıklayan.

Rizzoli'nin bakışları avlunun karşı tarafına, şapele doğru yöneldi. Aslında şimdi çamaşır suyu kokan bu sıcak odada oyalanmak yerine orada olup olay yeri inceleme ekibiyle birlikte zangır zangır titremem gerekiyordu, diye düşündü. Camilie'in gece sıcak yalağından kalkıp tuvalete gittikten sonra

odaya geri döndüğünde buz gibi ve karanlık bir aralık sabahında pencereden ne görmüş olabileceğini ancak bu odada tahmin edebilirdi. Herhalde şapelin kirli camlarından süzülen bir ışık olduğunu fark etmişti.

O saatte orada olmaması gereken bir ışık.

Maura Rahibe Camille'i temiz bir çarşafın üstüne koyan iki görevlinin yanında ayakta duruyordu. Başka mekânlardan başka cesetleri alıp götüren bir sürü nakliye ekibi seyretmişti şimdiye kadar. Bazen aceleden üstünkörü yaparlardı görevlerini. Bazen de tanı tersine büyük bir titizlikle. Ama çoğu cesetlere büyük bir şefkatle yaklaşırdı. Ancak sadece küçük çocuklara bu şekilde özen gösterilirdi. Küçücük başlan dikkatle kaldırılır, dikkatle ceset torbasının içine yerleştirilirdi. Rahibe Camille'e de aynı bu şekilde, büyük bir şefkatle yaklaşılmıştı.

Maura sedye dışarı çıkartılırken şapelin kapısını açtı ve yavaş yavaş, dikkatlice ana kapıya doğru götürülüşünü seyretti. Duvarların arkasında medya mensupları sedyenin üzerinde, torbanın içinden belli belirsiz görünen cesedin klasikleşmiş fotoğraf karelerini çekmek için bekliyorlardı. Halk kurbanı net seçemese de genç1 bir kadın olduğunu duyuyor ve içindekinin nasıl biri olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Zalim hayalgüçleriyle Camilie'in ırzına geçeceklerdi. Maura'nın bisturisi bile bu kadar hain olamazdı.

Sedye manastırın kapısından çıkar çıkmaz, bir sürü gazeteci ve kameraman geri çekilmeleri için bağıran devriye polisini hiçe sayarak koştura koştura yanına gitti.

Sonunda siyahlar giymiş heybetli rahip hızlı ve geniş adımlarla kapıdan dışarı çıkıp öfkeyle bağırarak karışıklık yaratan medya ve halkı kenara çekmeyi başarabilmişti.

"Bu zavallı rahibenin biraz saygıya ihtiyacı var. Neden bunu göstermiyorsunuz?

Bırakın da rahat rahat geçsinler."

Gazetecilerden bazıları rahibin bu sözlerini duyunca utanıp geri çekildi ve sedyeyi taşıyanlara yol açtı. Ama TV kameraları sedye nakliye aracının içine konarken son sürat çekmeye devam ettikten sonra bir sonraki avlarına, kapıdan az önce çıkan, farkedilmemek için mantosuna sıkı sıkı sarılmış, arabasına doğru ilerleyen Maura'ya yönlendirdiler kameraları.

"Dr. Isles! Bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Ölüm sebebi neydi?"

"...tecavüze uğradığına dair bir kanıt var mı?"

Gazeteciler üzerine üzerine gelirken çantasından el yordamıyla anahtarlarını buldu ve otomatik kilide bastı. Tam araba kapısını açıyordu ki, isminin çağrıldığını duydu. Biri kendisini yardıma çağırıyordu.

Arkasına baktı ve boylu boyunca kaldırıma uzanmış bir adam gördü. Bir sürü insan üzerine doğru eğilmişti.

"Kameramanlardan biri düştü!" diye bağırdı biri. "Bir ambulansa ihtiyacımız var."

Maura içinden küfrede küfrede arabanın kapısını kapattı ve hızlı adımlarla yere düşen adama doğru yürümeye başladı."Ne oldu?" diye sordu. "Kaydı mı?"

"Yo hayır, koşuyordu, birden dengesini kaybedip düşmüş."

Maura adamın yanına çömeldi. Bin önceden adamı sırtüstü yatırmıştı. İri yarı, ellilerinde, esmer bir adamdı bu. Yanındaki kar yığının üzerinde bir sürü WVSU harfleri yazan bir TV kamerası duruyordu.

Nefes almıyordu adam.

Maura adamın başını arkaya doğru eğip adaleli boynunu gererek nefes yolunu açtı ve suni teneffüs yapmak için öne eğildi. Adamın ağzındaki kahve ve sigara kokusu karışımından kusacaktı neredeyse.

Hepatit, aids ve vücut sıvılarıyla bulaşabilecek sürüyle hastalığı düşünüp ağzını mümkün olduğu kadar adamın azından uzak tutmaya çalıştı. Bir kez üfledi ve göğüs kafesinin kalktığını gördü. Akciğerler havayla dolmuştu. İki kez daha üfledi ve atar damarındaki nabzı kontrol etti.

Nabzı atmıyordu.

Tam adamın ceketinin önünü açmaya hazırlanıyordu ki, başka birinin onun yerine bu işi yaptığını gördü. Kafasını kaldırdı. Rahibin yanma diz çökmüş, geniş elleriyle adamın göğsünün belirli noktalarına hafifçe bastırıyordu. Rahip avuç içlerini göğüs kafesinin üzerine yerleştirmiş şekilde Maura'ya bakıp göğüse basınç yapmaya başlayabileceğine dair işaret verdi. Maura bir çift inanılmaz derecede güzel mavi göz gördü.

"Pompalamaya başlayın," dedi Maura. "Haydi."

Rahip adama doğru eğildi, üflediği nefesleri belirli zamana denk getirmek için her bir kompresyonu sesli bir şekilde saymaya başladı. "Bir, bin. İki, iki bin..." Sesinde hiç panik yoktu. Sadece ne yaptığından emin bir şekilde hareket ediyordu. Onu yönlendirme gereği duymadı Maura. Sanki senelerdir birlikte çalışıyorlarmış gibi, biri yorulduğunda diğeri görevi devralarak uyumlu bir ekip halinde hareket ettiler.

Ambulans gelene kadar Maura'nın kumaş pantalonun yere değen kısmı kar

suyuyla sırılsıklam olmuştu. Soğuğa rağmen çok terlemişti Maura. Ayağa kalkıp dikleşti ve bitkin bir halde adamın sedyeye konup ambulansa sokulmasını seyretti.

Adamın düşürdüğü TV kamerası başka bir WVSU çalışanı tarafından karın üzerinden alındı. Kendi iş arkadaşları söz konusu olsa dahi, haber haberdir ve gösteri devam etmelidir tabii, diye düşündü Maura iş arkadaşlarının ambulansa sokulduğunu kameraya çekenlere bakarken.

Yanında duran rahibe döndü. "Yardımınız için teşekkürler," dedi. "Sanırım önceden ilk yardım tecrübeniz var."

Rahip gülümseyip omuzunu silkti. "Sadece plastik bir manken üzerinde pratik yapmıştım. Hiç kursta öğrendiklerimi tatbik edebileceğim aklıma gelmemişti."

Elini uzattı. "Ben Daniel Brophy. Adli tabip siz olmalısınız."

"Maura Isles. Evet. Adli tabip benim. Bu manastırın sorumlusu siz misiniz rahip?"

Evet anlamında başını salladı rahip. "Kilisem üç bina ötede."

"Evet, gördüm."

"Sizce adamı kurtardık mı?"

Başını iki yana salladı Maura ümitsizce. "Bu kadar suni teneffüsten sonra hâlâ nabzı atmadıysa bu iyiye işaret değildir."

"Ama yaşaması için hiç mi ümit yok?" "Var, ama çok az."

"Olsun, ihtimal az bile olsa, sanırım bir katkımız olmuştur." Rahip TV röportajcılarına bir bakış attıktan sonra ambulansa döndürdü gözlerini yine. "Sizi arabanıza kadar geçireyim. Böylece tek bir kamera bile sizi rahatsız etmez."

"Ama ben gider gitmez size saracaklar. Umarım hazırlıklısınızdır."

"Bir açıklama yapacağıma dair söz verdim. Ama hâlâ benden ne duymak istediklerini pek kestiremiyorum."

"Onların ne yamyam olduğunu bilemezsiniz siz rahip Brophy. Sizi çıldırtabilirler."

Rahip "O zaman onları uyarmam lazım. Ben asla çıldırmam," dedi gülerek. Maura'yla birlikte arabaya kadar gitti. Maura'nın sırılsıklam olmuş pantalonu bacaklarına yapışıyor, dondurucu rüzgâr kumaşı sertleştiriyordu. Morga döndüğünde bir yere girip mutlaka üzerindekileri değiştirip kuruması için bir yere aşmalıydı.

"Eğer bir açıklama yapmam gerekiyorsa," dedi rahip. "Bilmem gereken bir şey var mı? Bana söyleyebileceğiniz herhangi bir şey?"

"Dedektif Rizzoli'yle görüşmeniz lazım. Benimle değil."

"Sizce bu münferit bir cinayet mi? Diğer rahibelerle de bir ilgisi var mı acaba?"

"Ben sadece cesetleri incelerim, saldırganlarla alakam yok. Cinayetin neden işlenmiş olduğuna dair bir fikrim yok."

"Buradakiler çok yaşlı. Karşı koyamazlar."

"Biliyorum."

"Peki o zaman onlara ne demeliyim? Bu duvarların arkasında emniyette olmadıkları nasıl söyleyebilirim onlara?"

"Hiçbirimiz tam olarak emniyette sayılmayız,"

"Onlara vermek istediğim cevap bu değil." "Ama duymak zorunda oldukları cevap bu." Maura arabanın kapısını açtı. "Bir katolik olarak yetiştirildim, Peder. Hep rahibelerin dokunulmazlıkları var sanırdım. Ama rahibe Camille'e yapılanları gördüm. Eğer bir rahibenin bile başına böyle bir şey gelebiliyorsa o zaman dünyadaki hiç kimse dokunulmaz değildir." Maura arabaya girdi. "Medyayla iyi şanslar size. Sonuna kadar arkanızdayım."

Rahip pencerenin dışından onu inceleyerek Maura'nın arabasının kapısını kapattı. Yüzü ne kadar çekici olursa olsun Maura'nın esas dikkatini çeken şey üzerindeki rahip cüppesiydi. Boynundaki daracık beyaz bant nasıl da diğerlerinden ayırıyor, nasıl da erişilmez kılıyordu onu.

Elini kaldırıp kısaca "hoşça kal," dedi rahip Maura'ya. Daha sonra kendisine doğru koşan gazetecilere doğru yöneldi. Maura, rahibin dikleşip derin bir nefes aldığını ve sonra da gazetecilerin yanına gittiğini gördü.

"Kabaca anatomik bulguların ışığında, süjenin hipertansiyon geçmişi de göz önüne alındığında bu ölümün doğal yollardan gerçekleştiği fikrine vardım. Benim için en kuvvetle muhtemel olaylar zinciri şu şekilde cereyan etmiştir. Ölümünden yirmi dört saat önce geçirdiği akut miyokardiyal enfarktüsü takiben ölüme götüren karıncık aritmisi. Muhtemel ölüm nedeni: Akut miyokardiyal enfarktüse bağlı ölümcül ritim bozukluğu. Adli tıp Uzmanı Maura Isles tarafından kaydedilmiştir. Maura Isles, Massachusetts Eyaleti.

Maura ses kayıt cihazını makinasını kapattı ve Bay Samuel Knight'ın vücudunun belirli noktalarında yaptığı araştırmaları kaydettiği diyagrama dikti gözlerim. Apandisit ameliyatından kalma eski bir dikiş izi.

Cansız bir şekilde yatağında otururken kalça ve baldırlarının alt kısmında oluşan morluklar. Otel odasındaki son dakikalarına şahitlik yapabilecek kimse olmamasına rağmen Maura adamın aklından geçenleri tahmin

edebiliyordu. Önce birden göğsünde bir uyuşma hissetmişti. Bu çırpınmanın göğsünde değil kalbinde olduğunu fark ettiğinde belki bir iki saniye paniğe kapılmış, sonra da gitgide morarmaya başlamıştı. Seninki kısa ve kolay bir otopsiydi, diye düşündü Maura. Kısa ve öz bir rapordan sonra kenara çekilebilirdi Bay Knight artık. Bu kısa süreli tanışıklık kargacık burgacık bir yazıyla yazılan bir otopsi raporunda sona ermişti işte. Ayrıca bekleyenler kutusunda tarafınca incelenip imzalanmak üzere bekleyen bir yığın rapor fotokopisi vardı. Soğuk odada ise yeni biriyle tanışacaktı yakında. Camille Maginnes'nin otopsisine Rizzoli'yle Frost'da katılacağı için ertesi sabah saat dokuzda başlayacaktı. Maura raporları düzeltirken kendini işine veremiyor, Camille'i düşünmeden edemiyordu. Çalışma masasının üzerine öylece attığı kazağa bakıyor, bu sabah şapelde hissettiği soğuğun henüz bedeninden ayrılmadığını hissediyordu.

Sandalyesinden kalkıp radyatörün üzerine serdiği yünlü pantalonunun kuruyup kurumadığına baktı. Fena değil diye düşündü ve bağcıklarını çözüp bütün öğleden sonra üzerinde olan eşofman altından kurtuldu.

Sandalyesine oturup arkasına dayandı ve kısa bir süre duvardaki çiçek resimlerinden birine dikti gözlerini. Tatsız mesleğinin kötü etkilerini yoketmek için odasını (ölümü değil hayatı hatırlatan öğelerle döşemeyi tercih etmişti. Odanın bir köşesinde, bir saksının içinde, Maura ve Louise'in sürekli ilgilendikleri bir kauçuk duruyordu. Duvarda çiçek tabloları asılıydı. Bir buket beyaz şakayık ve mavi zambaklar. Diğer bir tabloda bir vazo içinde güller. Masasında çok fazla dosya biriktiğinde, ölümün ağırlığına katlanamadığını hissettiğinde bu tablolara bakar, bahçesini düşünür, verimli toprakların ve parlak yeşil çimlerin kokusunu hatırlardı. Ölmeyip serpilen şeyleri düşünürdü.

Ama o aralık günü baharın hiç gelmeyeceğini düşünmüştü Maura. Dondurucu sulusepken odasının camlarına vurdukça, arabayla eve nasıl döneceğini düşünüp korkuya kapılıyordu. Yollan tuzlamışlar mıydı acaba? Yoksa yine buz hokeyi toplan gibi kayacak mıydı arabalar?

"Dr. Isles?" dedi Louise dahili telefondan.

"Evet?"

"Dr. Banks diye biri seni arıyor. Birinci hattan alabilirsiniz."

"Maura donup kalmıştı. "Victor Banks mi yoksa?" diye sordu çok yavaşça. "Evet. One Earth International Hayır Kurumun'dan aradığını söyledi."

Maura hiçbir şey söylemedi. Gözü telefonun ahizesine dalıp gitmişti. Masanın üzerine koyduğu elleri tir tir titriyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu

ki artık cama vuran buz parçalarının gürültüsünü zar zor duyabiliyordu. "Dr. Isles?" "Şehirlerarası mı arıyor?"

"Hayır. Daha önce de arayıp mesaj bırakmıştı. Colonnade Hotel'de kalıyormuş."

Maura yutkundu.

"Şimdi onunla konuşamam."

"Ama ikinci kere arıyor. Sizi tanıdığınızı söyledi."

Tabii camın. Tanımaz mı hiç?...

"Daha önce ne zaman aradı?" diye sordu Maura.

"Öğlende. Siz henüz gelmemiştiniz olay yerinden. Masanıza not bırakmıştım." Üzerinde "Siz dışarıdayken arayanlar" yazan yapışkanlı pembe not kâğıdını buldu Maura. İşte yazıyordu. "DK Victor Bank aradı. 12:45" adamın adına baktığı anda midesine bir sancı saplandı Maura'nın. Neden şimdi? Neden? diye düşündü. Bu kadar zaman geçtikten sonra neden arıyorsun beni? Sana yeniden hayatıma girebileceğini düşündüren nedir?

"Ona ne diyeyim?" diye sordu Louise.

Maura derin bir nefes aldı. "Ona geri arayacağımı söyle. Tabii kendimi hazır hissedersem. Pembe not kâğıdım buruşturup çöpe attı. Biraz daha daha çalışmak istediyse de konsantre olamadı ve mantosunu alıp odadan dışarı çıktı. Louise Maura'yı mantosunu giymiş, atkısını boynuna sarmış, dışarıdaki hava koşullan için hazır ve nazır bir şekilde görünce çok şaşırmıştı. Maura genelde hep herkesten sonra çıkar, saat beş buçuktan önce asla ofisi terk etmezdi. Saat daha beş bile olmamıştı ve Louise Maura'nın bilgisayarını kapatmaya hazırlanıyordu. "Trafik yoğunlaşmadan çıkayım dedim," dedi Maura.

"Sanırım bunun için biraz geç oldu. Havayı görmediniz mi? Şehirdeki ofislerin çoğu çoktan kapattı."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Saat dörtte."

"Peki, sen niye hâlâ buradasın? Eve gitmen gerekiyordu."

"Kocam gelip alacak. Söylemiştim ya, benim araba tamirde."

Maura yüzünü buruşturdu. Evet Louise bu sabah arabasından bahsetmişti bir ara, ama bu tabii çoktan kafasından uçup gitmişti Maura'nın. Her zamanki gibi ölülere konsantre olup canlılara gereken dikkati göstermemişti. Boynuna atkısını sarıp mantosunu giyen Louise'e bakarken insanları dinlemek için yeteri kadar zaman ayırmıyorum, diye geçirdi aklından. İnsanlar hayattayken haklarında bilgi sahibi olmak için en ufak bir çaba sarf etmiyordu. Sekreteri

Louise burada çalışalı tam bir sene olmasına rağmen özel hayatıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Louise'in eşiyle hiç tanışmamıştı. Tek bildiği adının Vernon olduğuydu. Nerede çalıştığını, ne iş yaptığını, hatırlamıyordu bile, zira Louise özel hayatıyla ilgili çok az bilgilendirmişti kendisini. Benim suçum mu bu? diye düşündü Maura. Etrafımdakiler bisturilerim ve kayıt cihazımla daha mutlu olduğumu, insanları dinlemekten hoşlanmadığımı sezdiği için mi hiçbir şeyini anlatmıyor bana acaba?

Koridordan birlikte geçtikten sonra personele ait otoparka çıktılar. Tek bir konuşma olmadı aralarında. Aynı yöne doğru yanyana yürüyen iki yabancı gibiydiler. Louise'in kocası arabada bekliyordu. Arabasının ön cam silecekleri deli gibi yağan sulusepken kara karşı son hız çalışıyordu. Louise ve kocası otoparktan çıkarlarken birbirlerine el sallayarak vedalaştılar. Vemon Maura'ya bu kadın da kim acaba der gibi garip garip bakmıştı.

Sanki Maura asosyal bir yaratıkmış gibi.

İnsanın yüzüne iğne gibi batan kar tanelerinden korunmak için kafasını eğerek buz tutmuş asfaltın üzerinden kaya kaya park alanının karşısına geçti.

Bir yere daha uğraması gerekiyordu. Gününü tamamlamadan önce yapacağı bir iş daha vardı.

Rahibe Ursula'nın durumuna bakmak için St. Francis Hastanesi'ne doğru yola çıkı.

Seneler önce staj yaptığı dönemden beri bir hastane koğuşunda çalışmamış olmasına rağmen en son rotasyonu olan yoğun bakım ünitesindeki kötü anılan o kadar canlıydı ki, hâlâ. O panik anları geldi aklına. Doktorlar yeri geldiğinde günlerce uyku uyumadan zor bela kafalarını ayık tutmaya, düşünmeye ve sağlıklı kararlar vermeye çalışırlardı.

Nöbette olduğu bir gece üç hasta hayatını kaybetmiş ve her şey o andan itibaren kötü gitmeye başlamıştı. Eski sorumluluklar ve başarısızlıkların gölgesi peşini bırakmıyordu şimdi, Yoğun Bakım Ünitesi'ne girerken.

St. Francis Hastanesi'nin cerrahi Yoğun Bakım Ünitesi'nin etrafında on iki hasta odası olan merkezi bir bakım istasyonu vardı. Maura, ünite sorumlusunun bulunduğu masanın önünde durup kimliğini gösterdi.

"Ben adli tıptan Dr. Isles. Rahibe Ursula Rowland'in dosyasına bakabilir miyim?"

Ünite sorumlusu tuhaf tuhaf baktı Maura'ya. "Ama hasta hâlâ yaşıyor."

"Dedektif Rizzoli durumuna bakmamı istedi." "Oh. Dosya şuradaki on numaralı kutuda." Maura küçük odaların önünden geçtikten sonra üzerinde Yatak No: 10 yazan dosyayı açtı.

En üstte ameliyat sonrası yazılan rapor vardı. Beyin cerrahı tarafından ameliyatın hemen ertesinde el yazısıyla yazılmış kısa bir ameliyat özeti:

"Geniş subdural hematom tanımlandı ve drenaj yapıldı. Sağ yan kafa kemiği açıldı ve kafatası çatlağı debride edilip alındı. Dura yırtığı kapatıldı. Ful ameliyat raporu dikte edildi. Tıp Doktoru James Yuen."

Hemşirelerin notlarına baktı ve hastanın ameliyattan sonraki durumuna şöyle bir göz gezdirdi.

Kafa içi basınçları damarın içine tesir eden Mannitol and Lasix ilaçları ve hipervantilasyon yardımıyla normal düzeyde seyrediyordu. Görünüşe bakılırsa yapılması gereken her şey yapılmış, artık beynin ne kadar zarar gördüğünü anlamak için bekleme safhasına geçilmişti.

Dosyayla birlikte 10 nolu bölmeye gitti. Bölmenin önündeki polis memuru sıcak bir şekilde selamladı Maura'yı. "Merhaba Dr. Isles."

"Hasta nasıl?" diye sordu Maura.

"Pek bir değişiklik yok sanırım. Henüz uyanmadı."

Maura kapalı perdelere doğru bakarak "İçeride kim var?" diye sordu.

"Doktorlar."

Maura kapıya tıkladı ve perdeyi açıp içeri girdi. Yatağın kenarında iki adam ayakta duruyordu. Uzak Doğu kökenli olanın boyu uzun, bakışları tuhaf bir şekilde keskin ve saçları kalın telli ve beyazdı. Yaka etiketindeki Dr. Yuen'i görünce beyin cerrahı, diye düşündü. Yanında ayakta duran geniş omuzlu adam ise ondan daha genç, muhtemelen otuzlarındaydı. Uzun sarı saçlarını düzgün bir biçimde at kuyruğu yapmıştı. Dr. Fabio diye, düşündü Maura adamın bronz tenine ve koyu gri gözlerine bakarken.

"Araya girdiğim için üzgünüm," dedi. "Ben Adli Tıptan Dr. Isles."

"Adli Tıp'tan mı?" dedi Dr. Yuen şaşkınlıkla. "Biraz zamansız olmadı mı bu ziyaretiniz?"

"Baş dedektif hastanıza bakmamı istedi benden. Biliyorsunuz bir kurban daha var."

"Evet. Duyduk."

"Onun otopsisini yarın yapacağım da, bu iki kurban arasındaki darbe şekillerini karşılaştırmak istemiştim."

"Burada görebileceğiniz pek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Yani şimdi, hemen ameliyat sonrasında bir şey göremezsiniz. Röntgenlerine ve beyin MR'ına bakarak daha fazla şey öğrenirsiniz."

Maura hastaya baktı. Dr. Yuen'le aynı fikirdeydi. Ursula'nın kafasındaki üzeri bandajlanmış yaralarla oynanmış, iyileştirilmişti.

Derin komadaydı ve bir aspiratör yardımıyla nefes alıyordu.

O incecik ve zarif Camille'in aksine Ursula bir çiftçinin karısına benzeyen yusyuvarlak bembeyaz yüzü ve tombul kollarıyla iri hatlı, iri kemikli ve sağlam bir kadındı. Sol bileğinde üzerinde "Penisiline alerjisi vardır" yazılı bir bilezik takılıydı.

Tırtıllı, kalın ve beyaz bir yara izi vardı sağ dirseğinde. Oldukça kötü dikilmiş eski bir yaranın çirkin izleri. Acaba yurtdışındaki görevinde mi oldu diye aklından geçirdi Maura.

"Ameliyatta elimden geleni yaptım," dedi Yuen." Top artık Dr. Sutcliffe'da.

Umarız komplikasyonları önleyecektir."

Maura kendisini başıyla selamlayıp gülümseyen at kuyruklu adama baktı. "Ben rahibe Ursula'nın doktoru iç hastalıkları uzmanı Matthew Sutcliffe," dedi. "Kaç aydır muayeneye gelmedi."

"Yeğeninin telefonu var mı sizde?" diye sordu Yuen doktora. "Beni aradığında telefon numarasını almayı unuttum. Sizinle konuşmak istediğini söyledi."

Sutcliffe başını salladı. "Evet var. Aileyle sadece benim konuşmam daha iyi olur. Onlara durumunu anlatırım ben."

"Durumu nedir peki?" diye sordu Maura.

"Şu anda tıbben sabit," dedi Sutcliffe.

"Peki ya nörolojik olarak?" diyerek Yuen'e döndü Maura.

Yuen başını salladı. "Bir şey söylemek için henüz çok erken. Ameliyat gayet başarılı geçti, ama demin Doktor Sutcliffe'e söylediğim gibi bilinci yerine geldiğinde ki hiç uyanamayabilir de, büyük ihtimalle saldırıyla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaktır. Bu tür kafa zedelenmelerinde genelde geriye dönük amnezi görülür." Başını eğip çağrı cihazına baktı. "Özür dilerim ama çağrıya cevap vermem lazım. Dr. Sutcliffe tıbbi geçmişiyle ilgili sizi bilgilendirir." Dr. Yuen iki uzun adımda odadan dışarı çıktı.

Sutcliffe stetoskopu Maura'ya uzattı. "Eğer isterseniz onu muayene edebilirsiniz."

Maura stetoskopu alıp yatağın kenarına gitti. Bir süre Ursula'nın inip çıkan göğsüne baktı. İşi hep ölülerle olduğu ve yaşayanları kırk yılda bir muayene ettiği için klinik becerilerini hatırlamak üzere kısa bir süre durup düşündü, zira Dr. Sutcliffe Maura'nın hâlâ kalbi atan bir hastaya nasıl bakılacağını bilmediğini düşünüyor ve açık vermesi için aportta bekliyordu. Sutcliffe geniş omuzlarını daha da dikleştirerek keskin bakışlarla yatağın

başına dikildi.

Işıklı kalemi hastanın gözlerine tutarken, boynunu eliyle yoklarken, parmaklarını hastanın sıcak derisinin üzerinde gezdirirken seyretti Maura'yı. Morgdaki buz gibi cesetlerden ne kadar da farklı diye düşündü Maura.

Durdu. "Sağ tarafta boyun arterinde nabız atmıyor," dedi.

"Ne?"

"Sol tarafta hızlı bir nabız atışı var, ama sağda yok." Maura dosyaya uzandı ve notlara baktı. "Oh. İşte buraya yazmış anestezi uzmanı. "Sağ boyun arterinde nabız yok. Büyük ihtimal anatomik yapısından kaynaklanıyor."

Dr. Sutcliffe kaşlarını çattı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Bunu unutmuştum."

"Yani sağdaki nabız eksikliği yeni bir şey, değil mi?

Başını salladı Sutcliffe. "Evet. Doğuştan öyle."

Maura stetoskopu kulaklarına yerleştirdi ve hastane önlüğünü sıyırıp göğsünü açtı Ursula'nın. Büyük memeleri çıkıvermişti ortaya. Senelerden beri bir manastırda güneşin yaşlandırıcı ışınlarından korunduğu için atmış sekiz yaşında olmasına rağmen cildi hâlâ bembeyaz ve dipdiriydi. Stetoskopun ucunu Ursula'nın göğsüne bastırdığında düzenli, hareketli, ölümden dönen birinin namağlup kalp atışlarını duydu.

Bir hemşire içeri kafasını uzattı. "Dr. Sutcliffe? Aşağıdan arayıp göğüs röntgeninin hazır olduğunu söylediler. Belki bilmek istersiniz diye düşündüm." "Teşekkürler." Maura'ya baktı. "Eğer istersenin kafatası röntgenlerine de bakabiliriz."

Asansörü çok genç, saçları yapılı, Dr. Sutcliffe'i çaktırmadan birbirlerine gösterip kıkırdayan altı hemşireyle paylaştılar. Ama o çok çekici olmasına rağmen kızları hiç görmemiş gibi davranıyor, gözlerini kat düğmelerinden ayırmıyordu. Beyaz önlüğün cazibesi, diye düşündü Maura San Fransisco'daki St. Luke Hastanesinde gönüllü olarak çalıştığı gençlik yıllarını hatırlayarak.

Doktorlar ona ulaşılması imkânsız varlıklar gibi gözükürdü. Şimdi artık o da bir doktordu ve beyaz önlüğün kendisini yanlış yapmaktan korumadığını, onu mükemmel kılmadığını çok iyi biliyordu.

Tertemiz üniformalı çıtır hemşirelere bakıp kendisinin on altı yaşındayken asla bunlar gibi kıkırdamadığını, çok ciddi ve sessiz bir kız olduğunu düşündü.

O zamanlar bile hayatın zorluklarının farkındaydı.

Asansör kapısı açıldı ve hemşireler beyazlı pembeli üniformalarıyla Maura

ve Suncliffe'i asansörde yalnız bırakıp neşe içinde dışarı çıktılar.

"Onları görünce yoruluyorum," dedi Suncliffe. "Ne enerji ama. Keşke onda biri bende olsaydı. Özellikle de gecenin bir yarısı arandığımda." Suncliffe Maura'ya bir bakış attı. "Sizi de çağırdıkları olur mu geceleri?"

"Gece çağrıları mı? Biz dönüşümlü çalışırız." "Sanırım hastalarınız pek acele ettirmiyor size." "Evet sizin gibi bol mayınlı bir hayat yaşamıyorum ben."

Gülmeye başladı Suncliffe. Sıcacık gülen gözleriyle birden sarışın bir sörfçü çocuğa dönüşüvermişti. "Güzeeel. Bol mayınlı bir hayat. Evet, bazen hakikaten de öyle hissediyorum. Bir cephede gibiyiz."

Büro elemanın masasına konmuş röntgenler onları bekliyordu. Sutcliffe büyük zarfı ışıklı odaya götürdü. Filmleri klipslere taktı ve ışıkları yaktı.

Kafatasının görüntüleri ortaya çıkmıştı. Kemiklerin kenarında dallara ayrılan kırık alanlar şimşeklerin oluşturduğu şekillere benziyordu. İki darbe yeri tespit etti Maura. Sağ şakak kemiğine olanı aşağı yöne, kulağa doğru tek bir çatlak oluşturmuştu. Daha güçlü olan ikinci darbe ise kafatasını sıkıştırmıştı.

"Saldırgan ilk darbeyi başın kenarına indirmiş," dedi Maura.

"Bunun ilk darbe olduğunu nasıl anlıyorsunuz?"

"Çünkü ilk kırık çizgisi ikinci darbeyle oluşan kırığın yayılmasını durduruyor." Kırık çizgilerini gösterdi. "Bakın bu kırık tam burada duruyor. İlk kırık çizgisiyle nerede buluşuyor? Darbenin kuvveti yarığın yanına atlayamıyor.

Bu da bize ilk darbenin sağ şakağa geldiğini gösteriyor. Belki rahibe başka tarafa yönelmişti. Ya da saldırganın kenardan geldiğini görmemiş de olabilir." "Saldırgan onu şaşırtmış," dedi Sutcliffe.

"Sersemletmek yeterli olmuş rahibeyi. Hemen sonrasında da daha uzağa, şu kısma başın arkasına ikinci darbe indirilmiş." Maura ikinci kırık çizgisini gösterdi.

"Daha ağır bir darbe," dedi Sutcliffe. "Kafatasını ezmiş."

Dr. Sutcliffe kafatası filmlerini klipslerinden çıkartıp bilgisayarlı tomografileri çıkartıp yerine tomografileri koydu.

Bilgisayarlı tomografi kafatası kemiklerinin içine bakmaya, beyni dilim dilim incelemeye imkan veriyordu. İçine yırtık damarlardan sızılmış bir miktar kanın toplandığı bir kese gördü Maura. Artan basınç beyni sıkıştırmış olmalıydı. En az Camille'inki kadar tahrip edici bir yaraydı bu.

Ama insan anatomisi ve mukavemeti çok değişkendi.

Manastırın en genç rahibesinin bedeni bu darbelere direnemeyip ölürken Ursula'nın kalbi çarpmaya devam etmiş, bedeni ruhundan kopmamaya inatla direnmişti. Bu bir mucize değildi, ama altıncı kattan düşen bir çocuğun sadece sıyrıklarla kurtulması gibi kaderin garip bir rastlantısı sayılabilirdi belki de.

"Bütün bunlardan sonra kurtulduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Sutcliffe.

"Ben de öyle," deyip ona baktı Maura. Işık kutusundan gelen parıltı Sutcliffe'in yüzünün yarısını aydınlatarak çenesinin güçlü açılarını ortaya çıkartıyordu. "Bu darbeler öldürmek üzere indirilmiş."

DÖRT

CAMİLLE MAGİNNES'in kemikleri çok körpeymiş, diye düşündü Maura morgun ışık kutusunda asılı röntgenlere bakarken. Kaburgasındaki kıkırdaklar kireçlenmemiş, yıllar henüz eklemlere zarar vermemiş, omurgasını sıkıştırmam işti ve sonsuza kadar zarar görmeyecekti artık.

Giysilerinin içinde bulunabilecek metal parçaların yerini belirlemek için, standart bir tedbir olarak Camille tamamen giyinikken röntgenini çekmişti Yoshima. Boynundaki haç ve göğüs kısmındaki birkaç çengelli iğne dışında metal parça bulunamamıştı üzerinde.

Maura gövde görüntülerini aşağıya çektiğinde sert röntgen filmleri bükülüp melodik bir ses çıkartmıştı.

Kafatası filmlerini çıkarttı ve ışık kutusu klipslerinin altına yerleştirdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı dedektif Frost.

Kafatası kemiklerindeki hasar inanılmaz derecede ürkütücüydü. Darbelerden biri o kadar ağırdı ki, kemik parçalarını kafatasının altına kadar itmişti.

Maura henüz tek bir yeri kesmemiş olmasına rağmen kafatasının içindeki hasarı şimdiden görebiliyordu. Kopuk damarlar, iç kanamanın biriktiği kesecikler. Ve de tabii artan kan basıncının altında hernileşen beyin. "Anlat bize doktor," dedi Rizzoli kendinden emin bir tavırla. Bu sabah daha sağlıklı gözüküyordu. Her zamanki gibi son derece enerjik bir şekilde uzun adımlarla morga girmiş, savaşçı kadın cepheye geri dönmüştü. "Ne görüyorsun?"

"Üç ayrı darbe," dedi Maura. "İlki şurada, başın üst kısmında." Boylu boyunca çaprazlama devam eden tek bir kırık çizgisi gösterdi. "Diğer ikisi başın arkasında. Bana göre o sırada yüzüstü yatıyormuş. Kendini savunmasına imkân yokmuş. İşte o sırada son darbe kafatasını ezmiş."

Böyle bir sondan o kadar etkilenmişlerdi ki Maura ve iki dedektif bir süre hiç konuşmadılar. Kadının düştüğünü, yüzünün taş zemine çarptığını, saldırganın kolunu kaldırıp elini yumruk yaptığını canlandırıyorlardı kafalarında.

Parçalanan kemiğin sesini duyar gibi oldular şapelin sessizliğinde.

"Yavru fokları dipçikliyorlar ya, onun gibi bir şey," dedi Rizzoli. "Hiç şansı yokmuş."

Maura Camilie Maginnes'nin hâlâ kanlı giysileriyle yattığı otopsi masasını çevirdi.

"Haydi, soyalım onu."

Otopsi odasının hayaleti Yoshima elinde eldivenleri ve uzun laboratuar önlüğüyle ayakta durmuş bekliyordu. Sessiz ama kendinden emin bir şekilde aletleri tepsiye dizmiş, ışıkları ayarlamış, diğer tüm malzemeleri hazır etmişti. Maura hiç bir şey söylemese de olurdu aslında, zira tek bir bakıştan bile ne demek istediğini anlardı Yoshima.

Önce estetikten uzak ama ortopedik ve rahat siyah deri ayakkabılarını çıkardılar Camille'in.

Sonra durup bir süre kurbanın kat kat giydiği kıyafetlere baktılar. Daha önce hiç yapmadıkları bir işe girişecekler, bir rahibeyi soyacaklardı.

"Önce kısa bluzunu çıkartmalıyız," dedi Maura.

"Neyi? Anlamadım." diye sordu Frost.

"Omuzlarındaki pelerini. Yalnız ön kısımda hiç çıtçıt filan yok. Fermuar da görünmedi röntgende. Bir yana çevirir misiniz sırtına bakayım."

Beden tamamen katı lastiği için rengi bir çocuğunki kadar açık ve berraktı artık. Diğerleri ölüyü yana döndürdüğünde Maura pelerinin nereden kapandığına baktı.

"Cırt bant," dedi.

Frost ürkek ürkek güldü. "Dalga geçiyorsun."

"Ortaçağın modern çağla buluşması," dedi ve pelerini çıkartarak bir naylon torbanın içine yerleştirdi.

"Bir şekilde gerçekten de hayal kırıklığına uğradım. Cırt bant kullanan rahibeler."

"Orta Çağ'da kalmalarını mı isterdin?" dedi Rizzoli

"Yani, ne bileyim? Daha geleneksel takılacaklarını filan düşünmüştüm."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Frost," dedi Maura ölünün boynundan zinciri ve haccı çıkartırken, "ama bazı manastırların web sayfalan bile var."

"Hadi ya, İnternet rahibeleri. Aklımı başımdan aldın şimdi.

"Şimdi de sırada fanila var," dedi Maura omuzlardan bele kadar uzayan kolsuz üstlüğü göstererek. Yavaşça fanilasını sıyırıp çıkarttı ölünün. Fanilanın kumaşı kandan sırılsıklam ıslanıp katılaşmıştı. Ayrı bir plastik torbaya koyup ardından kemerini çıkarttı. Yünlü diğer bir iç atletinin üstünde Camille'in ince vücuduna sarılı siyah bir tunik vardı. İffet sınırı bu tunikten sonra aşılıyordu artık. Bu kadar sene ölüleri soymuş olan Maura hiç bu kadar isteksiz hissetmemişti kendini. Önünde duran ölü beden, erkeklerin gözlerinden saklanarak yaşamayı seçmiş bir kadına aitti, ama artık acımasızca

gözler önüne serilecek, üzerinde derinleme inceleme yapılacak, en sonunda da ağzına ilaçlı pamuk tıkılacaktı.

Bu istilanın düşüncesi bile midesini bulandırıyordu Maura'nın. Soğukkanlı olmalıydı. Biraz bekledi. Yoshima ona bu bekleyişin nedenini soran gözlerle bakıyordu. Vurdumduymazlığı ve sükuneti bu her tarafında negatif elektrik dolaşan odadaki tek sakinleştirici unsurdu.

Yeniden önündeki işe konsantre olmaya çalıştı Maura. Yoshima'yla birlikte tuniği kaldırıp baldırlarına ve kalçasına doğru sıyırdılar. Çok fazla sıkı olmadığı için kollardaki katılaşma kolayca çıkartılmasına engel olmamıştı.

Tuniğin altında boynuna sarılmış beyaz pamuklu bir fular vardı, üzerinde kan lekeleri olan tişörte bir çengelli iğne ile bağlanmıştı. Röntgende gözüken çengelli iğnelerin aynılarıydı bunlar. Bacaklarında kalın siyah çoraplar vardı.

Önce çorapları ardından beyaz külotunu çıkarttılar. Kenarları oldukça kalın, komik denebilecek kadar mütevazi, evlenecek yaşa gelmiş genç bir kızdan çok yaşlı bir kadına ait olabilecek bir külot.

Külotun içinde bir hijyenik ped vardı. Maura'nın yatak çarşaflarına bakıp daha önce de tespit ettiği gibi kurban âdet görüyordu.

Maura tişörtü çıkarttı. Çengelli iğneyi açtı ve birkaç cırt bant daha açarak fanilayı sıyırdı. Tuniğin aksine tişörtü katılaşma nedeniyle kolay çıkmadı. Maura makası alıp tişörtü tam orta yerinden kesti. Bir kumaş parçası daha çıktı ortaya.

Bu seferki oldukça şaşırtmıştı Maura'yı. Göğsün etrafına sıkı sıkı sarılıp arkada iki çengelli iğneyle tutturulmuş banta baktı bir süre.

"Bu ne böyle?" diye sordu Frost.

"Göğüslerinin üzerine bir bant sarmış," dedi Maura.

"Neden?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Belki sutyen yerine bunu sarmıştır," diye fikrini belirtti Rizzoli.

"Sutyen takmak varken neden bunu sarsın ki? Baksanıza ne kadar sıkı sarılmış. Çok rahatsızlık verici olmalı."

Rizzoli kahkahayla güldü. "Tabii canım, sutyen de çok rahat bir şey sanki" "Bunun da dini bir simgesi yok herhalde," dedi Frost.

"Yo, hayır. Bu standart bir şey. Bandaj. Bileğini burktuğunda eczaneden aldığın bandajlarla aynı."

"Peki, rahibeler ne giyer biliyor muyuz? Yani demek istediğim belki bütün bu giysilerin altında siyah dantel külot ve file çorap var, kimbilir."

Kimse gülmedi buna.

Maura Camille'e bakarken aniden irkildi. Bu etrafı sıkı sıkı bandajlanmış göğüsler kadınsı hatların saklanmasını, bastırılmasını simgeliyordu. Kendini tamamen Tanrı'ya teslim edişin sembolüydü bu.

Acaba bu bandajı göğsünün etrafına sıkı sıkı sararken Camille'in aklından ne geçmişti? Dişiliğini hatırlatan bu organlarından iğreniyor olabilir miydi? Göğüslerini bu bandajın altına sakladığında, yuvarlak hatlarını sakladığında, cinsiyetini yok saydığında acaba kendini daha temiz, daha saf mı hissediyordu?

Maura çengelli iğneleri açıp tepsiye koydu. Sonra, Yoshima'nın da yardımıyla bandajı çözmeye başladı. Göğüs derisi buruş buruş olmuştu. En yumuşak, en iyi kalite lastik dahi taze bir cildin buruşmasını engelleyemezdi. Son tur bittiğinde diri göğüsleri ortaya çıktı. Başka bir kadın olsa böyle güzel göğüslere sahip olduğu için gurur duyardı kesin. Ama Cami ile Maginnes sanki utanılacak şeylermiş gibi onları saklama gereği duymuştu.

Bir giysi daha vardı çıkartılacak. Pamuklu külot.

Maura lastik kemer bantını kalçalara doğru sıyırdı ve baldırların altından çıkarttı.

Külota yapıştırılmış hijyenik pedin üzerinde çok az miktarda kan vardı.

"Yeni bir ped," dedi Rizzoli "saldırıdan az önce değiştirmiş sanki".

Ama Maura pede bakmıyordu. Bakışları çıkık kalça kemiklerinin arasındaki sarkık, donuk ve solgun karın bölgesine odaklanmıştı. Solgun cildin üzerinde gümüşi çizgiler vardı. Bir süre hiçbir şey söylemeden sessizce bu çizgilerin ne anlama geldiğini kavramaya çalıştı. Aynı zamanda kızın göğüslerini neden bu kadar sıkı sıkı gizlediğini merak ediyordu.

Maura kızın üzerinden çıkarttığı bandajı koyduğu tepsiye dönüp yavaşça sargıyı açtı. Bir taraftan da kumaşını inceliyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Rizzoli.

"Leke," dedi Maura.

"E kan lekesi gördün ya."

"Kan lekesi aramıyorum..." Maura durdu.

Tepsiye yayılmış bandajın üzerinde sıvının kuruduğu yerlerde koyu renkte halkalar vardı. Aman Tanrım, diye düşündü Maura. Bu nasıl mümkün olabilir? Yoshima'ya baktı. "Pelvik muayene için hazırlan."

Kaşlarını çattı Yoshima. "Ölüm katılığını bozacak mıyız yani?"

"Fazla kas yok vücudunda. O yüzden bir şey olmaz." Camille zayıf olduğu için işlerinin kolay yürüyeceğini umuyordu Maura.

Yoshima ölünün bulunduğu masanın ayak kısmına doğru ilerledi. Maura

leğen kemiğine bastırırken Yoshima da ellerini sol uyluğun altına kaydırdı ve kalçayı esnetmek için burktu. Ölüm katılığının bozulması ifadesinden de anlaşılacağı gibi oldukça gaddarcaydı. Katılaşmış kas liflerinin güç kullanarak kırılmasına dayanan ve hiç de hoş olmayan bu işlem yüzü bembeyaz kesilen Frost'u çok korkutmuş, irkilerek masadan uzaklaşmasına neden olmuştu.

Yoshima kalçayı sertçe ittiğinde Maura leğen kemiğinin kapsadığı içbükey boşluktan gelen yırtılan bir kas çatırtısı duydu.

"Of be, of be," diyerek arkasını döndü Frost.

Lavabonun kenarındaki sandalyeye doğru sallana sallana gidip başını ellerinin arasına alarak lavaboya kusan Rizzoli olmuştu ama. Anatomik görüntülerden ve kokularından en ufak bir şekilde etkilenmeyen o metanetli Rizzoli daha ortada bir şey yokken midesini zaptedemez hale gelmişti.

Maura masanın diğer tarafına geçip yine leğen kemiğine bastırırken Yoshima da sağ kalça üzerinde çalışıyordu. Kas katılaşmasını bozmak için vücuda bastırdıklarında korkunç derecede midesi bulanmıştı Maura'nın. Tıp öğrenimi sırasında gördüğü tüm derslerden onu en çok dehşete düşüren ortopedik operasyonlardı. Kemikleri delip testereyle kesme, kalçaları birbirinden ayırmak için güç kullanma. Kas kırılma sesi duyduğunda da aynı şekilde dehşete düşmüştü şimdi. Sağ kalça bir anda kıvrık pozisyona geçtiği anda Yoshima'nın yüzündeki yumuşak ifade bile birden değişip yerini tiksinmiş bir yüz ifadesine bıraktı.

Ama maalesef jenital organların tümünü incelemek için başka çare yoktu ve Maura kafasındaki şüphenin doğru olup olmadığından bir an önce emin olmalıydı.

Her iki kalçayı da dışa doğru döndürdüler. Yoshima tam apış arasına bir ışık tuttu. Vajinal kanala kan toplanmıştı. Normal bir âdet kanaması olduğunu önceden de tespit etmiştim, diye düşündü Maura. Ama şimdi gördüğü şey karşısında ağzı açık bakakalmıştı. Eline bir gazlı bez aldı ve altındaki mukozayı meydana çıkartmak için yavaşça kanı temizledi.

"Saat altı yönünde ikinci dereceden bir vajinal yırtık var," dedi Maura.

"Kulak pamuğu mu istiyorsun?"

"Evet. Ve rahimdeki bütün organları çıkartmak zorundayız.

"Neler oluyor?" diye sordu Frost.

Maura ona baktı. "Bunu sık yapmam ama pelvik organları kasık kemiğini kesip bir kitle halinde çıkartıp alacağım.

"Sence tecavüze mi uğramış?"

Maura Frost'a cevap vermedi. Alet tepsisini döndürüp bir bisturi aldı. Y kesimine başlamak için ölü bedene doğru gitti.

Dahili telefon çaldı. "Dr. Isles?" dedi Louise hoparlörden.

"Evet?"

"Bir numaralı hatta bakar mısınız? Yine şu One Earth organizayonundan Dr. Victor Banks."

Maura elinde bisturi kalakalmıştı. Ucu neredeyse derisine değecekti.

"Dr. Isles?" dedi Louise.

"Şu anda müsait değilim."

"Arayacağınızı söyleyeyim mi?"

"Hayır."

"Bugün bu üçüncü. Sizi evde bulup bulamayacağını sordu bana."

"Sakın ona ev telefonumu verme," dedi Maura. Kendisi bile bu kadar sert çıkacağını tahmin edememişti Louise'e. Yoshima dönüp Maura'ya baktı. Frost ve Rizzoli'nin de ona garip garip baktıklarını hissetti. Maura. Derin bir nefes aldı ve kendisini toparlayarak daha sakin bir sesle: "Dr. Banks'e müsait olmadığımı söyle. Ve beni aramayı kesene kadar hep bu cevabı ver."

Bir an sustu Louise. "Tamam Dr. Isles," diyebildi sonunda. Maura ilk defa bu kadar sert çıkmıştı kadına ve bu hasarı telafi etmek için bir yol bulması gerekiyordu. Bu konuşma onu telaşa düşürmüştü. Artık işine konsantre olması gerektiğini düşünerek Camille Maginnes'e baktı. Ama düşünceleri dört bir yana dağılmış ve eli titremeye başlamıştı.

Durumunu diğerleri de açıkça görebiliyordu.

"Neden One Earth canını sıktı bu kadar?" diye sordu Rizzoli. "Senden bağış mı dileniyorlar?"

"Bunun One Earth'le bir ilgisi yok."

"O zaman nedir sorun?" diye bastırdı Rizzoli. "Bu herif seni rahatsız mı ediyor?"

"Uzak durmak istediğim biri o kadar."

"Galiba bayağı bir inatçı."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onu silkelememi ister misin?" Rizzoli sadece bir polis değil, aynı zamanda zorba erkeklere toleransı olmayan bir kadındı da.

"Bu özel bir mesele," dedi Maura.

"Yardıma ihtiyacın olduğunda ben yanındayım biliyorsun."

"Teşekkürler, ama ben tek başıma halledebilirim." Maura'nın şu anda tek istediği Victor Banks konusunun kapanmaşıydı. Bisturiyle deriye bastırdı.

Derin bir nefes aldı ve cansız et kokusunun Victor Banks'ten çok daha az rahatsız edici olduğunu, canlıların kendisine ölülerden çok daha fazla eziyet ettiğini düşündü. Morgda onu kimse rahatsız edemez, kimse onu kıramaz, kimse ona ihanet edemezdi. Morg sadece ve sadece onun kontrolü altındaydı.

"Peki, bu herif kim?" diye sordu Rizzoli. Aslında aynı soruyu Maura dahil odadaki herkes soruyordu kendi kendine.

Bu Maura'nın eninde sonunda cevabını bulması gereken bir soruydu aslında. Bisturiyi ete daldırdı ve derinin beyaz bir perde gibi ikiye ayrılmasını seyretti. "Eski kocam," dedi.

Y kesiğini attıktan sonra solgun derinin arka Heplerini ortaya çıkarttı.

Yoshima kaburgaları kesmek için normal bahçıvan makası kullanmıştı. Kalbi, akciğerleri, zarar görmemiş karaciğeri, dalağı ve pankreası çıkartmak için kaburga üçgenini ve göğüs kemiğini kaldırdı. Ne sigara ne içki içen genç bir kadının tertemiz, sağlıklı organları ve daha daralmaya ve tıkanmaya fırsat bulamayan atardamarlarları. Maura organları teker teker çıkartırken birkaç yorum yaptıktan ve onları metal bir havuza yerleştirdikten sonra bir sonraki hedefine kitlendi. Pelvis içindeki organların incelenmesi.

Pelvis organlarını çıkartma işlemini genelde normal bir otopsiden çok daha detaylı bir inceleme gerektirdiği için tecavüz vakalarında yapardı. Hiç de hoş bir işlem sayılmazdı bu. O ve Yoshima kasık kemiğini testereyle keserken Frost'un dönüp uzaklaşmasına hiç de şaşırmamıştı doğrusu. Ama o metanetli Rizzoli de büzülüp kalmıştı masanın kenarında. Artık kimse Maura'nın eski kocasıyla ilgili konuşmuyor, kimse özel hayatı konusunda onu sıkıştırmıyordu. Zaten otopsi birden öyle vahşi bir hal almıştı ki, kimsenin içinden sohbet etmek gelmiyordu. Garipti ama bu Maura'yı rahatlatmıştı.

Bütün pelvis organlarını, dış cinsel organları ve kasık kemiğini çıkartıp bir kesim paneline yerleştirdi. Döl yatağının içini doğramadan önce sadece görüntüsünden korkularının yersiz olmadığını anlamıştı.

Organ olması gerekenden daha büyüktü ve iç tarafı kasık kemiği hizasından çok daha yukarıdaydı. Organın duvarları süngerimsiydi. Döl yatağının iç zarını ortaya çıkartmak için yararak açtı organı.

Maura kafasını kaldırıp Rizzoli'ye baktı. "Geçen hafta içinde manastır dışına çıkmış mı bu kadın?" diye sordu sert bir şekilde. "Camille manastırdan Cope Cod'daki ailesini ziyaret etmek için en son mart ayında çıkmış. Mary Clement'in bana söylediğini söylüyorum."

"O zaman manastırın aranması gerekiyor. Hem de acilen."

"Neden? Ne arıyoruz?" "Yeni doğmuş bir bebek."

Bu cevap Rizzoli'yi çok sert bir yumruk yemişcesine serseme çevirmişti.

Kireç gibi bir suratla önce Maura'ya, sonra masada yatan Camille Maginenes'e baktı.

"Ama ama o bir rahibeydi."

"Evet," dedi Maura. "Yeni doğum yapmış bir rahibe.'"

BEŞ

Maura o öğleden sonra binadan çıktığında yeniden kar yağıyordu. Kanatlarını çırpıp park etmiş arabaları hafifçe aydınlatan beyaz gece kelebekleri gibi yumuşak, dantele benzeyen kar taneleri. O gün hava koşullarına uygun olarak tabanları su geçirmeyen ve bilekli botlardan giymiş olmasına rağmen yine de park yerinin karlı ve buzlu zemininde kaymamak için sakına sakına yürüyordu. Sonunda arabanın yanma geldiğinde rahat bir nefes alıp çantasından anahtarları aramaya başladı. O kadar dalmıştı ki, yandaki arabanın kapısının kapanma sesini duymadı bile. Ancak yaklaşan ayak seslerini duyduğunda kendisine doğru gelen adama döndürdü kafasını. Adam iki uzuna adımda yanma gelip durdu ve hiçbir şey söylemedi. Ellerini deri ceketinin cebine sokmuş, ayakta durmuş ona bakıyordu. Düşen kar taneleri sarı saçlarının içine yerleşip düzgün kesilmiş sakalına yapışıyordu. Maura'nın Lexus'iine baktı. "Siyah olanın seninki olduğunu tahmin etmiştim. Çünkü senin için tek bir renk var o da siyah. Hep karanlık yerlerde yürürsün. Ve de kim siyah bir arabayı bu kadar temiz tutabilir ki?"

"Burada ne işin var Victor?" Sonunda konuşmayı başarabilmişti işte. Sesi bir yabancı gibi soğuktu Maura'nın.

"Seni görmemin tek yolu buraya gelmekti."

"Bu kimsenin olmadığı yerde beni tuzağa düşürdüğünün farkında mısın?"

"Bu sence bir tuzak mı?"

"Burada oturup benden habersiz beni bekliyordun. Ben buna tuzak derim, evet."

"Ama bana fazla seçenek bırakmadın ki. Aramalarımdan hiçbirine cevap vermedin." "Fırsatım olmadı."

"Yeni telefon numaranı vermedin bana." "Hiç istemedin ki."

Victor konfettiler gibi yağan kara bakıp içine çekti. "Eski zamanlardaki gibi değil mi?"

"Yeter artık eski zamanlar filan." Maura arabaya dönüp otomatik kilide basarak kapıları açtı.

"Neden buraya geldiğimi bilmek istemez misin?"

"Gitmem lazım."

"Bu kadar yolu tepip Boston'a geliyorum ve sen nedenini sormuyorsun bile."

"Peki söyle bakalım," dedi Maura Victor'un yüzüne bakarak. "Neden

geldin?"

"Tam üç yıl Maura," deyip yaklaştı Victor. Maura artık deri ve sabun karışımı kokusunu alabiliyordu. Sıcacık vücudunda eriyen kar taneleri. Üç yıl, diye düşündü. Victor hiç ama hiç değişmemişti. Yine aynı şekilde kafa sallıyor, yine güldüğü zaman eskisi gibi gözlerinin altındaki kırışıklıklar ortaya çıkıyordu. Dışarıda spor yaparken doğal olarak açılan saçları aralık ayında bile koyulaşmamıştı. İşte yine Victor Banks'in çekim kuvvetine girmişti Maura.

"Bir kere bile hata olabileceğini düşünmedin mi?" diye sordu Victor. "Boşanmamızdan mı yoksa evliliğimizden mi bahsediyorsun?"

"Burada durup seninle konuştuğuma göre neden bahsettiğim çok açık değil mi? "Bunu sormak için biraz geç kalmadın mı?" Maura arabasına doğru döndürdü başını.

"Yeniden evlenmedin."

Maura durup bekledi ve Victor'a döndü yine. "Sen evlendin mi peki?"

"Hayır."

"O zaman demek ikimiz için de zor bir evlilikti."

"Bir çözüm bulmak için çabalamadın."

Güldü Laura. Bu beyaz sessizlikte çıkan tatsız ve acı bir kahkahaydı bu.

"Sürekli havalimanına koşuşturan sendin. Dünyayı kurtarmak için sürekli kaçıp durdun."

"Ama evlilikten kaçan ben değildim."

"Başkasıyla ilişkisi olan da ben değildim." Maura dönüp arabanın kapısını hızla kendine doğru çekti.

"Kahretsin ya, bekle biraz. Dinle beni."

Eliyle Maura'nın kolunu kavradığında buz gibi bir bakışla karşılaştı.

Gözleriyle çok fazla ileri gittiğini söyler gibiydi Victor'a.

Kolunu bıraktı. "Üzgünüm. Ah, Tanrım, hiç böyle olsun istememiştim."

"Ne bekliyordun ki?"

"Birbirimizi sevdiğimizi düşünmüştüm."

Seviyorduk, diye düşündü Maura. Hem de çok fazla seviyorduk. Ama artık bu kadarı da fazlaydı. Bu karşılıklı atışmanın daha fazla uzamasına izin vermeyecekti. Yine Viktor'un çekimine kapılmaktan korkuyordu. Daha şimdiden bunu hissediyordu zaten.

"Baksana," dedi Viktor. "Sadece birkaç günlüğüne geldim. Yarın Harvard Kamu

Sağlığı Okulu'nda bir toplantım var. Ama ondan sonra başka hiçbir planım

yok. Yakında Noel geliyor Maura. Belki tatilimizin birkaç gününü birlikte geçirebiliriz. Eğer işin yoksa tabii."

"Ve sonra sen yine uçağa binmek için havalimanına gideceksin."

"En azından görüşmediğimiz zaman açığını telafi etmeye çalışırız belki.

Birkaç gün izin alamaz mısın?"

"Benim bir işim var, Victor. Bırakamam."

Victor binaya bakıp alaycı alaycı güldü. "Neden böyle bir iş yaptığını da hiç anlamıyorum ya."

"Unuttun mu? Karanlık biriyim ben. Ben buyum işte."

Victor Maura'ya bakıp sesini yumuşattı: "Hiç değişmemişsin. Birazcık olsun değişmemişsin."

"Sen de öyle. Zaten sorun burada." Maura arabanın içine girip kapıyı kapattı.

Cama hafifçe vurdu Victor. Maura bakışlarını üzerinden ayırmayan Victor'a baktı. Kar taneleri kirpiklerinin üzerinde parıldıyordu ve Maura'nın camı açıp bu karşılıklı konuşmayı sürdürmekten başka seçeneği yoktu.

"Bir daha ne zaman görüşebiliriz?" diye sordu Victor.

"Şimdi gitmem lazım."

"O zaman sonra konuşuruz. Bu gece mesela." "Ne zaman evde olurum bilmiyorum." "Haydi ama Maura." Victor daha da yaklaştı eski karısına. "Bir şansa ver bana," dedi yavaşça. "Colannade'da kalıyorum. Ara beni." "Bakarız," dedi Maura içini çekerek.

Victor elini içeri sokup kolunu sıktı. Kokusu bir kez daha o güzel günlere götürmüştü Maura'yı. Ayaz gecelerde bacaklarını birbirlerine dolamış halde sıcacık yatakta sarılarak uyumaları, uzun uzun ve yavaş yavaş öpüşmeleri ve taze limon ve votka karışımının o muhteşem tadı. İki senelik evlilikleri iyi ve kötü, ama asla kafasından silmeyeceği anılar bırakmıştı ve şu anda da Viktor'un eli kolunun üzerindeyken güzel anıları hatırlıyordu sadece.

"Aramanı bekleyeceğim," dedi Victor şimdiden kazandığından emin bir şekilde. Maura gerçekten bu kadar kolay mı sanıyor, diye düşündü Jamaica Plain'e gitmek üzere park yerinden çıkarken. Bir gülüş bir dokunmayla her şey unutulacak mıydı yani?

Biranda arabanın lastikleri buz tutmuş yolun üzerinde kaydı ve arabanın kontrolünü yeniden ele almak için sıkı sıkı yapıştı direksiyona. O kadar telaşlıydı ki ne kadar hızlı gittiğinin farkına varamamıştı. Lastiklerin fırıl fırıl dönmesiyle Lexus'un arkası bir sağa bir sola yalpaladı. Ancak arabayı düzlediği anda nefes alabildi. Geçici olarak unuttuğu öfke duygusu geri

gelmişti böylece.

Önce kalbimi kırdın, şimdi de senin yüzünden ölecektim.

Saçma sapan, mantıksız bir düşünceydi bu, ama işte Victor buydu. Victor insanı hep böyle mantıksız düşüncelere iten cinsten bir adam olmuştu.

Graystones Manastırı'nın bulunduğu sokağa gelip arabayı durduruncaya kadar sımsıkı yapıştığı direksiyondan elini kaldırmadı. Bir süre arabada oturup heyecanını bastırmaya ve kontrolü yeniden ele almaya çalıştı. Kontrolsüz bir hayatı düşünemezdi asla.

Arabadan iner inmez artık hem davaya bakanların hem de gazetecilerin ilgilendiği, gözönünde biri olduğunu kavrayıverdi. Kendisini sakin ve mantıklı görmek isteyeceklerdi ve o da onların isteklerine uygun davranacaktı. İşin en önemli kısmı sadece doğru zamanı yakalamayı bilmek ve ona göre davranmaktı.

Bu sefer adımları yere sağlam basa basa, hiç kaymadan, kendinden gayet emin bir şekilde yolun karşısına geçti. Yol boyunca polis arabaları dizilmişti. İki TV haber arabası bir gelişme olursa hemen yayma geçmek için kenarda bekliyordu. İç karartıcı gündüz ışığı şimdiden gecenin karanlığına karışıyordu.

Kapının zilini çaldı. Gölgelerin içinden siyah giysili bir rahibe beliriverdi. Rahibe Maura'yı tanımıştı ve tek bir kelime bile söylemeden içeri girmesine izin verdi.

Avlunun içinde, karların üzerinde yüzlerce ayak izi vardı. Sanki farklı bir yere gelmiş gibiydi Maura. Bugün, halen devam etmekte olan arama çalışmaları nedeniyle o dingin hava yokolmuş gibiydi. Avluya bakan bütün pencerelerden ışık geliyor, kemerli geçitlerden birbirlerine seslenen adamların sesleri yankılanıyordu. Girişe adımını atar atmaz, domates sosu ve peynir kokusu çarptı burnuna. Tıpta öğrencisiyken stajını yaptığı hastanenin kafeteryasında sıkça verilen tatsız tuzsuz ve kayışımsı lazanyayı hatırlatan nahoş kokular.

Yemek salonuna baktığında uzun masaya oturmuş sessizce akşam yemeklerini yiyen rahibeleri gördü. Titrek elleriyle çarpık çurpuk tuttukları çatalları dişsiz ağızlarına götürüyorlardı.

Sütün çenelerinden akıp peçeteye döküldüğünü gördü Maura. Bu kadınlar hayatlarının çoğunu bu duvarlar arkasında geçirmiş, toplumdan tüm ilişkilerini keserek yaşlanmışlardı. Acaba içlerinde kaybettikleri ya da kaçırdıkları şeyler, bambaşka bir hayat kurmak için şu kapıdan çıkıp gitmediği için pişman olan var mıydı acaba?

Koridorda ilerlerken bu sadece kadınların yaşadığı eve tamamen yabancı erkek sesleri duydu. İki polis onu tanıyıp eliyle selam verdi.

"Merhaba Doktor."

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Maura.

"Henüz bir şey yok. Artık akşam olduğu için paydos ediyoruz."

"Rizzoli nerede?"

"Yukarıda. Yatakhanede."

Maura merdivenlerden çıkarken arama ekibinden iki kişinin daha indiğini gördü.

Polis adayları. Genç erkeğin yüzü hâlâ sivilce doluydu. Kızın yüzünde ise bütün kadın polislerin kendilerini muhafazaya almak için yüzlerine taktıkları o soğuk ve çirkin maskelerden biri vardı. Maura'yı gördüklerinde derhal tanıyıp saygı gereği başlarını öne eğdiler. Gençler yanından geçerken kendisine yol vermek için kenara çekildiklerinde yaşlandığını hissediyordu Maura. Aslında içindeki üstünde "kendine güveni olmayan kadın" yazılı bir etiketle dolaşan esas kadını fark ettiremeyecek kadar insanların gözünü korkutan bir tipi mi vardı acaba? Yenilmez kadın rolünü çok iyi oynamıştı ve hâlâ da oynamaya devam ediyordu. Yüzlerine tam olarak bakmadan polis adaylarını gayet kibar bir şekilde başıyla selamladı. Arkalarından baktıklarından o kadar emindi ki.

Rizzoli rahibe Camille'in odasındaydı. Yorgunluktan halsiz düşmüş bir şekilde omuzlarını düşürmüş yatağın üzerinde oturuyordu.

"Senin dışında herkes evine dönüyor gibi," dedi Maura.

Rizzoli dönüp Maura'ya baktı. Gözlerinin altında koyu halkalar, yüzünde yorgunluktan kaynaklanan çizgiler oluşmuştu. Maura daha önce hiç bu kadar berbat görmemişti Rizzoli'yi.

"Hiçbir şey bulamadık. Öğlenden beri aramadığımız yer kalmadı. Bütün dolapları, bütün çekmeceleri didik didik etmek o kadar çok zaman alıyor ki. Hem bir de bina dışında aranacak yerler var. Karın altında ne olduğunu kim bilebilir ki? Belki birkaç gün önce bebeği bir şeye sarıp çöpe atmış olabilir ya da belki kapını dışından bekleyen birine vermiştir. Buralarda olup olmadığını bilmediğimiz bir şey için günlerce çabalayabiliriz."

"Baş rahibe ne diyor?"

"Ona ne aradığımızı söylemedim."

"Neden?"

"Bilmesini istemiyorum."

"Ama belki yardımcı olabilir."

"Ya da belki onu bulmayalım diye elinden gelen tüm önlemleri alır. Sence bu kutsal mekân daha fazla skandalı kaldırabilir mi? Emirlerine itaat eden birinin kendi bebeğini öldürdüğünü dünyanın bilmesini ister mi hiç?"

"Bebeğin ölüp ölmediğini bilmiyoruz. Sadece kaybolduğunu biliyoruz."

"Peki otopsi sonuçlarından kesin emin misin?"

"Evet. Camille yeni doğum yapmış. Ayrıca ırzını koruduğuna ve de Kutsal Ruh'un rahmine inip onu hamile bıraktığına filan inanmıyorum." Rizzoli'nin yanına oturdu. "Bu saldırının kimin tarafından yapıldığını bulmamız için öncelikle babayı bulmamız lazım."

"Evet, ben de şu babayı merak ediyordum zaten. Hemen peder geldi aklıma." "Peder Brophy'den mi bahsediyorsun?"

"Yakışıklı adam. Gördün mü onu?"

Maura'nın aklına yere düşen kameramanın yanı başındayken kendisini seyreden bir çift parlak mavi göz geldi. Her biri birer kurt olan gazetecileri yere sermek için manastırın kapısından siyah elbiseli bir savaşçı gibi çıkışı geldi gözlerinin önüne.

"Sürekli buraya girip çıkabiliyor rahatça," dedi Rizzoli. "Ayin veriyor, itiraflarını dinliyor. Günah çıkartırken başka sırlarını da rahatça paylaşabilirsin öyle değil mi?"

"Cinsel ilişkinin ikisinin de isteğiyle gerçekleştiğini ima ediyorsun yani."

"Sadece yakışıklı bir adam olduğunu söylüyorum."

"Gebeliğin burada başlayıp başlamadığını bilmiyoruz. Geçen mart ayında evine gitmemiş miydi Camille?"

"Evet, büyükbabası öldüğünde."

"Zamanlama tam uyuyor işte. Eğer martta hamile kaldıysa şimdi hamileliğinin dokuzuncu ayında olacakmış. Evine döndüğü zamanlarda hamile kalmış olabilir." "Ama tabii burada, bu duvarların içinde de hamile kalma ihtimali de var."

Rizzoli alaycı bir kahkaha attı. "Belki bakirelik canına yetmiştir."

Bir süre hiç konuşmadan yatağın üzerine oturdular. İkisi de duvardaki hacca bakıyorlardı. İnsanlar ne kadar da çatlak diye düşündü Maura. Eğer Tanrı diye bir şey varsa hakikaten, neden bizden ulaşılması imkânsız şeyler istiyor?"

"Bir aralar rahibe olmak istemiştim," dedi Maura.

"İnançsız olduğunu sanıyordum."

"Sadece dokuz yaşındaydım. Evlat edinildiğimi öğrendim. Kuzenim kaçırdı ağzından. O zaman her şeyin nedenini, neden anneme ya da babama

benzemediğimi, neden bebekliğime ait bir fotoğrafın bulunmadığını anladım. Bütün hafta sonunu odamda ağlayarak geçirdim." Başını salladı Maura. "Zavallı annem babam. Ne yapacaklarını bilemediklerinden beni eğlendirmek için sinemaya götürmüşlerdi. Eski bir film olduğu için sadece yetmiş beş sent verip "Neşeli Günler" filmine gittik." Durdu. "Julie Andrews'a bayılıyordum. Maria gibi olmak istiyordum. Manastırda yaşamak istiyordum."

"Hey, Doktor. Bir sır vereyim mi sana?"

"Nedir?"

"Ben de senin gibiydim."

Maura ona baktı. "Dalga geçiyorsun."

"Ben topluma ters düşerek ayrı duran bir kişi gibi görünebilirim ama Julie Andrews'un çekim gücüne kim kapılmadı ki o zamanlar."

İkisi de kahkahalarla güldüler. Ama gülüşleri fazla sürmedi.

"Peki neden fikrini değiştirdin?" diye sordu Rizzoli. "Yani rahibe olmaktan neden vazgeçtin?"

Maura ayaklarından kuvvet alarak kalktı ve sallana sallana pencereye doğru yürüdü. Avluya bakarak konuşmaya başladı: "Büyüyüp olgunlaştığımda vazgeçtim. Görmediğim, koklamadığım ya da dokunmadığım şeylere inanmamaya başladım. Bilimsel olarak kanıtlanmayan şeylere." Durdu. "Ve tabii erkekleri keşfettim."

"Ah tabii erkekler," diye güldü. "Onlar olmasa olmaz."

"Hayatın gerçek amacı nedir biliyor musun? Yani biyolojik açıdan."

"Seks mi"

"Üremeden bahsediyorum. Genlerimizin bizden çoğalmamızı ister. Hayatlarımızı kontrol edenin kendimiz olduğunu sanırız ama aslında bize bebek yapın diyen DNA'larımızın kurbanı oluruz."

Maura dönüp Rizzoli'nin gözlerinden akan yaşlan gördüğünde donup kaldı adeta.

Hızlı bir şekilde sildi gözyaşlarını Rizzoli.

"Jane?"

"Yorgunum. Hepsi bu. İyi uyumadım."

"Başka bir şeyin yok eminsin değil mi?"

"Başka ne olacaktı ki?" Rizzoli'nin cevabı çok kesin ve çok sertti. Kendini müdafaa eder gibiydi adeta. Kendisi de farkına varmıştı bunun. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Tuvalete girmem lazım," dedi ve bir an önce gitmesi gerekiyormuş gibi ileri doğru atıldı. Kapıda durdu ve arkasına döndü. "Bu arada, şurada masanın üzerinde bir kitap var ya. Hani Camille'in okuduğu.

Biraz inceledim. İrlandalı Azize Brigid yazmış. Bir biyografi. Biliyor musun? Her şeyin bir koruyucu meleği vardır. Her şeyin ama. Mesela şapka üreticilerinin, uyuşturucu müptelalarının birer özel azizi var. Ya kayıp anahtarların bile bir azizi var."

"Peki şu Brigid kimin azizesiymiş?"

"Yeni doğan bebeklerin," dedi Rizzoli yavaşça. "Brigid yeni doğan bebeklerin azizesi," dedi ve odadan dışarı çıktı.

Maura kitabın açık olarak konulduğu masaya baktı. Sadece bir gün önce

Camille'i masasının başında oturmuş, azizelik mertebesine ulaşan İrlandalı genç bir kadının hayatım içine çeke çeke, kitabın sayfalarını yavaş yavaş çevirirken hayal etmişti. Ama şimdi artık gözünün önüne başka bir görüntü geliyordu. O sakin sessiz Camille gitmiş, kendisine işkence çektiren, ölü çocuğunun kurtuluşu için St. Brigid'e yalvaran bir Camille gelmişti.

Sana yalvarıyorum, lütfen onu bağışlayıcı kollarına al. Vaftiz olması için onu ışığa götün O masum. O günahsız.

Maura oldukça sade görünümlü odaya baktı. Üzerinde tek bir leke dahi olmayan yerler, cila ve çamaşır suyu kokusu yeni bir anlam kazandırmıştı odaya şimdi. Masumiyeti simgeliyordu bu temizlik. Tann'nın emirlerine karşı gelen Camille can havliyle günahlarını, suçlarını temizlemek istemişti. İlerleyen aylarda giysisinin katlarının altında saklanmış bir bebek beklediğini farketmiş olmalıydı. Ya da acaba gerçeği bir türlü kabul edememiş olabilir miydi? Hamile genç kızların şişik karınlarının varlığını inkâr etmesi gibi o da hamile olduğunu kendi kendine itiraf edememiş miydi acaba?

Çocuğunu dünyaya getirdiğinde ne yaptın? Korkuya mı kapıldın? Panik mi oldun? Ya da günah işlediğinin kanıtı olan o bebeği büyük bir soğukkanlılıkla ortadan kaldırmak mı istedin?

Dışarıdan gelen erkek seslerine kulak kabarttı. Pencereden baktığında binadan çıkan iki polisin gölgelerini gördü. İkisi de üzerlerindeki paltoların önünü iliklemek için durdular. Gece karanlığında gökyüzünden payetler gibi yağan kara bir göz attılar. Sonra yürüyerek avludan çıktılar. Kapı menteşeleri gıcırdayarak kapatıldı arkalarından. Sonra dinlemeye devam etti Maura. Ama karlı gecenin sessizliğinden başka hiçbir ses duyamadı. Ne kadar da sakin diye düşündü. Sanki binada sadece ben varmışım gibi. Unutulmuş ve tek başıma.

Bir çıtırtı duyduğunda odada yalnız olmadığını anladı. Boynunun arkasındaki saçlar birden havalandığında gülmeye başladı. "Bana bak Jane, bana böyle gizli gizli... " cümlesini tamamlayamadan döndü.

Odada başka kimse yoktu.

Bir an için kımıldayamadı, nefes alamadı. Sadece boşluğa ve tertemiz yerlere bakmaya başladı. Bu odada hayalet var, dedi kendi kendine önce. Daha sonra kafasını toparladığında eski binalarda yerlerden, kalorifer borularından bazı seslerin gelebileceğini düşündü. Duyduğu ses birinin ayak sesi değil, soğuk nedeniyle genleşen yer tahtalarından çıkan sesti muhtemelen. Onu odada birinin olduğu düşüncesine sevkeden bin bir türlü neden bulabilirdi.

Ama kesinlikle bir şey vardı bu odada. Gözünü dikmiş ona bakan bir şey.

Şimdi kollarındaki tüyler de havaya kalkmıştı. Her bir sinir hücresi koro halinde alarm veriyordu sanki. Bir şey saç tepesinden sıçramış gibiydi. Tırmık sesi gibi bir ses duydu. Tavana baktı. Bir fare filan olabilir mi acaba? Benden korkup kaçmıştır belki.

Odadan dışarı çıktı. Panik halinde atan kalbinin sesi neredeyse yukarıdan gelen sesi bastıracaktı. İşte, koridorun tavanından yine aynı ses gelmeye başlamıştı.

Güm-güm-güm.

Tavana bakarak sesi takip etti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse aynı hızla tuvaletten çıkan Rizzoli'yle çarpışıp birlikte yere düşeceklerdi.

"Hey," dedi Rizzoli. "Bu ne acele böyle."

"Şşşş!" Maura kirişli tavanı gösterdi.

"Ne oldu?"

"Dinle."

O sesi yeniden duymak için beklediler. Kendi kalp atışları dışında başka hiçbir ses duyamamışlardı. Sadece sessizlik hüküm sürüyordu koridorda.

"Belki borulardaki suyun sesini duymuşsundur," dedi Rizzoli. "Tuvaletin sifonunu çekmiştim."

"Borulardan gelen sese benzemiyordu."

"Peki, o zaman nasıl bir sesti?"

Tavandaki antik kirişleri gösterdi Maura.

"İşte orada."

Koridorun sonunda yine aynı ses duyulmuştu.

Rizzoli tavanı inceledi. "Bu da ne böyle? Fare olabilir mi?"

"Yo hayır," diye fısıldadı Maura. "O neyse fareden daha büyük bir şey." Rizzoli'yle birlikte yavaşça koridorun sonuna, sesi en son duydukarı noktaya ilerlediler.

Birden bir gürültü koptu ve sesin geldiği yere, az önce bulundukları yöne

koşuşturdular.

"Binanın öbür tarafına geçti," dedi Rizzoli.

Rizzoli önde, koridorun en sonundaki kapıyı açtılar. Rizzoli el fenerini açtı. Önlerinde ıssız bir koridor uzanıyordu. Buz gibiydi burası. İçeride sıkışıp kalmış hava nemliydi. Açık kapılardan içeri baktıklarında terkedilmiş odalar ve üzerlerine çarşaf örtülmüş mobilyalarla karşılaştılar. Binanın bu kanadına giren neyse artık sesini çıkartmıyor, nerede olduğu konusunda tek bir ipucu bile vermiyordu. "Senin ekip binanın bu bölümünü aradı mı?" diye sordu Maura.

"Bütün odaları karış karış aradık."

"Peki yukarıda, tavanın üstünde ne var?"

"Sadece tavanarası."

"O zaman o tavanarasında sürekli kımıldayan bir şey var," dedi Maura sakin sakin.

"Ve de o kadar akıllı bir şey ki onu kovaladığımızın bal gibi farkında."

Maura ve Rizzoli şapelin üst kısmına çömelip Mary Clement'in binanın döşeme altı boşluğundaki maun ağacından yapılmış kaplama panelini incelemeye başladılar.

Rizzoli'nin hafifçe ittiği panel kapağı hiç ses çıkartmadan sonuna kadar açıldı.

Bir yandan kıpırtı seslerini dinleyip bir yandan da önlerinde uzayıp giden karanlığa baktılar. Ilık bir esinti geldi yüzlerine.

Rizzoli el fenerini boşluğa tuttu. Masif kirişlere ve yeni yapılmış pembe izolasyon malzemelerine gözattılar. Yerde bir sürü elektrik kablosu sürünüyordu. Açık alana ilk giren Rizzoli oldu. Maura kendi el fenerini açıp onu takip etti. Ayakta durabileceği kadar yüksek bir yer değildi burası. Tavandaki kirişlere çarpmamak için başını eğmek zorundaydı.

El fenerlerinin ışıkları karanlıkta geniş bir delik açarak yayıldı. Bu deliğin ötesinde ne olduğunu göremiyorlardı. Maura nefes alıp verişlerini duyuyor, alçak tavan, nemli ve basık hava yüzünden kendini bir mezarın içine gömülü hissediyordu.

Biri dokundu koluna. Çok korktu Maura. Rizzoli hiçbir şey söylemeden sağ tarafı işaret etti.

Rizzoli önde, gölgelerin içinden ilerlerlerken ahşap zemin gıcırdıyordu.

"Bekle," dedi Maura. "Birilerini aramamız gerekmez mi yardım için?"

"Neden?"

"Orada tehlikeli bir şey olabilir."

"Kimseyi yardıma filan çağıramam. Ya ses aptal bir rakundan geliyorsa?"

Durdu ve el fenerini sağa sola çevirmeye başladı. "Sanırım şu anda batı tarafındayız. Burada sıcak bir hava var. Fenerini söndür."

"Ne?"

"Onu söndür. Bir şey kontrol etmek istiyorum."

Maura istemeye istemeye fenerini kapattı. Rizzoli de öyle.

Karanlığın birden çökmesiyle birlikte Maura'nın nabzı hızla atmaya başladı. Etrafımızda ne olduğunu göremiyoruz. Bize doğru ilerleyen şey ne olabilir acaba? Karanlığa alıştırmak için kırpıştırdı gözlerini. Sonra ışıkları fark etti. Yer tahtasının boşluklarından sızan ince çizgiler halindeki ışıkları.

Rizzoli'nin her adım atışında tahtalar gıcırdıyordu. Çömelip başını yere doğru eğdi. Bir süre bu şekilde durduktan sonra hafifçe güldü: "Hey. Bu Revere High'da oğlanların soyunma odalarını gizlice röntgenlemek gibi bir şey."

"Ne aradığını söyler misin bana?"

"Camille'in odasını. Şu anda tam onun üzerindeyiz. Burada bir budak deliği var."

Maura karanlıkta el yordamıyla Rizzoli'nin eğildi yere doğru gitti. Diz çöküp boşluktan içeri baktı dikkatle.

Camille'in masasını gördü.

Doğruldu. Parmaklarından belkemiğine kadar ilerleyen bir ürperti hissetti.

Ben odadayken burada ne varsa beni görebiliyordu. Beni izliyordu o şey. Güm-güm-güm.

Rizzoli kendi ekseni etrafında o kadar hızlı döndü ki dirseği Maura'ya çarptı.

Maura el yordamıyla fenerini yaktı. Burada, bu döşeme altı boşluğunda onlarla birlikte olan neyse ya da kimse bulmak için ışık demetini dört bir yöne döndürdü. Kirişlerden sarkıp başının üzerine düşen tüy gibi hafif örümcek ağlarını çekti üzerinden. Buradaki hava o kadar sıcak ve boğucuydu ki, bir an nefessiz kalıp paniğe kapıldı.

O ve Rizzoli içgüdüsel olarak kendilerini savunmak istediklerinden sırtlarını birbirlerine dayayıp ilerlediler. Karanlıkta ilerlerleken Maura Rizzoli'nin sıkı kaslarını hissedebiliyor, hızlı nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Maura o kadar süratli bir şekilde etrafına bakmıştı ki, feneri ilk açtığında karşısına gelen şeyi gözünden kaçırmıştı. Feneri bir daha döndürdüğünde karşısına çıkan şey karşısında gözlerine inanamadı Maura.

Ona doğru bir adım attı. Yaklaştıkça daha da artıyordu korkusu. Işığını sağa sola oynattı. Hepsi aynı formdaydı. Birbirine benzeyen bir sürü şey...

Tanrım! Burası bir mezarlık. Ölü bebek mezarlığı.

Fenerin ışığı titredi. Otopsi sırasında bisturiyi tutarken bir nebze bile kımıldamayan ellerinin titremesini engelleyemiyordu bir türlü.

Bir an durakladı. Tutuğu ışık bir suratı aydınlatıyordu şimdi. Mermer gibi parlak iki mavi göz. Gördüğü şeyin ne olduğunu anlayana kadar öylece gözünü dikip baktı gözlere.

Ve bir kahkaha attı. Korkuyla dolu koca bir kahkaha.

O sırada tam arkasında olan Rizzoli ışığını pembe ciltli, kırmızı dudaklı, cansız bakışlı şeye tuttu. "Baksana şuna," dedi. "Bu sadece lanet olası bir oyuncak bebek."

Maura ışığı hemen yanında yatan diğer cisimlere tuttu. Yumuşak plastikten yapılma tombul bir sürü oyuncak bebek. Cam gözlerin ışıltısı çarptı yine gözlerine. "Bunların hepsi oyuncak bebek," dedi "burada bir oyuncak bebek koleksiyonu var."

"Baksana nasıl da tek bir sıra halinde dizilmişler. Esrarengiz bir kreş gibi burası."

"Ya da bir ayindelermiş gibi," dedi Maura yavaşça. "Tanrı'nın tapınağında kötücül bir ayin yapıyorlarmış gibiler"

"Of ya. İşte şimdi beni korkutmayı başarabildin."

Güm-güm-güm.

İkisi birlikte hızla dönüp ışıkları karanlığa tutmaya devam ettiler ama hiç bir şey bulamadılar. O tuhaf ses gittikçe zayıflamıştı. Onlarla birlikte döşeme altı boşluğunda tıkırdayan şey ışıklarının erişebileceği bölgeden epeyce uzaklaşmıştı. Maura Rizzoli'nin silahını çıkarttığını gördüğünde korkuyla irkildi.

"Bunun bir hayvan olduğunu sanmıyorum," dedi Maura.

Bir an durduktan sonra "Ben de" dedi Rizzoli.

"Haydi, buradan çıkalım, lütfen."

"Tamam." Rizzoli ve derin bir nefes aldı. Maura ilk kez bu kadar korkmuştu. "Tamam, oldu. Kontrollü ve yavaş adımlarla çıkacağız. Acele etmeye gerek yok."

Geldikleri yöne doğru ilerlerken yanyana durmaya özen gösterdiler. Hava gittikçe serinlemiş, rutubet artmıştı. Ya da belki de korkudan buz kestiği için Maura'ya öyle gelmişti.

Bu lanet olası yerden bir an önce kurtulmak istiyordu Maura.

Panelin içinden şapel geçitinin içine girdiklerinde, soğuk havayı teneffüs eder etmez Maura korkusunun hafiflediğini hissetti birden. Burada, bu ışıklı yerde yeniden kontrolü eline aldığını düşündü. Yeniden mantıklı düşünebiliyordu artık. O karanlık yerde gördükleri de neydi öyle? Bir dizi oyuncak bebek. Başka hiç bir şey yoktu. Plastik bedenler, cam gözler, naylon saçlar.

"Bir hayvan değildi o," dedi, Rizzoli. Çömelmiş, yeri inceliyordu.

"Ne dedin?"

"Burada bir ayakizi var."

Rizzoli parmağıyla toz halindeki lekeleri gösterdi. Bir spor ayakkabısına ait ayakizleri.

Maura ayakkabılarım kaldırıp baktığında kendisinin de geçidin içine toz taşıdığını gördü. Bu ayakizlerini kim bıraktıysa ilerideki döşeme altı

boşluğundan kaçıp buraya gelmiş olmalıydı.

"İşte yaratığımızı yakaladım," dedi Rizzoli başını sallayarak. "Tanrım, iyi ki ateş filan açmadım. Düşündükçe..."

Maura dikkatle baktı ayakizine. Birden tüyleri ürpermişti. Bu bir çocuğa aitti.

ALTI

GRACE OTIS manastırın uzun yemek masasında oturmuş başını sallıyordu. "Sadece yedi yaşında. Söylediği her şeye güvenemezsiniz. Bana da sürekli yalan söyler." "Yine de onunla konuşmak istiyoruz," dedi Rizzoli. "Tabii izniniz olursa."

"Ne konuşacaksınız onunla?"

"Orada ne yaptığını soracağız."

"Bir şeye bir zarar mı vermiş? Onun için mi konuşacaksınız?"

Grace sinirli sinirli kendisini mutfaktan çağıran başrahibe Mary Clement'a baktı.

"Onu cezalandıracağım muhterem Baş Rahibe. Sürekli peşinden koşturuyorum ama nasıl sinsi ve yaramaz bir kız size anlatamam. Kaşla göz arasında..."

Mary Clement boğum boğum olmuş elini Grace'in omuzuna koydu. "Lütfen. Bırak polis onunla konuşsun."

Grace bir an durdu. Emin olamıyordu. Mutfak temizliğinden sonra önlüğü yağ ve domates sosu lekeleriyle dolmuş, bir tutam mat ve kumral saç atkuyruğundan kurtulup terli yüzünün üstüne düşmüştü. Kaba, yıpranmış, geçmişte muhtemelen güzellikten hiç nasibini almamış, kırışık dolu bir yüzü vardı. Şimdi diğerleri onun kararını beklerken, kontrolü ve gücü elinde tuttuğunu hissediyor ve bundan memnun olmuş görünüyordu. Mümkün olduğu kadar bu anın tadını çıkartmak istiyordu anlaşılan. "Neden korkuyorsunuz Bayan Otis?" diye sordu Maura yavaşça.

Soru Grace'i kızdırmış gibiydi. "Hiçbir şeyden korktuğum yok.'"

"Peki o zaman neden kızınızla konuşmamızı istemiyorsunuz?"

"Çünkü ona güvenilmez."

"Evet. Daha önce de söylemiştiniz... Yedi yaşında ama..." "O yalan söylüyor."

Sanki karşısındakini azarlar gibi bağırıyordu kadın. Zaten hiçbir çekiciliği olmayan yüzü bu şekilde konuşurken daha da çirkinleşiyor, adeta bir şeytana dönüşüyordu. "Her konuda yalan söyler. En aptalca şeyler için dahi yalan söyler. Söylediği hiçbir şeye inanmazsınız. Hiçbir şeye ama."

Maura şaşkın şaşkın kafasını sallayan baş rahibeye bir bakış attı.

"Kız genelde çok sessiz ve kendi halindedir." dedi Mary Clement. "Bu yüzden çalışırken Grace'in onu manastıra getirmesine izin verdik."

"Benim bakıcıya verecek param yok," diye sözünü kesti Grace baş rahibenin. "Aslında hiçbir şeye verecek param yok. Ancak onu okuldan aldıktan sonra buraya getirirsem çalışabilirim."

"Peki sizi hep burada mı bekler?" diye sordu Maura.

"Yani burada işiniz bitene kadar sizinle mi kalır?"

"Onunla ne yapabilirim ki burada? Çalışmam lazım benim anladınız mı? Yoksa kocam orada bedava kalabilir mi sanıyorsunuz? Bugünlerde paran yoksa rahat rahat ölmene bile izin vermezler."

"Pardon? Anlayamadım."

"Kocam dedim. Kocam hasta. St. Catherine's Yurd'unda bakılıyor." Grace zehirli bir oka benzeyen bir bakış fırlattı Baş Rahibeye. "Ben burada anlaşmalı olarak çalışıyorum." İki tarafı da tatmin eden bir anlaşma değil şüphesiz diye düşündü Maura. Grace otuz beş yaşlarındaydı, ama kesinlikle hayatının sonuna geldiğini düşünüyor olmalıydı. Hep mecburiyetlerin tuzağına düşmüştü. Şefkat göstermediği bir kız çocuğu, bir türlü geberememiş bir koca. Grace Otis için Graystones bir manastır değil, resmen bir hapishaneydi.

"Kocan neden St. Catherine's de?" diye sordu Maura kibarca.

"Size söyledim. Çok hasta. Yakında ölecek."

"Nedir hastalığı?"

"Lou Gehrig'in hastalığı. Yani ALS," dedi Grace. Sesinde hiç duygu yoktu, o öylesine söylüyordu ama Maura bunun ne kadar korkunç bir hastalık olduğunu gayet iyi biliyordu. Tıpta öğrenciyken amyotrofık lateral sklerozlu bir hastayı incelemişti. Tamamen kendinde, uyanık ve de acıyı hissedebilecek durumda olduğu halde kasları ağır ağır eridiği için kımıldayamıyordu. Hiç işe yaramaz bir bedende sadece beynin çalışması gibi bir şeydi bu. Hastanın kalbini, akciğerlerini ve karnını elleriyle muayene ederken kendisini izlediğini hissetmiş, ama Maura çaresizce bakan o kederli gözlere karşılık vermekten korkmuştu. Hastane odasından çıktığında hem acı hem de azıcık vicdan azabı hissetti. Azıcık ama. Hastanın trajedisi kendi trajedisi olamazdı. O hastanın hayatına çok kısa bir süre girip çıkan, kadersizliğini paylaşmaya hiçbir mecburiyeti olmayan bir öğrenciydi sadece. Öylece çıkıp gitmekte özgürdü ve öyle yaptı da.

Ama Grace Otis Maura değildi. Bunun sonucunda da yüzünde derin kırışıklıklar belirmiş, saçlarına erkenden ak düşmüştü.

"En azından sizi uyarmış olayım," dedi Grace. "Güvenmeyin ona. Habire hikâye anlatıp durur. Çoğu da komik hikâyeler."

"Anlıyoruz," dedi Maura. "Bütün çocuklar gibi."

"Eğer onunla konuşacaksanız benim de odada olmam lazım. Sadece yaramazlık yapmasın diye."

"Tabii ki. Bu sizin bir anne olarak en doğal hakkınız."

Sonunda Grace ayağa kalktı. "Noni mutfakta bir yerlerde saklanmıştır şimdi.

Gidip getireyim."

Grace'in yeniden içeri gelmesi beş on dakika sürmüştü. Koyu saçlı bir kızın elinden tutuyordu. Noni'nin gelmek istemediği ve sonuna kadar inat ettiği çok açıktı. Minik vücuduyla Grace'in acımasızca sürüklemesine direnmeye çalışıyordu. Sonunda Grace artık sabrı kalmamış yorgun bir kadının bıkkınlığıyla kızı koltuk altlarından sert bir şekilde kavrayıp kaldırdı ve sandalyeye oturttu. Saklandığı yerden bu kadar çabuk bulunması karşısında afalladığından bir süre hiç hareket etmedi. Kare şeklindeki çenesi, odadaki herkesi hızla tarayan koyu canlı gözleriyle kıvırcık saçlı bir cine benziyordu. Önce Mary Clement'a kısa bir bakış attı. Daha sonra Rizzoli'ye bakmadan önce bakışlarını bir süre Maura'nın üzerinde gezdirdi. En sonunda da sanki odada sadece Rizzoli bakılmaya değermiş gibi onda kilitlenip kaldı. Rahatsızlık vermek için odadaki tek astımlıyı gözüne kestiren bir köpek gibi, Noni bütün dikkatini odadaki tek çocuk sevmeyen insana, Rizzoli'ye vermişti.

Grace kızını dirseğiyle dürttü. "Onlarla konuşman lazım."

Noni yüzünü ekşiterek karşı çıktığını gösterdi. Sadece bir kelime çıktı ağzından.

"İstemiyorum." Sesi kurbağa gibi çatlaktı.

"İsteyip istememen umrumda bile değil. Bunlar polis."

Noni hâlâ Rizzoli'ye bakmaya devam ediyordu. "Hiç polise benzemiyorlar." "

"Ama onlar polis işte," dedi Grace. "Ve sen onlara doğruyu söylemezsen seni hapse atacaklar."

Polislerin ebeveynlerin ağzından duymak istedikleri en son şeydi bu. En çok güvenmeleri gereken kişilerden korkmalarına neden oluyorlardı böylece.

Rizzoli Grace'e eliyle işaret ederek susmasını istedi. Kızla aynı hizada, göz göze olmak için Noni'nin sandalyesinin önüne çömeldi. Koyu kıvırcık saçları, derin bakışlarıyla şaşılacak derecede birbirlerine o kadar çok birbirlerine benziyorlardı ki Rizzoli'nin karşısında sanki küçüklüğü oturuyordu. Eğer Noni de Rizzoli kadar inatçı ve sert mizaçlıysa kesin kavga çıkacaktı aralarında.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım önce tamam mı?" dedi Rizzoli kıza sert ve duygusuz bir sesle, sanki karşısında bir çocuk değil de yetişkin biri varmış gibi. "Seni hapse atmayacağım. Çocukları asla hapise atmam ben."

Kız kuşkuyla gözlerinin içine baktı Rizzoli'nin. "Kötü çocukları bile mi?"

"Evet. Kötü çocukları bile."

"Gerçekten çok ama çok kötü çocukları bile mi?"

Rizzoli bir an tereddüt etti. Hafif sinirlenmişti sanki. Noni'yle işler kolay gitmeyecekti anlaşılan. "Tamam," diye kabul etmek zorunda kaldı. "Çok ama çok kötü çocukları çocuk yurduna gönderirim."

"Çocuklar için yapılan hapishaneye."

"Doğru."

"O zaman çocukları hapishaneye gönderiyorsun."

Rizzoli Maura'ya buna inanabiliyor musun? der gibi bir bakış attı. "Tamam," diye içini çekti Rizzoli. "Sen kazandın, ama ben seni hiçbir şekilde hapishaneye göndermeyeceğime söz veriyorum. Sadece seninle konuşmak istiyorum."

"Neden üzerinde polis kıyafeti yok?"

"Çünkü ben bir dedektifim. Polis kıyafeti giymesek de olur. Ama gerçekten polisim ben."

"Ama sen kadınsın."

"Evet. Doğru. Kadın polis de olabilir. Neyse. Şimdi bana o tavanarasında ne yaptığını söyleyebilir misin?"

Noni sandalyede kamburunu çıkarttı ve yüzünde şeytanca bir ifadeyle Rizzoli'ye baktı. Tam bir dakika boyunca birbirlerinin gözlerinin içine bakarak ikisinden birinin sessizliği bozmasını beklediler.

Sonunda sabrı taşan Grace oldu ve kızın omuzuna bir darbe indirdi. "Haydi!

Söyle ona!"

"Lütfen Bayan Otis. Vurmanız gerekmiyor."

"Görüyorsunuz değil mi? Onunla hiçbir şey kolay değildir. Hep kavga etmek zorundasınız."

"Biraz sakin olun tamam mı? Bekleyebilirim. Sen beni beklettiğin sürece bekleyebilirim evlat diyordu Rizzoli'nin bakışları çocuğa. "Haydi ama Noni. Bize o oyuncak bebekleri nereden aldığını söyle. Hani yukarıda oynadığın bebekler." "Çalmadım ben onları."

"Sana çaldın demedim."

"Onları buldum. Hepsi bir kutunun içindeydi."

"Nerede?"

"Tavanarasında. Başka kutular da var orada."

"Oraya gitmemen gerekiyordu," dedi Grace, "Mutfağa yakın bir yerlerde olman gerekiyordu. Kimseyi rahatsız etmemen gerekiyordu."

"Ben kimseyi rahatsız etmedim. İstesem bile burada rahatsız olacak kimse yok."

"Demek bebekleri tavanarasında buldun," dedi Rizzoli konuşmayı esas konuya yönlendirerek.

"Evet. Bir kutu bebek vardı orada."

Rizzoli kafasını soru sorar bakışlarla Mary Clement'a döndürdü.

"Birkaç yıl önce bir bağış kampanyası başlatmıştık. Meksika'daki bir yetimhaneye verilmek üzere bebek giysileri dikmiştik," dedi Mary Clement. "Bebekleri buldun ve onlarla oynadın," dedi Rizzoli Noni'ye.

"Ama kimsenin işine yaramıyordu."

"Peki tavanarasına nasıl girildiğini nereden biliyordun?"

"O adamı oraya girerken görmüştüm."

Adam? Rizzoli Maura'ya bir bakış attıktan sonra Noni'ye yaklaştı. "Hangi adam?"

"Belinde bir şeyler vardı."

"Bir şeyler mi?"

"Bir çekiç ve başka bir şeyler." Baş Rahibeyi gösterdi. "O da gördü onu. O adamla konuşuyordu."

Baş Rahibe Mary Clement gülümsedi. "Oh! Kimden bahsettiğini anladım. Geçtiğimiz aylarda burada bir sürü tamirat yapıldı. Çatıyı izole ederlerken tavanarasına da girenler oldu."

"Ne zamandı bu?" diye sordu Rizzoli.

"Ekim ayında."

"Adamların isimleri var mı sizde?"

"Muhasebe defterlerine bakarım. İşçilere ödediğimiz ücretlerin kaydını hep tutarız."

Çocuğun söylediğinden önemli bir şey çıkmamıştı bu durumda. Bilmediği saklı bir bölgeye çıkan adamı takip etmişti küçük kız. Sadece gizli bir kapıdan girilen, kesinlikle çocukların ilgisini çekebilecek esrarengiz bir yer. Hele hele böyle meraklı çocukların.

"Karanlıktan korkmadın mı?" diye sordu Rizzoli.

"E, fenerim var benim." Ne aptalca bir soru, der gibiydi Noni.

"Tek başına korkmadın mı orada?"

"Neden korkayım ki?"

Tabii neden korksun ki? diye düşündü Maura. Bu küçük kızın hiçbir şeyden korkusu yoktu. Ne polisten ne de karanlıktan. Sanki konuşmayı yönlendiren Rizzoli değil de kendisiymiş gibi kendinden gayet emin bir şekilde bakıyordu gözlerinin içine. Ama ne kadar serinkanlı gözükse de sonuçta o tepeden tırnağa bir çocuktu. Karman çorman olmuş kıvırcık saçlarının içine tavanarasındaki tozdan kaçmıştı. Artık çöpe atılabilecek halde olan ve kendisine birkaç beden büyük gelen pembe kazağının kollarını kıvırmıştı. Sadece ayakkabıları çok yeniydi. Cırt bantlı yepyeni bir çift Keds. Yere değmeyen ayaklarını monoton bir ritimle sürekli sallıyordu. Fazla enerji metronomu'gibi. "İnanın oraya gittiğini bilmiyordum," dedi Grace. "Habire onun peşinden gidemem. Yemekleri servis ettikten sonra bir de mutfağı temizlemem lazım. Saat dokuzda çıkabiliyoruz ancak. Saat onda yatırıyorum onu."

Grace Noni'ye baktı. "Zaten problem de bu. Hep yorgun, hep huysuz. O yüzden de hep kavga ediyoruz. Geçen sene onun yüzünden ülser oldum. Acım ikiye katlama umurunda değil. Yatırırken problem, yıkarken problem. Başka kimseyi bu kadar kafaya takmıyorum. Ama işte. çocuklar böyle. O kadar benciller ki. Sanki dünya onun etrafında dönüyor."

Grace sızlanıp dururken Maura Noni'nin tepkisini seyrediyordu. Kız çıt çıkarmadan, ayaklarını sallamayı kesmiş, çenesini sıkmış oturuyordu. Önce dolu dolu olan siyah gözlerinden birden yaşlar boşaldı. Kirli kazağının kollarıyla hızlı bir şekilde sildi gözyaşlarını. Sağır dilsiz değil tabii, diye düşündü Maura. Annesinin sesindeki öfkeyi duyabiliyor. Her Allah'ın günü mutlaka ama mutlaka bir şeylerden şikayet edip çocuğuna karşı duyduğu nefreti dile getiriyor. Ve çocuk da anlıyor tabii. Noni kesinlikle zor bir çocuk. Kesinlikle annesini sinir ediyor. Annesinin ona verebildiği tek duygu da bu zaten. Yani öfke. Sadece yedi yaşında ve sevgi talebinin reddedildiğinin farkında. Bir yetişkinin anlayamayacağı kadar iyi biliyor her şeyi ve gördükleriyle duydukları gerçekten de çok acı veriyor ona.

Rizzoli çok fazla durmuştu çömelmiş vaziyette. Ayağa kalktı ve bacaklarını salladı. Saat sekiz olmuştu. Hâlâ akşam yemeği yememişlerdi ve Rizzoli'nin enerjisi gittikçe düşüyordu. Ayağa kalktığında kıza bakmaya devam etti. İkisinin de saçları karman çormandı. İkisinin de yüzlerinden kararlılık okunuyordu. Rizzoli yorgun, ama sabırlıydı. "Peki, söyle bakalım Noni, tavanarasına sık sık gider misin?"

Evet anlamında başını salladı Noni. Tozlu kıvırcık saçları da başıyla

birlikte sallandı.

"Orada ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Demin bebeklerinle oynadığını söyledin."

"Evet söyledim."

"Başka ne yapıyorsun?"

Kız omuzunu silkti.

Rizzoli daha fazla bastırdı. "Haydi ama. Tavanarısı çok sıkıcı bir yer.

Neden ilginç bir şey yoksa habire oralarda takılasın ki?"

Noni bakışlarını dizlerine indirdi.

"Hiç rahibeleri gözetler misin? Yani neler yaptıklarına filan bakarmısın?" "Onları hep görürüm zaten."

"Peki onlar odalarındayken?"

"Odalarına girmem yasaktır."

"E peki, eğer seni görmezlerse hiç seyretmez misin onları?"

Noni'nin kafası hâlâ eğikti. Kazağının için fısıldadı sanki. "Ona röngencilik derler."

"Yapmıyorsun değil mi?" dedi Grace. "Bu özel hayata "tecavüz" demektir. Bunu sana söylemiştim."

Noni kollarını kavuşturup gür bir sesle "Özel hayata tecavüz," dedi annesiyle dalga geçer gibi. Kıpkırmızı kesilen Grace kızına doğru vuracakmış gibi bir adım attı.

Rizzoli tek bir hareketle Grace'i durdurdu. "Siz ve Baş Rahibe Mary Clement birkaç dakikalığına odadan çıkar mısınız lütfen, Bayan Otis?"

"Ama kalabileceğimi söylemiştiniz," dedi Grace.

"Sanırım Noni'nin polisin ikna gücüne ihtiyacı var biraz. Eğer odada olmazsanız daha rahat olacak bu."

"Oh." diye başını salladı Grace. Gözlerinde sadistçe bir pırıltı vardı.

"Tabii ki." Rizzoli kadının aklından geçenleri anlamıştı. Grace'in amacı kızını korumak değil, yola geldiğini, yıldırdığını görmekti. Grace Noni'ye şimdi görürsün sen, bakışı attıktan sonra Baş Rahibeyi takip ederek odadan çıktı.

Bir süre kimse konuşmadı. Noni elleri dizlerinde boynu eğik öylece oturuyordu. Hizaya sokulmuş bir çocuk fotoğrafı. Ne marifet ama!

Rizzoli bir sandalye çekip tam kızın karşısına oturdu. Hiç konuşmadan, sabırla bekledi.

Sonunda Noni dik başlı bir tutam kıvırcık saçın arasından Rizzoli'ye sinsi

bir bakış attı.

"Ne bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Camille'in odasında gördüklerini bana anlatmanı. Çünkü onu gözetlediğini biliyorum. Ben de çocukken böyle gözetlerdim büyükleri. Yaptıkları tuhaflıklara bakmak çok hoşuma giderdi."

"Bu özel hayata tecavüzdür."

"Evet, aynen Öyle ama çok zevkli değil mi?"

Noni kafasını kaldırdı ve siyah gözleriyle Rizzoli'nin gözlerinin ta içine baktı. "Ağzımdan laf almak istiyorsun,"

"Kimsenin ağzımdan laf almak istediğim filan yok, tamam mı? Yardımına ihtiyacım var. Çok zeki bir kızsın sen. Büyüklerin farkına bile varmadıkları şeyleri gördüğüne bahse girerim. Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Noni suratını asıp omuzunu silkti. "Belki öyledir."

"O zaman bana rahibelerin yaptıkları birkaç şey söyle."

"Garip şeyler mi?"

"Evet."

Noni Rizzoli'ye doğru eğildi ve "Rahibe Abigail altına bez bağlıyor. Donuna işiyor, çünkü çok çok yaşlı." dedi yavaşça.

"Sence kaç yaşında?"

"Elli filan." "Vay canına. Epey yaşlıymış."

"Rahibe Cornelia burnunu karıştırıyor."

"İğğğğrenç!"

"Ve de kimse görmüyor sanıp oraya buraya yapıştırıyor."

"İğğğrenç ötesi."

"Ve de bana pis bir kız olduğumu söyleyip git ellerini yıka diyor. Ama o ellerini yıkamıyor ve elleri burun öcüsü dolu."

"İştahımı kaçırıyorsun ama."

"Ben de ona neden elindeki öcüleri temizlemiyorsun dediğimde o da bana kızıyor. "Çok konuşuyorsun" diyor bana. Rahibe Ursula da öyle diyor. Çünkü ona birisinin niye parmakları yok diye sormuştum bir kere. O da bana susmamı söyledi. Bir de annem habire bana ondan özür dile şundan özür dile deyip duruyor. Onu utandırıyorum. Bunun için mutfağa gitmiyorum ve olmamam gereken yerlere gidiyorum." "Tamam tamam," dedi Rizzoli, sanki artık başı ağrımaya başlamış gibi yaparak. "Anlattıklarının hepsi çok ilginç. Ama aslında ne duymak istediğimi biliyor musun?"

"Ne?"

"Camille'in odasında gördüklerini. Hani şu delikten bakarken. Oraya

bakıyordun değil mi?"

Noni yine gözlerini dizlerine indirdi. "Belki."

"Bakmıyor muydun yoksa?"

Bu sefer itaatkâr bir şekilde başını salladı Noni. "Şeyi görmek istemiştim." "Neyi?"

"Kıyafetlerinin içine ne giydiklerini."

Maura gülmemek için zor tuttu kendini. Holy Innocents Akademisi'nde okuduğu yılları hatırladı. O da rahibelerin içlerine ne giydiklerini hep merak ederdi. Gizledikleri şekilsiz bedenleri, insanlarda merak uyandıran siyah giysileriyle rahibeler esrarengiz varlıklarmış gibi gelirdi ona. İsa'nın gelini o çıplak bedeninin üzerine ne giyiyor olabilirdi acaba? Bellerinin üzerine kadar gelen çirkin beyaz iç donları, uçlarını simit gibi yuvarladıkları kalın naylondan varis çorapları, kat kat pamuk giysiler içine hapsolmuş bedenler gelirdi gözlerinin önüne.

Sonra bir gün merdivenlerden çıkarken yanlışlıkla eteği açılan rahibe Lawrencia'nin altında bir an parlak bir şey çarptı gözüne. Kırmızı bir külottu bu. Sadece kırmızı değil, kırmızı saten bir külottu. O günden sonra hem rahibe Lawrencia'ya hem de diğer bütün rahibelere olan bakışı tamamen değişti.

"Biliyor musun? "dedi Rizzoli kıza doğru eğilerek. "Ben de içlerinde ne var merak ederim hep. Sen gördün mü peki? Söylesene bana."

Noni büyük bir ciddiyetle başını salladı. "O hiç üstündekileri çıkartmaz." "Yatarken bile mi?"

"Onlar yatmadan önce eve gidiyoruz. Hiç görmedim."

"Peki o zaman anlat bakalım. Ne gördün? Camille odasında tek basınayken ne yapıyordu?"

Noni cevap kendisini çok sıkıyormuş gibi gözlerini yuvarladı. "Temizlik yapar. Habire temizlik yapar. İçlerinde en temizi odur."

Maura'nın aklına pırıl pırıl cilalanmış yerler geldi.

"Başka ne yapar?" diye sordu Rizzoli.

"Kitabını okur."

"Başka?"

Noni durdu. "Bir ara çok ağladı."

"Neden ağladığını biliyor musun?"

Noni sorunun cevabı üzerinde biraz düşünüyormuş gibi alt dudağını ısırdı hafif hafif. Birden cevabı bulmuş gibi sıçradı. "Çünkü İsa için üzülüyordu." "Nereden biliyorsun?"

Kız artık sıkılmış gibi içini çekti. "Bilmiyor musunuz? Bir haçın üzerinde ölmüş o."

"Ama belki Camille başka bir şeye üzülüyordu."

"Ama devamlı ona bakıyordu. Duvarda asılı." Maura Camille'in yatağının tam karşısında asılı haçı hatırladı. Ve haçın önünde diz çökmüş genç rahibe adayı geldi gözünün önüne. Ne için dua ediyordu acaba? Günahlarının bağışlanması için mi? Kurtuluşu için mi?

Ne için? Ama her geçen ay içinde büyüyen bebeğin kımıldadığını hissediyordu. Tekmeliyordu bebek. Ne kadar dua ederse etsin, etrafı ne kadar fırçalarsa fırçalasın bu suçluluk duygusunu yok etmesi imkânsızdı.

"Benimle işiniz bitti mi?" diye sordu Noni.

Rizzoli içini çekip sandalyesine dayandı. "Evet kızım. Seninle işimiz bitti.

Annenin yanma gidebilirsin artık."

Kız sandalyesinden aşağı atladı. "Ördeklere de üzülüyordu."

"Yaa... Akşam yemeğinde ne yapacağımı buldum. Fırında ördek."

"Ördekleri besler hep. Ama sonra ördeklerin hepsi kış geldiği için gitti.

Annem diyor ki ördeklerden bazıları geri dönmeyecekmiş, çünkü güneye gitmişler." "Ya tabii. Ne yaparsın! Hayat böyle." Rizzoli kıza eliyle işaret etti.

"Haydi git. Annen seni bekliyor."

Maura seslendiğinde kız mutfak kapısına varmıştı bile. "Noni? Camille'in beslediği o ördekler neredeydi?"

"Havuzdaydılar."

"Hangi havuzda?"

"Arkadakinde işte. Gittiklerinde bile onlara bakmaya devam etti. Ama annem dedi ki, boşu boşuna gidiyormuş oraya, çünkü ördekler Florida'ya gitmiş. Hani Disney world var ya oraya." diye ekledi Noni ve dışarı çıktı.

İkisi de uzun bir süre konuşmadılar.

Rizzoli yavaşça Maura'ya dönüp "Benim duyduğumu sen de duydun mu?" diye sordu.

"Evet." "Sen de mi... "

Maura evet anlamında başını salladı. "Ördek havuzunu aramanız gerekiyor."

Maura arabasını park ettiğinde saat ona geliyordu.

Sanki içeride onu bekleyen biri varmış gibi oturma odasının ışıkları yanıyordu, ama o evin boş olduğunu biliyordu. Bir insan tarafından değil, Wal-Mart'tan alınma 5,99 usd'lık otomatik zamanlayıcı tarafından aydınlatılan boş bir ev karşılardı onu hep. Kış mevsiminin kısa günlerinde

karanlık bir eve girmemek için saat beşte ışıkları yakacak şekilde ayarlardı zamanlayıcıyı. Boston'ın tam batısında, şehir dışında bulunan Brookline bölgesini bazı özelliklerinden dolayı özellikle seçmişti.

Bu iki yanı ağaçlıklı yolların bulunduğu yerde kendini güvende hissediyordu. Komşularının çoğu aynı onun gibi şehir içinde çalışıp akşam banliyöye gelmeyi tercih eden profesyonellerdi. Bay Telushkin İsrail'den buraya atanan bir robot mühendisiydi. Diğer taraftaki komşuları Lily'yle Susan ise sivil haklar avukatıydılar. Yazın herkes bahçesini temiz tutardı. Herkesin arabası pırıl pırıldı.

Lezbiyenlerin ve göçmen profesyonellerin problemsiz bir şekilde gayet iyi anlaşarak mutlu ve mesut bir şekilde bahçeden bahçeye birbirlerine el salladıkları bu ortam Amerikan rüyasının yeni versiyonu sayılabilirdi.

Başka hiçbir banliyö bu kadar şehire yakın olup bu kadar emniyetli olamazdı, ama Maura emniyet kavramının ne kadar yanıltıcı olduğunu biliyordu. Banliyölerdeki yollar bile sapık katiller ve onların kurbanlarıyla doluydu. Otopsi masasına banliyöde yaşayanlar yatmaz diye bir kural yoktu.

Oturma odasında yanan ışıkların sıcak karşılaması evin buz gibi oluşunu engellemiyordu. Ya da belki de çok dışarıda kaldığı için, üzerlerlerinde sürekli fırtına bulutları asılı bir şekilde dolaşan çizgi roman karakterleri gibi kışı kendisi evin içine getirmiş olabilirdi.

Termostatı çevirdi ve gazla çalışan şömineyi yaktı. Bazılarına göre sahte ve çirkin, ama Maura'ya göre müthiş pratik, hayatı kolaylaştıran unsurlardan biriydi bu şömine.

İster bir elektrik anahtarıyla açılsın, ister tutuşturulan bir odun parçasıyla, sonuçta ateş ateşti işte. Bu gece o ateşin sıcaklığına, keyifli ışığına müthiş ihtiyaç duyuyordu ve hemen ödüllendirildiği için çok mutluydu.

Bir bardağa biraz seri doldurdu ve şöminenin yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Pencereden gördüğü sokağın karşı tarafındaki evin etrafına dolanmış, sarkıt biçimindeki buzlara benzeyen ve sürekli yanıp yanıp sönen Noel süslemeleri ona tatil havasından ne kadar da uzak olduğunu hatırlattı. Daha hâlâ bir ağaç almamış, hediye alışverişine çıkmamış, tek bir tebrik kartı bile yazmamıştı. Geçen kış taşınmıştı Boston'a ve yok evi yerleştireyim, yok yeni işe alışayım derken gelip geçen Noel'in farkına bile varmamıştı. Peki bu seneki bahanen ne, diye sordu kendi kendine. Bir Noel ağacı almak, süslemek, geleneksel "eggnog" içkisini yapmak için sadece bir haftası vardı. Hiçbir şey yapmasa bile, çocukluğundaki gibi piyanoda bir iki Noel şarkısı tıngırdatıldı herhalde. Noel şarkılarının notaları hâlâ piano sehpasının içinde

olmalıydı. Ne zaman koymuştu onları oraya?

Victor'la geçirdiğim son Noel'de.

Telefona baktı. Daha şimdiden içtiği seri etkisini göstermeye başlamıştı ve biliyordu ki vereceği her karar alkolün etkisiyle verilmiş olacaktı. Yani umursamazlıkla.

Bunu bile bile telefonu aldı eline. Otel santrali telefonu odasına bağladığında gözlerini şömine ateşine dikmiş düşünüyordu: Yanlış yapıyorum. Yeniden kalbimi kıracak.

Victor telefona cevap verdi: "Maura?" daha Maura ağzını açmadan onun aradığından emindi.

"Saat geç oldu biliyorum," dedi Maura.

"Saat daha on buçuk."

"Olsun, yine de aramamam gerekiyordu."

"O zaman niye aradın?" dedi Victor gayet yumuşak bir ses tonuyla.

Maura durdu ve gözlerini yumdu. Gözleri kapalıyken bile alevlerin parlak ışıklarını gömebiliyordu. Ona bakmasan bile, orada olduğunu inkâr etsen bile ateş yanmaya devam eder. Onu görsen de görmesen de o oradadır.

"Senden uzak durmaya çalışmamın saçma olduğunu düşündüm," dedi. "Yoksa hayatıma devam edemeyeceğimi düşünüyorum."

"İyi o zaman. Araman için hoş bir sebep bu o zaman."

İçini çekti Maura. "Sanırım söylemek istediklerimi iyi ifade edemiyorum."

"Bana söylemek istediklerinin kibar bir şekilde ifade edilebileceğim düşünmüyorum. Ama hiç olmazsa bunları yüzüme söyleyebilirsin. Telefonda değil." "O zaman daha mı kibar konuşurum sence?"

"Kibar olmayabilir, ama en azından çok daha fazla mertçe olur. "Bir meydan okuma, Maura'nın cesaretine atılmış koca bir taştı bu.

Maura bakışlarını yeniden ateşe döndürerek dikleşti. "Ne farkı var ki senin için?"

"Bir düşünsene. İkimizin de bir değişime ihtiyacı var. İkimiz de neyin yanlış olduğunu doğru dürüst anlamadan bir çıkmaza sürüklendik. Seni sevdim ve sanırım sen de beni sevdin. Ama baksana şu halimize. Arkadaş bile olamıyoruz. Bu neden böyle oldu? Söyler misin bana lütfen? Neden geçmişte evli olan iki insan medeni bir şekilde oturup konuşamasın ki? Herhangi biriyle bu şekilde konuşabilir misin?"

"Çünkü sen herhangi biri değilsin." Çünkü sevdim ben seni.

"Bunu yapabiliriz öyle değil mi? Yüz yüze konuşacağız, hepsi bu.

Kırgınlıkları tarihe gömeceğiz. Uzun kalmayacağım buralarda. Ya hep ya

hiç. Ya birbirimizden kaçmaya devam edeceğiz, ya da oturup her şeyi açık açık konuşacağız. Eğer istiyorsan bütün suçu benim üzerime atabilirsin. Haklısın.

Bunu hakediyorum. Ama lütfen aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranma."

Maura boş bardağına baktı. "Ne zaman buluşmak istersin?"

"Şimdi hemen yanına gelebilirim."

Pencereden baktığında sokağın karşısındaki renkli ışıkların birden söndüğünü ve karlı gecenin içinde kaybolduğunu gördü. Noel'e bir hafta vardı ve hayatı boyunca bu kadar yalnız hissetmemişti kendini.

"Ben Brookline'da oturuyorum," dedi Victor'a.

YEDİ

Yağan kar tanelerinin arasından Victor'un arabasının farlarını gördü. Evi aradığı için yavaş yavaş kullanıyordu arabayı. Evin önünde yavaşladı sonunda. Tereddüt ediyor musun acaba Victor? Bunun bir hata olduğunu ve şehire geri dönmen gerektiğini düşünüyor musun acaba?

Arabasını kaldırımın kenarına parketti Victor.

Pencereden geri çekildi ve oturma odasında dikilmeye başladı. Kalbi hızla atıyor, avuçlarının içi terliyordu. Kapının ziliyle irkildi. Onu görmeye hazır hissetmiyordu kendim, ama şimdi artık o burada olduğuna göre dışarıda soğukta bırakacak hali yoktu herhalde.

Zil yeniden çaldı.

Kapıyı açtığında birkaç kar tanesi girdi eşikten içeri. Başka kar taneleri de ceketinin, saçlarının, sakalının üzerinde parlıyordu. Tam kartpostallık bir görüntüydü bu. Eşikte duran ve sevdiği kadına bakan eski sevgili. Sadece "Girsene," diyebildi Maura. Başka hiçbir şey düşünemiyordu. Ne öpmek, ne sarılmak, ne de hafifçe eline dokunmak gelmişti aklına.

Victor içeri girip ceketini çıkarttı. Maura ceketi asarken Victor'a özgü o tanıdık kokuyu içine çektiğinde boğazında bir şeyler düğümlendi sanki. Dolabı kapatıp ona doğru döndü. "Bir şey iç..."

"Kahve içelim mi?"

"Harbi kahve mi?"

"Sadece üç sene oldu Maura. Sorulur mu?"

Hayır, sorması gerekmiyordu elbet. Kopkoyu içerdi Victor kahveyi hep.

Victor'u mutfağa yönlendirirken, buzdolabından Mt. Sutro Roaster kahve tanelerinin bulunduğu poşeti çıkartırken oluşan o samimi ortam heyecanlandırmıştı Maura'yı.

San Fransisco'da yaşarken hep bu markayı alırlardı, ve Maura hâlâ her iki haftada bir adresine özel olarak gönderilen bu kahveyi almaya devam ediyordu. Evlilikler bir gün bitebilirdi, ama bazı alışkanlıklarınızdan vazgeçemezdiniz.

Kahve tanelerini öğütüp makinaya koyarken Victor'un hiç çaktırmadan içinde paslanmaz çelik Sub-Zero marka buzdolabının, Viking marka fırının ve siyah granitten setüstü ocağın bulunduğu mutfağı incelediğinin farkındaydı. Evi aldıktan kısa bir süre sonra mutfağı yenilemişti. Şimdi Victor tamamen Maura'ya ait bu alanda dururken gördüğü her şeyi kendi

emeğiyle, alnının teriyle aldığı için kendisiyle gurur duyuyordu Maura. Boşanmaları da çok kolay olmuştu. Birbirlerinden tek bir kuruş bile talep etmemişlerdi. Yaklaşık iki yıllık bir evlilik sonrasında birbirlerine ait mal varlıklarını eşit bir şekilde paylaştırmış ve ikisi de kendi yoluna gitmişti. Bu ev tamamen ona aitti ve her akşam herşeyin bıraktığı gibi durduğundan emin bir şekilde eve adımını atıyordu. Her bir eşyayı, her bir mobilyayı kendi parasıyla, kendi zevkine göre almıştı.

"Hayallerindeki mutfağa kavuşmuşsun sonunda," dedi Victor.

"Evet. Bunun için mutluyum."

"O zaman söyle bakalım, gerçekten de yemekler daha mı güzel oluyor bu altı yakmalı şık ocakta?"

Victor'un bu alaycı sorusundan hoşlanmamıştı Maura. Hemen karşı saldırıya geçti: "Aslında evet. Bir de Richard Ginori marka porselenlerde yiyince tadına doyum olmuyor."

"Peki, şu eski Crate and Barrel'lara ne oldu?"

"Ben artık kendimi şımartmaya karar verdim Victor. Para harcıyorum diye vicdan azabı duymuyorum artık. Hayat hipiler gibi yaşamak için çok kısa."

"Yapma Maura. Hakikaten de benimle yaşarken böyle mi hissediyordun?"

"Azıcık lüks bir şey istesem hemen davaya ihanet etmiş gibi hissettirirdin bana."

"Ne davasından bahsediyorsun?"

"Senin için her şey bir dava değil miydi sanki? Angola'da açlıktan kınlan insanlar varken güzel nevresim takımları almak olmazdı. Ya da en iyi kalite bir bonfile yemek, ya da Mercedes almak."

"Senin de benim gibi düşündüğünü sanmıştım."

"Biliyor musun Victor? İdealizm bazen çok sıkıcı olabiliyor. Param var diye kendimi rahatsız hissetmiyorum ve harcarken de suçluluk duymuyorum."

Maura Victor'un kahvesini doldurdu. Merak ettiği bir şey vardı: Victor o çok sevdiği Mt. Sutro kahvesini içerken bu kahvenin ülkenin ta öbür ucundan tonlarca benzin! yakılarak geldiğini, ya da içtiği fincanın üzerinde bir ilaç firmasının logosu olduğunu ve bunun da bir bakıma kolektif yiyicilik! Sayılacağının farkında mıydı acaba? Ama kahvesini sessizce içen adama bakarken nerede o ideallerini sonuna kadar savunan hırslı Victor, diye düşündü Maura.

Oysa ki Maura onun o hırsına ve kararlılığına tav olmamış mıydı bir zamanlar? San Fransisco'da, 3. Dünya Tıp Konferansı'nda tanışmışlardı.

Maura konferansta yurt dışındaki otopsi oranlarıyla ilgili bir konuşma yaparken,

Victor da yaptığı açılış konuşmasında One Earth derneğinin tıp ekibi olarak dünyada rastladıkları insanlık trajedilerinden bahsetmişti. Şık giyinmiş bir sürü dinleyicinin yanında, birkaç günlük sakalıyla bir doktordan çok omuzunda sırt çantasıyla gezen otostopçulara benziyordu. Aslında hakikaten de daha az önce Guatemala'dan gelen uçaktan inmiş, gömleğini ütülemeye bile vakit bulamadan alelacele konferansa gelmişti. Salona girerken elinde sadece ve sadece içinde slaytların bulunduğu bir kutu vardı. Ne bir not, ne bir konuşma metni. Sadece perdede peşpeşe gösterilen üzücü fotoğraflar. Tatanozdan ölen Etiyopyalı genç bir anne. Yolun kenarına bırakılmış, damağı yarılmış bir Perulu bebek. Kefene sarılmış zatürreeden ölmüş bir Kazak kızı. Bu ölümlerin hepsinin önüne geçilebilirdi diye vurgulamıştı Victor. Bu insanların hepsi savaş, yoksulluk ve cehaletin kurbanlarıydı ve eğer yeteri kadar paraları ya da bağışçıları olsaydı One Earth hepsini kurtarabilirdi.

Maura o karanlık salonda, onu görmediği halde kullandığı sözcüklerden, çadır kliniklerini ve bakım istasyonlarını, bir yerlerde unutulmuş, gözlerden uzak hayatını kaybeden zavallı fakir insanları anlattığı ateşli konuşmasından çok etkilenmişti.

Işıklar açıldığında, kürsünün arkasında ayakta duran o saçı sakalı birbirine karışmış doktor değildi artık gördüğü. Bir amaca hizmet eden, amaçlarının bilincinde, amaçlarım kendi hayatından üstün tutan biri vardı karşısında şimdi. Kendi hayatında düzene ve mantığa sıkı sıkı bağlı olan Maura birden işi gereği dünyanın en kaotik bölgelerinde bulunmuş bu adama bağlam vermişti. Peki, Victor ne bulmuştu ki onda? Öncelikle kesinlikle bir misyoner rahibenin ruhunu değil. Bunun yerine hayatına sükunet ve istikrar getirmişti onun Maura. Aile bütçesini ayarlamış, ev işlerini organize etmiş, kıta kıta dolaşırken, krizden krize atlarken o Victor'u evde beklemişti. Victor'un adrenalin yüklü hayatı elinde valiz maceradan maceraya atılarak geçiyordu.

Bensiz daha mı mutlu acaba, diye düşündü Maura. Aslında şimdi Maura'nın mutfağında kahvesini yudumlarken öyle çok mutlu filan da görünmüyordu Victor. Bir sürü açıdan hâlâ eskisi gibiydi. Saçları iyi taranmamıştı. Gömleği iyi bir ütü istiyordu ve yakasının kenarları yıpranmıştı. Lüksü aşağılayan, doğallığı yücelten eski Victor. Ama bazı şeyler de değişmişti. Daha yaşlı, daha yorgun, üzgün denebilecek kadar sessiz, yaşı gereği ateşi hafif sönmüş bir adam olmuştu. Maura da kahvesini alıp masanın karşısına geçtiğinde birbirlerine bakmaya başladılar.

"Bu konuşmayı üç yıl önce yapmalıydık," dedi Victor.

"Üç yıl önce beni dinlemezdin."

"Hiç denedin mi ki? Bir kere gelip bir eylemcinin karısı olmaktan bıktığını söyledin mi?

Maura kafasını eğip kahvesine baktı. Yo hayır. Haklıydı. Gidip konuşmamıştı onunla. Onu rahatsız eden hislen nasıl kontrol altına alıyorsa aynı şekilde onunla konuşmama kararlılığını da kontrol altına almıştı. Öfke, kırgınlık, çaresizlik hissi. Bütün bunları dizginleyemiyordu artık ve katlanamıyordu da. Boşanma kâğıtlarını imzaladığında tamamen tükenmişti artık. "Senin için ne kadar zor olduğunu göremedim," dedi Victor.

"Söylesem bir şey değişecek miydi sanki?"

"Bir denemeden bir şey çıkmazdı."

"Ne yapacaktın ki? One Earth'den istifa mı edecektin? Karşılıklı ödün vererek anlaşmamız imkânsızdı. Aziz Victor rolünü o kadar fazla benimsemiştin ki. Ödüller, övgüler... Kimse sadece çok iyi bir koca diye People Dergisi'ne kapak olmaz."

"Bunu oraya kapak olmak için yaptığımı mı sanıyorsun? Yani insanlar bana ilgi göstersinler diye mi yaptım bütün bunları yani? Şöhret için mi? Tanrım,

Maura. Bütün bu yapılanların ne kadar önemli olduğunu göremiyor musun hakikaten?

Lütfen bu kadar da hakkımı yeme."

Maura iç geçirdi. "Haklısın. Yanlış yaptım. Ama ikimiz de sana söyleyeceklerimin üzerinde fazla durmayacağını biliyorduk."

"Evet, durmazdım hakikaten," diye itiraf etti Victor. Sonra da yavaşça ekledi: "Ama seni bu kadar özleyebileceğimi tahmin etmemiştim."

Maura Victor'un bu son söyledikleri üzerine tek bir laf etmedi. Aslında ne diyeceğini bilemiyordu ve Victor'un onu özlediğini söylemesi karşısında şaşırıp kalmıştı."

"Harika görünüyorsun," dedi Victor. "Ve hayatından da memnunsun sanırım, değil mi?"

"Evet." Maura'nın cevabı gereğinden fazla hızlı ve otomatikti. Kızardığını hissetti bir an.

"Yeni işin nasıl gidiyor?"

"Uğraşıyoruz işte."

"U.C.'deki öğrencilere terör estirmekten daha eğlenceli olduğu kesin."

Bir kahkaha attı Maura. "Terör estirdiğim filan yoktu."

"Bir de onlara sor istersen. Seninle aynı düşüncede olmayabilirler."

"Sadece onları yüksek standartta tutmak istedim hepsi bu. Genelde de başardım sanırım."

"Sen iyi bir öğretmendin Maura. Üniversitenin seni geri isteyebileceğinden eminim."

"Neyse. Hepimizin hayatında bir şeyler değişiyor öyle değil mi?" Victor'un bakışlarını üzerinde hissettiğinden özellikle yüz ifadesini değiştirmemeyi tercih etti Maura.

"Dün seni televizyonda gördüm," dedi Victor. "Akşam haberlerinde, şu rahibelere yapılan saldırıyla ilgili."

"Kameraların beni atlayacağını umuyordum ama..."

"Anında tanıdım seni. Seni kapıdan çıkarken çekmişler."

"İşimin risklerinden biri de bu. Hep halkın gözü önündesin."

"Özellikle de bu gibi özel durumlarda değil mi? Bütün televizyonlarda bu haber vardı."

"Neler söylüyorlar?"

"Polisin henüz kimseden şüphelenmediğini. Saldırının nedeninin henüz anlaşılmadığını." Başını salladı. "Tecavüz de etmediklerine göre neden rahibelere saldırsınlar ki?

"Tecavüz etselerdi daha mı anlaşılır olacaktı?"

"Ne demek istediğimi anladın sen."

Evet anlamıştı. Aynı zamanda Victor'un kendi yorumundan rencide olmayacağını da biliyordu. Aslında tecavüzü soğukkanlıkla planlanmış bir sapıkla kontrolsüz bir psikoz hastası arasında büyük fark vardı.

"Otopsiyi bu sabah yaptım," dedi Maura. "Kafatasında sürüyle kırık var. Meninjiyal arter yırtılmış. Muhtemelen bir çekiçle defalarca vurmuş da vurmuş kıza. Bu saldın sence anlaşılır mı bilemiyorum."

Başını salladı Victor. "Temiz, bakımlı hastanelerde ölenlerin otopsisini bırak bu tip Ölümleri araştır. Nasıl başa çıkıyorsun Maura?"

"Hastane ölümleri de pek temiz ölümler sayılmazdı."

"Ama saldırı kurbanlarının otopsilerinden bahsediyorum. Ölen rahibe gençti değil mi?"

"Daha yirmi yaşındaydı." Maura durdu. Neredeyse otopside bulduğu diğer önemli şeyi söyleyecekti ona. Evliyken sürekli birbirlerinin deneyimlerini paylaşırlardı. Bu tür bilgilerin aralarında birer sır olarak kalacağı konusunda birbirlerine güvenirlerdi çünkü. Ama bu cinayet o kadar acımasızca işlenmişti ki ölüm konusunun sohbetlerinin bir parçası olmasını istemiyordu.

Kahvelerini yenilemek için ayağa kalktı. Masaya geri döndüğünde "Şimdi de sen biraz kendinden bahset bana. Aziz Victor neler yapıyor bakalım?"

"Lütfen bana aziz Victor deme."

"Eskiden buna gülerdin ama".

"Artık keyfimi kaçırıyor. Ne zaman basında benden aziz diye sözetseler beni tahtımdan indirmek için hazırda beklediklerini biliyorum."

"Sen ve One Earth'le ilgili çok haber okuyorum gazetelerde."

"Maalesef," dedi Victor içini çekerek.

"Neden maalesef?"

"Uluslararası yardım dernekleri için kötü bir yıl oldu. Bir sürü fikir aynılığı. Bir sürü mülteci. Bu yüzden habire bir şeyler yazıyorlar hakkımızda.

Çünkü bu olaylara dur demesi gereken biziz. Ama bu sene çok iyi miktarda bağış topladığımız için şanslıyız."

"Basın sayesinde mi?"

Omuzunu silkti Victor. "Arada sırada bir şirket vicdana geliyor da bir çek yazmaya karar veriyor."

"Eminim vergi indirimi de herhangi bir şekilde onları etkilemiyordur."

"Ama para o kadar çabuk uçup gidiyor ki. Bir manyak savaşa girdiği anda birden milyonlarca mülteci çıkı veriyor ortaya. Bu da yüz binlerce çocuğun daha tifo ya da koleradan ölmesi demek. Geceleri uyuyamıyorum Maura. Sırf çocukları düşünmekten geceleri uyuyamıyorum." Kahvesinden bir yudum alıp artık tadına daha fazla katlanamayacakmış gibi fincanı yerine koydu.

Sakin sakin oturuşunu seyretti Maura. Açık kahverengi saçlarında yeni beyazlar çıkmıştı. Artık yaşlanıyor olabilir ama ideallerinden zerre kadar vazgeçmemiş diye düşündü. Maura'yı çeken işte bu idealleriydi. Onu iten ve birbirlerinden ayrılmalarına neden olan da idealleri olmuştu.

Victor'u seviyor diye dünyanın ihtiyaçlarıyla rakabet etmeye kalkması büyük hataydı. Sonunda o Fransız hemşireyle kurduğu ilişkiye de çok şaşırmamıştı aslında. Karısından bağımsız yaşadığını ilan etmek için yapmıştı bunu. Bir bakıma bir meydan okumaydı bu.

Bir zamanlar birbirlerini çok sevmiş iki insan gözlerini birbirinden kaçırarak sessiz sakin oturuyorlardı. Maura Victor'un ayağa kalktığını ve fincanını yıkamak için eviyeye doğru yürüdüğünü gördü.

"Dominique nasıl?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Hâlâ One Earth'de mi çalışıyor?

"Hayır. Ayrıldı. İkimiz de rahat edememiştik." Omuzunu silkti.

"Artık konuşmuyor musunuz?"

"Benim için önemi yoktu Maura. Bunu biliyorsun."

"Komik olma. Benim için çok önemliydi ama."

Victor yüzünü Maura'ya döndürdü. "Ömrünün sonuna kadar onu unutmayacak mısın?"

"Üç yıl oldu. Sanırım unutmam lazım."

"Bu soruma cevap değil."

Maura gözlerini indirdi. "Bir ilişkin oldu. Öfkelendim. Tek yolu buydu."

"Tek yol derken?"

"Seni terketmem gerekiyordu. Üstesinden gelebilmem için."

Victor Maura'nın yanına gidip ellerini omuzlarına koydu. Dokunuşu sıcak ve samimiydi. "Beni defterden silmeni istemiyorum," dedi. "En azından bana karşı bir şeyler hissederken. Beni en çok rahatsız eden de bu olmuştu zaten. Sadece öylece çekip gitmen. Sanki birbirimizi hiç sevmemişiz gibi."

Benim bildiğim tek başa çıkma yolu bu, diye düşündü

Maura Victor kollarını bedenine dolarken. Nefesi saçlarını ısıtırken. Bu karman çorman duyguları paketleyip saklamayı uzun seneler önce öğrenmişti. İkisinin uyum içinde olmaları neredeyse imkânsızdı. Canlı ve neşeli Victor'la Ölüm Meleği'nin evliliği. İşe yarayacağını nasıl düşünebilmişlerdi ki?

Çünkü ateşini, ihtirasını istedim. Kendimde asla olmayacak şeyleri istedim ondan.

Çalan telefonla Maura'nın omuzlarını okşayan elleri hızını kaybetti.

Uzaklaştı, sıcaklığına hasret bir şekilde bıraktı Maura'yı. Maura kalkıp mutfak telefonunun yanına gitti. Arayan numarayı gördüğünde bu karda kışta yeniden sıcacık evinden çıkacağını anlamıştı.

Dedektifle konuşur ve notlar alırken bir yandan da Victor'un kaderine razı olmuş bir şekilde başını salladığını gördü. Bugün tam tersine göreve çağrılan Maura olmuş, tek başına kalansa Victor.

Telefonu kapattı. "Üzgünüm, gitmem lazım."

"Ölüm Meleği mi aradı?"

"Roxbury'de bir cinayet işlenmiş. Beni bekliyorlar."

Victor evin girişine kadar ona eşlik etti. "Seninle gelmemi ister misin?" "Neden?"

"Sana refakat etmek için."

"İnan bana, bir cinayet mahallinde tahmin edemeyeceğin kadar refakatçi vardır."

Victor oturma odasının penceresinden dışarı, lapa lapa yağan kara baktı. "Araba sürmek için iyi bir gece değil."

"Senin için de öyle." Maura botlarını iliklemek için eğildi. "Otele geri dönme istersen bu havada. Burada kalabilirsin." derken Victor'un yüzünü bakmadığı için memnundu.

"Yani gece yatıya kalayım mı diyorsun?"

"Senin için daha uygun olmaz mı? Misafir odasındaki yatağı hazırla. Birkaç saat sonra işim biter benim."

Victor'un sessizliği kızarmasına neden olmuştu. Mantosunun önünü iliklerken yine yüzüne bakmıyordu. Birden çok acelesi varmış gibi kapıyı açtı ve kendini dışarı attı.

"Burada bekleyeceğim seni," dediğini duydu Victor'un.

Yağan kar tanelerinin arasından mavi bir ışık parladı birden. Polis arabalarından birinin tam arkasına park ettiğinde kabuğunun içine sokulan bir kaplumbağa misali yüzünün yarısı kaldırdığı yakasının arasına saklanmış bir devriye polisi yaklaştı. Maura penceresini açıp ışığa doğru baktı dik dik. Bir sürü kar tanesi içeri girip gösterge paneline sıçradı.

"Ben adli tıptan doktor Isles," dedi Maura.

"Tamam o zaman. Olduğunuz yere park edebilirsiniz bayan."

"Ceset nerede?"

"İçeride." Işığını yolun karşı tarafındaki binalardan birine doğru tuttu.

"Ön kapı asma kilitle kilitlenmiş. Ara sokaktaki girişten girebilirsiniz. Elektrikler kesik. O yüzden yürürken dikkat edin de düşmeyin. Bir fenere ihtiyacınız var. Sokak bir sürü kutu ve çer çöple dolu.

Arabadan dışarı çıktı Maura. Beyaz dantel bir perdeye benziyordu yağan kar. Bu akşam kötü hava koşullarına karşı tam teşhizatlıydı. Thinsulate botlarının içinde ayaklan sıcacık ve kupkuru olduğu için o kadar memnundu ki.

En az on santim yüksekliğinde karla kaplanmıştı yollar. Ama kar yumuşak, tüy gibiydi ve botları birikintilerin arasında yarıklar açarken en ufak bir direnişle karşılaşmıyordu Maura.

Ara sokağa girerken ışığı açtı ve sarı kısmı karın beyaz örtüsüyle neredeyse görünmez olmuş bir polis şeridinin çekildiğini gördü.

Üzerinden atlarken bir miktar kar yere düştü. Sokak karla kaplı bir sürü şekilsiz çöp yığını yüzünden karanlığa gömülmüştü.

Ayağı sert bir cisme çarptığında bir şişe şangırtısı duydu. Bu sokak resmen çöplük olarak kullanılıyordu ve bu beyaz örtünün altında duran iğrençlikleri

düşününce midesi bulandı Maura'nın.

Kapıya vurdu ve bağırdı. "Açar mısınız? Adli Tıp'tan geliyorum."

Kapı sallana sallana açıldı ve bir ışık tutuldu gözlerine. Işığı tutan adamı göremiyordu ama o sırada duyduğu bir sesi tanıdı. Dedektif Darren Crowe'un sesiydi bu.

"Merhaba Doktor. Hamamböceği diyarına hoş geldin."

"Lütfen şu ışığı başka bir tarafa tutar mısınız?"

Işık yüzünden çekildiğinde geniş omuzlu ve hafif tehditkar havalı bir adam gördü Maura. Cinayet Masası'nın en genç dedektiflerinden biriydi karşısında duran ve ne zaman bir olayda onunla birlikte çalışsa bir televizyon dizisinin setinde hissederdi kendini Maura. Dizinin yıldızı da saçları her daim fönlü, ukala, kibirli, kendine çok fazla emin bir polisi oynayan Crowe'du elbette.

Crowe gibi adamlar sadece ve sadece çok profesyonel ve işini ciddiye alan kadınlara saygı duyarlardı ve Maura da buna göre davranıyordu ona. Diğer adli tıp doktorları onunla kakara kikiri yaparken o araya kesin sınırlar çizer, otoritesine laf ettirmemek ve laubali olmamak için elinden geleni yapardı.

Eline eldiven ve ayaklarına galoş giydikten sonra binanın içine girdi. Odaya ışık tutarken madeni yüzeylerin yansıdığını gördü. Devasa bir soğutucu, metal bir setüstü ocak, bir sanayi fırınla birkaç tane ocak.

"Burası eskiden Mama Cortina's adında bir İtalyan restoranıydı," dedi Crowe.

"Tabii Mama işi bırakana ve iflas ettiğini açıklayana kadar. Bina iki sene önce mühürlenmiş ve iki ana giriş de asma kilitle kilitlenmiş. Ara sokak kapısı birkaç zaman önce açılmış gibi. Bütün bu mutfak teçhizatı satışa çıkarılmış ama kim alır bilemem. Hepsi pislik içinde." Crowe elindeki feneri senelerden beri yağların üzerinde birikmesiyle kapkara olmuş gazlı ocaklarına tuttu. Işığı gören hamamböcekleri dört bir yana kaçıştılar. "Her tarafta bunlardan kaynıyor."

"Cesedi kim buldu?"

"Narkotikten birkaç arkadaş. Buradan birkaç bina ötede bir uyuşturucu baskınına gelmişler. Şüpheli kaçmış. Onlar da bu sokağa girdiğini düşünmüşler. Kapının açık olduğunu farkettiklerinde bir içeri bakalım demişler ve büyük bir sürprizle karşılaşmışlar." Işığını yere tuttu. "Şuradaki izlere bak. Sanki katil kurbanı şu odaya sürüklemiş gibi." Işığı mutfağın diğer ucuna doğru tuttu.

"Ceset şu tarafta. Yemek salonundan geçelim oraya."

"Hiç fotoğraf çektiniz mi?"

"Evet. Işığın yeterli olması için iki paket pil gerekti. Yine de süper bir çekim olmadı. "

Maura onu mutfağın kapısına kadar takip etti. Her ne kadar böyle bir hevesi olmasa da hiçbir şeye dokunmamak için kollarını iki yanda ve bedenine yakın bir şekilde tutuyordu. Etrafındaki gölgelerden hışırtılar duyuyordu. Duvarlarda binlerce böceğin yürüdüğünü ve kafasının üstünde tavandan sarktıklarını düşününce her ne kadar her türlü korkunç ve iğrenç şeye karşı metanetli olsa da, söz konusu böcekler olunca müthiş bir şekilde tiksiniyordu. Yemek salonuna adım atar atmaz eski restoranların arkasından üfüren çöple durmuş bira kokusu aldı Maura. Ama burada başka bir şey daha vardı. Nabız atışlarım hızlandıran uğursuz, tanıdık bir koku. Buraya gelişinin amacı buydu ve bu amaç onu hem meraklandırıyor hem de ürkütüyordu.

"Sanki bu binada serseriler kalmış gibi," dedi Crowe ışığı yerdeki eski battaniyeye ve gazete kâğıtlarına tutarak. "Bak burada birkaç mum var. Bütün bu çöpler iki dakikada tutuşur. İyi yanıp kül olmamış bari burası." Işığını yemek artıkları ve meşrubat kutularından oluşan yığına kaydırdı. İki sarı göz çöp yığınının üzerine çıkmış, hiç korkmadan hatta aksine kendinden çok emin bir ifadeyle, haydi gelin bakayım, der gibi onlara bakıyordu.

Fareler ve hamamböcekleri. Bu leş yiyicilerden arda ne kaldı acaba cesetten, diye düşünmeden edemedi Maura.

"Şu köşeyi dönünce," dedi Crowe bir kenara istiflenmiş sandalyelerin ve masaların arasından çevik bir biçimde geçerken. "Burada kal. Muhafaza etmek istediğimiz bazı ayakizleri var. Cesetten buraya kadar gelen kanlı ayak izleri bunlar. Tam burada kan miktarı azalıyor."

Crowe Maura'yı kısa bir koridora yönlendirdi. Koridorun sonundaki kapı aralığından zayıf bir ışık geliyordu. Yani erkekler tuvaletinden.

"Doktor geldi," diye bağırdı Crow.

Bir ışık daha patladı gözlerine Maura'nın.

Crowe'un ortağı Ed Sleeper tuvaletten çıktı ve elinde eldivenler Maura'ya hızlı bir selam çaktı. Sleeper cinayet masasının en yaşlı dedektifiydi. Maura onu her gördüğünde omuzlarının biraz daha çöktüğünü fark ediyordu. Crowe'la ortaklıkları moral bozukluğunun sebeplerinden biri olabilir mi acaba, diye merak ederdi Maura.

Ne kadar bilge, ne kadar tecrübeli olursan ol genç bir insanın hücumlarına karşılık vermezsin. İşte Sleeper bu yüzden uzun zaman önce kontrolü herkese hükmetmeyi seven ortağına devretmişti

"Manzara güzel değil," dedi Sleeper. "Allah'tan temmuz'da değiliz. Eğer burası bu kadar soğuk olmasaydı nasıl bir koku yayılırdı asla tahmin edemezsin." Crowe güldü. "Sanki birileri Florida'ya hazırlık yapıyor gibi."

"Hey. Orada plaja çok yakın küçük bir dairem var. Bütün gün sadece mayoyla dolaşıp kafama göre takılacağım."

O güzel plajlar, diye düşündü Maura. Sıcacık kumlar. Sadece üçünün fenerleriyle aydınlatılan şu iğrenç bina yerine şimdi oralarada olmak vardı. "Buyur, hepsi senin Doktor," dedi Sleeper.

Maura eşiğe doğru ilerledi. Fenerinin ışığı siyah beyaz satranç tahtası desenindeki kirli yer döşemelerini gösteriyordu. Üzerinde ayakizleri ve kurumuş kan vardı.

"Duvarın kenarından git," dedi Crowe.

Maura tuvalete girer girmez birdenbire arkasına doğru sıçradı. Bir şey çarpmıştı ayağına. "Tanrım," dedi ve tedirgin bir şekilde gülümsedi.

"Evet. Bu fareler anneleri," dedi Crowe. "Burada güzel bir ziyafet çekmişler kendilerine."

Banyo tezgâhının aşağısına doğru sürünen bir kuyruk fark ettiğinde aklına kanalizasyonlarda yüzen ve klozetlerden dışarı fırlayan farelerle ilgili şehir efsaneleri geldi. Fenerinin ışığını muslukları olmayan iki lavabonun üzerinde gezdirdi yavaşça. İçi çer çöp ve sigara izmariti dolu tıkalı bir pisuarın yanından geçti. Pisuarın alt tarafında yere yatmış cesedin üzerinde durdu ışığı. Karman çorman olmuş siyah saçlarının arasından dışarı fırlamış yüz kemikleri görünüyordu. Leş yiyiciler şimdiden Tanrı'nın bir nimeti gibi bu taze ete üşüşmüşlerdi. Cesedin üzeri bir sürü fare ısırığıyla doluydu. Fakat Maura'yı en çok dehşete düşüren keskin diş izleri değil cesedin boyuydu.

Bu bir çocuk mu?

Maura cesedin yanına çömeldi. Sağ yanağı yere bastırılmıştı. Daha da yaklaştığında kocaman memeleri farketti Maura. Bu bir çocuk filan değil, oldukça kısa boylu, yüz hatları tamamen yok edilmiş bir kadın, diye düşündü. Kendilerine ziyafet çeken aç leş yiyiciler deriyi ve hatta burun kıkırdağını bir çırpıda yiyip bitirmişlerdi. Henüz zarar görmemiş derisi koyu renkteydi. Fenerinin ışığı kemikli omuzlarında ve omurgasının yumrulu çıkıntılarında dolaşırken İspanyol kökenli mi acaba? diye geçirdi aklından. Koyu, daha çok da morumsu nodüller çıplak bedeninin orasına burasına dağılmıştı. Işığını sol kalçasına ve kaba etlerine doğru tuttuğunda o bölgede daha fazla yara bere olduğunu gördü.

Işık bileğine geldiğinde "Aman Tanrım!" dedi.

Kadının sol ayağı yoktu. Ayağın kopuk olduğu yer çürüyüp kararmıştı.

Işığını diğer bileğe kaydırdı. Sağ ayak da kesikti.

"Şimdi de bir ellere bak istersen," dedi yanına yaklaşan Crowe. Fenerinin ışığıyla Maura'nın ışığına destek verdi.

El yerine kenarları leş yiyicilerin diş izleriyle dolu iki kök kalıntısı gördü Maura.

Sersemlemiş bir şekilde geriledi.

"Sanırım organları silip süpüren fareler değil," dedi Crowe.

Maura yutkundu. "Yo, yo. Eller ve ayaklar önceden kesip çıkartılmış."

"Peki acaba, hayattayken mi yapmış katil bunu?"

Maura gözlerini indirip yer karolarına baktığında sadece kurumuş küçük siyah kan lekeleri gördü. "Kesim işlemi yapılırken atardamar basıncı yokmuş. Organlar ölüm sonrası alınmış. "Maura Crowe'a baktı. "Onları buldun mu?"

"Hayır. Katil beraberinde götürmüş. Neden olduğunu Allah bilir."

"Bunu yapmasının mantıklı bir nedeni olmalı," dedi Sleeper. "Bu durumda parmak izini alamayacağız. Kimliğini tespit edemeyeceğiz yani."

"Eğer kimliğini saklamak isteseydi..." dedi Maura. Cesedin yüzüne, fırlayan kemiğe baktı ve bunun ne anlama geldiğini kavrayıp ürperdi. "Onu çevirmem lazım."

Malzeme çantasından tek kullanımlık bir örtü alıp cesedin yanma yaydı.

Sleeper ve Crowe'la birlikte cesedi örtünün üzerine devirdiler.

Sleeper derin bir iç çekip geri çekildi. Yüzün yere bastırılmış sağ kısmı ortaya çıkmıştı artık. Bir de sol göğüse isabet eden tek bir kurşunun açtığı delik.

Ama Sleeper'ı nefessiz bırakan kurşunun açtığı delik değil, kurbanın yüzündeki kapağı alınmış kendilerine doğru bakan gözdü. Yerdeki karolara dayanmış yüzün sağ tarafına kemirgen dişler erişememişti ki o bölgeye kadar sadece deriyi kemirmeyi başarabilmişlerdi. Dışarı çıkmış kaslar deri gibi tel tel olacak şekilde kurumuş, üstü inci tanesi gibi parlak bir yumru halindeki elmacık kemiği deriden dışarı fırlamıştı.

"Bunu da fareler yapmamış," dedi Sleeper.

"Hayır," dedi Maura. "Bunun leş yiyicilerle alakası yok."

"Tanrım! Bunu nasıl yapar? Nasıl bu şekilde sanki.

Bir maskeyi çıkartır gibi soyar yüzünü? Evet. Ama bu maske plastikten değil deriden yapılmıştı.

"Katil yüzü kesip almış. Elleri de. Kesinlikle kim olduğunu bilmemizi istemiyor," dedi Sleeper.

"Peki, neden ayağı da alsın ki?" dedi Crowe. "Çok anlamsız. Kimse topuk izlerinden teşhis edilmez. Bunun yanında hiç de kaçırılacak bir tipi yok kadının. Zenci mi? Latin Amerikalı mı?"

"Kaçırılacak bir tip olup olmamasının ırkıyla ne alakası var?" diye sordu Maura.

"Öylesine söyledim. Bu kenar mahallelerde yaşayan bir ev kadını tipi yok bunda. Buralarda işi neymiş?"

Maura ayağa kalktı. Crowe'a duyduğu tiksinti o kadar artmıştı ki yanında olmaya dayanamıyordu artık.

Fenerini tuvaletin diğer kısımlarına tuttu. Lavabo ve pisuarların oraya baktı.

"Oradaki duvarda kan var."

"Bence tam buraya fırlattı kadını," dedi Crowe. "Tartakladıktan sonra duvara doğru itti ve burada, düştüğü yerde de organlarını kesti."

Maura fayansların üzerindeki kan lekelerine dikkatle baktı. Çok az leke vardı, zira lekeler buraya bulaşana kadar çoktan ölmüştü kurban. Kalbi atmaz olmuş, kan pompalaması durmuştu. Katil yanına çömelip bıçağını bileğinin ta dibine sapladığında ve daha sonra eklem yerlerini birbirinden ayırırken hiçbir şey hissetmemiş kadın. Bir ayının derisini yüzer gibi kadının etini doğramış ve yüzünü soymuş, ganimetini topladıktan sonra ise kadını bu terkedilmiş binayı istila eden leş yiyicilere bir annağan olarak, değersiz bir çöp gibi burada bırakıp gitmiş.

Birkaç gün daha geçseydi, üstlerinde keskin dişlere mani olacak bir kıyafet olmadığı için fareler kasları yemeye başlarlardı herhalde. Bir ay içinde de kemiklere gelirdi sıra.

Kafasını kaldırıp Crowe'a baktı. "Kıyafetleri nerede?"

"Bütün bulduğumuz tek bir ayakkabıdan ibaret. Dört numara bir tenis ayakkabısı. Sanırım katil buradan çıkarken düşürdü onu. Mutfakta duruyordu. "Kan var mıydı üzerinde?"

"Evet. Üzerine sıçramıştı biraz."

Sağ ayağın olması gereken bölgeye baktı Maura. "O zaman bu tuvalette soydu kadını."

"Öldükten sonra mı tecavüz etti acaba?" diye sordu Sleeper.

"Cildi pis yaralarla dolu bir kadını kim becermek ister ki? Hem niye kendisini riske atsın ki? Yaralar bulaşıcı mı? Çiçek mi? Nedir bu?" diye homurdandı Crowe.

"Bu yaralar eski gibi görünüyor. Baksana üzerleri nasıl kabuk bağlamış."

"Neyse. Sonuçta bence değil tecavüz etmek kimse dokunmayı bile göze alamaz bu kadına."

"Hiç belli olmaz," dedi Sleeper.

"Ya da cesedi sadece leş yiyicilerin en kısa zamanda kemirmesi için soymuş olabilir," dedi Maura.

"Peki, neden giysileri beraberinde götürmüş?"

"Kimliğinin meydana çıkmasına yardımcı olabilir diye belki."

"Bence giysileri bile bile almak istedi," dedi Crowe.

Maura ona baktı: "Neden?"

"Ellerini, ayaklarını ve yüzünü almasıyla aynı nedenden ötürü. Anı olarak saklamak istedi." Crowe Maria'ya baktı. Verev gölgeler içinde daha uzun boylu gözüküyordu Crowe. Tehditkâr bir görünümü vardı. "Sanırım adamımız bir koleksiyoncu."

Verandanın ışığı açıktı; lapa lapa yağan karın arasından sarımsı ışığı görebiliyordu Maura. Sadece onun evinde ışık yanıyordu bu saatte. Hemen hemen her gece lambalarının bir insan eliyle değil de zamanlayıcı tarafından yakıldığı bir eve giriyordu. Bu akşam evde beni bekleyen biri var, diye geçirdi aklından. Sonra Victor'un arabasının artık evin önünde olmadığını gördü. Gitmiş, diye düşündü. Yine, her zamanki gibi boş bir eve geldim. Az önce verandanın kendisini sevecenlikle karşılayan ışıkları artık memnun etmiyordu onu.

Müthiş bir hayalkırıklığıyla park yerine döndürdü arabayı. Onu en çok rahatsız eden Victor'un gidişi değil, gidişine gösterdiği tepkiydi. Onunla geçirdiğim topu topu iki üç saat ve ben yine üç yıl öncesine geri dönüverdim diye düşündü. Nerede o azimli, özgürlüğüyle gurur duyan Maura?

Garajın uzaktan kumandasına bastı. Kapı gürleyerek açıldığında bir an irkildi, sonra da gülmeye başladı. Mavi bir Toyota garajın soluna park etmişti. Victor arabasını garaja çekmişti sadece.

Kiralık Toyota'nın yanına çekti ve garaj kapısı arkasından kapanırken bir süre arabanın içinde oturup kanının içine bir uyuşturucu zerk edilmiş gibi nabzının gittikçe artan bir hızla gümbür gümbür atışını dinledi. On saniyelik kısa bir zamanda birden umutsuzluktan coşkuya geçiş. Kendisine aralarında hiçbir şey değişmediğini hatırlatmak zorundaydı.

Arabadan atlayıp derin bir nefes aldı ve eve girdi.

"Victor?"

Cevap yoktu.

Oturma odasına bir göz attıktan sonra koridoru geçip mutfağa geldi. Kahve

fincanları yıkanıp kenara konmuştu. Ziyaretinin bütün kanıtları silinip gitmişti. Yatak odalarına, çalışma odasına baktı. Victor ortada yoktu.

Oturma odasına döndüğünde kanapenin ucundan dışarı fırlamış beyaz çoraplı ayakları farketti. Bir süre ayakta durup kolları yere sarkmış vaziyette, huzurlu bir yüz ifadesiyle uyumasını seyretti Victor'un. Hatırladığı Victor bu değildi.

Birden volkan gibi patlayan hırsıydı onu Victor'a çeken başlangıçta. Evliliklerinden tek hatırladığı aralarında geçen şiddetli tartışmalardı. Boşanmalarıyla birlikte Maura onunla olan anılarını kafasında daha da çirkinleştirmiş, onun çok kötü ve çok öfkeli biri olduğunu telkin etmişti kendine. Bu anıları olabildiğince beslemiş, ama yıllar sonra onu bu şekilde savunmasız görünce istemese de kendi kendine bazı şeyleri itiraf etmenin zamanının geldiğini anlamıştı.

Sen uyurken seni hep böyle seyrederdim. Seni severdim ben.

Dolaptan bir battaniye alıp üzerine örttü. Saçlarına dokunmak için ellerini uzattı ama birden durdu. Eli kararsızlıkla gidip geliyordu.

Victor gözlerini açmış ona bakıyordu.

"Uyumuyordun öyle mi?" diye sordu Maura.

"Bir türlü uyuyamadım. Saat kaç?"

"İki buçuk."

Homurdandı Victor. "Aslında gidecektim ama..."

"Kalabilirsin de. Deliler gibi kar yağıyor."

"Belediye araçlarını görünce arabayı garaja çektim. Umarım sakıncası yoktur."

"İyi ki garaja koymuşsun, yoksa arabayı çekerlerdi. İyi olmuş." Maura gülümseyip "Haydi, artık uyu," dedi yavaşça.

Bir süre birbirlerini seyrettiler. Özlem ve endişe duyguları arasında sıkışıp kalmış Maura yanlış bir adımın sonuçlarını gayet iyi bildiği için hiçbir söylemedi. Kesinlikle ikisi de aynı şeyleri düşünüyorlardı. Yatak odasının yukarıda olduğunu ikisi de gayet iyi biliyordu. Az biraz el ele yürüyecekler, birbirlerine sarılacaklar ve işte her şey kaldıkları yerden, en baştan başlayacaktı belki de. Maura'nın kaçmak için çok zorlandığı bir yerden. Bataktan kurtulmak için çabalarmış gibi büyük bir cesaretle kendini zorlayarak yerinden kalktı. "Sabah görüşürüz," dedi.

Gözlerinde hayal kırıklığı okudum sanki, diye düşünüp bu ihtimal karşısında az biraz sevinmekten de kendini alamadı.

Yatağa yatmış ama aynı çatı altında olduklarının düşüncesiyle bir türlü

uykuya dalamamıştı. Maura'nın çatısı altındaydılar. Maura'nın bölgesindeydiler. San Fransisco'da oturdukları ev Victor'un evlenmeden önce oturduğu ev olduğu için Maura orayı asla kendi evi gibi benimseyememişti. Bu gece şartlar tam tersine dönmüş ve kontrolü ele alan Maura olmuş, bir sonraki adımı Maura belirlemişti.

Olabilecekler kafasını allak bullak etmişti.

Birden irkilerek uyandı. Gün ışığı şimdiden pencerede parlamaya başlamıştı.

Bir süre yatakta kalıp onu uyandıran şeyin ne olduğunu düşündü. Victor'a ne diyeceğini düşündü. Sonra garaj kapısının gürültüyle açıldığını ve çıkan arabanın sesini duydu.

Yataktan atladı ve pencereden dışarı baktı. Tam da o sırada Victor gaza basmış köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu bile.

SEKİZ

JANE RIZZOLI daha gün ağırmadan uyandı. Oturduğu apartmanın bulunduğu sokak hâlâ çok sessizdi. Sabah trafiği henüz başlamamıştı.

Karanlığa bakıp düşündü: Haydi ama bunu yapman lazım. Kahrolası kafanı daha ne kadar kuma gömeceksin ki?

Gece lambasını açıp yatağın kenarına oturdu. Midesine bulantıdan kramplar girmişti. Oda buz gibi olmasına rağmen o buram buram terliyor, tişörtü koltukaltlarına yapışıyordu.

Bir problemle karşı karşıya olduğunu kabullenmenin zamanı gelmişti artık. Yalınayak banyoya yürüdü. Paket bir gece önce bıraktığı yerde, tezgâhın üzerinde duruyordu. Kutuyu açtı. Folyoyu adeta parçaladı ve içinden test çubuğunu çıkarttı. Gece talimatları teker teker ve büyük bir dikkatle defalarca üstüste okumuş her şeyi kafasına kazımıştı. Ama yine de son bir kez daha okumak için durdu. Biraz daha fazla zaman kazanmaktan başka bir şey değildi bu.

Sonunda klozete oturdu. Test çubuğunu bacaklarının arasına sokup ucuna işeyerek sabah idrarıyla iyice ıslattı.

İki dakika bekleyiniz, yazıyordu talimatta.

Test çubuğunu tezgâhın üzerine koydu ve mutfağa gitti. Kendine bir bardak portakal suyu doldurdu. Bir silahı kavrayıp arka arkaya hiç bir hedefi sektirmeden atış yapan eller şimdi bardağı dudaklarına götürürken zangır zangır titriyordu. Mutfaktaki saate kısa bir bakış attı. İki dakika dolarken son saniyelerde nabzının hızlandığını hissetti. Şimdiye kadar asla ödleklik yapmamış, düşmanla yüzleşmekten asla korkmamıştı, ama bu bambaşka bir şeydi. Çok özel ve Jane'i sürekli kemirip tüketen bir şey. Yanlış bir seçim yapmış oluşunun ve bu yanlış seçimi yüzünden ömrü boyunca acı çekeceğinin korkusuydu bu. Boşver Jane. Aldırma. Oldu bir kere.

Birden öfkelenip bu kadar ödlek olduğu için kendinden iğrendi. Bardağı tezgâha koydu ve banyoya geri döndü. Hiç kendini toparlamaya gerek duymadan, duraksamadan doğruca tezgâha yürüdü ve çubuğu eline aldı. Test çubuğunun üzerindeki pencerede beliren bu mor çizginin ne anlama geldiğini öğrenmek için talimatları okumasına gerek yoktu.

Ne ara yatak odasına gittiğini hatırlayamıyordu. Kendini birden dizinde test çubuğu öylece yatakta otururken bulmuştu. Çok fazla kadınsı ve çarpıcı olduğunu düşündüğü mor rengini hiç bir zaman sevmemişti zaten. Şimdi

gözünün önünde duran o en nefret ettiği renk sanki onunla dalga geçiyordu. Sonuca hazırlıklı olduğunu düşünmüştü ama şimdi asla hazırlıklı olmadığını anlamıştı. Sürekli aynı pozisyonda oturduğu için bacakları uyuşmuştu, ama hiç de kımıldayacak hali yoktu. Beyni bile durmuştu sanki. Şok olmuştu. Tereddütteydi. Bir sonraki adımının ne olacağını bilemiyordu.

Aklına gelen ilk dürtü çocukça ve tek kelimeyle mantıksızdı.

Annemi istiyorum.

Otuz dört yaşında özgür bir kadındı. Nice kapı kırmış, nice katiller yakalamıştı. Hatta bir adamı bile öldürmüştü. Ve şimdi birden annesinin şefkatli kollarına ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Telefon çaldı.

Sanki ilk defa görüyormuş gibi şaşkın şaşkın telefona baktı Jane. Dördüncü çalışta açabildi sonunda.

"Hey sen, hâlâ evde misin?" dedi Frost. "Bütün ekip burada,"

Frost'un söylediklerine konsantre olmaya çalıştı. Ekip mi? Havuz mu? Yatağının kenarındaki saate dönüp baktığında saatin sekizi çeyrek geçtiğini gördü.

"Rizzoli? Havuzun dibini araştırmak için hazırlar. Başlayalım mı?"

"Evet. Tabii. Hemen geliyorum." Jane telefonu kapattı. Çıkan ses bir hipnozcunun parmaklarını şıklatması gibiydi. Doğruldu. Kendine gelmişti artık. Hayal dünyasından çıkmıştı. Odaklanması gereken işi onu bekliyordu yine. Test çubuğunu çöpe attı. Sonra giyinip işine gitti.

Fare Kadın.

İşte yaşamının bittiği yer diye düşündü Maura masada yatan cesede bakarken. Korkuları bir çarşafın altına saklanmış. İsimsiz, yüzsüz biri olarak, varlığının tek özeti hayatına son veren aşağılandığını vurgulayan dört kelimelik cümle sadece. Leş yiyicilere yem olmak.

Fener ışığında haşaratlar sıçrayıp dururken cesedi yerinden kaldırtan Darren Crowe olmuştu. Morgdan gelen ekibe öylesine bir isim uydurmuştu kadından bahsederken. Bu sabah Maura odasına doğru yürürken elemanlarının ölü kadından bahsederken ona "Fare Kadın" dediklerini duydu.

Lakap oldukça uygun olmasına rağmen Dedektif Sleeper'ın bile ondan konuşurken "Fare Kadın" dediğini duyduğunda yüzünü buruşturmuştu. İşte bu şekilde korkularımızı yenebiliyoruz diye düşündü. Bu şekilde onlarla kendimiz arasına bir mesafe koyuyoruz. Onlara ya takma adlar takıyoruz, ya da onları bir sıfatla, bir dava dosyasıyla tanımlıyoruz. Böylece onları insan kimliklerinden çıkartarak kötü kaderlerinin bizi üzmesine izin vermiyoruz.

Crowe ve Sleeper laboratuvara girerken başını kaldırıp onlara baktı. Sleeper gece geç saatlere kadar çalıştığından dermansız kalmıştı ve otopsi odasının keskin ışıkları, altlarında torbacıklar oluşmuş gözlerini ve sarkık çenesini iyice ön plana çıkartmıştı. Crowe onun yanında genç bir aslan gibi formunda ve kendinden emindi. Crowe bozum etmek isteyebileceğiniz türden biri değildi.

Bu kendini beğenmiş adamın yaldızlı giysilerinin altında pusuda bekleyen bir zalim vardı. İğreniyormuş gibi dudaklarını büzüştürmüş cesede bakıyordu. Zevkli bir otopsi olmayacağı kesindi ve Crowe dahi bu manzaraya dehşet içinde bakıyordu.

"Röntgenleri astım," dedi Maura. "Haydi, başlamadan önce bir üzerlerinden geçelim."

Odanın uzak bir köşesine gidip ışığı açtı. Kutunun ışıkları kaburga kemiklerinin, omurganın ve leğen kemiğinin hayalete benzeyen görüntülerini aydınlatarak titreye titreye yandı. Parlak metalik tanecikler göğüs kafesinin içindeki akciğerlere ve kalbe yıldız galaksisi gibi yayılmıştı.

"Av fişeğine benziyor," dedi Sleeper.

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Maura. "Ben de ilk gördüğümde böyle düşünmüştüm. Ama şuradaki kaburga kemiğinin yanma bakın. Şu mat bölgeyi görüyor musunuz? Neredeyse kaburganın içine girip kaybolmuş."

"Merminin metal kısmı mı?" dedi Crowe.

"Bana öyle geldi."

"O zaman bir av fişeği kovanı değil."

"Hayır, değil. Şurada gördüğüm mermilerin sayısından anladığım kadarıyla mavi uçlu, bakır kaplamalı, onikilik bir Glaser'a benziyor."

Normal bir kurşundan çok daha fazla tahrip gücü yaratmak için tasarlanmış Glaser modeli cephanelikler hedefin tek bir noktaya isabet eder ve çarpışma sonrasında da küçük parçalara ayrılırdı. Bu yüzden de bu tek kurşunun verdiği hasarı görmek için gövdeyi açmasına gerek yoktu Maura'nın.

Göğüs filmlerini çıkartıp yenilerini astı. İçlerinde eksik bir şeyler olduğu için bunlar bir şekilde daha rahatsız edici görüntülerdi. Hepsi birden her iki kolun dirsekle bilek arasındaki bölümüne bakıyorlardı. Ön kol ve dirsek kemikleri, yani kolun ön kısmında bulunan iki uzun kemik, dirsekten başlar, kalın ve çakıltaşına benzeyen bilek kemikleriyle birleşirdi. Ama bu kol kemikleri öylece baltayla kesilivermişti sanki.

"Sol el buradan kesilmiş. Tam ön kol kemiğinin ve skafoid kemiğin arasındaki birleşme yerinden," dedi Maura. "Katil elle birlikte bilek

kemiklerinin tümünü çıkarmış. Hatta burada ve diğer röntgenlerde de çentik izlerinden bazılarını ve kazıyarak alındığını görebilirsiniz. Eli kol kemiklerinin bilek kemikleriyle birleştikleri yerden ayırmış." Diğer röntgeni gösterdi Maura. "Şimdi sağ ele bakın. Burada o kadar temiz çalışmamış. Bilek eklemini iyi kesememiş ve eli çıkartıp alırken arkada çengel kemiği bırakmış. Bakın burada bıçak nasıl bir kesik atmış. Sanki eklem yerini bulamamış da bulana kadar etrafını körü körüne testerelemiş gibi. "Demek elleri baltayla kesmemiş," dedi Sleeper.

"Hayır. Bıçakla kesmiş. Hani eklemleri bükerek, bağları keserek tavuğu parçalara ayırırız ya aynı onun gibi. Aynı şekilde eli kesip almak için de bıçak kullanmış."

Sleeper yüzünü ekşitti. "Bu aralar pek tavuk yiyemeyeceğim anlaşılan."

"Ne tür bir bıçak kullanmış?" diye sordu Crowe.

"Kemik temizleme bıçağı da olabilir neşter de. Fareler alınan bölgenin ucunu o kadar çok kemirmiş ki anlaşılmıyor. Yumuşak dokuyu kaynatıp temizlememiz ve kesik izlerinin mikroskop altında nasıl göründüğüne bakmamız lazım."

"Bu aralar çorba da içemeyeceğim anlaşılan," dedi Sleeper.

Crowe ortağının koca göbeğine bir bakış attı. "Bundan sonra morga daha sık gel istersen. Belki şu tekerlek biraz erir."

"Yani hayatımı senin gibi spor salonlarında geçirmeyeyim diyorsun," diye yapıştırdı Sleeper.

Maura gözucuyla baktı Sleeper'a. Bu çıkışı onu çok şaşırtmıştı. Genelde hep yumuşak başlı olan Sleeper bile demek bir yere kadar sabredebiliyordu.

Crowe başkalarının ona kıl olduğundan habersiz zar zor gülümsedi.

"Hey, kas yapmak istediğinde, yani belden yukarından bahsediyorum, her zaman bana katılabilirsin."

Maura "Bakmamız gereken başka röntgenler de var," diyerek son verdi bu atışmaya. Diğer röntgenleri de kaldırdı bu arada. Yoshima ona sıradaki röntgenleri uzattı. Fare kadının başı ve boynu ışık kutusunda aydınlandı. Gece cesedin yüzüne bakarken gördüğü sadece aç leş yiyicilerin kemirdiği çiğ etti. Ama soyulmuş etin altındaki yüz kemikleri, katilin yanına hatıra alacağı et parçalarını soyarken kırptığı burun kemiğinin ucunun eksik olması dışında anlaşılmaz bir şekilde zarar görmemişti.

"Ön dişler yok," dedi Sleeper. "Bunları da katil almadı herhalde."

"Hayır. Atrofik değişiklikler gibi geliyor. Beni şaşırtan da bu zaten."

"Neden?"

"Bu değişiklikler genelde ilerleyen yaşla ve kötü diş yapısıyla bağlantılıdır. Bu yüzden de oldukça genç bir kadına uymuyor."

"Yüzü olmadan genç olduğunu nasıl anladın ki?"

"Belkemiği filmleri yaşla görülen dejeneratif değişikliklere maruz kalmamış.

Bir tane beyaz yok. Ne kafasında ne de pubik bölgesinde. Gözlerinde ihtiyarlık halkası da yok."

"Peki, sence kaç yaşındadır?"

"En fazla kırk." Maura ışık kutusundan sarkan röntgen filmine baktı. "Ama bu filmler daha çok ilerlemiş yaşta bir kadınla uyumlu. Genç bir kadın şöyle dursun, ben şimdiye kadar kimsede bu kadar ciddi bir biçimde kemik doku erimesine rastlamadım. Bu kadın parası yetse bile asla protez diş bile takamazdı. Açıkçası bu kadın en temel diş bakımlarını dahi uygulamamış." "O zaman karşılaştırmak için diş röntgeni çekemeyeceğiz."

"Sanırım bu kadın bir dişçiye gözükeli on, on beş sene geçmiş."

Sleeper derin bir iç çekti. "Parmak izi yok. Yüz yok. Diş röntgeni yok. Asla kimliğini öğrenemeyeceğiz."

"Ama bu katilin neden ayaklan da kesip aldığım açıklamıyor," dedi Maura hâlâ sabit bir şekilde ışık kutusundaki adı meçhul kadının kafatası filmine bakarken. "Sanırım bunun altında başka sebepler yatıyor. Güç kullanma belki de. Ya da büyük bir kin. Eğer bir kadının yüzünü soyup alıyorsanız bu sadece bir hatıra olsun diye değildir. Bu onun özüne tecavüz etmektir. Ruhunu çekip almaktır."

"Neyse. Yani katil kimse işin bokunu çıkartmış anlaşılan," dedi Crowe.

"Dişsiz, her tarafı yaralı bereli bir kadını kim ister ki? Eğer yüz biriktirmeye karar verdiyse gidip şöminesinin rafındaki fotoğrafların en güzeliyle başlamaz mıydı sizce?"

"Belki daha acemidir," dedi Sleeper yavaşça. "Belki ilk cinayetidir bu."

Maura masaya döndü. "Haydi, başlayalım".

Sleeper ve Crowe maskelerini takarken çarşafı kaldırdı. Kötü bir koku yayılmıştı etrafa. Potasyum seviyesi ölçümlerinden anladığı kadarıyla bulunduktan yaklaşık otuz altı saat önce ölmüştü kadın. Hâlâ ölüm sertliği mevcuttu ve uzuvları henüz kolay kolay esnemiyordu. Cinayet mahallinin bir soğuk hava deposu etkisi yaratması dahi çürümenin başlamasını engelleyememişti. Bakteriler iş başına geçip proteinleri kırmaya, hava boşluklarını şişirmeye başlamışlardı. Soğuk hava çürümeyi yavaşlatmış, ama durdurmamıştı.

Bu harabeye dönmüş yüzü önceden görmüş olmasına rağmen bir kez daha irkildi. Kurşun yarası fareler tarafından kemirilmiş derinin yanında o kadar basit duruyordu ki. Göğüs kemiğinin solundaki ufak bir giriş deliğiydi sadece. Glaser marka kurşunlar vücuda girdiğinde sekme tehlikesini en aza indirgeyecek şekilde tasarlanmıştı. Glaser'ın bakır mermi gömleğinin içindeki saçma taneleri patlayarak göğüs kafesinin içine işlemişti.

Bu küçük yara göğüs kafesinin içindeki tahribat hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu.

"Lütfen söylesene bu derideki pislik de ne böyle?" diye sordu Crowe.

Maura kemirgenlerin ilişmediği zarar görmemiş bölgelere odaklandı. Morumsu nodüller hem gövdeye hem de kol ve bacaklara dağılmış, bazılarının üstünü kabuk bağlamıştı.

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sistemik ilaçlar yapmış gibi. Belki bir ilaca tepki vermiş olabilir. Ya da belki kanser belirtileridir." Durdu.

"Bakteriyel de olabilir."

"Yoksa bulaşıcı mı?" dedi Sleeper masadan birkaç adım geri çekilerek.

"Bu yüzden maske takmanızı istedim."

Parmağını kabuk bağlamış lezyonlardan birinin üzerinde gezdirdiğinde birkaç beyaz pul döküldü.

"Bunlardan bazıları bana sedef hastalığını çağrıştırdı. Ama bu dağılım ona da pek uymuyor. Sedef hastalığı dirsekleri ve dizleri etkiler daha çok."

"Baksana, bunun tedavisi var ama," dedi Crowe. "Televizyonda reklamını görmüştüm."

"Ateşli bir hastalık. Dolayısıyla sedef hastalığına karşı kremler var.

Morötesi ışıkla tedavi de işe yarıyor. Ama şu dişlere baksanıza. Kadının bu kremlere ya da doktora verecek parasının olduğunu hiç sanmıyorum. Bu eğer sedefse senelerdir hiçbir şekilde tedavi görmediğini düşünüyorum."

Bu yaralar insana çok ızdırap verir, diye düşündü Maura. Özellikle de yazın. Herhalde en sıcak günlerde bile pantolon ve uzun kollularla çıkıyordu dışarı lezyonları görünmesin diye.

"Dişlerinin iğrençliğini bir kenara bırak, böyle iğrenç bir cildi olan birisinin neden yüzünü alsın ki?"

"Sedef yüze pek bulaşmaz."

"Sence mantıklı mı bu? Belki cildin düzgün olduğu organları almayı tercih etmiştir."

"Bilemiyorum," dedi Maura. "Kim, neden böyle bir şey yapsın, anlamıyorum bir türlü."

Maura dikkatini sağ bilek çotuğuna çevirdi. Beyaz kemik çiğ etten dışarı fırlamıştı.

Aç hayvanların dişleri bıçağın bıraktığı kesik izlerini yok ederek açık yarayı kemirmişti, ama eğer kemiğin kınlan kısmını elektron mikroskobuyla tararlarsa bıçağın cinsini ve özelliklerini çıkartabilirlerdi. Maura yaranın alt kısmını incelemek için kolun dirsekle bilek arasındaki kısmım kaldırdığında sarı, ufak bir parça ilişti gözüne.

"Yoshima, bana cımbızı uzatır mısın?"

"Ne gördün?" diye sordu Crowe.

"Yaranın kenarına yapışmış bir iplik parçası var sanki."

Yoshima elinde sanki abra kadabrayla çıkarttığı cımbızı tutarak son derece

sessiz bir halde yaklaştı. Maura büyüteci bilek çotuğunun üst kısmına çekti. İpi kan tortusunun ve kurumuş etin üzerinden cımbızla çekerek tepsiye koydu. Büyüteci tuttu. Bu neredeyse fosforlu sarı renkte kalın bir iplikti.

"Giysilerinden mi gelmiş?" diye sordu Crowe.

"Bu bir giysi için çok fazla abartılı bir renk."

"Belki bir halıdandır."

"Böyle cart sarı bir halıyı hayal dahi edemiyorum."

İpi Yoshima'nın açık olarak hazır tuttuğu kanıt poşetinin içine attı ve sordu: "Buna uyan bir şeyler var mıydı cinayet mahallinde?"

"Hiç sarı bir şey yoktu," dedi Crowe.

"Sarı bir bağlama ipi olabilir mi acaba?" dedi Maura. "Belki ellerini böyle bir iple bağlamıştır."

"Sonra da çıkarttı öyle mi?" Sleeper başını salladı. "Ne garip ya. Herif baya bir titiz çalışıyormuş."

Maura başını eğip bir çocuk gibi ufak tefek olan cesede baktı. "Herhalde ellerini bağlamakta zorluk çekmemiştir. Kurban kontrol edilmesi güç biri değil." Kimbilir bu kadının canını almak ne kadar kolay olmuştu. Bu kadar ince kollar bir saldırganın kavrayışına karşı koyamaz, bu kadar kısa bacaklarla saldırgandan kaçamazdı.

Önceden kimbilir kaç kez saldırıya uğradın, diye düşündü Maura. Ve şimdi benim bisturim de derinde iz bırakacak.

Bıçağı deriyi ve kasları doğrarken sessiz ama hızlı ve verimli çalışıyordu.

Ölüm nedeninin röntgende görülen şarapnel parçalan olduğu kesindi artık. Sonunda gövde açıldığında ve iyice gerilmiş perikard kesesini ve akciğerlerin tümünü kaplayan kanama paketlerini gördüğünde hiç de şaşırmamıştı.

Glaser kurşun toraksı delmiş ve daha sonra göğüs kısmına ölümcül

şarapnelini göndererek patlamıştı. Metal atardamarı parçalamış, kalbi ve akciğerleri delmişti. Ve kan, kalbin genişlememesi ve pompalamaması için basınç yaparak kalbi kaplayan paketin içine dolmuştu.

Perikardia tamponad.

Ölüm gerçekten de ani olmuştu.

Dahili telefon çaldı. "Dr. Isles?"

Hoparlöre döndü Maura. "Evet Louise?"

"Hatta dedektif Rizzoli var. Cevap verebilecek dununda mısınız?"

Maura eldivenlerini çıkartıp telefona gitti. "Rizzoli?"

"Merhaba Doktor. Sanırım size ihtiyacımız var."

"Ne oldu?"

"Havuzun oradayız. Buzlan temizlemek çok zamanımızı aldı."

"Araştırma bitti mi?"

"Evet. Bir şey bulduk."

DOKUZ

Manastırın arka kapısından havuzun başında onu bekleyen iç sıkıcı polis kalabalığına doğru yürürken açık alanda bir oradan bir buraya sert esen rüzgar Maura'nın mantosunun eteklerini ve yün şalını kaldırıyordu. Yerde kalan bir parça buzlu kar botlarının altında kesme şeker gibi çıtırdadı. Alana girerken yan kapıdaki rahibelerin ve yaklaşmasını bekleyen polisin bakışlarının üzerinde gezindiğini hissetti. Bu beyaz dünyada kendini yalnız hissetmiş, bu durgun akşam üstünde botlarının karlara basarken çıkarttığı hışırtıdan, nefes alıp vermesine kadar her bir ses etrafta yankılanıyor gibi gelmişti ona.

Rizzoli polislerin bulunduğu kalabalıktan sıyrılıp Maura'yı selamlamak için yanına geldi.

"Hemen geldiğin için teşekkür ederim." "Demek Noni ördek havuzuyla ilgili doğruyu söyledi." "Evet. Camille burada çok fazla zaman geçirdiğine göre havuzu kullanmasına da fazla şaşırmamak gerekir aslında. Buz çok inceydi. Muhtemelen bir ya da iki günde dondu." Rizzoli suya baktı. "Üçüncü denemede kırdık."

Burası yaz aylarında bulutlan, mavi gökyüzünü ve kuşların uçuşunu mükemmel bir şekilde yansıtan siyah, oval küçük bir havuzdu.

Bir yanından üzerine kar tarafından katıca bir kabuk çekilmiş su kamışları fırlamıştı. Havuzun çevresinde o kadar çok hareket olmuştu ki yerlerdeki bembeyaz kar çamura dönüşmüştü.

Kenarda tek kullanımlık bir çarşafa sarılmış küçük bir beden yatıyordu.

Maura yanına çömeldiğinde suratsız dedektif Frost çarşafı kaldırıp ıslak çamura bulanmış kundak bezini ortaya çıkardı.

"Taşlarla dibe çökmesi sağlanmış," dedi Frost. "Bu yüzden dipte duruyordu. Kundağı sen gelmeden açmak istemedik."

Maura yün eldivenlerini çıkartıp lastik eldiven taktı. Bu lastik eldivenler soğuktan korumadığı için tülbenti kaldırırken parmaklarının donduğunu hissetti. İki yumruk büyüklüğünde taş yere düştü. Bir sonraki kat, yani pastel mavi renkte yün bir battaniye sırılsıklam olmuş ama çamurlanmamıştı. Tam bir bebek rengi, bebeğini güvende ve sıcak tutacak bir battaniye, diye düşündü Maura.

Parmakları şimdiden uyuşmuş ve hareket edemez hale gelmişti soğuktan. Ayaklarına bir göz atmak için battaniyenin ucunu kaldırdı. Bir oyuncak

bebeğinkine benzeyen incecik esmer ve mavi damarlı ayaklar.

Gördüğü Maura'ya yetmişti.

Battaniyeyi yeniden üzerine örttü bebeğin. Doğrulup Rizzoli'ye baktı.

"Hemen morga gönderin. Soyma işlemini orada yapacağız."

Rizzoli sadece başını sallamakla yetindi ve hiçbir şey söylemeden sessizce küçük bohçaya doğru indirdi gözlerini. Buz gibi esen rüzgarın etkisiyle ıslak sargılar şimdiden donmaya başlamıştı.

İlk konuşan Frost oldu: "Nasıl yapabilmiş bunu? Suya nasıl bırakabilmiş bebeğini bu şekilde?"

Maura lastik eldivenlerini sıyırdı ve uyuşmuş ellerini yün eldivenlerinin içine soktu. Bebeğin sarıldığı mavi battaniyeyi düşündü. Eldivenleri gibi sıcak tutan yün iplikten yapılmıştı. Camille bebeğini herhangi bir şeye sarabilirdi.

Bir gazete parçasına, kullanılmış örtülere, ya da herhangi bir beze. Ama o bebeğini korumak istediğinden, havuzun buz gibi suyu bebeğini üşütmesin diye onu bir battaniyeye sarmayı uygun görmüştü.

"Yani nasıl insan kendi çocuğunu boğabilir ki?" dedi Frost. "Kafayı üşütmüş olmalı."

"Bebek önceden de ölmüş olabilir."

"E tamam işte, önceden de olsa sonradan da olsa bebeği o öldürmüş. Bence her halükârda kafayı üşütmüş."

"Şimdilik otopsi yapana kadar hiçbir şey söyleyemeyiz." Maura manastıra baktı. Birer hayalete benzeyen siyah elbiseli üç rahibe kemerin altında durmuş onları seyrediyorlardı. "Mary Clement'a söylediniz mi?"

Rizzoli cevap vermedi. Hâlâ sabit bir şekilde havuzun içinden çıkan kundağa bakıyordu. Kundağı battal ceset torbasına sokmak, fermuarını kapatmak için sadece bir çift el yetmişti. Maura'nın sesiyle irkildi birden.

"Rahibeler biliyor mu?"

Sonunda Rizzoli dönüp bakabildi Maura'ya.

"Bulduğumuz şey hakkında bilgileri var."

"Babasının kim olduğuna dair bir şeyler biliyor olabilirler."

"Hamile olduğuna bile inanmadılar ki."

"Ama kanıt ortada."

Rizzoli içini çekti. "İman kanıttan daha güçlüdür."

Ne imanı? Diye düşündü Maura. Neye iman? Genç bir kadının namusuna mı? Namus denen şeye olan inancın iskambil kağıdından yapılmış evler gibi tek bir dokunuşla yıkılabileceğini bilmiyor mu bunlar?

Ceset torbası götürülürken hepsi sus pus olmuştu. Bu karda gidip bir sedye getirmeye hiç gerek olmadığından, görevli bebeği büyük bir şefkatle sanki kendi çocuğunu taşıyormuş gibi kollarının arasına almış, suratında üzgün bir ifadeyle rüzgarlı alandan manastırın dışına doğru yürümeye başlamıştı.

Hazin sessizlik Maura'nın çalan cep telefonuyla bozuldu. Derhal açma tuşuna basıp kısık bir sesle cevap verdi: "Dr. Isles."

"Bu sabah sana hoşça kal diyemediğim için özür dilerim."

Yüzünün kızardığını ve kalp atışlarının ikiye katlandığım hissetti.

"Victor."

"Cambridge'deki toplantıya yetişmek zorundaydım. Seni uyandırmak istemedim. Herhalde senden kaçtığımı düşünmemişsindir."

"Aslında düşündüm."

"Akşam yemeğini beraber yiyebilir miyiz?"

Maura Rizzoli'nin kendisine baktığını fark edip durdu. O da Victor'un sesini duyduğunda Maura'nın verdiği tepkinin farkına varmıştı. Hızlanan nabız, güzel beklentiler.

Şimdiden hayatıma geri döndü, diye düşündü. Şimdiden seçenekleri düşünmeye başladım.

Gözlerini Rizzoli'den ayırarak gayet kısık sesle, mırıldanır gibi konuşmaya başladı. "İşim ne zaman biter bilemiyorum. O kadar çok şey var ki sırada." "Akşam yemeğinde hepsini anlatırsın."

"Her şey arap saçına döndü."

"Arada bir yemek yemen lazım Maura. Seni dışarı çıkartabilir miyim? En sevdiğin restoran hangisi?"

Hızla ve hevesle cevap verdi Maura. "Benim evde yiyelim. Saat yedi gibi evde olmaya çalışacağım."

"Senden bana yemek hazırlamanı beklemiyorum."

"O zaman yemeği sen hazırlarsın."

Victor bir kahkaha attı. "Açık sözlü kadınsın vesselam."

"Eğer gecikirsem garaja yan kapıdan girebilirsin. Anahtarın nerede olduğunu biliyorsun sanırım."

"Bana hâlâ şu eski ayakkabının içinde olduğunu söyleme."

"Bugüne kadar kimse bulamadı ya sen ona bak. Neyse akşam görüşürüz." Telefonu kapattığında Rizzoli ve Frost'un onu seyrettiğini gördü.

"Ateşli bir flört mü?" diye sordu Rizzoli.

"Benim yaşımda ateşsizini bulmak bile bir şey," dedi Maura cep telefonunu çantasına atarken. "Morgda görüşürüz."

Sert adımlarla kardan temizlenmiş yolda ilerlemeye başladı. Arkadan izlendiğini çok iyi biliyordu. Bir an önce giriş kapısına ulaşıp manastır duvarlarının arkasına çıkmak için can atıyordu. Avluya bir iki adım kala birinin kendisine seslendiğini duydu.

Kapıdan çıkan Rahip Brophy'ye döndü. Siyahlar içinde oldukça heybetli görünen rahip ona doğru yürümeye başladı. Gri ve kasvetli gökyüzünün altında gözleri ürkütücü bir mavi ton almıştı.

"Baş Rahibe Mary Clement sizinle konuşmak istiyor," dedi.

"Görüşmesi gereken kişi dedektif Rizzoli ama."

"O sizinle görüşmeyi tercih ediyor."

"Neden?"

"Çünkü siz polis değilsiniz. En azından endişelerini dinleyip onu anlayacak bir havanız var."

"Neyi anlayacağım Peder?"

Peder bir an durdu. Rüzgâr üzerlerindekileri kaldırıyor, yüzlerini yakıyordu."

"İmanın dalga geçilecek bir şey olmadığını," dedi sonunda.

Mary Clement demek bu yüzden alaycılığını bir türlü saklayamayan, kiliseyi aşağılayan Rizzoli'yle konuşmak istemiyordu.

İman kadar son derece özel bir şey diğer bir insan için alay konusu olmamalıydı.

"Bu onun için çok önemli," dedi Peder Brophy. "Lütfen."

Onu binaya kadar takip etti Maura. Sonra loş ve soğuk hava akımı olan koridordan geçip baş rahibenin odasına girdiler. Mary Clement masasında oturuyordu. İçeri girerlerken kafasını kaldırıp onlara baktı. Kalın camların ardındaki gözleri öfke saçıyordu.

"Oturun Dr. Isles."

Holy Innocents Akademisi'nde geçirdiği günler çok geride kalmış olsa da öfkeli nalet bir rahibe onu hâlâ sindirebilmeyi başarıyordu. Sakin bir şekilde sözünü dinleyip suçlu bir kız öğrenci gibi sandalyenin kenarına ilişti. Peder Brophy az sonraki zorlu sınavı sessizce gözlemlemek üzere kenarda ayakta durmuştu.

"Bize kimse bu araştırmanın nedenini söylemedi," dedi Mary Clement. "Hayatımızı sekteye uğrattınız. Özel hayatımıza tecavüz ettiniz. Ta başından beri sizinle her konuda işbirliği yaptık ama siz bize düşmanınızmışız gibi davrandınız. En azından bize ne aradığınızı bildirme nezaketini gösterebilirdiniz öyle değil mi?"

"Sanırım bu konuda görüşmeniz gereken kişi Dedektif Rizzoli'dir."

"Ama aramaya önayak olan sizdiniz."

"Ben onlara sadece otopside gördüklerimi söyledim. Rahibe Camille'in doğum yaptığını söyledim. Manastırın aranması Dedektif Rizzoli'nin kararıydı."

"Bize nedenini söylemeden."

"Polis soruşturmaları genelde gizli tutulur."

"Bu yüzden mi bize güvenmediniz? Sebep bu mu?"

Maura Mary Clement'ın suçlayıcı bakışları karşısında yalan söyleyemeyeceğini hissetti. "Temkinli davranmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

Bu dürüst cevap Baş Rahibeyi daha da sinirlendireceği yerde öfkesini biraz dağıtmıştı sanki. Bitkin bir halde arkasına dayandı. Gerçek kimliğine bürünmüş, kırılgan ve yaşlı kadındı o artık yine. "Eğer bize bile güvenilmiyorsa bu dünya ne hale gelmiş düşünün artık."

"Kimseye güvenilmiyor artık Muhterem Baş Rahibe."

"Ama işte sorun burada Dr. Isles. Biz herkese benzemeyiz." Bunu söylerken ses tonunda en ufak bir kendini beğenmişlik yoktu. Tam aksine bu ses tonunda hüzün ve akıl karışıklığı sezmişti Maura. "Ne aradığınızı bilseydik size yardım edebilirdik. İşbirliği yapabilirdik."

"Camille'in hamile oluşundan haberiniz yok muydu gerçekten?"

"Nasıl olabilir ki? Bu sabah Dedektif Rizzoli bize söylediğinde ona hiç inanmadım ve hâlâ da inanmıyorum".

"Üzgünüm ama kanıtı havuzun içinden çıktı."

Baş Rahibe oturduğu sandalyede gittikçe küçülmüştü sanki. Romatizmadan boğum boğum olmuş ellerine baktı. Sanki ona ait değillermiş gibi ellerine hayretle bakarken çok sessizdi. "Nasıl oldu da anlamadık?" dedi yumuşakça.

"Hamilelikler saklanabilir. Genç kızların durumlarını annelerinden sakladıkları sıkça rastlanan bir şeydir. Hatta bazı kadınların bunun olabileceğini doğum yapacakları ana kadar kendi kendilerine inkâr ettikleri bile görülmüştür. Camille de böyle yapmış olabilir. İtiraf etmem lazım, otopsi sırasında nasıl şaşırdım anlatamam. Bu hiç beklemediğim bir şeydi..."

"Bir rahibeden öyle değil mi?" dedi Mary Clement. Gözlerini Maura'nın üstüne dikmişti.

"Rahibeleri insandan saymıyorum diye düşünmeyin sakın".

Alaycı bir şekilde gülümsedi Baş Rahibe. "Bunun için size teşekkür ederiz."

"Ve o kadar gençti ki..."

"Sizce sadece gençler mi şeytana uymamak için mücadele verir?"

Maura uykusuz geçen gecesini, aşağıda yatan Victor'u düşündü.

"Bütün hayatımız boyunca bizi baştan çıkartabilecek bir sürü şeyle karşılaşırız. Tabii bunlar yaşa göre değişir. Gençken bir erkektir bu. Sonra tatlılar ve yemek. Sonra, yaşlandığınızda ve bedeniniz yorgun düştüğünde keşke sabah bir saat daha uyusam dersiniz. Ufak tefek önemsiz bir sürü istek karşısında herkesin iradesi zayıflayabilir, ama bizlerin buna müsaade etmesi yasaktır. Ettiğimiz yeminler bizi farklı kılar. Rahibe başlığı takmak bir mutluluk kaynağı olabilir Dr. Isles ama mükemmeliyet hiç birimizin erişemeyeceği bir mertebe, çok ağır bir sorumluluktur."

"Hele hele genç bir kadın için." "Bunun genç ya da yaşlı olmayla ilgisi yoktur."

"Camille sadece yirmi yaşındaydı. Herhalde rahibe başlığı takmadan önce tereddüt içinde olduğu zamanlar olmuştur."

Mary Clement hemen cevap vermedi. Düz bir duvara bakan penceresinden dışarı bir göz attı. Ne zaman dışarı baksa dünyasını bu duvarların arasına sıkıştırdığım hatırlıyordu muhtemelen. "Rahibe başlığını taktığımda yirmi bir yaşımdaydım."

"Peki hiç tereddütleriniz olmadı mı?"

"Bir an dahi olmadı." Maura'ya baktı. "Olmayacağını da biliyordum."

"Nasıl?"

"Çünkü Tanrı benimle konuştu."

Maura hiçbir şey söylemedi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Mary Clement. "Sadece psikoza girenler sesler duyar. Sadece psikoza girenler meleklerin kendileriyle konuştuğunu sanır. Siz bir doktorsunuz ve muhtemelen her şeye bir bilim adamının gözüyle bakıyorsunuz. Şimdi bana bunun sadece bir rüya olduğunu söylersiniz. Ya da kimyasal bir dengesizlik. Geçici bir şizofreni krizi. Bütün teorileri biliyorum. Jeanne D'Arc hakkında söylenenleri biliyorum. Deli bir kadını kazığa bağlayıp yakmışlar. Sizin de şu an kafanızdan bunlar geçiyor değil mi?"

"Üzgünüm. Dini inançlarım kuvvetli değil."

"Ama bir zamanlar inanıyordunuz değil mi?"

"Bir katolik gibi büyüdüm. Beni evlat edinen ebeveynlerim katolikti."

"O zaman azizlerin hikâyelerini de duymuşsunuzdur herhalde. Çoğu Tanrı'nın sesini duymuştur. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

Maura cevabının baş rahibeyi gücendireceğini bildiği için bir an durdu.

"İşitsel halüsinasyonlar sıkça dinsel tecrübe olarak yorumlanır."

Mary Clement beklediği gibi pek gücenmişe benzemiyordu. Yine Maura'ya sabit bir şekilde gözünü dikip bakarak "Akıl hastası gibi bir halim var mı sizce?" "Kesinlikle hayır."

"O zaman söylememde sakınca yok herhalde. Ben de bir kez Tanrı'nın sesini duydum." Bakışı bir kez daha pencerenin dışındaki buzlandığı için pırıl pırıl parlayan duvara kaydı.

"Bunu söylediğim ikinci kişisiniz bu dünyada. İnsanların ne düşündüklerini biliyorum. Ama haksız değiller. Başıma gelmemiş olsaydı ben de inanmazdım. Eğer on sekiz yaşındaysanız ve 'O' sizi çağırıyorsa peşinden gitmek dışında nasıl bir seçim yapardınız ki?"

Sandalyesine dayandı ve yumuşak bir şekilde "Bir sevgilim vardı biliyor musunuz? Benimle evlenmek isteyen biri."

"Evet," dedi Maura. "Söylemiştiniz."

"Anlayamadı beni. Genç bir kızın hayattan saklanmasını kim anlayabilir ki zaten. Aynen böyle diyordu. Tanrı'yla beraber olma isteğimi korkakça saklanmak olarak nitelendirdi. Elbette fikrimi değiştirmek istedi. Annem de öyle. Ama ben ne yaptığımı biliyordum. Çağrıyı aldığım andan itibaren ne yaptığımı biliyordum.

Arka bahçede oturmuş cırcır böceklerini dinlerken birden 'O'nun sesini duydum. Bir zil sesi kadar net ve berraktı. Ve o anda anladım."

Sandalyesinde bu sohbeti bölemediği için rahatsız bir şekilde kımıldanıp duran ve ilahi seslerle ilgili muhabbetten oldukça sıkılan Maura'ya baktı göz ucuyla.

Maura saatine baktı. "Muhterem Baş Rahibe. Üzgünüm ama artık gitmem lazım." "Neden bunları anlattığımı anladınız mı?"

"Evet anladım."

"Bunu sizden başka sadece bir kişiye söyledim demiştim. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." "Rahibe Camille'di o."

Maura Baş Rahibe'nin oransız mavi gözlerine baktı. "Neden Camille?"

"O da aynı sesi duymuştu da ondan. Bu yüzden bize geldi. Çok ama çok zengin bir ailede büyümüştü. Hyannisport'ta Kennedy'lerinkine çok yakın bir malikânede oturuyorlardı. Ama o da benim gibi bu hayatı yaşamak İçin çağrıldı buraya. Eğer çağrılıyorsanız Dr. Isles, kutsandığınızı anlar, kalbinizde büyük bir coşkuyla yanıt verirsiniz. Rahibe olma konusunda en

ufak bir tereddütü yoktu. Bu emri yerine getirmeye kendini adamıştı."

"Peki o zaman hamileliği nasıl açıklayacağız? Nasıl oldu sizce?"

"Dedektif Rizzoli de aynı soruyu sordu. Ama sadece adlar ve tarihlerle igilendi. Manastıra gelen tamircilerin adlarını, Camille'in hangi tarihte evine ziyarete gittiğini sordu. Polis sadece somut detaylarla ilgileniyor. Camille'in aldığı çağrıyla, maneviyatla filan işleri yok."

"Hamile kaldı, ama acaba bir an şeytana mı uydu yoksa tecavüze mi uğradı.

Bunu bilmek istiyorlar."

Baş Rahibe bir süre hiç konuşmadı. Gözlerini ellerine dikmişti. "Üçüncü bir açıklama da var Dr. Isles," diye fısıldadı sonunda.

Maura kaşlarını çattı. "Nedir ki o?"

"Benimle dalga geçeceksiniz. Bunu çok iyi biliyorum. Bir doktorsunuz. Laboratuvar testleri ya da mikrokobun altında gördüklerinizi referans alırsınız. Ama bazı zamanlar mesela ölmüş olduğunu düşündüğünüz bir hastanın birden canlanması gibi açıklanamaz olaylarla karşılaştığınız olmadı mı hiç? Hiçbir mucizeye şahit olmadınız mı?"

"Her doktor kariyerinde mutlaka buna benzer sürprizlerle karşılaşır."

"Sadece sürprizden bahsetmiyorum. Sizi afallatacak bir şeyden bahsediyorum. Bilimin açıklayamayacağı bir şeyden."

Maura San Fransisco General Hastanesi'nde staj yaptığı günleri hatırladı. "Pankreas kanserine yakalanmış bir kadın vardı."

"Kurtulması imkânsız bir hastalık değil mi pankreas kanseri?"

"Doğru. Hemen hemen öleceği kesindir. Yaşamaması gerekiyordu. Onu ilk gördüğümde hastalığın son aşamasındaydı. Doktorlar artık serumu kesmek istediler. O kadar ölüme yakındı yani. Hatta hasta kartında okumuştum. Sadece rahat ettirilmesi yeterli yazıyordu. Yapabileceğiniz başka bir şey yoktu, zira sonuçta tarif edilemez acılar çekiyordu. Birkaç gün sonra öleceğini düşünüyordu herkes."

"Ama sonra sizi şaşırttı değil mi?"

"Bir sabah kalktı ve hemşireye acıktığını söyledi. Dört hafta sonra evine gönderilmişti."

Baş Rahibe kafasını salladı. "Bir mucize."

"Yo, hayır Muhterem Baş Rahibe." Maura ve Baş Rahibenin bakışları çakıştı. "Spontan Gerileme" denir buna.

"Bu ne olduğunu anlayamadığınızda sizin uydurduğunuz bir şey."

"Gerileme denen bir şey vardır hakikaten de. Kanserli hücreler

kendiliğinden küçülür."

"Ya da başka bir şeydi. Bilimin açıklayamayacağı bir şey."

"Benden mucize olduğunu mu söylememi istiyorsunuz?"

"Sizden diğer seçenekleri de göz önüne almanızı istiyorum. Mesela ölümden dönen bir sürü insan parlak bir ışık gördüğünü söylemiştir. Ya da onlara henüz vakitlerinin gelmediğini söyleyen sevdikleri insanları. Dünyanın her tarafında rastlanan bu tip olayları nasıl açıklıyorsunuz?"

"Oksijensiz kalmış bir beynin halüsinasyonları."

"Ya da ilahi bir belirti."

"Gerçekten de bu tip bir belirti bulmayı isterdim. Bu maddesel dünyanın ötesinde bir şeyler olduğunu bilmek beni çok rahatlatırdı inanın. Ama tek başına mucizelere inanmam. Camile'in hamileliği bir mucize miydi size göre? Bu da mucizevi olaylardan biri miydi?"

"Bana mucizelere inanmadığınızı söylüyorsunuz, ama pankreas kanseri hastanızın nasıl iyileştiğini açıklayamıyorsunuz."

"Açıklamalar her zaman kolay olmaz."

"Çünkü tıp bilimi ölümün açıklamasını tam olarak yapamamıştır. Doğru değil mi?"

"Ama hamileliği açıklayabiliyoruz. Bir sperm ve yumurta gerektiğini biliyoruz. Bu çok basit biolojik bir olaydır Baş Rahibe. Ben günahsız hamilelik denen olaya inanmam. Camile'in biriyle cinsel ilişkiye girdiğine inanıyorum. Ya tecavüze uğradı, ya da isteyerek yaptı. Ama çocuğu normal yollardan düştü rahmine. Ve babanın kimliğinin bulunması cinayetin aydınlanması açısından önemli."

"Peki baba hiç bulunamazsa ne olacak?"

"Çocuğun DNA'sına bakacağız. Tek istediğimiz babanın ismi."

"Mesleğinize güveniniz sonsuz Dr. Isles. Bu her şeyin cevabı!"

Maura ayağa kalktı. "Ayrıca bu cevapları sonuna kadar inandığım için söylerim."

Peder Brophy odadan çıkarken Maura'ya eşlik etti. Loş koridorda birlikte yürüdüler. İyice yıpranmış tahtalara her basışlarında gacırdıyordu.

"O konu üzerinde bir kez daha konuşabiliriz Dr. Isles," dedi Peder Brophy. "Hangi konudan bahsediyorsunuz?"

Rahip durup ona baktı. "Çocuğun benden olup olmadığı konusu." Hiç çekinmeden Maura'nın gözlerinin içine baktı. Tam aksine başını dönüp gözlerini kaçırmak isteyen Maura olmuştu.

"Aklınızdan geçen bu değil mi?" dedi peder.

"Nedenini anlayabilirsiniz."

"Evet. Az önce söylediğiniz gibi biolojinin kaçınılmaz kuralları bir sperm ve yumurtanın yeterli olduğunu söyler."

"Buraya düzenli olarak gelip giden tek erkek sizsiniz. Ayin veriyorsunuz, günah çıkartanları dinliyorsunuz."

"Evet."

"En özel sırlarını biliyorsunuz."

"Ya da bana söylemek istediklerini desek daha doğru olur."

"Siz otoritenin sembolüsünüz."

"Bazıları rahipleri böyle görür. Görüşe bağlı."

"Ama genç bir rahibe adayı için kesin öyleydiniz."

"Bu da otomatik olarak beni şüpheli mi yapıyor yani?"

"Yeminin bozan bir sürü rahip vardır."

Peder içini çekti ve ilk kez Maura'dan gözlerini kaçırdı. İnkâr ettiği için değil, üzülerek kabul ettiği içindi. "Kolay değil. Hele bugünlerde. İnsanların bize bakışları, arkamızdan dalga geçmeleri. Ayin sırasında kilisemdeki yüzleri inceliyorum ve kafalarından ne geçtiğini tahmin edebiliyorum. Küçük çocuklara dokunup dokunmadığımı ya da genç kızları taciz edip etmediğimi merak ediyorlar. Onlar da aynı sizin gibi merak içindeler. Ama sizin aklınıza gelen en kötüsü maalesef."

"Çocuk sizin mi Peder Brophy?"

Mavi gözler bir kez daha Maura'nın gözlerine odaklandı. Bakışı sabitti.

"Hayır, benim değil. Bir gün bile yeminimi bozmadım."

"Bizi anlayışla karşılayacağınızı umuyoruz, ama sözünüzün bize yetmeyeceğini biliyorsunuz değil mi?"

"Tabii. Yalan söyleyebilirim doğru." Maura sesini yükseltmemesine rağmen rahibin hafiften öfkelendiğini hissetmişti. Rahip yaklaştığında hiç geri çekilme gereği duymadan karşısında dimdik ayakta duruyordu.

"Bir günah işlerim, sonra bir başkasını. Sonra bir başka günah daha. Nereye kadar? Yalan söylemek de bir günahtır. Bir rahibeyle birlikte olmak da. Bir de sonra cinayet işlemek daha da kötüsü."

"Polis her türlü olasılığı değerlendirir. Siz de buna dahilsiniz."

"Ve sanırım benden DNA örneği isteyeceksiniz."

"Bu sizin bebeğin babası olmadığınızı kanıtlayacaktır."

"Ya da baş şüpheli yapacak."

"Her ikisi de olabilir. Sonuca bakacağız."

"Sizce ne çıkar?"

"Hiç bir fikrim yok."

"Ama bir tahmininiz vardır belki. Burada durmuş bana bakıyorsunuz. Gördüğünüz kişi bir katil olabilir mi sizce?"

"Ben sadece delillerle ilgilenirim."

"Sayılar ve gerçekler. Başka hiçbir şeye inanmıyorsunuz."

"Evet."

"Peki size DNA testi için yüzde yüz gönüllü olduğumu ve hazırsanız hemen şimdi kan verebileceğimi söylesem?"

"Kan vermenize gerek yok. Bu bir kan tahlili değil. Sadece pamuklu çubuğu ağzınıza sokmam yeterli." "Neyse. Pamuklu çubuk. Sadece bunun için gönüllü olduğumu bildirmek istedim."

"Dedektif Rizzoli'yle konuşurum. Test için numune alır."

"Bu fikrinizi değiştirecek mi? Yani suçlu olduğumu düşünecek misiniz yine de?"

"Dediğim gibi. Sonuçları görmeden bir şey söyleyemem."

Maura kapıyı açıp binayı terketti.

Rahip avluya kadar peşinden gitti. Üzerinde sadece cüppesi vardı ve soğuğu umursamıyordu. Bütün dikkatini sadece Maura'ya vermişti.

"Katolik bir ailede yetiştiğinizi söylediniz," dedi.

"Katolik okuluna gittim. San Francisco'daki Holy Innocents'a."

"Ama yine de sadece kan tahlillerine ve bilime güveniyorsunuz."

"Neye güvenmem lazım peki?"

"Peki ya sezgiler? İman?"

"Ve de size değil mi? Sadece bir rahip olduğunuz için size de mi güvenmem lazım?"

"Sadece bir rahip olduğum için mi?" Başını salladı ve acı acı güldü. Buz

gibi havada nefes alıp verdikçe ağzından buhar çıkıyordu. "Sanırım bu sorumu

cevaplıyor."

"Ben tahmin yürütmem. İşin içinde insan denen varlık varsa varsayımlarda

bulunmam. Çünkü o kadar çok şaşırtırlar ki sizi."

Ön kapıya geldiler. Rahip ona kapıyı açtığında Maura dışarı adımım attı.

Kapı birden kapanarak rahiple Maura'nın dünyasını bir anda ayırıvermişti sanki. "Şu kaldırıma düşen adamı hatırladınız değil mi?" dedi rahip. "Hani üzerinde CPR kartı taşıyan adamı?"

"Evet."

"Hayatta. Bu sabah onu ziyarete gittim. Kendine gelmiş konuşuyordu."

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

"Hayatta kalabileceğini düşünmüyordunuz."

"Öyle görünüyordu."

"Görüyor musunuz? Bazen sayılar, istatistikler yanıltabiliyormuş."

Gitmek üzere arkasını döndü Maura.

"Dr. Isles!" diye bağırdı rahip arkasından. "Katolik eğitimi aldınız. Hiç iman kalmadı mı sizde?"

Maura arkasına dönüp rahibe baktı. "İman kanıt istemez," dedi "ama ben isterim."

Doktorların hemen hemen hepsi bir çocuğa otopsi yapmaktan ürker.

Maura eldivenlerini takarken ve aletlerini hazırlarken masanın üzerinde yatan mini minnacık yavruya yüzleşmek üzere olduğu acı gerçeği mümkün olduğunca düşünmemeye çalışarak bakmamaya çalıştı. Aletlerin sesi dışında odada çıt çıkmıyordu. Masanın etrafındakilerin teki bile bir şey söyleyecek havada değildi.

Maura her zaman laboratuvarda ciddiyetin korunmasına özen gösterirdi. Tıpta okurken ölmeden önce bakımını üstlendiği bir çok hastanın otopsilerine refakat etmişti. Otopsiyi yapan doktorlar için bu ölüler isimsiz yabancılar olabilirdi, ama o aynı hastalan hayattayken tanıyan biri olarak masada hiçbir şey duymadan yatan ölüsüne bakamaz, hep gözlerindeki pırıltılı farkındalılığı hatırlardı. Otopsi laboratuvarı şamata yapılan, önceki geceki flörtten bahsedilen bir yer değildi onun için ve bu tip davranışlara asla tahammülü yoktu. Böyle bir durumda Öyle bir sert bakardı ki en saygısız polis dahi karşısında hizaya gelirdi. Kalpsiz olmadıklarını ve streslerini ancak kakara kikiri yaparak azaltabildiklerinin farkında olmasına rağmen iki seçenekleri vardı. Ya laboratuvar kapısına geldikleri andan itibaren şamatayı kesecekler, ya da Maura'dan ağır sözler duymaya kendilerini hazırlayacaklardı. Ama masada bir çocuk yatarken orada bulunanların ikaz edilmeye ihtiyacı olmuyordu.

Dedektiflere baktı. Barry Frost alışıla geldik bir şekilde hastalıklı gibi solgundu ve her an kaçacakmış gibi masadan hafif uzakta duruyordu. Bugün otopsinin zor geçmesine neden olacak o iğrenç koku değil, hastanın yaşıydı. Rizzoli Barry Frost'un yanında ufacık ellerinde kendisine birkaç boy büyük gelen eldivenlerle hazırım, ben her şeyle başa çıkabilirim der gibi metanetli bir şekilde masaya yapışık ayakta duruyordu. Aynı duruşu bir de kadın cerrahlar sergilerdi.

Erkekler bu tip kadınların süprüntü olduğunu düşünebilirdi ama Maura

yeterince gözlemlemeye vakit bulabilmişti onları. Bunlar meslektaşları olan erkeklerin horozlanmalarına karşı kendilerini ispat etmek amacıyla çok ağır çalışan ve sürekli savunma durumunda olmak zorunda kalan kadınlardı.

Rizzoli artık bu konuda kaşarlanmış olmasına rağmen yüzüyle duruşu birbirini tutmuyordu. Kireç gibi bembeyazdı ve göz altlarında yorgunluktan ve uykusuzluktan mor halkalar meydana gelmişti.

Yoshima ışığı ayarlardı ve ayakta alet tepsisinin hazırlanmasını bekledi. Sırılsıklam olmuş battaniyeyi açarlarken aradan diğer bezin ucu gözüktü. Maura'nın hayatında gördüğü en minicik ayaklar fırlayıverdi ıslak bezden.

Bebek beyaz bir yastık kılıfına çengelli iğnelerle sıkı sıkı sarmalanmıştı.

Kumaşın üzerine yapışmış pembe tanecikler gördü Maura.

Cımbızı aldı ve birkaç pembe parçacık çekip küçük tepsiye koydu.

"Nedir bunlar? "diye sordu Frost.

"Konfetiye benziyor," dedi Rizzoli.

Maura cımbızı parçacıklardan birine bastırıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. "Bunlar konfeti değil," dedi. "Kuru çiçekler."

Bunun simgelediği şey odada yeniden derin bir sessizliğin hükmetmesine neden oldu. Aşkın sembolü, diye düşündü Maura. Yas tutmanın sembolü. Seneler önce neandertal insanının ölülerini çiçeklerle gömdüğünü duyduğunda ne kadar çok duygulandığını hatırladı. Bu duydukları derin acının dolayısıyla da insancıl oluşlarının çok güzel bir kanıtıydı. Bu bebeğin arkasından da yas tutulmuş diye düşündü. Beze sarılmış, üzerine kurutulmuş çiçek yaprakları serpilmiş ve sonra da yün bir battaniyeyle kundaklanmış. Öylece atılmamış, defnedilmiş ve sonsuzluğa uğurlanmış.

Kefenden fırlamış bir oyuncak bebeğinkine benzeyen ayağa odaklandı. Taban derisi sürekli suda kaldığı için bumburuşuk olmuştu, ama damarlarda gözle görülen bir bozulma olmamış, ebruli bir görüntü almamıştı. Muhtemelen havuz suyunun buz gibi olmasından kaynaklanıyordu bu. Bebek bu şekilde haftalarca korunmuştu. Ölüm tarihini bulmak zor, hatta imkânsız olacak, diye düşündü Maura.

Cımbızı kenara koyup yastık kılıfının uçlarını kapatan dört çengelli iğneyi açtı. Çengelli iğneler tepsiye konulurken ritmik, yumuşak bir tıkırtı sesi duyuldu. Maura örtüyü yavaşça ve büyük bir özenle yukarı kaldırdı. Dizler birbirine yapışık, baldırlar minik bir kurbağa gibi birbirinden ayrık iki bacak da ortaya çıkmıştı şimdi.

Boyu gelişimini tamamlamış bir fetüsünkiyle aynıydı.

Maura ışığı jenital organlara tuttu. Kabarık göbek bağı kırmızı saten bir

kurdelayla düğümlenmişti. Yemek masasının etrafına toplanmış, yamru yumru elleriyle kuru çiçekleri küçük keselere doldurup ağzını kurdelalarla kapatan rahibeler geldi aklına. Bebek keseciği diye düşündü. Üzerine çiçek serpilmiş ve bir kurdelayla kapatılmış.

"Erkek," dedi Rizzoli. Sesi çatlak çıkmıştı.

Maura başını kaldırıp Rizzoli'ye baktı. Gittikçe daha fazla sararıyordu.

Sanki düşmemek için masaya dayanmıştı iyice."

"Dışarı çıkmak ister misin?"

Rizzoli yutkundu. "Ben sadece... "

"Ne?"

"Yok bir şey. İyiyim ben."

"Kaldırması çok zordur, bilirim. Çocukların otopsisi her zaman çok zor geçmiştir. Eğer oturmak istersen... "

"Söyledim ya, iyiyim."

Daha bir şey görmemişti aslında.

Maura bebeğin göğsünün altındaki yastık kılıfını yavaşça yukarı doğru çekerek önce bir kolunu sonra da diğerini ıslak kumaşa değmesinler diye özenle yukarı doğru kaldırdı. Ellerin gelişimi mükemmeldi. Annesinin yüzüne uzanmak, saçının bir tutamını çekmek için tasarlanmış incecik parmakları vardı. Yüzden sonra eller insanı insan yapan fiziksel özelliklerin ikincisiydi ve bu ellere bakmak insana çok acı veriyordu.

Maura en sondaki bezi çekerken bebeğin başının arkasına destek vermek için elini yastık kılıfının içine soktu.

Birden tuhaf bir şey fark etti.

Elinin altında özenle tuttuğu kafatasında bir anormallik vardı. İnsana ait bir kafatası değildi sanki. Durdu. Boğazı kurumuştu. Korku ve endişeyle bezi sıyırdığında bebeğin kafası ortaya çıktı.

Rizzoli güçlükle soluyarak ani bir hareketle masadan geri çekildi.

"Aman Tanrım! dedi Frost. Buna ne olmuş böyle?"

Hepsi buz kesilmişti. Kimse bir şey söyleyemedi.

Maura ağzı bir karış açık sabit bir şekilde dehşetle dışarı fırlamış beyine bakıyordu. Yüzün üzerine yerleştirilmiş kauçuktan yapılmış, ezilmiş bir maske gibi duruyordu.

Metal bir tepsinin devrildiğini duydular.

Maura kafasını kaldırdığında yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş Rizzoli'nin yavaş yavaş yere düştüğünü gördü.

ON

Acile filan gitmek istemiyorum."

Maura son kan damlalarını temizledi ve kaşlarını çatarak Rizzoli'nin alnındaki derin kesiğe baktı. "Ben estetikçi değilim. Bunu dikerim, ama dikiş izi konusunda garanti veremem."

"Dik gitsin, tamam mı? saatlerce bir hastane odasında beklemek istemiyorum. Kesin başıma bir de stajyer doktor dikerler."

Maura deriyi Betadine'le sildikten sonra Xylocaine şişesini ve bir şırınga aldı eline. Önce deriyi uyuşturacağım. Biraz acıyabilir, ama daha sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Rizzoli rahat bir şekilde kanapeye uzanmış, gözlerini tavana dikmişti. Her ne kadar iğneden hiç korkmasa da derisini içine girerken ellerini yumruk yaptı ve anestezi ilacı zerk edilirken o şekilde tutmaya devam etti. Hiç şikâyet etmedi. Ağzını açmadı. Tek bir ses çıkmadı dudaklarından. Zaten laboratuvarda düşmekten son derece utanç duymuştu. Bir de üstüne üstlük baş dönmesinden yürüyemediği için Frost 181 onu bir gelin gibi Maura'nın odasına taşımıştı kucağında. Şimdi çenesini iyice sıkmış, zayıflık göstermemek için elinden geleni yapıyordu.

Maura yarığın kenarlarını ucu kıvrık iğneyle dikerken Rizzoli sakin bir ses tonuyla sordu: "Şu bebeğe ne olduğunu söyleyecek misin bana?"

"Hiçbir şey olmamış."

"Ama hiç normal değil. Tanrını, başının yarısı yoktu."

"Öyle doğmuş," dedi Maura makasla ipliği kesip düğüm atarken. Deriye dikiş atmak bir kumaşa dikiş atmak gibiydi. Uçları birleştirip ipliğe düğüm atan bir terzi gibi hissetti kendini. "Bebek anansefalik."

"O ne demek?"

"Yani beyni gelişmemiş."

"Gelişmemiş bir beyinden daha başka bir şey var gibi geldi bana. Sanki başın üst kısmı tamamen kesilip atılmış gibi." Rizzoli yutkundu. "Ve tabii yüz..."

"Hepsi bu doğum kusurunun bir parçasıdır. Beyin hücrelerden meydana gelen ve nöral tüp denen bir kılıftan gelişir. Eğer bu tüpün üst tarafı gerektiği gibi kapanmazsa bebek, beyni, kafatası ve kafa derisinin bir bölümü eksik şekilde doğar. Anansefalik bu demek. Yani başsız."

"Daha önce böyle bir vakaya rastlamış miydin?"

"Sadece tıp müzesinde gördüm. Ama o kadar da nadir değil. Bin doğumdan birinde görülüyor."

"Neden oluyor peki?"

"Kimse bilmiyor."

"Yani o zaman herhangi bir bebeğe olabilir."

"Doğru." Maura son dikişe düğüm attı ve iplik artıklarını temizledi. "Bu bebek ileri derecede sakat doğmuş. Eğer doğum sırasında ölmediyse çok az bir zaman sonra ölmüştür."

"O zaman demek Camille değildi onu boğan."

"Böbreğe bakıp diyatomları kontrol edeceğim. Böylece boğulup boğulmadığını öğreniriz. Öldürüldüğünü sanmıyorum ama. Bebeğin doğal nedenlerden öldüğünü düşünüyorum."

"İyiki de ölmüş zaten," dedi Rizzoli yavaşça "Böyle bir bebeğin yaşadığını düşünsene... "

"Bu şekilde yaşaması imkânsız." Maura yaranın üzerine bir bant yapıştırıp eldivenlerini çıkarttı. "Tamamdır dedektif. Beş gün sonra dikişler alınacak.

Bana uğrarsan ben alırım. Ama yine de uzman bir doktora görün derim ben." "Sen doktor değil misin?"

"Ben ölü doktoruyum unuttun mu?"

"Ama yaramı gayet güzel diktin."

"Birkaç dikiş atmak iş değil. Sana neler olduğunu merak ediyorum." • "Ne demek istedin?"

Maura doğrulup Rizzoli'ye baktı dik dik. "Bayıldığını unuttun galiba."

"Öğlen yemek yemedim. Birde tabii şu bebek. O kadar kötü hissettim ki kendimi görünce onu."

"Hepimiz senin gidiydik. Ama içimizde tek yere devrilen sen oldun."

"Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Jane, yapma. Bu otopsi odasında çok daha kötülerini gördün. Ölülere bakarken de koklarken de beraberdik. Miden sağlam senin. Şu polis çocuklar geldiğinde onlara bakıcılık yapmaktan otopsi yapamıyorum neredeyse. Ama sen öyle değilsin. Hep dimdik ayakta durmayı başarabildin. Bugüne kadar tabii." "Belki sandığın kadar güçlü değilimdir."

"Yo, hayır. Bence yolunda gitmeyen bir şeyler var. Değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Geçen gün kusmadın mı sen?"

Rizzoli omuzunu silkti "Artık evden kahvaltı yapmadan çıkmayacağım."

"Neden kahvaltı yapmıyorsun ki peki? Miden mi bulanıyor? Bir de

neredeyse her on dakikada bir tuvalete koşuyorsun. Demin laboratuvardayken iki kere tuvalete gittin."

"Nedir bu Allah aşkına? Sorguya mı çekiyorsun beni?"

"Doktora görünmen lazım. Bütün testleri yaptırman lazım. Kan sayımı yaptır.

En azından kansızlığın mı var öğrenirsin."

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var o kadar." Rizzoli kalktı ve ani bir hareketle başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım. Korkunç başım ağrıyor." "Doğrudan başının üzerine düştün de ondan."

"Ama önceden de ağrıyordu."

"Ben daha çok neden yüzünün sürekli solgun olduğunu, neden sürekli yorgun olduğunu merak ediyorum."

Rizzoli başını kaldırıp Maura'ya baktı. Maura cevabı almıştı. Önceden bazı şüpheleri olmuştu ve şimdi Rizzolinin bakışları şüphesini teyid etmişti. "Hayatımın içine edildi," diye fısıldadı Rizzoli.

Dökmeye başladığı gözyaşları ürkütmüştü Maura'yı. Daha önce güçlü, dirençli, iddialı, asla eğilip bükülmeyen Rizzoli'yi hiç ağlarken görmemişti, ama şimdi gözyaşları seller gibi yanaklarından süzülürken Maura afallamış bir şekilde tek bir şey söylemeden şaşkın şaşkın bakıyordu ona.

Kapı vurulmasıyla ikisi de yerlerinden sıçradılar.

Frost kapıdan kafasını uzattı. "Daha ne kadar..." Ortağının gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gördüğünde durdu. "Hey baksana, sen iyi misin?"

Rizzoli sert bir şekilde eliyle gözyaşlarını temizlerken "İyiyim iyi," diyebildi sadece.

"Neler oluyor?"

"Sana iyiyim dedim!"

"Dedektif Frost," dedi Maura, "Biraz yalnız kalmamıza izin verir misin lütfen?"

Frost kıpkırmızı olmuştu. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve geri çekilip kapıyı kapattı.

"Ona bağırmakla hata ettim," dedi Rizzoli. "Ama bazen beni o kadar çok sinir ediyor ki."

"Sadece senin için endişeleniyor o kadar."

"A tabii. Biliyorum biliyorum. En azından iyi bir kalbi var." Sesi birden çatlak çıkmaya başlamıştı. Ellerini yumruk yapışından ağlamamak için büyük bir çaba gösterdiği belli oluyordu, ama bunu başaramadı. Önce gözyaşları süzülmeye başladı yine, sonra da hıçkırıklara boğuldu. Kendini tutamıyordu.

Dimdik duruşundan her zaman ilham aldığı bir kadının bu şekilde darmadağın oluşu Maura'yı allak bullak etmişti. Eğer Rizzoli bile bu hallere gelebiliyorsa hayatta hiç bir şeye şaşırmam, diye düşündü Maura.

Rizzoli birden yumruklarını dizine vurdu ve bir kaç derin nefes aldı.

Sonunda kafasını kaldırdığında hâlâ ağladığını gördü Maura. Ama yüzüne yine o eski gurur maskesini takmıştı.

"Kahrolası hormonlar. Başımı oyuyorlar sanki."

"Ne zaman oldu bu?"

"Tam olarak bilmiyorum. Bir süre önce işte. Bu sabah evde test yaptım. Ama haftalardan beri içime doğuyordu. Vücudumdaki değişiklikleri fark edebiliyorum. Bir de tabii regl olmadım."

"Ne kadar gecikti?"

Rizzoli omuzunu silkti. "En az bir ay."

Maura arkasına dayandı. Şu anda Rizzoli biraz kendine geldiğine ve heyecanını bastırdığına göre doktorluk mesleğine dönebilirdi artık. Pratik çözümler üreten soğukkanlı doktor. "Karar vermek için zamanın var."

Rizzoli içini çekti ve elinin tersiyle yüzünü sildi. "Karar verecek bir şey yok."

"Ne yapacaksın?"

"Onu doğuramam. Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Neden doğurmayasın?"

Rizzoli moronlar için ayırdığı o özel bakışını attı Maura'ya. "Söyler misin bebekle ne yapacağım ben?"

"Başkaları ne yapıyorsa onu."

"Beni anne olarak hayal edebiliyor musun?" deyip güldü Rizzoli. "Kesin berbat bir anne olurum. Çocuk bir ay sonra bakımsızlıktan ölür herhalde." "Çocukların ne kadar dirençli olduğuna inanamazsın."

"Öyle olsa bile ben çocuklarla hiç geçmemem ki."

"Şu Noni'yle çok iyi geçinmiştiniz ama."

"Doğru."

"Evet. Çok iyiydi Jane. Sana güzel güzel cevaplar verdi. Annesinden nasıl korktuğunu görmedin mi? Ayrıca beni umursamadı bile. Siz ikiniz o anda o kadar iyi arkadaş oldunuz ki."

"Bu anne vasıflarına uygun olduğumu göstermez. Bebekler bana kafayı yedirtir. Elime bir bebek verseler onunla ne yapacağımı bilmediğim gibi iki dakika sonra bir yerlere fırlatasım gelir." Olay bundan ibaret, der gibi derin bir nefes alıp verdi. "Yapamam, yapamam işte." Oturduğu koltuktan kalktı ve

kapıya doğru ilerledi.

"Ajan Dean'e söyledin mi?"

Rizzoli eli kapı tokmağında bir an durdu.

"Jane?"

"Hayır, söylemedim."

"Neden?"

"Birbirimizi neredeyse hiç göremezken bu tür bir konuşma yapmam imkânsız onunla."

"Washington dünyanın öbür ucu değil ki. Hatta aynı zaman dilimindeyiz. Bir telefon açsan. Bilmek isteyecektir."

"Belki de bilmek istemez. Hani şu asla konuşulmasını istemediği pürüzlerden biri olarak bakar olaya."

Maura içini çekti. "Tamam, kabul ediyorum. Onu fazla tanımıyorum çünkü. Ama birlikte çalıştığımız o kısa sürede bana sorumluluk sahibi, sorumluluklarını ciddiye alan biri gibi geldi."

"Sorumluluk mu?" Rizzoli sonunda Maura'ya baktı. "Evet tabii ya. Ben buyum. Bebek de bir sorumluluk. Babası da görevini yerine getirmek zorunda olan bir izci."

"Söylemek istediğim bu değildi."

"Yo, hayır. Kesinlikle haklısın ama. Gabriel görevini yapacaktır. Cehenneme kadar yolu var. Bir adamın hayatında sorun olmak istemiyorum ben. Hem bu onun vereceği bir karar değil. Burada önemli olan benim. Çocuğa bakmak zorunda kalan ben olacağım çünkü."

"Ona hiç mi şans vermiyorsun yani?"

"Ne şansı verecektim? Ayaklarına kapanıp bana evlenme teklif etmesini mi isteyeceğim?" dedi Rizzoli gülerek.

"Neden olmasın? İkinizi birlikteyken gördüm. Sana nasıl baktığını gördüm.

Bir gecelik ilişki gibi görünmüyordu hiç."

"Tabii tabii. İki haftalık ilişkiydi."

"Senin için bu muydu yani?"

"Başka ne yapacaktık ki yani? O Washington'da yaşıyor, ben ise burada."

Başını salladı şaşkın şaşkın. "Tanrım, ne yaptım ben? Salak kızların başına gelir bu ancak." Durdu. Güldü. "Tamam. Sen ne düşünüyorsun hakkımda?"

"Bir kere kesinlikle salak olmadığını düşünüyorum."

"Şanssız o zaman, ya da bir yatışta hamile kalacak kadar doğurgan."

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Geçen hafta. Beni aradı."

"Ona söylemeyi düşünmedin mi?" "O zaman pek emin değildim."

"Ama şimdi eminsin."

"Ve yine arasa yine söylemem. Benim için en doğru neyse onu yapacağım. Kimse için yaşamıyorum ben." "Ne söylemesinden korkuyorsun?"

"Hayatımın içine edecek bir şey söylemesinden. Bana aldırma demesinden." "Hakikaten bundan mı korkuyorsun? Ya da daha çok bebeği istemeyecek olmasından mı? Ya da senden önce davranıp onun seni bırakmasından mı"

Rizzoli Maura'ya baktı. "Biliyor musun doktor?"

"Neyi?"

"Bazen ağzından çıkanı kulağın duymuyor." Ve bazen, diye düşündü Rizzoli odadan çıkarken. Bazen de hedefi kalbinden vururum.

Rizzoli ve Frost arabaya girdiler. Isıtıcıdan soğuk hava üflüyor, kar taneleri ön cama vuruyordu. Kasvetli gökyüzü ruh haline tıpatıp uyuyordu.

Oturduğu yerde tir tir titriyor, cama düşen görüşünü kesen her bir kar tanesinde kalbi sıkışıyor, kendini bir mezara canlı canlı gömülmüş gibi hissediyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Frost.

"Başım ağrıyor sadece."

"Hastaneye gitmeyeceğinden emin misin?"

"Hayır. Sadece bir Tylenol alıcam eczaneden."

"Tamam. Anlaşıldı." Frost arabayı çalıştırıp biraz ilerledikten sonra birden durdu ve yeniden park yerine çekti. Rizzoli'ye baktı. "Rizzoli?"

"Ne var?"

"Seninle hiç konuşamıyoruz. Hiç ama hiç. İnan bana iyi bir dinleyiciyimdir."

Rizzoli cevap vermeyip ön cama bakmaya başladı. Camın üzerinde filigranlar oluşturan kar tanelerine baktı.

"Ne kadar zamandır birlikte çalışıyoruz? İki sene oldu değil mi? Ama bana özel hayatınla ilgili tek bir şey anlatmadın gibi geliyor," dedi Frost. "Ama ben gelip sürekli Alice'le aramızda geçenleri anlatıyorum sana. Duymak istesen de istemesen de aramızdaki tartışmaları dinleyerek bana katlanıyorsun. Bana hiç sus demedin şimdiye kadar. Ben de umurunda olmadığını düşündüm hep. Ama biliyor musun bir şey fark ettim. Sen sürekli dinliyorsun ama kendinle ilgili tek bir şey söylemiyorsun."

"Söyleyecek fazla bir şeyim yok."

Biraz durdu Frost. Sonra mahcup bir şekilde devam etti.

"Daha önce hiç ağladığını görmemiştim."

Omuzunu silkti Maura. "Olabilir. Her şeyin bir ilki vardır."

"Bak. Hiç öyle çok iyi geçindiğimiz gün.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Frost utancından kıpkırmızı kesildi. Adam aynı trafik lambası gibiydi.

Utandığı anda kırmızıya dönen bir trafik lambası. "Yani demek istiyorum ki öyle çok kanka muhabbeti yok aramızda."

"Kanka mı olalım istiyorsun yani şimdi?"

"Bence sakıncası yok."

"Tamam o zaman. Şu andan itibaren kankayız," dedi Rizzoli birden. "Haydi, gidelim."

"Rizzoli?"

"Ne?"

"Ben buradayım tamam mı? Ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

Rizzoli göz kırpıp Frost'un söylediklerinin üzerinde yarattığı etkiyi göstermemek için yan cama doğru çevirdi kafasını. Bir saat içinde ikinci kez ağlıyordu. Kahrolası hormonlar. Frost'un sözlerinin onu neden ağlattığını bilmiyordu. Belki de ona karşı çok kibar ve düşünceli olduğu içindi. Aslında Frost ona karşı her zaman kibar olmuştu, ama bu aralar aşırı bir hassasiyet içindeydi ve bir yandan da Frost'un içindeki kargaşayı anlayamayacak kadar kalın kafalı olmasını diliyordu.

Frost'un sözleri karşısında çok duygulanmış kendini çok korunmasız hissetmişti.

Bu şekilde kabul görmek istemiyordu ama. Bu şekilde onun saygısını kazanmak istemiyordu.

Derin bir nefes alıp çenesini yukarı kaldırdı. Biraz zaman geçtikten sonra ağlamayı kesti. Artık Frost'un yüzüne bakıp o eski Rizzoli olmalıydı.

"Baksana. Tylenol almam lazım," dedi "bütün gün burada mı oturacağız böyle?" Frost başını sallayıp arabayı çalıştırdı. Araba silecekleri ön camdaki karın tamamını alıp götürdü. Önlerinde geniş bir gökyüzü ve bembeyaz sokaklar vardı artık. Bunaltıcı derecede sıcaklarda kışın gelmesini, karın o saf görüntüsünü sabırsızlıkla beklerdi Rizzoli. Ama şimdi dışarıdaki karanlık ve kasvetli şehir manzarasına bakarken bir daha asla, sıcaktan şikâyet etmeyeceğim diye düşündü. Hareketli bir cuma akşamında Boston polis departmanına bağlı Jamaica karakolu'nun hemen aşağısındaki sokakta bulunan ve Schroeder Plaza'daki polis merkezine sadece on dakika uzaklıktaki J.P.Doyle'un barında bir polise çarpmadan kıçınızı bir yere

yerleştirmeniz imkânsızdı. Burası polislerin çalışma saatleri dışında gelip bira içerek sohbet ettikleri mekândı. Akşam yemeğini yemek için Doyle'un barına girerken bir sürü tanıdık yüzle karşılaşacağını ummuştu Rizzoli. Ama asla barda oturmuş birasını yudumlayan Vince Korsak'ı değildi. Korsak Newton polis departmanından emekli olmuş bir dedektifti ve Doyle'un yeri onun çalışmış olduğu bölgenin çok dışındaydı.

Kapıdan girer girmez Rizzoli'yi görüp el salladı. "Hey, Rizzoli! Çok uzun zaman oldu değil mi?" Alnındaki bandajı göstererek. "Ne oldu sana böyle?" diye sordu.

"Yok bir şey. Morgdayken ayağım kaydı ve birkaç dikiş attırmak zorunda kaldım. Söyle bakalım, senin ne işin var burada?"

"Buraya taşınıyorum."

"Ne?"

"Daha yeni şu sokağın sonunda bir daire tuttum."

"Newton'daki ev ne oldu?"

"Uzun hikâye. Baksana bir şeyler yiyelim mi? Sana her şeyi yemek yerken anlatırım olmaz mı?" Bira bardağını kavradı. "Haydi, gel diğer salona geçelim. Bu ağzına ...tığımının sigara tiryakileri ciğerlerimin içine ediyor."

"Eskiden hiç rahatsız olmazdın."

"Tabii. O ben de bir adet ağzına ...tığımının sigara tiryakisi olduğum günlerdeydi."

Zincirleme sigara içen birini sağlıklı yaşam manyağı yapabilecek tek şey kalbinin teklemesi herhalde, diye düşündü Rizzoli. Kalp krizi geçirdikten sonra kilo kaybetmesine rağmen cuma akşamı kalabalığını yararlarken Rizzoli'nin kendisine söylediği gibi bir defans oyuncusunun iki katı kilodaydı.

Havanın diğer yerlere göre çok daha temiz olduğu sigara içilmeyen bölüme girdiler.

İrlanda bayrağının altındaki bir masa seçti Korsak. Çok uzun zaman önce görev sürelerini doldurmuş belediye başkanlarıyla ve bu dünyadan göçüp gideli yıllar olmuş politikacılarla ilgili çoktan sararmış Boston Globe makaleleri ve haberleri çerçevelenip duvarlara asılmıştı. Kennedy'ler, Tip O'Neill ve İrlanda asıllı sürüyle parlak çocuk Boston'ın yararına hizmet vermişlerdi. Korsak koca göbeğini masanın altına sıkıştırarak tahta sıraya oturdu. Seri cinayetlerle ilgili açılan ortak soruşturma için ağustosta Boston'a geldiğinde şimdiki halinden daha kilolu durduğunu fark etti Rizzoli. Ona her bakışında beraber geçirdikleri geçen yaz geliyordu aklına.

Ağaçların arasındaki sineklerin vızıltılarını, ormandaki yaprakların arasında yatan vahşeti, iki katilin zengin çiftler üzerinde korkunç fantaziler uyguladığı

o ayı dün gibi hatırlıyordu. Korsak olayın Rizzoli üzerinde yaptığı etkinin farkında olan çok az kişiden biriydi. Birlikte canavarlara karşı savaşıp kurtulmayı başardıktan sonra aralarında sıkı bir bağ kurulmuştu.

Ama yine de Korsak'ta tanımlayamadığı bazı itici özellikler vardı.

Birayı kafasına dikip diliyle bıyığına bulaşan köpüğü yalamasını seyretti.

Bir kez daha aynı bir gorile benzediğini düşündü Rizzoli. Gür kaşlar, çok geniş bir burun, kollarının her tarafına yayılmış sert ve kalın tüyler. Bir de tabii yürüyüşü: Sallanan kalın kollar, önden giden omuzlar. Aynı bir goril gibiydi. Evliliğinde problemler olduğunu ve emekli olduğundan beri bu problemlerin çok daha fazla arttığını gayet iyi biliyordu Rizzoli. Ona bakarken hafif vicdan azabı duydu. Korsak telefonuna defalarca mesaj bırakmış, akşam yemeğine davet etmiş, ama Rizzoli çok meşgul olduğu için bu mesajların hiçbirine cevap verememişti.

Gelen garson kız Rizzoli'yi hemen tanıdı. "Size Sam Adams mı getireyim, dedektif?"

Rizzoli Korsak'ın bira bardağına baktı. Sıçrayan bira damlaları gömleğinde bir sürü leke bırakmıştı.

"Ah, yo, hayır. Sadece kola içeceğim."

"Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi?"

Rizzoli menüyü açtı. Bu akşam birayı kaldıracak hali yoktu. Midesi bulanıyordu ve açtı. "Şefin salatasından alacağım. Bol Thousand Island soslu lütfen. Bir de balık ve patates kızartması. Ayrıca soğan halkaları. Hepsini aynı anda getirir misin? A bir de ekmeğe sürmek için tereyağı alacağım."

Korsak gülmeye başladı. "İyi misin Rizzoli?"

"Çok açım."

"Kızartmalar damarlara ne kadar zararlı, biliyor musun sen?"

"Tamam o zaman, sana soğan halkalarımdan bir tane bile vermem."

Garson kız Korsak'a baktı. "Siz ne istersiniz?"

"Izgara somon. Yalnız tereyağsız olsun. Bir de vinegret soslu salata."

Kız uzaklaşırken Rizzoli Korsak'a inanamıyorum der gibi baktı. "Sen ne zamandan beri ızgara balık yemeye başladın?" "Yukarıdaki beni uyardığından beri."

"Hep böyle mi besleniyorsun? Yoksa bana hava mı atıyorsun sağlıklı besleniyorum diye?"

"Beş kilo verdim bile. Bir de üstüne üstlük sigarayı da bıraktım. Bilirsin yani su değil, ciddi ciddi yağ kaybettim." Arkasına dayandı. Halinden çok memnun görünüyordu.

"Artık koşu bandına bile biniyorum."

"Dalga geçiyorsun."

"Bir sağlık merkezine üye oldum. Kardiyo egzersizleri yapıyorum. Bilirsin, nabız kontrolü filan. Kendimi on yaş genç hissediyorum."

Büyük ihtimalle Rizzoli'nin on yaş genç görünüyorsun demesi için elinden geleni yapmıştı, ama Rizzoli yalan söylemiş olamamak için istediğini söylemedi. "Beş kilo verdin demek. Bence senin için çok iyi."

"Tek yapmam gereken bu kiloyu korumak."

"Nasıl koruyacaksın peki? Bira içerek mi?"

"Duymadın mı hiç? Alkolün bir zararı yokki. New England Tıp Dergisi'nin son sayısında okudum. Her gün bir kadeh kırmızı şarap kalbe çok iyi geliyormuş." Garson kızın Rizzoli'ye getirdiği kolayı gösterdi. "Peki şimdi bu ne böyle? Sen hep Adams Ale içerdin, ne oldu?"

Rizzoli omuzunu silkti. "Bu akşam içmeyeceğim."

"Sen iyi misin?"

Hayır, iyi değilim. Hamileyim ve kusarım diye bir damla bile bira içemiyorum. "Bugün işler çok yoğundu," demekle yetindi sadece Rizzoli.

"Evet, duydum. Rahibelerden ne haber?"

"Daha hiçbir şey bilmiyoruz."

"Rahibelerden biri anne olmuş galiba."

"Nereden duydun?"

"Bilirsin. Etrafta konuşuluyor işte."

"Başka ne duydun?"

"Havuzdan bir bebek çıkarttığınızı."

Haberlerin dışarı sızması imkânsız gibiydi. Polisler sürekli aralarında dedikodu yaparlar, gidip her şeyi hemen kankalarına yetiştirirlerdi. Havuzda arama yapan elemanları, morg ve olay yeri inceleme görevlileri geldi aklına tek tek. Ağzı gevşek bir iki tip yüzünden Newton'dan emekli bir polis dahi her türlü detaydan haberdar oluyordu. Esas sabah gazeteler ne yazacaktı kimbilir. Cinayet halka her zaman çok çekici gelirdi. Hele hele işin içinde bir de bir rahibenin yasak ilişkisi varsa.

Garson kız yemeklerini masaya getirdi. Rizzoli'nin siparişiyle masa adeta bir ziyafet masasına dönüşmüştü. Yemeklere öyle bir saldırmıştı ki, birden ısırdığı patates kızartması ağzını yakmış, koca bir yudum buz gibi kolayla

ağzındakileri soğutmuştu.

Kızartmalarla ilgili bir sürü ukalalık yapan Korsak ise yalana yalana soğan halkalarına bakıyordu.

Sonra ızgara balığına bir göz atıp içini çekti ve çatalını batırdı.

"Biraz soğan halkası ister misin?" diye sordu Rizzoli.

"Yok hayır. Ben iyiyim böyle. Söyledim sana. Bu kalp krizi belki de başıma gelen en iyi şeydi."

"Ciddi misin?"

"Evet. Kilo veriyorum, sigarayı bıraktım. Var ya kafamda yeni saçlar çıkıyor desem inanır mısın?" Başındaki kel kısmı göstermek için başını eğdi.

Eğer çıkan bir saç varsa başının üzerinde değil, içinde, diye düşündü Rizzoli.

"Evet. İşte böyle. Gördüğün gibi çok değiştim." Sakin sessiz bir şekilde somonunu yemeye koyuldu, ama çok zevk alır gibi bir hali yoktu. Rizzoli hiç acımadan iştahla soğan halkalarını götürdü karşısında.

Korsak kafasını kaldırdı. Bu sefer yediklerine değil, doğrudan Rizzoli'ye baktı. "Evle ilgili büyük değişiklikler var."

Söyleyiş şekli hoşuna gitmemişti Rizzoli'nin. Ona öyle bir bakışı vardı ki, sanki içini dökmek ister gibiydi. Saçma sapan detaylara dalmasından korkuyordu, ama bir yandan da konuşma ihtiyacında olduğunu çok iyi biliyordu.

"Neler oldu evde?" diye sordu Rizzoli cevabı çok iyi tahmin ettiği halde.

"Diane'le aramızda olanları biliyorsun. Onunla tanışmıştın."

Korsak kalp krizi geçirdiğinde görmüştü Diane'i hastanede. Karşılaşmalarında ilk dikkatini çeken şey peltek peltek konuşması ve buz gibi bakan donuk gözleriydi. Kadın içinde bolca Valium, Kodeine bulunan yürüyen bir ecza dolabıydı adeta. Doktorlardan koparabildiği her türlü sakinleştiriciyi alıyordu.

Bu senelerden beri böyle demişti Korsak. Ama o iyi bir koca olduğu için sapasağlam bir şekilde hep karısının yanında duruyordu.

"Diane nasıl?" diye sordu Rizzoli.

"Aynı. Hâlâ kafası kıyak bir şekilde dolaşıyor etrafta."

"Bazı şeylerin değiştiğini söylemiştin."

"Değişti. Onu terkettim."

Korsak'ın böyle söyleyeceğini biliyordu Rizzoli. Onun için mutlu muydu değil miydi bilemedi, Rizzoli. Acaba nasıl bir tepki bekliyordu Rizzoli'den?

"Tanrım, Korsak!" dedi sonunda. "Kararından pişman olma sakın."

"Ben lanet olası hayatımda hiç bir kararımdan bu kadar emin olmamıştım.

Haftaya buraya taşınıyorum. Burada küçük bir bekar evi tuttum. İstediğim gibi döşeyeceğim. Bilirsin işte. Geniş ekran bir televizyon, kulak zarını patlatan güçte hoparlörler filan işte."

Elli dört yaşında, kalp krizi geçirmiş, ama o hâlâ bir delikanlı gibi heyecanla ayrı eve çıkacağı günü bekliyor.

"Gittiğimi fark etmeyecektir bile. İlaç masraflarını karşıladığım sürece dünyanın en mutlu insanı o. Neden bu kadar geç kaldım ki bunu yapmakta? Hayatımın yarısı bu kadınla geçti. Ama bak emin ol, her şey bitti artık. Eski hayatımı geride bıraktım. Artık her anın tadını çıkartacağım."

"Ya kızın? O ne diyor?"

Homurdandı. "Sence umurunda mı? Sadece para istemesini bilir o. Baba arabaya ihtiyacım var, baba Cancun'a gitmek istiyorum. Ben hiç Cancun'a filan gidemedim hayatım boyunca, biliyor musun?"

Rizzoli arkasına dayandı. "Ne yaptığının farkında mısın peki?"

"Evet. Hayatımın kontrolünü elime alıyorum." Durdu. "Benim adıma mutlu olacağını düşünmüştüm," dedi hafif gücenmiş bir ses tonuyla.

"Yani, evet, sanırım memnun oldum."

"Peki, bu hal nedir böyle?"

"Ne halinden bahsediyorsun?"

"Boş boş bakıyorsun da."

"Bu yeni habere alışmaya çalışıyorum Korsak. Sanki artık seni tanımıyor gibiyim."

"Kötü bir şey mi yapıyorum sence?"

"Yok hayır. En azından artık yüzüme sigara dumanını üflemiyorsun."

İkisi de kahkahalarla güldü Rizzoli'nin bu lafına. Yeni Korsak'ın arabası eskisi gibi berbat kokmuyordu herhalde.

Bir parça yeşil salata alıp yavaş yavaş çiğnedi Korsak. Kaşlarını çatmış, tamamen çiğnemeye konsantre olmuştu, ya da daha sonrasında söyleyeceği konuşmayı hazırlıyordu kafasında.

"Dean nasıl? Ne yapıyorsunuz? Hâlâ birbirinizi görüyor musunuz?"

O kadar ani bir soruydu ki bu Rizzoli ne diyeceğini şaşırmış, gardım almaya fırsat bulamamıştı. Aslında konuşmak istediği en son şey Dean'di bu akşam. Korsak Gabriel Dean'e duyduğu nefreti asla saklamamıştı Rizzoli'den. Rizzoli de ağustos ayında yaptıkları soruşturmanın tam ortasında üzerinde FBI rozetiyle işlerine burnunu sokup bütün kontrolü eline almak isteyen Dean'den ilk gördüğü anda nefret etmişti aslında.

Ama bir kaç hafta sonrasında o ve Dean arasındaki her şey tepetaklak olmuştu.

Henüz bitirmediği tabağına baktığında iştahının kesildiğini hissetti.

Korsak'ın onu izlediğini hissedebiliyordu. Cevap vermek için ne kadar çok beklerse o kadar az inandırıcı olacağının farkındaydı.

"Problem yok," dedi "bir bira daha ister misin? Ben kolamı tazeleyeceğim." "Son zamanlarda seni görmeye geldi mi?"

"Şu garsonu görebiliyor musun?"

"Ne zaman geldi? Bir hafta önce mi? Yoksa bir ay önce mi?"

"Bilmiyorum." Garson kıza eliyle işaret etti. Kız onu görmemiş bir de üstüne üstlük mutfağa geri dönmüştü.

"Yoksa artık görüşmüyor musunuz?"

"Benim başka sorunlarım var, tamam mı?" diye ani bir çıkış yaptı Rizzoli. Ses tonu onu ele vermişti. Korsak arkasına dayanıp polis gözüyle ona baktı. Çok fazla şey görebilen gözlerle.

"Onun gibi yakışıklı bir adam herhalde bütün kadınların önünde eğileceğini filan sanıyordur."

"Bu ne demek oluyor?"

"Göründüğüm kadar aptal değilim ben. Bir şeylerin ters gittiğini ses tonundan anlayabiliyorum ve bu beni rahatsız ediyor, çünkü sen daha iyilerini hakediyorsun. Hem de çok daha iyilerini."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Ona hiç güvenemedim. Bunu sana ağustos'ta eve dönerken söylemiştim hatırlarsan. O zamandan beri onu haketmediğini düşünüyorum."

Jane yeniden işaret etti garsona ve bir kez daha görmedi kız onu.

"Şu FBI da çalışan züppelerin hepsinde bir sinsilik var. Şimdiye kadar FBI da çalışan kiminle tanıştıysam hepsi öyle. Çok kibardırlar ama asla sana açık olmazlar. Asla dürüst değillerdir. İnsanların gözünü boyarlar. İnsanları hep kandırırlar. Polislerden daha iyi olduklarını sanırlar. Federallerin hepsi bok çuvalı."

"Gabriel öyle biri değildir."

"Değil midir?"

"Hayır değildir."

"Tabii böyle düşünürsün, çünkü sırılsıklam aşıktı ona."

"Neden bunları konuşuyoruz anlamadım."

"Çünkü senin için endişeleniyorum. Uçurumun kenarından düşmek üzeresin, ama kimseyi yardıma çağırmıyorsun. Sanırım bu konulan

konuşacak kimsen yok."

"Seninle konuşuyorum ya işte."

"Evet ama hiçbir şey söylediğin yok."

"Ne söylememi istersin?"

"Yakınlarda seni görmeye gelmedi, değil mi?"

Jane ona cevap vermediği gibi yüzüne bile bakmadı. Onun yerine Korsak'ın arkasındaki duvar resimlerine dikmişti gözünü. "İkimiz de meşgul insanlarız." Korsak bir of çekip başını salladı Jane'e açıyormuş gibi.

"Ona âşık filan değilim merak etme." Sonunda başını dikleştirip gözlerinin içine bakmayı başarabilmişti Korsak'ın. "Salağın teki benimle ilgilenmiyor diye bunalıma girecek bir tip var mı bende?"

"Bilemem."

Öyle bir sesli güldü ki Jane kendi sesinden kendisi rahatsız olmuştu. "Olay sadece cinsellikti Korsak. Kısa süreli bir ilişki yaşıyorsun ve hop, birden bitiyor işte. Erkekler bunu sık sık yapar."

"Bana bir erkekten farkın olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Benimle polemiğe girme istersen."

"Yapma Rizzoli. Yani hiç kırılmadı mı kalbin? Çekip gidiyor ve sen hiç etkilenmiyorsun öyle mi?"

Sert sert baktı Jane "Her şey yoluna girecek."

"İyi o zaman. Çünkü onun için değmez Rizzoli. Onun için bir saniye bile yas tutmamalısın. Ve bunu onu gördüğüm ilk anda yüzüne söyleyeceğim." "Neden bunu yapıyorsun?"

"Neyi neden yapıyorum?"

"Yani neden aramızdaki ilişkiye müdahale ediyorsun? Neden korkutuyorsun beni? Buna ihtiyacım yok ki benim. Zaten başımda yeteri kadar problem var." "Bunu biliyorum."

"Ama buna rağmen tek yaptığın işleri daha da kötüleştirmek."

Bir an Jane'e kaçamak bir bakış attı Korsak. Sonra başını eğdi. "Üzgünüm," dedi sessizce. "Sadece arkadaşın olmaya çalışıyordum o kadar."

Korsak'ın şimdiye kadar söylediği hiçbir şey bu son söylediği kadar canevinden vurmamıştı Maura'yı. Kafasındaki kel bölgeye bakarken birden ağlamaya başladı. Aslında Rizzoli'yi çok sinir ederdi böyle.

Ama o içindeki alçakgönüllü cömert adamı dışarı vurduğu zamanlarda ise Rizzoli'yi çok şaşırtırdı. Rizzoli onu çekemediği anlar için büyük bir vicdan azabı duyuyordu.

Paltolarını giyip sigara dumanı içindeki Doyle'un yerinden çıktıklarında

yeni yağan karın taptaze mis gibi havası karşıladı onları. İkisi de tek kelime etmiyorladı.

Sokağın yukarısındaki Jamaica Polis İstasyonu'nun önündeki polis arabası harekete geçti. Mavi farlarının üzeri boncuk boncuk ince bir kar tabakasıyla örtülmüştü. Birlikte araba kaybolana kadar arkasından baktılar. Rizzoli kimbilir yine nerede ne oldu, diye geçirdi aklından. Bir yerlerde her zaman bir olay olurdu. Gürültülü bir şekilde tartışan çiftler, kayıp çocuklar, kazada hurdahaş olmuş arabalarına koyun gibi bakan serseme dönmüş sürücüler, bir şekilde kesişen bir sürü değişik yaşam şekilleri ve bütün bunları gören polisler.

"Söyle bakalım, Noel'de ne yapıyorsun?" diye sordu Korsak.

"Annemlerin evine gideceğim. Kardeşim Frankie de gelecek tatil için."

"Denizci olan değil mi?"

"Aynen o. Ne zaman ortaya çıksa bütün aile ayaklarına kapanır adeta."

"Off. Kardeşler arasında rekabet var anlaşılan."

"Yok hayır. O yarışı uzun zaman önce kaybettim ben. Frankie ailenin gözbebeğidir. Peki sen ne yapacaksın?"

Omuzunu silkti. "Hiç bilmiyorum."

Aşikâr bir şekilde davet bekliyordu. Ne olur Noel'i yalnız geçirmemem için bir şeyler yap. Beni bu berbat hayattan kurtar. Ama Jane onu kurtaramazdı.

Kendini bile kurtaramazdı o.

"Birkaç planım var aslında," diye ekledi hemen Korsak. Gizemi arttırmak,

Rizzoli'nin merak etmesi için bir süre sustu. "Belki Florida'ya kız kardeşimi görmeye giderim."

"Bence iyi yaparsın." Rizzoli derin bir nefes alıp verdi. Bir miktar buhar çıktı ağzından. "Neyse. Şimdi eve gidip uyumam lazım."

"İstersen yine görüşelim. Sende cebim var, değil mi?"

"Evet var. Mutlu Noeller." Jane arabasına doğru yürümeye başladı.

"Baksana Rizzoli"

"Ne var?"

"Dean'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyorum. Onunla ilgili söylediklerim için senden özür dilerim. Sadece daha iyisine layık olduğunu düşünüyorum o kadar."

Rizzoli bir kahkaha attı. "Tabii ya. Evin önünde kuyruk olmuş bekliyordu erkekler."

"Aslında..." dedi Korsak sokağın üst tarafına bakarak. Gözlerini Jane'den kaçırıyordu. "Ben böyle birini tanıyorum."

Jane tek bir kelime etmeden lütfen bana bunu yapma. Lütfen. Seni kırmak istemiyorum, diye geçirdi aklından.

Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan aniden arabasına yöneldi Korsak.

Kapıyı açıp içeri girerken baştan savma bir şekilde elini salladı Jane'e.

Arabasının lastikleri kar yığınlarını eze eze uzaklaşırken arkasından bakakaldı Jane.

ON BİR

Maura o akşam ancak saat yediden sonra eve gelebildi. Park yerine dönerken evin içindeki ışıkları görebiliyordu. Ama bu sefer otomatik zamanlayıcının açtığı ışıkları değil, evin içinde birisinin onu beklediğini gösteren bir sürü ışık.

Bir de oturma odasının perdesinin ardından piramid şekli oluşturmuş bir sürü renkli ışık fark etti.

Bu bir Noel ağacıydı.

Bunu görmeyi aklının ucundan geçirmezdi bile. Park yerinde arabayı durdurup gözlerini sürekli yanıp sönen renkli ışıklara baktı. Birlikte geçirdikleri Noellerde Victor için aldığı ağacı, kolay kırılabilen yuvarlak süslemeleri özenle paketlerinden çıkartıp sonradan ellerini mis gibi çam kokutan ağaca astığı günleri düşündü. Ondan daha önceki Noeller geldi aklına. Çocukken babasının ağacın en üstüne gümüş yıldızı koyabilsin diye onu omuzuna aldığı günleri düşündü.

Bu güzel geleneğin hiç sektirmeden tekrarlandığı bir aileden gelmesine rağmen Maura bir Noel ağacı hazırlamaya bile zaman bulamıyordu şimdi. Çok karmaşık çok el oyalayıcı bir iş geliyordu artık bu ona. Koca çam ağacını eve getir, sonra çıkart ve bir de ardında bıraktığı çam iğneleri cabası. O yüzden de bu tip el oyalayıcı ve zaman gerektiren işlerden gözü korkmuş ağaç filan süslemekten vazgeçmişti artık. Aslında vazgeçip unuttuğu hayatın neşe kaynaklarıydı.

Buz gibi garajdan evin içine girdi. Kızarmış tavuk, sarımsak ve biberiye kokusu evin her tarafını sarmıştı. Fırında pişen akşam yemeğinin kokusu ve onun evde birinin beklemesi ne kadar güzel bir şey diye düşündü. Oturma odasından televizyonun sesi geliyordu. Koridorda mantosunu çıkartıp oturma odasına yöneldi.

Victor ağacın yanında yere bağdaş kurmuş dolaşmış bir sim yumağını çözmeye çalışıyordu. Maura'yı görüp gülümsedi.

"Ufff. Evliyken de bu konuda çok becerikli sayılmazdım."

"Buna gerek yoktu," dedi Maura yanıp sönen ışıklara bakarak.

"Ben öyle düşünmüyorum. Aralığın on sekizi gelmiş hâlâ bir ağaç bile konmamış eve."

"Hiç zamanım olmadı."

"Eğer söz konusu Noel'se biraz zaman ayırmak lazım bence Maura."

"Eh değişiklik yapıyoruz fena mı? Noel zamanı meşgul olan hep sendin."

Kafasını önündeki sim yumağından kaldırıp Maura'ya baktı. "Ve sen de her lafın başında beni iğnelemek zorundasın, değil mi?"

Maura söylediği şeyden pişman olmuş, hiç ağzım açmamıştı. Akşama eski kırgınlıkları sayıp dökerek başlamak iyi olmamıştı. Mantosunu gardroba asmak için koridora geri döndü. Arkası,

Victor'a dönük bir şekilde "Sana bir içki vereyim mi?" diye sordu.

"Sen ne içersen ben de onu içerim." "Kadın içkisi olsa bile mi?"

"İçki konusunda hiç kadın erkek ayrımcılığı yaptığımı hatırlamıyorum."

Maura bir kahkaha atıp mutfağa gitti. Buzdolabından yeşil limon ve kızılcık suyu aldı. Kokteyl karıştırma kabına bir ölçü Triple Sec şurubu ve bir ölçü de Absolut Citron koydu. Tezgâhın başına gidip biraz buz attı içine. Metal kap buz gibi olana kadar çalkaladı çalkaladı çalkaladı. Sanki bir kabın içine zarlar atılmış gibi bir ses çıkıyordu. Hayat bir kumardır, özellikle de aşk. Oynadığım son kumarda kaybettim. Peki şimdi neyin üzerine kumar oynuyorum ben? Aramızdaki problemleri düzeltmek üzerine mi? Yoksa kalbimin yeniden kırılması üzerine mi?

Buz gibi içkiyi iki martini bardağına bölüştürdü. Tam servis etmek için mutfaktan dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki çöp kovasının dışarıdan ısmarlanmış yemeklerin konulduğu muhafaza kaplarıyla dolu olduğunu gördü. Gülümsedi kendi kendine. Demek Victor düşündüğü gibi birden iyi bir ahçıya filan dönüşmemişti. Deli. Bu akşamki yemekleri Deli'den gelmişti.

Oturma odasına girdiğinde Victor'un simlerle işini bitirip diğer boş süs kutularını toparladığını gördü.

"Sana çok zahmet oldu," dedi Maura martini bardaklarını sehpahaya koyarken. "Işıklar, süsler bir sürü bir şey."

"Garajda hiç Noel süsü yoktu."

"Hepsini San Francisco'da bıraktım."

"Buraya geldikten sonra almadın mı peki?"

"Hiç ağaç süslemedim ki."

"Üç yıl oldu, Maura."

Maura kanapeye oturdu ve sakin sakin içkisinden bir yudum aldı. "Peki sen en son ne zaman Noel ağacı süsledin?"

Victor hiçbir şey söylemeden boş kutuları toplamaya devam etti. Sonunda Maura'ya bakmadan cevap verdi. "Benim de içimden pek gelmedi doğrusu Noel'i filan kutlamak."

Televizyon hâlâ açık olmasına rağmen sesini kapatmıştı Victor ama

görüntüler dikkatini dağıtıyordu Maura'nın. Victor kumandayı eline alıp KAPATMA tuşuna bastıktan sonra Maura'dan belli bir uzaklığa, teni tenine değmeyecek şekilde kanepeye oturdu.

Maura'nın getirdiği martini bardağına baktı. "Aaa, pembeymiş," dedi.

Şaşırmış gibiydi.

"Bir Cosmopolitan hazırladım. Seni uyarmıştım kadın içkisi diye."

Bir yudum aldı içkisinden Victor. "Tam çılgınlar gibi eğlenen kızlara göre bir içki."

Yanıp sönen minik ışıkları seyrederek sessizce içkilerini yudumladılar.

Sıcacık ve rahat bu ev ortamında Maura kendini müthiş rahatlamış hissetmişti. Ne kendisinin ne de Victor'un bu akşamdan ne beklediği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Eski Victor'un hiç değişmediğine çok şaşırmıştı. Aynı koku, aynı saçlar, aynı saçların aynı ışıklar altındaki aynı görüntüsü. Ve tabii Maura'yı her zaman için etkilemiş Victor'un mütevaziliğini gösteren aynı ufak detaylar. Eskimiş salaş bir gömlek, rengi atmış bir blucin. Tanıştıkları günden beri kolundan çıkarmadığı aynı Timex marka saat.

Bileğimde bir Rolex'le üçüncü dünya ülkelerinden birine gittiğimde onlara "İşte size yardıma geldim diyemem ben" demişti Maura'ya.

Değirmenlere karşı savaşan Don Kişot gibi fakirliğe karşı savaş verdiğini sanan Victor.

Maura uzun zaman önce bu savaştan yılmış olabilirdi ama Victor bu savaşın tam ortasındaydı artık. Ve bu yüzden de Maura ona hayranlık duymaktan kendini alamıyordu.

Victor martini bardağını sehpaya koydu. "Bugün televizyonda rahibelerle ilgili bir sürü haber vardı."

"Ne diyorlardı?"

"Polis manastırın arkasındaki bir havuzun dibini araştırmış. Neler oluyor Maura?"

Maura arkasına dayandı. Alkol omuzlarındaki gerginliği almaya başlamıştı yavaş yavaş. "Havuzda bir bebek buldular."

"Rahibenin bebeği miymiş?"

"DNA sonuçlan geldikten sonra anlayacağız."

"Onun bebeği olduğundan şüpheniz mi var?"

"Onun bebeği olmalı. Yoksa olay inanılmaz derecede çıkmaza girer."

"O zaman babasını da teşhis edebilirsiniz. Yani elinizde DNA sonuçları olduğuna göre."

"Babanın kim olduğunu öğrenmemiz lazım. Bunu öğrendiğimizde bir de bu cinsel ilişkinin karşılıklı rızayla mı yoksa bir tecavüz mü olduğunu öğrenmemiz gerek. Camille'in tanıklığı olmadan nasıl öğreneceksek."

"Ne olursa olsun sanki cinayetin nedeni buymuş gibi geldi bana."

"Kesinlikle haklısın." Maura içkisinin geri kalanını yudumladıktan sonra bardağı sehpanın üzerine bıraktı. Yemekten önce içmemeliydi. Şakaklarını ovuşturdu. Kontrolü kaybetmemesi gerekiyordu.

"Seni beslemem lazım Maura. Kötü bir gün geçirdiğin her halinden belli."

Maura zorla bir kahkaha attı. "Hani bir film vardı. Çocuk ölüleri görüyorum diyordu hangi filmdi o?"

"Altıncı His."

"Evet. Aynen ben de o çocuk gibi sürekli ölüleri görüyorum ve bundan yoruldum artık. Kafam allak bullak. Ruhum sıkılıyor. Noel geldi ve ben eve bir ağaç almaktan bile acizim, çünkü kafamda sürekli o otopsi laboratuvarı var. Hâlâ kokusu ellerimde kalmış. Her günüm aynı bugün gibi. En az iki ölüyü inceledikten sonra içimden yemek yapmak bile gelmiyor. Et yerken gözümün önünde kas lifleri uçuşuyor. Bana içki bile yardımcı olmuyor. Bir içki dolduruyorum, alkolü kokusunu aldığımda birden kendimi yine o otopsi odasında buluyorum. Alkol, formalin... Yine aynı keskin kokular."

"Benimle şimdiye kadar işin hakkında hiç bu kadar olumsuz konuşmamıştın." "Çünkü şimdiye kadar hiç bu kadar sorumluluğun altında ezilmemiştim de ondan."

"Yenilmez Dr. Isles nerede?"

"Hiç de öyle olmadığımı biliyorsun."

"Rolünü gayet iyi oynuyorsun. Çok zeki ve dirayetlisin. Üniversitedeki öğrencilerinin senden ne kadar korktuklarının farkında değil miydin?"

Maura başını sallayıp bir kahkaha attı. "Ölüm Meleği'yim ben."

"Ne?"

"Polisler ölüm kraliçesi diye ad takmışlar bana. Yüzüme karşı söylemiyorlar tabii."

"Hoşuma gitti. Ölüm Kraliçesi."

"Ben nefret ediyorum ama." Maura gözlerini yumup başını kanepenin arkasına yasladı. "Ölüm kraliçesi. Vampir gibi bir şey. Grotesk."

Maura Victor'un yerinden kalkıp yanına geldiğini duymadı bile. Ellerinin omuzlarının üzerine değdiğini hissettiğinde birden irkildi. Dokunuşuyla bütün sinir uçlarının canlandığını, açın derecede hassaslaştığını hissetti Maura.

"Rahatla," diye fısıldadı Victor parmaklarıyla kaslarını ovarken. "Asla rahatlamayı öğrenemedin."

"Yapma Victor."

"Hep tetiktesin. Hep mükemmel görünmek zorunda hissediyorsun kendini." Parmaklarını omuzuna ve boynuna gittikçe daha fazla gömmeye başlamıştı.

İstila ediyordu tüm vücudunu. Maura kendini daha da fazla sıkarak tepki verdi. "Kesinlikle çok yorgun düşmüşsün belli," dedi Victor. "Böyle kendini kasmana gerek yok. Sadece arkana dayan ve biri sana dokunduğunda keyfini çıkartmaya bak." "Yapma," dedi Maura geriye çekilip ayağını kaldırarak. Dönüp Victor'un yüzüne baktı. Teni dokunuşuyla tatlı tatlı ürpermişti. "Neler oluyor Victor?" "Rahatlamana yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Sağ ol ben yeteri kadar rahatım."

"Kaslarını o kadar sıkmışsın ki bir dokunuşta hemen kütürdüyor."

"Ne bekliyordun ki? Ne olması gerekiyordu ki? Neden buradasın bilmiyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Yeniden arkadaş olmaya ne dersin?"

"Bu mümkün mü?"

"Neden olmasın?"

Maura Victor'a bakarken yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Çünkü bizim ortak bir geçmişimiz var. Yaşadığımız, paylaştığımız bir sürü şey var. Aramızda müthiş..." Bir çekim var, demeyi düşündü Maura, ama bundan hemen vazgeçti. "Bir kadınla bir erkeğin arkadaş kalabileceğinden pek emin değilim," dedi sadece. "Böyle düşünmen çok kötü."

"Ama gerçek bu. Her gün erkeklerle dolu bir dünyada çalışıyorum. Benden korktuklarını biliyorum ve ben de benden korksunlar istiyorum zaten. Beni bir otorite olarak görmelerini istiyorum. Bir beyin ve beyaz bir önlükten oluşan bir otorite. Çünkü bana bir kadın olarak baktıkları anda cinselliği her zaman araya bir şekilde sokuştum veriyorlar."

Victor homurdandı. "Ve bu da her şeyi bozabilir, öyle mi?"

"Evet, bozabilir."

"Sen ne kadar otoriter olursan ol, nasıl bir otorite kurmuşsan kur, erkekler sana baktıklarında her zaman çekici bir kadın göreceklerdir. Ancak kafana bir kese kâğıdı geçirirsen belki dediğin gibi olur. Bu böyle.

Kafalarında her zaman seksi düşüneceklerdir. Bundan kaçamazsın."

"İşte bu yüzden seninle sadece arkadaş olamayız biz." Maura boş bardakları alıp mutfağa gitti."

Victor peşinden gitmemişti.

Tezgâhın başına dikildi ve bardaklara dikti gözünü. Ağzında hâlâ yeşil limonun ve vodkanın tadı vardı ve Victorun kokusunu alıyordu, sanki yanındaymış gibi. Evet doğruydu. Maura'nın tüm direnişine rağmen gözünün önüne geçmişe ait bir sürü sahne getiren o seks denen şeytan her taraftaydı. Aklına sinemadan eve geç döndükleri gece geldi. Eve adım atmaz birbirlerinin giysilerini çıkartmaya başlamışlardı. Tam oracıkta parkenin üzerinde ikisi de çılgınlar gibi birbirlerine saldırmışlardı. Bundan müthiş bir zevk almıştı Maura.

Eviyenin ucunu kavradı. Derin nefes alıp verişini duyabiliyor, aylardan beri mantıklı görünen her türlü ilişkiyi reddeden vücudunun karar verme aşamasında olduğunu hissedebiliyordu.

Seks her zaman varolacaktır. Bundan kaçamazsın.

Ön kapı gürültüyle kapandı.

Birden irkildi Maura. Döndü. Hızlı adımlarla oturma odasına gittiğinde sadece ışıklan yanıp sönen, ağaç karşıladı onu. Victor yoktu. Pencereden dışarı baktığında arabasına binip motoru çalıştırdığını gördü.

Ön kapıdan dışarı fırladı. Arabasına yetişmeye çalışırken buz kaplı yolun üzerinde kayıyordu ayakkabıları.

"Victor!"

Motor birden sustu ve farlar söndü. Victor arabadan dışarı çıkıp Maura'ya baktı. Arabanın üzerinden başı gölgeli bir siluet olarak görünüyordu. Rüzgar son sürat esiyor, yağan kar çam iğneleri gibi Maura'nın yüzüne batıyordu.

"Neden gidiyorsun?" diye sordu.

"İçeri gir, Maura. Hava buz gibi."

"Ama neden gittiğini söylemelisin bana."

Her ne kadar gölge halinde görünse de nefesinden çıkan buharı ve yüzündeki hayal kırıklığını fark edebiliyordu

Victor'un "Beni burada istemediğin o kadar açık ki."

"Geri dön. Senden kalmanı istiyorum." Arabanın yanına gitti ve yüzüne baktı.

Buz gibi rüzgar ince bluzundan içeri doluyordu.

"Yine her zamanki gibi birbirimizi hırpalamaya başladık Maura." Bir yandan da arabaya girmeye çalışıyordu.

Maura ceketine uzandı ve kavrayıp kuvvetle kendine doğru çekti. Tam o sırada, Maura'ya bakmak için döndüğü anda bir sonraki adımın ne olacağını çok iyi biliyor ve hiç korku duymadan bunu istiyordu.

Victor'un Maura'yı kendine çekmesine hiç gerek kalmamıştı. Maura çoktan kendini onun kollarına, sıcaklığına bırakmış, ağzı Victor'un ağzını aramaya başlamıştı. Tanıdık tatlar, tanıdık kokular. Vücutları her zamanki gibi birbirine mükemmel bir uyum sağlamıştı. Şimdi artık soğuktan değil heyecandan titremeye başlamıştı Maura.

Ön kapıya doğru öpüşerek ilerlerlerken Victor kollarını Maura'nın boynuna dolamış, rüzgârdan korumak için vücudunu ona siper etmişti. Üzerlerinde karlar eve girdiler. Victor üzerindeki montu çıkartırken pırıl pırıl karlar düşmüştü yere.

Yatak odasına kadar gitmelerine gerek yoktu.

Tam orada, evin girişinde Victor'un gömleğinin düğmelerini koparırcasına çözdü Maura. Bir yandan da pantalonunu çıkartmaya uğraşıyordu. Cildi Maura'nın soğuktan uyuşmuş ellerini hissettiğinde ateş gibi yanmaya başlamıştı. Victor'un sıcaklığına aç bir şekilde külotunu sıyırdı.

Maura yerde Victor'un yanında yatarken gözleri kapalı olmasına rağmen ağacın her bir yana saçılan rengârenk ışıklarını gözünün önüne getirebiliyordu. İlk kez birlikte olan ve nasıl davranacağını bilemeyen çiftlerin aksine vücutlarını çok iyi bildikleri bir dansın ritmiyle büyük bir uyum içinde ileri geri hareket ettirmişlerdi. Maura Victor'u bedeninin içine aldı büyük bir coşkuyla. Hayatının içine aldı.

Victor'un dokunuşlarını, hareketlerini çok iyi tanıyordu. Doyuma ulaşıp çığlık attığında hiç utanmadı. Tek bir sevişmeyle üç yıllık ayrılığın acısını unutuvermişti ikisi de. Birlikte yerde karmakarışık duran giysilerinin yanma uzandılar. Victor'un Maura'yı sarıp sarmalaması evin senelerden beri kullanılmaktan eskimiş ama asla vazgeçilermeyen yün battaniyesi kadar tanıdık ve samimiydi.

Maura gözlerini yeniden açtığında Victor'un kendisini incelediğini gördü.

"Bir Noel ağacının altında açtığım en güzel paketsin sen," dedi Victor.

Gözlerini ağaçtan sarkan pırıl pırıl süslere dikip baktı Maura. "Ben de kendimi öyle hissediyorum," diye mırıldandı. "Açılmış bir paket gibi."

"Bu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Olabilir. Bu daha sonrasında olacaklara bağlı."

"Daha sonra ne olacak sence?"

Maura içini çekti. "Bilmiyorum."

"Sen ne olmasını isterdin?"

"Bir daha kalbimin kırılmasını istemiyorum."

"Kalbini kıracağımdan korkuyorsun."

Maura Victor'a baktı. "Evet. Daha önce yaptığın gibi."

"İkimiz de birbirimizi kırdık, Maura. Değişik şekillerde. Birbirlerini seven insanlar hiç istemeden de olsa birbirlerinin kalbini kırarlar."

"Sen başkasıyla birlikte oldun. Peki, ben sana ne yaptım?"

"Bu konuşma bizi bir yere götürmez."

"Bilmek istiyorum Victor. Ben seni kıracak ne yaptım?"

Yanına yatmak için yuvarlanıp tavanda bir noktaya bakmaya başladı Victor. Maura'ya dokunmuyordu artık. "Abidjan'a gittiğim günü hatırlıyor musun?" "Hatırlıyorum," dedi Maura. Acısını dün gibi içinde hissediyordu.

"Kabul ediyorum. Seni bırakmamam gerekiyordu ama gitmeliydim. Görüşmeleri yapacak tek kişi bendim. Orada olmalıydım."

"Babamın cenazesinin kaldırıldığı günde." Maura Victor'a baktı. "Sana ihtiyacım vardı. Benimle birlikte evde olmana ihtiyacım vardı."

"Ama One Earth'ün de bana ihtiyacı vardı. Koca bir tıbbi yardım konteynerini kaybedebilirdik. Bu bekleyemezdi."

"Gitmene engel mi oldum peki? Hayır. Buna katlandım"

"Tam üzerine bastın. İşte bunu kastediyordum. Katlandım, dedin. Ama içinden bana küfrettiğini adım gibi biliyordum."

"Evet. Çünkü o gidişin ilk değildi. Ne yaşgünlerinde, ne cenazelerde, ne diğer özel günlerde asla evde olmadın sen. Beni hep ikinci plana attın."

"Evliliğimizin üzerine bu yüzden kara bulutlar çöktü, değil mi? Seninle One Erath arasında bir tercih yapmam gerekiyordu, ama ben bu tercihi yapmak istemedim. Buna zorunlu olduğumu düşünmüyordum. Çünkü yaptığım işe sıkı sıkı bağlıydım."

"Dünyayı tek başına kurtarman imkânsız."

"Ama bir sürü iyi şey yapabilirim. Sen de benim gibi düşünüyordun."

"Ama herkes eninde sonunda bir şekilde tükenir. Diğer ülkelerde ölen insanlar uğruna yıllarını harcarsın, her şeyden fedakârlık edersin. Ama bir gün sabah uyandığında birden kendi hayatına odaklanmak istediğini fark ediverirsin. Hep bir çocuğun olsun istemişsindir, ama zaman bulamamışsındır mesela." Maura derin bir nefes aldı ve çocuk sahibi olmak istediğini ama asla bunun mümkün olamayacağını düşünüp ağlamamak için yutkundu. Jane Rizzoli geldi aklına.

Hamile olduğunu duyduğunda çocuk sahibi olmayışı daha da fazla üzmüştü Maura'yı.

"Bir azizle evli olmaktan yorgun düşünmüştüm artık. Bir kocam olsun istiyordum."

İkisi de bir süre konuşmadı. Üzerlerindeki ağaç pırıl pırıl ışıklar yayıyordu.

Victor ellerine uzandı Maura'nın. "Sanırım esas başarısızlığa uğrayan benim," dedi.

Maura yutkundu "İkimiz de başarısız olduk."

Victor Maura'nın elini sanki bir kez daha kaçırıp bir daha bulamayacakmış gibi sıkı sıkı tuttu.

"Tüm isteklerimizi konuşabiliriz," dedi Maura. "Ama aramızda bir şeylerin değiştiğini hiç sanmıyorum."

"Aramızdaki sorunları biliyoruz."

"Bu sefer her şey değişik olacak anlamına gelmiyor," dedi Victor yavaşça.

"Sadece birlikte olabiliriz. Şimdilik bu yetmez mi sana?"

El ele tutuşmuş yanyana yatıyorlardı. Sadece birlikte olmak. Bu kadar basitti işte. Evet. Bunu yapabilirim, diye düşündü, Maura. Sadece seks yapmak için beraber olmak ve sonsuza kadar kırılmamak. Aşksız seks. Erkekler için güzel bir alternatif. Neden Kendisi için de olmasın?

Ve belki de şimdi, diye fısıldadı içindeki gaddar kadın sinsi sinsi, belki de şimdi kalbi kırılacak ben değil de o olur.

ON İKİ

Aslında HYANNISPORT'a arabayla sadece iki saatte gidilmesine rağmen Rizzoli yolda dakikada bir tuvalete gittiği için ancak saat üçte Sagamore Köprüsü'ne varabilmişlerdi.

Köprüyü geçer geçmez kendilerini birden bir tatil cennetinde buluverdiler.

Yol boyunca sıralanmış küçük kasabalar su kütlesine uzanan sivri kara parçasına asılı güzel boncuklardan yapılmış birer kolyeye benziyorlardı.

Rizzoli'nin Hyannisport'a yaptığı yolculuklar şimdiye kadar hep yolların arabalarla dolu olduğu, bir tişört bir şort giymiş bir sürü insanın dondurmacıların önünde kuyruk oluşturduğu yaz mevsimine denk gelmişti. Şimdi ise restoranların yarısı açık yarısı kapalıydı ve kaldırımlarda rüzgârdan korunmak için paltolarının önlerini sıkı sıkı kapatmış yürüyen bir kaç cesur insan dışında kimsecikler yoktu.

Frost Ocean Caddesi boyunca giderlerken şaşkın şaşkın mırıldandı. "Vay canına. Şu evlerin büyüklüğüne bakar mısın?"

"Buraya taşınmak ister miydin? "dedi Rizzoli.

"Belki on milyon biriktirebilirsem olabilir."

"O zaman Alice'e söyle de ilk bir milyonu kazanmak için bir şeyler yapsın, çünkü maaşınla bunu beceremeyeceğin çok ortada."

Önceden yazdıkları yol tarifine uyarak bir kaç granit sütunun yanından geçtikten sonra suyun kenarına inşa edilmiş oldukça şık bir evin önüne geldiler. Rizzoli arabadan inip durdu ve olduğu yerde rüzgârın kuvvetiyle sallana sallana evin denize bakan üç kulesinin yaldızlı padavralarını hayran hayran seyretti. "Rahibe olmak için böyle bir evi terkettiğine inanabiliyor musun?" diye sordu Frost'a

"Tanrı kapına gelip seni çağırdığında sen de aynısını yapardın sanırım."

Rizzoli başını salladı. "Ben mi? Ha-ha. Kapıyı çalmaması için elimden ne geliyorsa ardıma koymam bir kere."

Verandanın merdivenlerinden çıktılar. Frost zili çaldı.

Kapı kısa boylu, esmer bir kadın tarafından açıldı.

"Biz Boston Polis Departmanı'ndan geliyoruz," dedi Rizzoli. "Daha önceden de aramıştık sizi. Bayan Maginnes'i görmeye geldik."

Kadın başını sallayıp içeri davet etti. "Kendisi Deniz Odası'nda şu anda.

Lütfen beni takip edin."

Tik ağacından yapılmış parkeler üzerinde yürüyerek, fırtınalı denizde

boğuşan gemileri konu alan tablolarla bezenmiş koridordan geçtiler. Rizzoli Camille'in çocukluğunu, bu parıltılı, ışık dolu koridorda koşturduğunu hayal etti. Ya da belki de hiç koşmaya fırsat bulamamış da olabilirdi. Belki de sessiz sakin gürültü çıkartmadan sadece yürümesine izin veriliyordu evde antikalara bir zarar gelmesin diye.

Kadın onları oldukça geniş, yerden tavana kadar cam ye doğrudan denizi gören bir odaya getirdi. Rizzoli'nin ilk dikkatini çeken şey koyu gri gökyüzü ve dalgaların hüzünlü görüntüsü oldu. Ama ne kadar suyun görüntüsüne yoğunlaşmış olsa da odaya sinip kalmış olan o kokuyu duymaması imkânsızdı. İdrar kokusunun geldiği yöne doğru baktı. Cam kenarında hastane yatağına yatmış canlı bir sanat eseri gibi duran bir adam vardı. Yatağın yanındaki sandalyede oturan kumral kadın ziyaretçileri karşılamak için ayağa kalktı. Bu kadının yüzünde Camille'i anımsatan hiçbir ize rastlamadı Rizzoli. Camille'in güzel ve şeffaf denebilecek kadar duru bir cildi vardı. Diğer yandan bu kadın aşırı makyaj yapmıştı. Kısa kesilmiş saçları bolca spreylenmiş, kaşları bir martının kanatlarının uçarken aldığı şekilde yolunmuştu.

"Ben Lauren Maginnes, Camille'in üvey annesiyim," dedi kadın Frost'a elini uzatarak. Bazı kadınlar hemcinslerini yoksayıp sadece ve sadece mekândaki erkeklere odaklanırlar. Lauren Maginnes de öncelikle Barry Frost'a elini uzatarak bu tip kadınlardan olduğunu göstermişti.

"Merhaba. Sizinle telefonda görüşmüştük. Ben dedektif Rizzoli bu da dedektif Frost. İkimiz de kaybınızdan dolayı çok üzgünüz."

Rizzoli bir şeyler söylemeseydi Lauren'in ona dönüp, peki siz kimsiniz, diye soracağı yoktu. Rizzoli'ye dönüp "teşekkürler," dedi sadece. Misafirlere yolu gösteren esmer kadına baktı sonra. "Maria, oğlanlara polislerin burada olduğunu ve gelip bize katılmalarını söyler misin?" Dönüp misafirlere baktı ve kanepeyi gösterdi. "Lütfen oturun."

Rizzoli şimdi artık hastanın yattığı yatağa daha yakın bir yerdeydi.

Adamın büzülmüş eline ve bir tarafı yastığın üzerine düşmüş yüzüne baktı. Büyükbabasının ölmeden önceki son ayları, etrafta olan biten herşeyden haberdar öfke saçan gözleriyle artık emirlerine itaat etmeyen bedenine hapsolmuş şekilde evdeki hasta yatağında yatışı gelmişti aklına. Bu adamın gözlerinde de aynı farkındalığı yakalamıştı. Doğrudan Rizzoli'ye, hayatında ilk kez gördüğü misafirine bakıyordu. Müthiş bir çaresizlik ve utanç gördü Rizzoli bu bakışta. Onuru zedelenmiş bir adamın çaresizliğini gördü. Henüz ellili yaşlarda olmasına rağmen bedeni ona ihanet etmişti. Çenesinden bir

çizgi halinde akan salya yastığın üzerini ıslatıyordu. Yatağın yanındaki masada onu rahat ettirecek bir sürü ilaç kutusu ve tıbbi malzeme duruyordu. Lastik eldivenler, kâğıt mendiller, bir paket yaşlı bezi. Böylece bütün hayatınız bir masanın üzerindeki bir miktar hijyenik ürünün içine sıkışıp kalmış oluyordu.

"Akşam hemşiremiz biraz geç kalacakmış. Umarım ben Randall'a göz kulak olurken bu odada oturmamızın sizin için sakıncası yoktur," dedi Lauren. "Onu bu odaya taşıdık, zira her zaman denizi sevmiştir. Şimdi artık buradan doya doya denizine bakabilir." Eline bir kâğıt mendil aldı ve adamın çenesinden akan salyayı sildi. "Tamam işte oldu." Dönüp dedektiflere baktı. "Neden Boston'a gelemediğimi anladınız mı şimdi? Onu hemşirelerle tek başına uzun süre bırakmak istemiyorum. Hemen heyecanlanıyor. Konuşamıyor ama gittiğimde hemen beni özlediğini biliyorum."

Lauren oturduğu sandalyenin arkasına dayanıp Frost'a bakmaya başladı. "Soruşturmada bir gelişme var mı?"

Cevap veren yine sürekli kendisini yok saymasına sinirlenip dikkatini çekme konusunda oldukça kararlı olan Rizzoli oldu.

"Yeni birkaç ipucunu takip ediyoruz."

"Ama herhalde bu kadar yolu bunu söylemek için gelmediniz değil mi?"

"Hayır. Bazı konular üzerinde yüz yüze konuşmamızın daha verimli olacağını düşündük."

"Ve sanırım bizi ve nasıl yaşadığımızı merak ettiniz."

"Biz Camille'in nasıl bir aileden geldiğiyle ilgileniyoruz."

"Peki. İşte şimdi gördünüz." Sonra eliyle bir işaret yaptı Lauren.

"Camille'in büyüdüğü ev burası. Anlaşılması çok zor bir şey değil mi? yani böyle bir evden sonra gidip manastırda yaşamaya karar vermesi. Randall ona bir genç kıza verilebilecek şeylerin en iyisini verdi. Yaşgününde sıfır bir BMW. Bir midilli. Her genç kızın kolay kolay sahip olamayacağı yüzlerce giysiyle dolu kocaman bir gardrop. Ama Cami İle bütün bunları elinin tersiyle itip hayatının geri kalanında sadece siyahlar giymeyi tercih etti. O neden..." Lauren başını salladı. "Hâlâ nedenini anlamış değiliz."

"İkiniz de memnun değil miydiniz bu kararından?"

"Benim için o kadar önemli değildi. Sonuçta kendi hayatı. Ama Randall bunu asla kabullenenemedi. Hep fikrini değiştireceği günü bekledi. Hep bir gün manastırın tek düze yaşantısından sıkılıp eve döneceğini umdu." Yatağa yatmış suskun suskun duran kocasına baktı. "Ve bence felç olmasının sebebi de bu. Camille onun tek evladıydı ve onu terkedip gittiğine inanamıyordu bir

türlü." "Peki, Camille'in öz annesine ne oldu? Bana telefonda öldüğünü söylemiştiniz."

"Olay vuku bulduğunda Camille sekiz yaşındaydı."

"Hangi olaydan bahsediyorsunuz?"

"Yanlışlıkla fazla miktarda ilaç vermişler güya. Hep öyle derler ya. Böyle bir yanlışlık kabul edilebilir mi sizce? Randall'la tanıştığımda yedi sene olmuştu karısını kaybedeli. Yepyeni bir aile kurduk. Benim ilk evliliğimden iki oğlum var. Randall'ın da Camille'i vardı."

"Ne kadar zamandır evlisiniz?"

"Yedi sene oldu." Kocasına bakıp kaçınılmaz felaketi kabullenmiş bir edayla ekledi. "İyi günde de kötü günde de beraberiz gördüğünüz gibi."

"Üvey kızınızla yakın mıydınız? Sizinle sırlarını paylaşır mıydı?"

"Camille mi?" Lauren başını salladı. "Size çok ama çok açık olacağım.

Birbirimize bağlı olduğumuz söylenemezdi. Eğer kastettiğiniz buysa tabii. Randall'la tanıştığımda on üç yaşındaydı ve o yaştaki çocukları bilirsiniz, büyüklerle hiçbir şey yapmak istemezler. Sebep üvey anne olmam filan değildi, sanırım elektriklerimiz tutmadı. Bunun için çabaladım. Gerçekten de çok çabaladım ama o... " Lauren söylememesi gereken bir şeyi az kalsın ağzından kaçıracakmış gibi durdu.

"Evet Bayan Maginnes? O dediniz kaldınız."

Lauren bir iki dakika düşündü. "Garip," dedi sonunda "Camille garip bir kızdı." Gözlerini dikmiş ona bakan kocasına dönüp hızla "Üzgünüm Randall," dedi "Biliyorum bunu söylememem gerekir ama onlar polis. Gerçeği bilmeleri lazım." "Garip derken ne demek istediniz?" diye sordu Frost.

"Bilirsiniz. Hani bir partiye gidersiniz ve orada ayakta tek başına duran birini görürsünüz," dedi Lauren. "Gözlerinizin içine bakamayan birini. Ya bir köşede durur ya da gidip odasına saklanırdı. Bu ailede hiç yapılmayan şeyleri yapardı. Dua ederdi mesela. Dizlerinin üzerine çöker dua ederdi. Okuldaki koyu Katolik kızlardan aldığı kitapları okurdu. Biz Katolik de değiliz üstelik biliyor musunuz? Bizler Presbiteryeniz. Ama işte o odasına gider bir kemerle kamçılardı kendini. İnanıyor musunuz buna? Günahlarından arınmak içinmiş. Bu saçma sapan fikirleri kim aşılar insanlara?"

Dışarıda rüzgâr deniz suyunu camlara taşımıştı. Randall Maginnes hafifçe mırıldandı. Rizzoli doğrudan kendisine baktığını fark etti adamın. Rizzoli de ona bu konuşmadan ne kadarını anlayıp anlamadığını düşünerek baktı. Eğer hepsini anlıyorsa bu onun için büyük bir işkenceydi herhalde. Etrafta olan

biten her şeyin farkında olmak. Kızının, tek öz çocuğunun öldüğünü, karısının bakımından endişe duyduğunu, aldığı o iğrenç kokunun kendisinden geldiğini bilmek.

Rizzoli bazı ayak sesleri duyup kapıya doğru döndü. İki genç çocuk girdi içeri. Kızılımsı kumral saçları ve yüzlerine yapışmış aynı yakışıklı hatlarla Lauren'ın çocukları olduğu o kadar açıktı ki. İkisi de üzerlerinde birer blujinle gayet spor görünmelerine rağmen yine de anneleri gibi belli bir şıklık yansıtmayı başarabilmişlerdi.

Ah genler, siz nelere kadirsiniz, diye düşündü Rizzoli.

Ellerini sıkmak için uzandı. Otoritesini göstermek için sert bir şekilde sıktı ellerini. "Ben dedektif Rizzoli."

"Oğullarım Blake ve Justin," dedi Lauren. "Kolejde okuyorlar. Tatil için yanımıza geldiler."

Oğullarım demişti. Oğullarımız değil. Bu yeni kurulan ailede sevgi bağları yeteri kadar kuvvetlenmemişti anlaşılan. Yedi yıllık evlilikten sonra bile onun oğulları hâlâ ona, Camille hâlâ Randall'a aitti.

"Ailenin müstakbel iki avukatı," dedi Lauren. "Her ne kadar yemekte müthiş bir ağız dalaşına giriyorlarsa da bunun ilende mahkeme salonlarına bir hazırlık olduğunu düşünüp seviniyorum."

"Ağız dalaşı değil," dedi Blake "Ona tartışma derler anne."

"Bazen aradaki farkı anlayamıyorum."

Çocuklar birer sporcu gibi gayet rahat bir şekilde oturup sanki az sonra büyük bir gösteri başlayacakmış gibi heyecanla Rizzoli'nin yüzüne bakmaya başladılar.

"Koleje gidiyorsunuz demek ha?" dedi Rizzoli. "Nerede okuyorsunuz?"

"Ben Amherst'teyim," dedi Blake. "Justin de Bowdoin'de."

İki okul da Boston'a çok yakındı.

"İkiniz de avukat mı olmak istiyorsunuz?"

"Ben Hukuk Fakültesi'ne başvurumu yaptım bile," dedi Blake. "Ben eğlence ve spor hukuku okumak istiyorum. Belki California'da filan çalışırım. Sinema dünyası ilgimi çekiyor. Sanırım bunun için iyi bir altyapı hazırladım bile."

"Tabii tabii. Fıstık gibi artistlerle de takılacak bu arada," dedi Justin.

Kocaman bir kahkaha attı. "Şimdiden başladı bile."

Rizzoli bir iki gün önce ölen üvey kız kardeşleri morgda yatarken bu iki çocuğun nasıl olup da bu kadar neşeli olabildiklerine hayret etmişti.

"Kız kardeşinizi en son ne zaman gördünüz?"

Blake ve Justin birbirlerine baktılar ve "Büyükannenin cenazesinde," dediler neredeyse aynı anda.

"Mart ayında mı?" Rizzoli Lauren'a baktı. "Camille mart ayında mı eve geldi?"

Lauren evet anlamında başını salladı. "Bize yardımcı olması için kiliseden izin aldık. Sanki bir mahkumun geçici olarak salıverilmesi gibi. Ama nisan ayında Randall felç olduğunda manastırdakilerin nasıl olup da izin vermediklerine hâlâ inanamıyorum. Felç olan kendi öz babasıydı ve Camille eve göndermemelerine hiç itiraz etmedi. Dışarıya kolay kolay göndermeye korktuklarına göre, düşünsenize kimbilir neler yapıyorlar kızlara o manastırlarda. Nasıl acı çektiriyorlar kimbilir. Ama bu yüzden tercih etmiş olabilir manastırı o da ayrı konu."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Çünkü buna bayılıyordu. Kendini cezalandırmaya ve acı çekmeye."

"Camille mi?"

"Size söyledim dedektif. Garip bir kızdı o. On yedi yaşındayken ayakkabılarını çıkartır çıplak ayakla dolaşırdı. Ocak ayında. Dışarıda hava buz gibiyken! Hizmetçi onu karlar üzerinde öylece ayakta dururken görmüş. Tabii ki bunu komşular da gördü. Kangren olmasın diye onu hastaneye götürdük. Doktora azizlerle aynı acıları çekmek için bunu yaptığını söyledi. Böylece Tanrı'ya daha fazla yaklaşacakmış." Lauren başını salladı. "Böyle bir kızla nasıl başa çıkabilirsiniz?"

Onu severek, onu anlamaya çalışarak dedi içinden Rizzoli.

"Bir psikiyatriste görünmesini istedim, ama Randall bunu şiddetle reddetti. Kendi öz kızının..." Lauren durdu.

"Neden durdun Anne?" dedi Blake. "Delinin tekiydi işte. Hepimiz deli olduğunu düşünmüyor muyduk?"

Camille'in babası hafifçe inledi.

Lauren yine salya temizlemek için ayağa kalktı. "Şu hemşire nerede kaldı Allah aşkına? Saat üçte geliyorum demişti."

"Camille martta eve geldiğinde ne kadar kaldı?" diye sordu Frost.

Lauren şaşkın şaşkın ona baktı. "Bir hafta kadar. Daha fazla kalabilirdi, ama o erkenden manastıra gitmeyi tercih etti."

"Neden?"

"Sanırım evdeki kalabalıktan rahatsız olmuştu. Newport'tan bir sürü akrabam geldi cenazeye."

"Bize toplumdan izole yaşadığını söylemiştiniz."

"Biraz abartmış olabilirim."

"Hiç arkadaşı var mıydı Bayan Maginnes?" diye sordu Rizzoli.

"Varsa bile hiç birini tanıştırmak için eve çağırmadı."

"Peki okulda nasıl gidiyordu?" Rizzoli birbirlerine bakan iki oğlana baktı göz ucuyla.

Justin gereksiz ve yersiz bir vurdumduymazlıkla "Silik tiplerden biriydi işte," dedi.

"Erkek arkadaşı var mıydı diye sormak istemiştim."

Lauren tedirgin edici bir kahkaha attı. "Erkek arkadaş mı? Onun tek hayali İsa'nın gelini olmaktı."

"Çekici bir kızdı." dedi Rizzoli. "Belki sizin dikkatinizi, çekmemiş olabilir, ama erkeklerin ilgisini çekebilecek bir tipi vardı." Rizzoli Lauren'in oğullarına baktı.

"Kimse onunla çıkmak istemezdi," dedi Justin. "Arkasından dalga geçerlerdi." "Peki ya mart ayında eve geldiğinde? Hiç arkadaşlarıyla vakit geçirdi mi?

Onunla özel olarak ilgilenen bir erkek oldu mu?"

"Neden sürekli erkekler üzerinde duruyorsunuz?" dedi Lauren.

Rizzoli gerçeği saklamanın mümkün olmadığını düşündü. "Size bunu boylerken çok üzgünüm, ama kısacası Camille öldürülmeden önce bir çocuk doğurmuş. Doğum sırasında ölen bir çocuk." Erkek kardeşlerine baktı.

Onlar da aynı şaşkın surat ifadesiyle Rizzoli'ye baktılar.

Bir an için odada camlara çarpan deniz sularının sesi dışında çıt çıkmadı. "Gazeteleri okumuyor musunuz? Şu rahipler bir sürü korkunç şey yapıyorlar.

İki seneden beri manastırda yaşıyordu. Onların gözetimindeydi. Onların otorotesi altındaydı. Bence gidin onlarla konuşun bu konuda."

"Manastıra girip çıkan bir rahip var. Onunla konuştuk zaten daha önce. Bize DNA örneği vermeyi kabul etti. Henüz sonucunu almadık."

"Yani henüz babası olup olmadığından emin değilseniz neden bu tip sorular sorarak kafamızı karıştırıyorsunuz?" "Camille mart ayında gebe kalmış Bayan Maginnes. Buraya cenazeye geldiği ay."

"Yani burada mı oldu demek istiyorsunuz?"

"Evinizde bir sürü misafir vardı, değil mi?"

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz? O hafta buraya gelen her erkeği arayıp üvey kızımla yatıp yatmadığını mı sorayım?"

"Bebeğin DNA'sı elimizde. Eğer siz de yardımcı olursanız babasını kolaylıkla bulabiliriz."

Lauren ayağa kalktı. "Şimdi gitmenizi rica edeceğim."

"Üvey kızınız öldürüldü. Katilini bulmak istemiyor musunuz?"

"Yanlış yere bakıyorsunuz." Lauren kapıya doğru yürüdü ve "Maria!" diye bağırdı. "Polislere yolu gösterir misin?"

"DNA bize aradığımız bütün cevapları verecektir Bayan Maginnes. Birkaç kulak pamuğu sizi sonsuza kadar rahatlatır."

Lauren yüzünü tam Rizzoli'ye doğru döndürdü. "O zaman rahiplerden başlayın ve ailemi rahat bırakın."

Rizzoli arabaya girdi ve kapıyı çekip kapattı. Frost motoru ısıtırken eve baktı ve ihtişamından ne kadar çok etkilendiğini hatırladı.

Tabii ki içindekileri tanımadan önce.

"Şimdi neden Camille'in evi terkettiğini anlayabiliyorum," dedi. "Böyle kardeşlerle ve böyle bir anneyle nasıl yaşanır bir düşünsene."

"Kızın ölümünden çok sorulara üzüldüler sanki."

Granit sütunların arasından geçerlerken Rizzoli arkasını dönüp bir kez daha baktı eve. Kocaman odalarının arasında bir hayalet gibi süzülen Camille geldi gözünün önüne. Üvey kardeşleri tarafından alaya alınan, üvey annesi tarafından yoksayılan Camille. Onu sevmesi gereken insanlar tarafından umutlan ve hayalleriyle dalga geçilen Camille. Bu evde geçirdiğin her gün ruhuna saplanan darbeler sana karda yürürken duyduğun acıdan çok daha fazla acı veriyor olmalıydı. O'nun aşkının koşulsuz şefkatini tanımak için Tanrıya daha yakın olmak istiyordun. Çünkü senin arkandan alay ediyorlar ya da deli olduğunu ve bir psikiyatra görünmen gerektiğini söylüyorlardı.

Neden bir manastıra kapanmak istediğine hiç şaşmamak gerek.

Rizzoli içini çekip önlerinde uzanan geniş yola bakarak "Haydi, eve gidelim," dedi.

"Bu belirtiler beni çok şaşırttı," dedi Maura.

Toplantı masasının üzerine bir seri dijital fotoğraf serdi.

Dört meslektaşından hiçbiri bu fareler tarafından kemirilmiş deriyi ve iltihaplı nodülleri gösteren fotoğrafları incelerken en ufak bir tiksinti duymadı, zira otopsi laboratuvarında çok daha kötülerini görmüşlerdi önceden. Her ne kadar müthiş mide bulandıran fotoğraflara baksalar da hiç etkilenmeden Louise'in olağanüstü sabah toplantısı için getirdiği böğürtlenli kekleri mideye götürmekle meşguldüler.

Ölüler üzerinde inceleme yapanlar işlerinin dayattığı görüntü ve kokuların iştahlarını bozmasına asla izin vermezlerdi. Ve üstelik de o sırada toplantı masasının etrafına dizilmiş, otopsi sırasında insan ciğerini kesip

parçalara ayıran patologlardan biri Özellikle kurutulmuş kaz ciğerine olan düşkünlüğüyle meşhurdu.

Koca göbeğine bakılırsa Dr. Abe Bristol'un iştahını hiçbir şey kesemezdi.

Maura son fotoğraf serisini masanın üzerine dizerken aç bir kurt gibi üçüncü kekini mideye indiriyordu.

"Sizin kimliği meçhul ceset bu mu?" diye sordu Dr. Coslas.

Maura evet anlamında başını salladı. "Yaklaşık otuz-kırk beş yaşlan arasında, kadın. Göğsünde bir kurşun yarası var. Ölümünden yaklaşık otuz altı saat sonra metruk bir binada bulundu. Yüzü öldükten sonra kesip çıkartılmış.

Aynı zamanda elleri ve ayaklan da."

"Vay canına. Kafadan çatlak bir katil."

"Yalnız deri lezyonları kafamda soru işaretleri bıraktı," dedi Maura fotoğrafları göstererek. "Kemirgenler de aynı hasarı vermiş ama esas lezyonların bütününü görmek için geriye yeteri kadar sağlam deri kalmamış."

Dr. Costas fotoğraflardan birini eline aldı. "Ben bu konuda uzman değilim," dedi ağırbaşlılıkla. "Ama kanımca bu klasik bir kırmızı şişik vakası."

Herkes bunun üzerine kahkahalarla güldü. Doktorlar deri lezyonlarının neden kaynaklandığını anlamadıklarında bu şekikle çok basit bir açıklama yolu bulurlardı. Kırmızı şişiğin ise herhangi bir mikrobik enfeksiyondan tutun otoimmün bir rahatsızlığa kadar bir sürü nedeni olabilirdi. Nedeni ilk bakışta anlaşılabilen çok az deri lezyonunu vardı.

Dr. Bristol nasıl olduysa sonunda kekini bitirip fotoğraflardan birini gösterdi. "Burada bir kaç ülserasyon var."

"Evet. Nodüllerden bazılarının üzerinde kabuk bağlamış basit ülserasyonlar var. Çok azında da sedef hastalığında görülen gümüşi skallar."

"Değişik bakteri türleri mi?"

"Anormal bir şey değil. Sadece Staph. Epidermidis."

Staphepi çok görülen bir deri bakterisiydi. Bristol sadece omuzunu silkmekle yetindi. "Kontaminant."

"Peki ya deri biopsisinden bir sonuç çıktı mı?" diye sordu Costas.

"Dün slaytlara baktım," dedi Maura. Akut inflamatuar değişiklikler gördüm.

Ödem, bazı derin mikro abseler. Aynı zamanda kan damarlarında da inflamatuar değişiklikler vardı.

"Bakteri büyümesine rastlamadın mı?"

"Hem Gram boyamasında hem de Fite Fraco sonrasında bakteri bulunmadı. Bunlar steril absesler."

"Ölüm nedenini biliyordunuz değil mi?" dedi Bristol. Koyu sakalının üzerinde hâlâ kek kırıkları duruyordu. "Bu nodüllerin ne olduğu o kadar önemli mi?"

"Burada çok önemli bir şeyi atlıyormuşum gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum. Bu kurbanın kimliğiyle ilgili tek bir şey yok elimizde. Ölüm nedeni ve bülezyonlarla kaplı olması dışında kadınla ilgili hiç bir şey bilmiyoruz."

"Peki o zaman son teşhisiniz nedir?"

Maura kafasını indirip kurbanın derisini kaplayan bir dizi kan çıbanına benzeyen çirkin kabartılara baktı. "Eritema nodozum," dedi.

"Nedeni?"

Omuzunu silkti Maura. "İdiopatik." Yani kısacası ve en basitinden nedeni bilinmiyor.

Costas bir kahkaha attı.

"Yani, at çöpe."

"Başka nasıl adlandırabilirim bilmiyorum."

"Biz de somut bir şey söyleyemiyoruz," dedi Bristol. "O zaman Eritema nodozum bana da uyar."

Maura odasına döndüğünde Fare Kadın'ın bizzat kendisi tarafından hazırlanan, ama içine sinmeden imzaladığı otopsi raporuna yeniden göz attı. Kurbanın yaklaşık ölüm saatini ve ölüm nedenini, çok büyük ihtimalle fakir biri olduğunu ve kesin olarak görüntüsü nedeniyle aşağılık kompleksi içinde olduğunu biliyordu.

Masanın altındaki üzerinde "Kimliği belirsiz" ve dava numarasının yazılı olduğu, içinde biopsi slaytlarının bulunduğu kutuya baktı. Slaytlardan birini çıkardı ve mikroskobun altına yerleştirdi. Göz merceğinde pembe ve mor renklerde sarmallar göründü.

Bunlar derinin hematoksilin ve eozin lekeleriydi. Akut inflamatuar hücrelerin koyu beneklerini, bir kan damarının beyaz hücreler tarafından süzülmüş fibröz halkasını, yani vücudun bir şeye karşı savaşmak üzere immün hücrelerden oluşan ordusunu yollayarak direndiğini gösteren bütün işaretlerini gördü. Ama neye karşı savaşmıştı vücut?

Nerede saklanıyordu bu düşman?

Arkasına dayanıp otopside gördüklerini düşündü, ne elleri ne de bir yüzü olan bir kadın. Sadece organları değil bir hayatı da bir çırpı da biçip geçen bir

cani tarafından sakat bırakılmış bir kadın.

Peki neden ayaklarını da almıştı? Neden özellikle ayaklarını?

Mükemmel bir şekilde mantık yürüterek çalışan, sapıklığı bile mantık çerçevesinde olan bir katil sanki diye düşündü Maura. Kesinlikle öldürücü bir silah kullanarak öldürmek için ateş ediyor. Kurbanı soyuyor, ama tecavüz etmiyor. Ellerini, ayaklarını kesip yüzünü soyuyor. Sonra cesedi derisinin üzerinden fazla zaman geçmeden kemirgenler tarafından yenilip yokedileceği bir yere bırakıyor.

Ayaklara takılmıştı Maura. Ayakların kesilip alınması ona hiç de mantıklı gelmiyordu.

Fare Kadın'ın röntgenlerinin bulunduğu zarfı açıp ayak bileği röntgenlerini ışık kutusuna yerleştirdi. Bölünmüş etin kaba çizgisi bir kez daha fazlasıyla şaşırtmıştı onu. Katilin neden ayağı böyle kaba bir şekilde kesip aldığına dair tek bir ipucu göremiyordu.

Röntgenleri kaldırıp yerine önden ve yandan çekilmiş kafatası röntgenlerini koydu.

Fare Kadın'ın yüz kemiklerini incelerken kadının yüzünün neye benzediğini hayal etmeye çalıştı. Öncelikle her ne kadar üst dişlerini kaybetmiş olsan da kesinlikle kırk beşin üzerinde değilsin, diye düşündü. Yaşlılarda görülen bir çene yapın var. Yüz kemiklerin için için çürümüş. Burnun genişleyen bir oyuğun içine gömülmüş. Bütün gövden iğrenç nodüllerle kaplı. Herhalde şöyle bir aynaya baktığında için sızlıyordu. Ve tabii dışarı çıkıp başkalarına göründüğünde...

Işık kutusunda duran kemiklere boş boş bakmaya devam ettikten sonra katilin neden ayaklan da aldığını biliyorum diye düşündü bir anda.

Noel'e iki gün vardı. Maura Harvard Üniversitesi'nin kampüsünden içeri girdi. Terkedilmiş gibi burası diye geçirdi aklından. Karla kaplı koskocaman bahçede neredeyse hiç ayak izi yoktu. Elinde evrak çantası ve içinde röntgenlerin bulunduğu kocaman bir zarfla kenardaki kaldırımdan ağır adımlarla yürümeye başladı. Havada az sonra yağmaya başlayacak karın keskin kokusunu alabiliyordu.

Bir kaç ölü yaprak titreye titreye uçarak bir ağacın çıplak gövdesine yapıştı. Bazılarına göre bu tam kartpostallık bir görüntü olabilirdi, ama Maura'nın gözü gri bulutlardan başka bir şey görmüyordu. Şimdiden nefret etmeye başlamıştı bu iğrenç kış mevsiminden. Harvard'a ait Peabody Arkeoloji Müzesi'ne geldiğinde buz gibi kar suyunun ayakkabılarının içine sızıp paçalarını ve çoraplarını ıslattığını fark etti.

Ayaklarını yere vurarak paçalarındaki karı attı ve buram buram tarih kokan binaya girdi. Merdiven boşluğundan bodruma inen ahşap merdivenler her bir adımda gacırdıyordu.

Dr. Julie Cawley'nin loş ofisine girdiğinde ilk fark ettiği şey rafların üzerine dizilmiş çok sayıda insan kafatası oldu. Duvarın üst tarafındaki küçük pencerenin yarısı karla kaplanmıştı ve içeri girmeyi zar zor başarabilen küçük bir ışık huzmesi tam Dr. Cawley'nin başının üzerine süzülüyordu.

Loş ışıkta kurşuni bir renk alan gri, topuz yapılmış saçlarıyla çok hoş bir kadındı.

Sanki iki erkeğin el sıkışması gibi büyük bir ciddiyetle el sıkıştılar.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Maura.

"Bana getirdiğiniz şeyi görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Dr. Cawley lambayı açarken. Sarımsı ışığın yanmasıyla beraber oda birden daha sıcak bir havaya bulunmuştu. "Karanlıkta çalışmayı severim," dedi Dr. Cawley masasındaki dizüstü bilgisayarın ışığına işaret ederek. "Böyle daha iyi odaklanıyorum işime, ama tabii yaşlı bir kadın için bu da biraz zor oluyor."

Maura evrak çantasını açtı ve içinde dijital fotoğrafların olduğu bir dosya çıkarttı. "Bunlar cesede ait fotoğraflar. Çok kötü görüntüler olduklarını söylemem lazım."

Dr. Cawley dosyayı açtı ve Fare Kadın'ın soyulmuş yüzüne bakarken bir an durdu. "Çok uzun zaman önce bir otopside bulunmuştum. İtiraf etmeliyim ki benim için hoş bir deneyim olmamıştı." Arkasına dayanıp derin bir nefes aldı.

"Kemikler tertemiz. Onda problem yok. Ama etin görüntüsü insanın midesini bulandırıyor."

"Röntgenleri de getirdim. Belki önce onlara bakmak istersiniz."

"Hayır. Onlara bakmaya hiç gerek yok. Deriyi görmem lazım." Yavaş yavaş bir sonraki fotoğrafa kaydırdı bakışlarını. Durup şaşkın ve korkmuş bir yüz ifadesiyle bakakaldı. "Tanrım," diye mırıldandı. "Ellerine ne olmuş bunun?" "Ellerini almışlar."

Cawley'nin şaşkın yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. "Kimler?" "Sanırım katil. İki el de kesilip alınmış. Aynı şekilde ayaklar da."

"Yüz, eller, ayaklar. Bir tanıya varmam için bunlara bakmam lazımdı."

"Belki de bu yüzden katil bu organlarını aldı. Ama size yardımcı olabilecek başka fotoğraflarda var yanımda. Deri lezyonları mesela."

Cawley sonraki fotoğraflara bakmaya başladı. "Evet," diye mırıldandı.

"Dediğiniz doğru olabilir."

Maura bakışlarını raftaki kafataslarına kaydırdı ve kendisine dönüp bu

oyuk gözlerle Cawley'nin bu odada nasıl çalıştığını merak etti. Her tarafta bitkilerin bulunduğu, ve duvarlarda çiçek desenli tabloların asılı olduğu kendi odası geldi aklına. Ölümü hatırlatan hiçbir şeyin olmadığı odası.

Ama Cawley aksine kendisinin de bir fani olduğunu düşünüp etrafında ölümü hatırlatan unsurlarla yaşamayı seçmişti. Tıp tarihi profesörü olarak hem tarihçi hem de bir doktor olduğu kadar aynı zamanda bir ölünün kemiklerine işleyen hayatı boyunca çektiği tüm sefaleti okuyabilen bir kadındı. Raflarda duran kafataslarına bakabilir ve her birinin nasıl bir hayat yaşadığını görebilirdi. Eski bir çatlak, çene kemiğine kaynamış bir diş ya da bir tümör tarafından gizlice istila edilmiş bir çene kemiği. Et tamamen yokolabilirdi ama bir insanın kemiklerinden tüm hikâyesini öğrenebilirdiniz. Dünyanın dört bir tarafında yapılan kazılarda çekilen fotolarına bakılırsa Dr. Crawley de on yıllardır bu insanların hikayelerini toprağın altından çekip alıyordu.

Crawley deri lezyonlarını gösteren fotoğraflardan birinden kafasını kaldırarak "Bazıları sedefe benziyor. Sizin de teşhislerinizden bir tanesinin bu olduğunu raporunuzda gördüm. Aynı zamanda lösemik infiltrat da olabilir. Ama çok karışık tabii. Bir sürü farklı neden de ihtimal dahili. Deri biopsisi yaptınız değil mi?"

"Evet. Aside dirençli basil araması da yapıldı."

"Sonuç?"

"Hiçbir şey bulamadım."

Cawley omuzunu silkti. "Tedavi görmüş olabilir. Bu yüzden de biopside basil bulamazsınız."

"Ben de bu yüzden size geldim. Aktif bir hastalığı yok. Tanımlanacak basil yok. Çaresiz kaldım."

"Bir röntgenlere bakabilir miyim?"

Maura ona büyük röntgen zarfını uzattı. Dr. Cawley duvarda asılı ışık kutusuna götürdü. Kafatasları, eski kitaplar ve yıllar öncesinden kalmış fotoğraflarla dolu geçmişin izlerini taşıyan bu odadaki ışık kutusu modern bir figür olarak oldukça abes kaçmıştı. Cawley hızlı hızlı röntgenlere baktı ve kafatasının önden çekilmiş röntgenlerinden birini seçerek ışık kutusuna astı.

Hasar görmüş yumuşak dokuların altındaki yüz kemikleri sapasağlam duruyordu.

Cawley bir süre filme baktı ve daha sonra onu indirip kafatasının yandan çekilmiş görüntüsünü astı ışık kutusuna.

"Ah, işte bu," diye mırıldandı.

"Ne var?"

"Şurayı görüyor musunuz? Anterior Nasal'in olması gereken yeri?" Cawley parmağıyla burnun eğiminin olduğu bölgeyi gösterdi. "Şurada, ileri derecede bir kemik körelmesi var. Burun kemiği tamamen yokolmuş." Rafa uzanıp kafataslarından birini aldı eline. "Size göstereyim. Bu özel kafatası Danimarka'da bir orta çağ kazısından çıkartıldı. Bir kilise avlusundan biraz uzağa ıssız bir yere gömülmüş. Bakın burada inflamatuar değişiklikler kemik dokusunu fazlasıyla yokettiğinden burunun bulunması gereken yerde bir delik var."

"Kurbanın yumuşak dokularını eritseydik..." Röntgeni gösterdi. "Kafatası aynı buna benzerdi."

"Bu ölümünden sonra olmuş bir hasar değil mi? Yüz kesilip alınırken burun kemiği kırılmış olabilir mi?"

"Bu röntgende gördüğüm şiddetli değişiklikleri açıklayamaz. Dahası var."

Dr. Cawley kafatasını yerine yerleştirip röntgeni işaret etti. "Üstçene kemiğinde de atrofı ve dişeti çekilmesi var. Ön üst dişlerin sağlığım tamamen kaybedip dökülmesi de çok ciddi bir durum."

"Sanırım diş bakımını fazlaca ihmal etmiş."

"Katkısı vardır, ama tek sebep bu değildir. Başka bir şeyler var. İleri derecede diş eti çekilmesinden çok daha başka bir şey." Dr. Cawley Maura'ya baktı. "Tavsiye ettiğim diğer röntgenleri de çektiniz mi?"

"Hepsi zarfta. Ters Waters çekiminin yanısıra üst çene kemiğinin belirli noktalarını vurgulayan bir seri periapikal çekim de yaptık."

Cawley elini zarfın içine daldırıp burun boşluğunun tabanım gösteren diğer röntgen filmlerini de çıkarttı. Işık kutusuna astıktan sonra bir süre hiçbir şey söylemeden baktı röntgenlere. Sabit bir noktaya, kemiğin parlak beyazlığına, odaklanmıştı.

"Senelerden beri böyle bir şeye rastlamadım," diye mırıldandı şaşkınlıkla.

"O zaman röntgenlerden bir tanıya varacak mıyız, ne dersiniz?"

Dr. Cawley Maura'nın sorusunu duyduğunda birden sanki bir rüyadan uyanmış gibi irkildi. Sönüp masasının üzerindeki kafatasını aldı eline. Sert damağın üst kısmını göstermek için kafatasını tepetaklak etti. "Üst çene kemiğinin nasıl delinip oyuklaştığını ve köreldiğini görüyor musunuz? İltihap bu kemiği yiyip bitirmiş. Diş eti o kadar kötü bir şekilde geri çekilmiş ki, ön dişlerin hepsini dökmüş. Ama körelme orada sona ermemiş. İltihap bu kemiğe sıçramış ve sadece damağı değil burun kemiğini de yoketmiş.

"Yüz, kelimenin tam anlamıyla içten içten yenip bitirilmiş. Sert damağın

üzerinde delikler açılmış ve sonrasında da damak çökmüş."

"Kadının yüzünün bu kadar bozulmasına ne sebep olabilir sizce?"

Cawley dönüp Fare Kadın'ın röntgenine baktı. "Eğer Orta Çağ'da olsaydık kesinlikle bir korku objesi olurdu." "Bunu söylediğinize göre bir teşhisiniz var sanırım." Dr. Cawley başını salladı. "Bu kadının, Hansen Hastalığı'na yakalandığından emin sayılırım."

ON ÜÇ

Anlamını bilmeyenler Hansen'in öyle sıradan, masum bir hastalık olduğunu düşünebilirlerdi ama bu hastalık aslında eski zamanlarda korkuyla özdeşleştirilmiş ve halk arasında cüzzam diye bilinen hastalığın ta kendisiydi. Cüzzam dendiğinde orta çağlarda yüzleri bezle sarılarak gizlenmiş, diğer insanlardan yardım dilenen, dokunulması yasak ve izole yaşayan zavallı acınası yaratıklar gelirdi insanın gözünün önüne. Bir cüzzamlının kemerinde her zaman canavarın yaklaştığını haber veren bir zil takılı olurdu.

Bu canavar olarak nitelendirilen insanlar aslında Cüzzam mikobakterisi denen mikroskopik bir istilacının kurbanlarıydı. Yavaş gelişen ve çoğaldıkça şekli bozulan ve deri üzerinde çirkin görünümlü nodüller oluşturan bir basildi bu. El ve ayaklardaki sinirleri yok eder ve bir süre sonra da hasta artık acı duymaz olur, kol ve bacakları en ufak bir yanığa ya da darbeye karşı savunmasız hale gelirdi. Yıllar geçtikçe kendini sakatlamaya devam ederdi. Nodüller kalınlaşır, burun köprüsü çökerdi. Sürekli hasara uğrayan parmaklar ve topuklar artık eriyip kaybolmaya başlardı. Sonunda hasta öldüğünde bir kilise bahçesine değil, lanetlenmiş gibi kilise duvarlarının dışına, çok uzak bir yere gömülürdü.

Cüzzamlı ölülerden dahi sakınırdı insanlar.

"Birleşik Devletler'de bu kadar ilerlemiş bir cüzzam vakasına rastlanmaz." dedi Dr. Cawley. "Modem tıp yöntemleri bu kadar hasar görmesine izin vermeden hastalığı durdurur. Günümüzde üçlü ilaç tedavisiyle sinir uçlarını etkileyip duyu kaybına yol açan bu hastalığı en ilerlemiş safhalarda bile iyi etmek mümkün."

"Sanırım bu kadın tedavi görmüş," dedi Maura. "Çünkü deri biopsisinde hiç aktif basile rastlamadım."

"Evet ama tedavide çok geç kalınmış. Şu deformasyonlara bakın. Diş kaybı ve yüz kemiklerinin çöküşü. Herhangi bir tedaviye başlanmadan önce on ya da on beş yıl bu virüsle yaşamış."

"Bu ülkede en fakir hasta bile bir şekilde tedavi olabilir."

"Doğrudur. Çünkü Hansen Hastalığı'nın tedavi ücreti devlet tarafından karşılanıyor."

"O zaman kadının göçmen olma ihtimali yüksek."

Cawley evet anlamında başını salladı. "Bu hastalık maalesef dünyanın birkaç bölgesinde hâlâ yaygın. Genelde de en çok beş ülkede görülüyor."

"Hangileri?"

"Brezilya, Bangladeş, Endonezya, Myanmar ve tabii Hindistan."

Dr. Cawley kafatasını rafa koydu, masanın üzerinde yayıp fotoğrafları bir araya getirdi. Maura, Fare Kadın'ın röntgenine baktı ve diğer kurban geldi aklına. Diğer cinayet sahnesi. Bir hacın gölgesinde her tarafa sıçramış kanlar.

Hindistan demek, diye düşündü. Rahibe Ursula da Hindistan'da çalışmamış mıydı?

O öğleden sonrası ana kapıdan içeri girerken Graystones Manastırı daha da soğumuş ve ıssızlaşmış gibi geldi Maura'ya. Yaşlı Rahibe Isabel, Maura'ya yolda eşlik etti. Siyah uzun önlüğüyle, oldukça uyumsuz L.L. Bean marka kar botları giymişti. Kış mevsimi iyice bastırdığında rahibeler dahi Gore-Tex'in rahatlığına ihtiyaç duyuyordu anlaşılan.

Rahibe Maura'yı baş rahibenin boş odasına bıraktıktan sonra her bir adımda botlarından çıkan sesin yankısıyla birlikte karanlık koridorda kaybolup gitti.

Maura yanındaki dökme demir radyatöre dokundu. Buz gibiydi. Mantosunu çıkartmamayı tercih etti.

Aradan uzun bir zaman geçtikten sonra beni unuttular mı acaba diye geçirdi aklından. Yaşlı Rahibe Isabel koridorda uzaklaşırken her bir adımda Maura'nın gelişini biraz daha unutmuş olabilir miydi acaba?

Binanın orasından burasından gelen gacır gucur sesleri ve rüzgarın uğultusunu dinlerken Maura bütün bir hayatı bu çatı altında geçirmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Sükunet ve duayla geçen bir sürü yıl.

Hiç değişmeyen ritüeller. Mutlaka insanı rahatlatıyor olmalı diye düşündü. Her sabah güneş doğarken o günün nasıl geçeceğini bilmenin verdiği rahatlık. Sürpriz yok, telaş yok, kargaşa yok. Yataktan kalkıp aynı giysilere uzanıyorsun. Birkaç dua etmek için dizlerinin üstüne çöküyorsun. Kahvaltıya inmek için aynı karanlık koridorlardan geçiyorsun. Ama oysaki bu duvarların dışında kadınların etekleri havalanıp inebilir. Arabalar bile yeni renklere bürünebilir. Habire değişen bu filmin yıldızlan birden ortaya çıkıp birden yok olabilir. Ama bu duvarların içindeki ritüeller asla değişmezler. Bedenin takatini yitirdiğinde, ellerin titrediğinde ve kulakların ağır işitmeye başladığında dünya sana daha ıssız bir yer gibi görünmeye başladığında dahi değişmezler. Bu bir teselli diye düşündü Maura. Gönül ferahlığı. Evet. Mutlaka ama mutlaka geçerli sebepleri vardı bu insanların dünyadan ellerini çekmesi için ve Maura onları bazen çok iyi anlayabiliyordu.

Mary Clement'in geldiğini duymamıştı. Kapının eşiğinde durup ona baktığını fark ettiğinde birden irkildi.

"Muhterem Baş Rahibe."

"Sanırım bana sorulacak başka sorularınız da var."

"Evet. Rahibe Ursula ile ilgili."

Mary Clement odanın içine süzülüp masasına yerleşti. Bu buz gibi soğuk günde, her ne kadar kendini soğuğa dayanıklıymış gibi göstermeye çalışsa da, rahibe önlüğünün altından üzerinde beyaz kedi desenleri olan gri yün bir süveterin kolları çıkıyordu. Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve sert sert Maura'ya bakmaya başladı. O ilk günkü dostça yaklaşımından eser kalmamıştı. "Hayatlarımıza sekte vurmak, rahibe Camille'in hatırasına saygısızlık etmek için elinizden geleni ardınıza koymadınız. Şimdi de sıra Rahibe Ursula'ya mı geldi?"

"Ona saldıran kişiyi bulmamızı istemez miydi acaba?"

"Peki ne gibi korkunç sırlar saklıyor sizce? Şimdi hangi günahlarını avlama peşindesiniz Dr. Isles?"

"Aslında günah avlama peşinde değilim."

"Birkaç gün önce tüm dikkatinizi Camille'e vermiştiniz."

"Evet. Bu yüzden de Rahibe Ursula'nın hayatına pek fazla giremedik."

"Skandal arıyorsanız burada bulamayacaksınız."

"Ben skandal filan aramıyorum. Saldırganın ne amaçla böyle bir şey yaptığını araştırıyorum."

"Neden atmış sekiz yaşında bir rahibeyi öldürmüş olabilir ki?" Mary Clement başım salladı. "Hiç aklıma mantıklı bir neden gelmiyor."

"Bize Rahibe Ursula'nın bir süre yurtdışında görev yaptığını söylemiştiniz. Hindistan'da."

Konunun bu kadar hızlı bir biçimde değişmesi Mary Clement'i tedirgin etmişti. Sert bir şekilde arkasına dayandı. "Saldırıyla ne gibi bir bağlantısı olabilir bunun?"

"Hindistan'da neler yaptığını bana biraz anlatır mısınız?

"Benden öğrenmek istediğiniz nedir tam olarak kestiremiyorum."

"Hemşirelik mi yapıyordu?"

"Evet. Haydarabad'ın dışında ufak bir köyde görevliydi. Hemen hemen beş sene orada yaşadı."

"Bir sene Önce de Graystones'a döndü öyle mi?"

"Evet. Ocak ayında geldi."

"Orada neler yaptığıyla ilgili bir şeyler anlattı mı sizlere?"

"Hayır."

"Bir yerde beş sene oturup neler yaptıklarından bahsetmemesi garip değil mi sizce?"

"Burada sükunete çok önem veririz. Gereksiz konuşmalarla zaman harcamayız." "Bence yurtdışındaki bir görevle ilgili konuşmak gereksiz sayılamaz."

"Hiç yurtdışında yaşadınız mı Dr. Isles? Her gün yatak çarşaflarınızın değiştirildiği güzel bir otelde kalmaktan bahsetmiyorum. Kastettiğim sokaklarından lağım suları akan, çocukların her gün koleradan öldüğü küçük köyler. Orada yaşadığı tatsız deneyimlerden bahsetmemesi çok normal."

"Bize Hindistan'da şiddet olduğunu, çalıştığı köye saldırıda bulunulduğunu söylemiştiniz."

Baş Rahibe masanın üzerinde kavuşturduğu derisi çatlamış ve kızarmış ellerine bakmaya başladı.

"Muhterem?" dedi Maura.

"Hikâyenin tümünü bilmiyorum. Benimle bu konuda hiç konuşmadı. Ancak Peder Doolin'den az bir şey öğrenebildim."

"O kim?"

"Haydarabad'daki başpiskoposun idare bölgesinde hizmet veriyor. Saldırı sonrasında beni arayıp rahibe Ursula'nın Graystones'a döneceğini, yeniden manastıra katılacağını söyledi. O olaydan sonra doğal olarak huzuru bulabileceği tek yer burasıydı çünkü."

"Olay derken neyi kastettiniz?"

"Bara köyündeki katliamdan söz ediyorum."

Rüzgarın ani ve sert esmesiyle birlikte pencere birden zangırdamaya başladı. Camın arkasından güneş ışınları süzülüyordu içeri. Gökyüzü gri, hemen altındaymış gibi gözüken duvar da griydi.

"Yaşadığı köyde mi yani?" diye sordu Maura. Mary Clement evet anlamında başını salladı. "O kadar fakir bir köydü ki, ne telefon, ne elektrik hiçbir şey yoktu. Yaklaşık topu topu yüz kişi yaşıyormuş. Yani çok az kişinin gelip yaşamaya cesaret edebileceği bir yer. İşte hemşiremiz, yeryüzünün en sefil sayılabilecek insanlarına hizmet edebilmek için böyle bir yeri tercih etmişti."

Maura'nın aklına Fare Kadın'ın otopsisi, hastalık sonucu deforme olmuş kafatası geldi. "Cüzzamlı köyü," dedi yavaşça.

Mary Clement başını salladı. "Hindistan'da cüzzamlılar dünyanın en cenabet insanları olarak görülürler. Sürekli hor görülürler. Herkes onlardan

kaçar.

Aileleri dahi. Toplumdan uzak, yüzlerini saklamaya gerek kalmadan onlar için kurulmuş köylerde toplu halde yaşarlar." Maura'ya baktı. "Bu bile onları saldırıdan koruyamamış maalesef. Bora köyü diye bir yer artık yok."

"Hepsinin topluca katledildiğini söylediniz."

"Peder Doolin'in bana aktardığı bu. Aynen toplu katliam olarak adlandırdı bu saldırıyı."

"Saldıranlar kimlermiş peki?"

"Polis saldırganları bulamadı. Kast katliamı olabilir. Hintli aşırı köktenci bir örgüt köyde bir Katolik rahibenin çalışmasına tepki göstermiş de olabilir.

Ya da belki Tamil gerillaları, ya da oradaki altı ayrımcı örgütten biridir.

Herkesi öldürmüşler Dr. Isles. Kadın çocuk demeden hepsini öldürmüşler. Klinikte çalışan iki hemşireyi de."

"Ama Ursula kurtulabilmiş."

"Çünkü o gece Bara'da değilmiş de ondan. Biraz tıbbi malzeme almak için bir gece önce Haydarabad'a gitmiş. Sabah köye döndüğünde ise her tarafın yakılıp yıkıldığını, her şeyin kül olduğunu görmüş. Köyün yakınındaki fabrikada çalışanlar katliamdan kurtulabilenleri aramak için Ursula'dan önce oraya gitmişler bile. Ama hiç kurtulan yokmuş. Tavukları, keçileri, bütün hayvanları katletmişler. Hemşire Ursula yanmış bedenleri gördüğünde şok geçirmiş. Fabrikada görev yapan doktorlardan biri onu hastaneye götürmüş ve Peder Doolin gelene kadar onunla ilgilenmiş. Bu katliamdan tek kurtulan hemşire Ursula'ydı Dr. Isles. Çok şanslıymış."

Tabii ya, çok şanslı diye düşündü Maura. Katliamdan kurtulmuş ama Graystones'a geri döndüğünde yine de ölüm peşini bırakmamış. Burada bile pençesinden kurtulamamış ölümün.

Mary Clement, Maura'nın bakışlarını yakaladı. "Geçmişiyle ilgili tek bir hatasını bulamazsınız onun. Bütün hayatı boyunca Tanrı'nın hizmetinde olmuştur. Hemşiremizi rahat bırakın Dr. Isles."

Maura ve Rizzoli bir zamanlar Mama Cortina'nın restoranı olan metruk binanın bulunduğu sokağın başında ayakta dikilmişlerdi. Keskin rüzgar mantolarından içeri giriyordu. Maura'nın bu terk edilmiş binalarla dolu sokağa gündüz vakti ilk gelişiydi. Binaların pencereleri, çukurları boş birer göz gibi onlara bakıyordu sanki.

"Harika bir yere getirdin beni, sağ ol," dedi Rizzoli. Mama Cortina'nın artık iyice solmuş tabelasına baktı. "Senin kimliği meçhul ceset burada mı bulundu?"

"Evet. Erkekler tuvaletinde. Onu otopsiye aldığımda öleli yaklaşık otuz altı saat olmuştu."

"Ve hâlâ kimliğiyle ilgili bir şey yok mu elinde?"

Maura hayır anlamında başını salladı. "Hansen hastalığının çok ileri seviyelerde olmasına bakılırsa yeni göçmenlerden. Büyük ihtimalle de oturma izni yok, belgesiz."

Rizzoli mantosuna daha sıkı sarıldı. "Ben-Hur," diye mırıldandı. "Aklıma Ben Hur'daki Cüzzamlılar Vadisi geldi."

"Ben-Hur sadece bir filmdi."

"Ama hastalık gerçeğin ta kendisi. İnsanın yüzüne, ellerine neler yapıyor."

"Evet. Bedeni çirkinleştirip fazlasıyla zarar veriyor. Eski insanların bu kadar korkmasının nedeni bu. Yüzlerine bakmaya dayanamıyorsun."

"Tanrım! Bir düşünsene Boston'da da cüzzamlı biri dolaşıyormuş." Rizzoli omuzunu silkti. "Dondum burada. Haydi içeri girelim."

Dar sokağa girdiler. Ayakkabıları daha önce sürüyle emniyet görevlisinin ayak izlerinin oluşturduğu buz tutmuş çukurlara girerken haşır huşur ses çıkartıyordu.

Her ne kadar burada artık rüzgardan korunuyorlarsa da, kasvetli binaların arasındaki hava buz gibiydi. Restoranın kapı eşiği sarı polis bandıyla çevrelenmişti.

Anahtarı çıkartıp asma kilide soktuğunda kapı hemen açılmadı. Donmuş kilidin içinde hafifçe oynatmaya başladı anahtarı Maura.

"Neden parmaklar düşer?" diye sordu Rizzoli.

"Ne?"

"Cüzzamlıları diyorum. Neden parmaklarını kaybederler? Hastalığın özünde et yiyici bakteriler mi var?"

"Yo hayır. Hasarı başka bir şekilde veriyor. Cüzzam basili periferik sinirlere saldırır ve böylece hastanın parmakları ve topukları uyuşur. Hiç acı duymazlar. Acı bizim bir nevi uyarı sistemimiz, yara bereye karşı savunma mekanizmamızın bir parçasıdır. Eğer acı duymazsak örneğin parmaklarımızı kaynak suya batırdığımızda derimizin yandığının farkına varmayız tabii ki. Ya da mesela ayağımızın altı su toplasa bunun da farkına varmayız. Bir cüzzamlı da tekrar tekrar üst üste yaralandığında, darbe aldığında artık ciddi bir şekilde enfeksiyon kapmaya başlar. Buna kangren denir." Maura durdu. Bir türlü kilidi açamamıştı.

"Bir de ben deneyeyim."

Rizzoli anahtarı kilidin içinde oynatırken Maura ellerini yeniden cebine

sokarak kenara çekildi.

"Geri kalmış bölgelerde," dedi Maura "Fareler de bu hasara katkıda bulunur."

Rizzoli irkilip Maura'ya baktı. "Fareler mi?"

"Gece uyurken cüzzamlının yatağının içine girerler, parmaklarım ve topuklarını kemirirler."

"Ciddi misin sen?"

"Ve hasta hiçbir şey hissetmez çünkü cüzzam derisini uyuşturmuştur. Sabah kalktıklarında parmak uçlarının artık olmadığını görürler. Onların yerinde artık yenmiş kanlı parçalar vardır."

Rizzoli dik dik Maura'ya bakıp sert bir şekilde döndürdü anahtarı.

Pat diye açıldı kilit. Kapı yarıya kadar açılıp karanlığa karışan gri tonlarını gözler önüne serdi.

"Mama Cortina'nın yerine hoşgeldiniz," dedi Maura.

Rizzoli eşikte durup Maglite fenerini odaya doğru tuttu. "Burada kımıldayan bir şeyler var," diye mırıldandı.

"Fareler."

"Lütfen artık bana farelerle ilgili tek bir laf etme."

Maura el fenerini yakıp acı acı yağ kokusu sinmiş karanlığa doğru ilerledi Rizzoli'yle birlikte.

"Cesedi buraya, yemek salonuna getirmiş," dedi Maura. Işığı yer döşemesinin üzerinde oynuyordu. Tozun üzerinde büyük ihtimalle kadının ayakkabılarının topuklarının oluşturduğu aynı sürükleme izlerini buldular. Katil, kadını koltuk altlarından tutup arkaya doğru sürüklemiş olmalıydı.

"Sanırım ona dokunmaktan çekinmiş."

"Bana kalırsa katil eldiven takmış, zira hiçbir yerde parmak izi bulunamadı."

"Ama yine de kadının giysilerine dokunmuş. Sanki hastalığın bulaşmasından korkmuyormuş gibi."

"Aynı eski insanlar gibi cüzzamlıların birer canavar olduğunu, dokunursan kendinin de aynı onlar gibi bir canavara dönüşeceğini düşünüyorsun. Sandığın kadar bulaşıcı bir hastalık değil bu."

"Ama hastalığı kapabilirsin. Mikrop kapabilirsin öyle değil mi?"

"Evet."

"Ve sonra da burnun, parmakların düşüyor."

"Ama iyileştirilebilen bir hastalık cüzzam. Antibiyotiklerle iyi edilebilir."

"İyileştirilebilir mi iyileştirilemez mi umurumda bile değil," dedi Rizzoli

sallana sallana mutfakta dolaşırken. "Cüzzamdan bahsediyoruz. İncil'de bile lanetlenmiş yahu."

Kanatlı bir kapıyı açıp yemek salonuna girdiler. Rizzoli'nin Maglite feneri bir daire çizip bir kenara istiflenmiş sandalyelerin üzerinde durdu. Her tarafı istila etmiş böcekleri göremeseler de hışırtılarını duyabiliyorlardı. Karanlığın içinde bir yaşam hüküm sürüyordu.

"Ne tarafa doğru gideceğiz?" diye sordu Rizzoli. Sanki düşmanın bölgesine girmişler gibi sesi mırıltı halinde çıkıyordu.

"Yürümeye devam et. Sağda bir koridor var. Odanın sonunda."

Fenerin ışıkları yet döşemesinin üzerinde dans ediyordu. Emniyet görevlilerinin üzerlerinden geçmesiyle son sürükleme izleri de tamamen silinmişti. Bu cinayet mahalline geldiği o ilk gece Dedektif Crowe ve Dedektif Sleeper'la birlikteydi ve olay yeri inceleme birimleri de orada olduğu için en ufak bir korku duymamıştı.

Ama şimdi nefesi tıkanmaya başlamıştı Maura'nın. Kimse tarafından kollanmaya muhtaç olmadığının son derecede bilincinde olan Rizzoli'nin yanında buldu kendini. Tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Dikkatini çok hassas bir şekilde etraftaki seslere ve hareketlere vermişti.

Rizzoli birden durdu. Elindeki fenerin ışığını sağ tarafa tutarak, "Koridor burası mı?" diye sordu.

"Evet. Tuvaletler koridordun ucunda."

Rizzoli koridora girdi, ve ışığı seri bir şekilde bir sağa bir sola çevirmeye başladı. Koridorun sonundaki kapıda durdu. Sanki göreceği manzaradan müthiş rahatsızlık duyacağından emin gibiydi. Işığı tuvaletin içine tuttu ve fayansla kaplı yerlerdeki kan izlerine bakmaya başladı. Sonra ışığı duvarlara, pisuarlara ve üzerinde pas lekeleri olan lavabolara döndürdü. Sonra sanki mıknatısla çekilmiş gibi aniden dönüp cesedin getirildiği "yere baktı.

Ölünün atıldığı yerin kendine özgü bir gücü vardır. Cesedin kaldırılmasından çok uzun zaman geçse bile o yerde hâlâ vuku bulmuş olayların hatırası tüter buram buram. Çığlık yankıları, gittikçe kaybolmaya başlayan korkunun kokusu.

Ve bu yer cehenneme şöyle bir göz atmaktan kendini alıkoyamayan canlıları kendi anaforunun içine çeker.

Rizzoli üzerinde kan lekeleri olan fayanslara bakmak için çömeldi.

"Kalbe tek bir atış yapılmış," dedi Maura onun yanına çömelerek. "Kalp çok kısa bir süre içinde durmuş. Yerde çok az kan olması bu yüzden. Kalp atışı yokmuş, dolaşım durmuş. Katil organları keserken kadın

yaşamıyormuş."

Tek bir kelime etmeden kahverengi lekelere bakıyorlardı. Tuvalette hiç pencere yoktu. Burada ışıklar açıkken kimsenin sokaktan bunu fark etme gibi bir şansı olamazdı. Bıçağını son derece büyük bir ustalıkla kullanan bu kişi herhalde hiç gözetlenme korkusu olmadan, hiç kimseden çekinmeden acele etmeden, ağır ağır çalışmış olmalıydı mezbahasında.

İşi bittiğinde cesedi fareler ve hamamböcekleri kendilerine kalan etle güzel bir ziyafet çeksinler diye her türlü haşaratın hüküm sürdüğü bu yerde bırakmıştı.

Maura zar zor nefes alarak ayağa kalktı. Binanın içi buz gibiydi ama elleri eldivenlerinin içinde buram buram terliyor, kalbinin sıkıştığını hissediyordu. "Artık gidebilir miyiz?" dedi.

"Bekle. Biraz daha bakacağım etrafa."

"Başka görecek bir şey yok ama."

"Daha yeni geldik doktor."

Maura karanlık koridora kaçamak bir bakış atıp titredi. Mekânın havası değişmişti sanki. Boynundaki saçlar buz gibi hafif bir esintiyle havalandı. Kapı geldi aklına. Sokak kapısını açık bırakmış olmalıydılar.

Rizzoli hâlâ çömelmiş kan lekelerine odaklanmıştı.

Maglite'in ışığını yavaşça yerde gezdirdi. Ne kadar da soğukkanlı diye düşündü Maura. Neden ben böyleyim? Sakin ol Maura. Sakin ol. Sakin ol.

Tuvalet girişine doğru ilerledi yavaşça. Bir kılıç gibi tuttuğu fenerini hamle yapar gibi karanlık koridora yönlendirdi.

Hiçbir şey göremedi.

Boynundaki saçlar hâlâ esintiyle dikilip duruyordu.

"Rizzoli," diye fısıldadı. "Buradan çıksak artık diyorum."

Rizzoli Maura'nın tedirginliğini ancak fark edebilmişti.

"Ne var?" diye sordu o da fısıldayarak. "Gitmek istiyorum."

"Neden?"

Maura gözünü koridora dikmişti. "Tuhaf bir şeyler oluyor burada."

"Bir şey mi duydun?"

"Buradan çıkalım tamam mı?"

Rizzoli doğrulup ayağa kalktı. "Tamam," dedi. Maura'nın önünden geçip koridora çıktı. Durdu, etrafta tehdit olarak algılanabilecek bir şey var mı diye kontrol etmek için havayı kokladı. Koridordan yemek salonuna doğru ilerleyen dedektifi izlerken her zaman en ön saflara atılan korkusuz Rizzoli diye düşündü Maura. Yine fenerleriyle mutfağa girdiler. Birden ellerinde

yanan ışıklarla iki mükemmel hedef tahtası haline geldiklerini düşündü.

Maura eşikte duran bir adamın siluetini gördü. Gölgelerin içinden bağırtılar geldiği anda bütün vücudu buz kesiliverdi.

Çoktan gardım alan Rizzoli bağırdı. "Eller yukarı."

"Silahınızı atın."

"Eller yukarı dedim sana dallama!" dedi Rizzoli.

"Boston Polis Departmanı. Ben Boston Polis Departmanındanım!"

"Hangi cehennemden... "

Rizzoli'nin el feneri aniden davetsiz misafirin yüzünü aydınlattı. Işığı gören adam ellerini kaldırıp gözlerini kıstı. Uzun bir sessizlik oldu.

Rizzoli tiksinmiş gibi "Kahretsin." dedi.

"Seni görmek ne güzel," dedi dedektif Crowe. "Nerede bir olay var hemen çıkıp geliyorsun."

"Kahrolası beynini dağıtabilirdim. Biliyorsun değil mi?" dedi Rizzoli. "Gelmeden önce bizi bir şekilde..." Sesi canlılığını yitirdi birden. Bir diğer kişi ortaya çıktığında tek kelime söyleyemedi. Kedi zarafetinde uzun boylu bir adam Crowe'un önünden geçip Rizzoli'nin yuvarlak fener ışığının tam ortasında durdu. Rizzoli'nin tir tir titreyen eli yüzünden ışık da onunla birlikte titredi.

"Merhaba Jane," dedi Gabriel Dean.

Karanlıkla birlikte sessizlik de artmıştı.

Rizzoli sonunda konuşmayı becerebildiğinde ses tonu gayet soğuk çıkıyordu. "Boston'a geldiğini bilmiyordum."

"Bu sabah yeni geldim."

Rizzoli tabancasını kılıfına yerleştirip dikleşti. "Burada ne işin var?"

"Senin ne işin varsa. Dedektif Crowe bana cinayet mahallini gösterecek."

"Neden FBI karıştı işe?"

Dean etrafa şöyle bir göz attı. "Başka bir yerde konuşsak? En azından daha sıcak bir yerde. Senin ilgilendiğin davanın bununla ne gibi bir ilgisi olabileceğini merak ettim Jane."

"Eğer konuşacaksak sen de bana FBI'ın neden bu işe karıştığını söyleyeceksin," dedi Rizzoli.

"Elbette."

"Bütün kartları açık oynayacağız tamam mı?"

Dean tamam der gibi başını salladı. "Benim bildiğim her şeyi sen de bileceksin."

"Bakın," dedi Crowe. "Ajan Dean'i buraya getirdiğime göre artık

dönebilirim. Toplantı odasında buluşuruz. En azından birbirimizi görecek kadar yeterli ışık da vardır orada. Hem kıçımız da donmaz böyle."

Rizzoli başını salladı. "Saat ikide toplantıda görüşürüz."

ON DÖRT

Rizzoli el yordamıyla anahtarlarını arayıp bulduktan sonra onları karın üzerine düşürdü. Geri almak için çömeldiğinde okkalı bir küfür salladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Maura.

"Onu görünce çok şaşırdım. Hiç böyle bir şey beklemiyordum." Kalkıp ağzından dışarı kocaman bir buhar bulutu saldı. "Kahretsin. Ne işi var burada? Niye gelmiş ki?"

"İşi gereği sanırım."

"Buna henüz hazır değilim. Onunla çalışamam şu anda ben."

"Hiç seçim hakkın olmayabilir."

"Biliyorum. İşte bu yüzden canım burnumda. Başka seçim hakkım olmadığı için." Rizzoli arabanın kapısını açtı ve ikisi birlikte kelimenin tam anlamıyla buz tutmuş koltuklara oturdular."

"Ona söyleyecek misin?" diye sordu Maura.

Maura motoru çalıştırıp aslan gibi kükredi. "Hayır."

"Belki bilmek isteyebilir ama."

"Bilmek isteyebileceğinden hiç emin değilim. Hiçbir erkeğin bunu isteyeceğinden emin değilim.."

"O zaman olası bir mutlu sonu hayatından tamamen siliyorsun. Ona hiç şans vermeyecek misin?"

Rizzoli içini çekti. "Eğer ikimiz de iki ayrı kişi olsaydık bir şansımız olabilirdi."

"Ama bu başka birilerinin başına gelmedi. Sizin başınıza geldi."

"Doğru. Ne büyük sürpriz ama değil mi?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

Bir an için Rizzoli sessiz kaldı. Bütün dikkatim önünde uzanan yola vermişti.

Sonra, "İki erkek kardeşim çocukluğumuzda bana ne derlerdi biliyor musun?" dedi yavaşça.

"Kurbağa. Bana hiçbir prensin bir kurbağayı öpemeyeceğini yoksa evlenmek zorunda kalacaklarını söylerlerdi."

"Erkek kardeşler bazen çok hain olabiliyorlar."

"Ama bazen de acı da olsa gerçeği söyleyiverirler pat diye."

"Ajan Dean sana baktığında bir kurbağa gördüğünü hiç sanmıyorum."

Rizzoli omuzunu silkti. "Kim bilir ne görüyordur. Ayrı konu."

"Bence zeki bir kadın görüyordur."

"Ya tabii. Gerçekten çok seksi bir şey zeki olmak."

"Bazı erkeklere göre aynen öyle."

"Ya da onlar böyle söylüyorlar. Biliyor musun? Anlamakta gerçekten çok zorlanıyorum ama seçme hakkı verildiğinde bir erkek her zaman memeleri ve popoyu tercih eder."

Rizzoli bütün dikkatini tamamen yola odaklamıştı. Kenarlarında ayak izleri sonucu leş gibi olan karlarla dolu kaldırımların olduğu sokaklardan geçtiler. Kenara park etmiş araçların camları tamamen karlarla kaplanmıştı.

"Bence sende bir şeyler buldu o Jane. Seni isteyecek kadar yeterli bir şeyler."

"Bu işimizle ilgili bir şey. Avlanmanın verdiği haz. Seni ayakta tutar.

Canlı tutar. Anlatabiliyor muyum? Avına yaklaşırken adrenalin pompalanmaya başlar kanına ve her şey sana daha değişik görünür. Kendini daha değişik hissetmeye başlarsın. Biriyle sürekli beraber çalışmaya başlarsın. O kadar ki kokusunu bile tanımaya başlarsın bilmem kaç metreden. Kahvesini nasıl içtiğini, kravatını nasıl bağladığını bilirsin. Sonra beraber çalıştığın olayda tehlikeler artmaya başlar. Birlikte öfkelenmeye, birlikte korkmaya başlarsın. Sonra, kısa bir zaman içinde kendini ona aşık olmuş gibi hissedersin, ama aslında öyle bir şey yoktur. Aslında çok yoğun bir ortamda çalışan ve ihtirasla avlanmanın verdiği o büyük heyecanın arasındaki farkı ayırt edemeyen iki kişisinizdir.

Bence aynen böyle oldu bizim aramızdaki ilişki de. Birkaç cesedin arasında karşılaştık ve bir süre sonra ondan hoşlanmaya başladım."

"Bu kadar mı? Sadece onu ondan hoşlanmaya başladın öyle mi?"

"Off kahretsin ya. Evet. Kahretsin. Hoşlanılmayacak adam değildi işte."

"Tabii ya, onu sevmezsen, ona ilgi göstermezsen, onu düşünmezsen hiç acı çekmeyeceğini düşünüyorsun değil mi?"

"Bilmiyorum!" Rizzoli biraz sert çıkmıştı. "Onunla ilgili hislerimden emin değilim!"

"Onun seni sevip sevmemesi bir şey değiştirmez miydi?"

"Kesinlikle böyle bir şey sormayacağım ona." "Ama doğru cevabı almak için başka yol yok." "Ne derler? Eğer cevabı duymak istemiyorsan o zaman soru da sormayacaksın"

"Bilemezsin. Cevabı seni şaşırtabilir de." Schroeder Plaza'ya uğrayıp toplantı odasına götürmek üzere birer kahve aldılar kendilerine. Crowe ve Dean'in gelmesini beklerken Maura sanki bulmaktan umudunu kestiği bir sır

ararmış gibi dosyalardaki kâğıtları sinirli sinirli karıştıran Rizzoli'yi seyretti. Sonunda saat ikiyi çeyrek geçe asansörün kata geldiğini bildiren hafif bir çın sesini, sonrasında da Crowe'un koridorda yankılanan kahkahalarını duydular. Rizzoli yerinde dikleşti. Adamların sesleri gittikçe yaklaşırken bakışını önündeki kâğıtlara sabitledi. Dean kapıda belirdiğinde üzerindeki gücünü kabul etmeyi reddermişcesine hemen dönüp bakmadı ona.

Maura Özel ajan Gabriel Dean'le ağustos ayı sonlarında Boston bölgesinde yaşayan zengin ailelerin hunharca katledilmeleri üzerine başlatılan soruşturmada araştırma yapmak üzere cinayet bürosu ekibine katıldığında tanışmıştı.

Hemen kontrolü eline alıp ekibi yönetmeye başlayan bu gösterişli ve oldukça zeki adamın tahkikatı yürütenlerin başındaki Rizzoli'yle çekişeceği başından beri belliydi.

Bu çekişmenin çok kısa bir zamanda müthiş bir çekime dönüşeceğini, kurbanların cesetlerini incelerken birbirlerine bakışlarını, Rizzoli'nin kızaran yanaklarını, kararsızlığını, ilişkinin ilk kıvılcımlarını fark eden ise ilk Maura olmuştu. Aşkın ilk evreleri hep endişelerle dolu olmaz mıydı zaten?

Aynı son evreleri gibi.

Dean odaya girdiğinde bakışlarını doğrudan Rizzoli'nin üzerine sabitledi.

Üzerinde bir takım elbise ve çok şık bir kravat vardı. Tiril tiril görünümü Rizzoli'nin buruşuk bluzu ve karman çorman olmuş saçlarıyla tezat oluşturuyordu. Sonunda kafasını kaldırıp Dean'e baktığında İşte buradayım. İster al, ister bırak der gibi bir bakış fırlattı Rizzoli.

Crowe kasıla kasıla masanın başına geçti. "Evet. Çetenin bütün üyeleri burada. Gösteri başlasın." Rizzoli'ye baktı.

"Önce FBI başlasın," dedi Rizzoli.

Dean odaya getirdiği evrak çantasını açtı. Dosyayı çıkartıp Rizzoli'ye doğru kaydırdı.

"Bu fotoğraf on gün önce Rhode Island'daki Providence'ta çekildi," dedi.

Rizzoli dosyayı açtı. Yanında oturan Maura bir cinayet sahnesini gösteren fotoğrafın tamamını görebiliyordu. Bir adam bir otomobilin bagajının içinde cenin pozisyonunda yatıyordu. Açık kahverengi halının her tarafına kanlar sıçramıştı. Kurbanın yüzü garip bir şekilde hiç hasar görmemişti. Gözleri açıktı ve göz kapakları morarmıştı.

"Kurbanın adı Howard Redfield. Elli bir yaşında. Cincinnati'li. Karısından boşanmış." dedi Dean. "Sol şakağından tek bir tabanca kurşunuyla öldürülmüş. Buna ilaveten her iki diz kapağında birden fazla yarık var.

Bunlar kesici bir aletle, büyük ihtimalle de bir baltayla açılmış. Aynı zamanda izolasyon bandıyla arkaya bağlanmış her iki elde ileri derecede yanıklar var."

"İşkence görmüş," dedi Rizzoli.

"Evet. Hem de çok."

Rizzoli arkasına dayandı. Yüzü çok solgun görünüyordu. Maura odada bu solgunluğun nedenini bilen tek kişiydi ve ona endişeyle bakıyordu. Yüzündeki ifadeden çaresizce mide bulantısına karşı büyük bir savaş verdiğini anladı.

"Arabasının bagajında bulundu," diye devam etti Dean. Arabası Providence otobüs garının iki sokak ilerisine park edilmiş şekilde bulundu. Buradan bir ya da bilemedin bir buçuk saat mesafede."

"Ama bizim yetki alanımızın dışında," dedi Crowe.

Dean evet anlamında başını salladı. "Bu yüzden cinayetten haberiniz yok.

Katil pekala bagajında kurbanla birlikte arabayı Providence'a getirip orada bıraktıktan sonra otobüsle Boston'a dönmüş olabilir."

"Boston'a mı dönmüş? Neden cinayetin Boston'da işlendiğini düşündünüz ki?" diye sordu Maura.

"Sadece tahmin ediyorum. Cinayetin nerede işlendiğini henüz bilemiyoruz. Bay Redfield'ın son iki haftada neler yaptığını, nerelere gittiğini dahi bilmiyoruz henüz. Cincinnati'de oturuyordu ama New England'a ölü biri olarak dönüyor. Kredi kartından da harcama yapmadığı için takip edemedik neler yaptığını. Hiçbir iz yok. Sadece bir ay önce kişisel hesabından yüklü bir miktarda para çektiğini biliyoruz. Sonra da evini terk etmiş zaten."

"Sanki bir yerden ya da birinden kaçıyormuş da takip edilmek istemiyormuş gibi," dedi Maura. "Ya da bir şeyden korkuyordu."

Dean fotoğrafa baktı. "Eğer öyleyse korkmakta haklıymış."

"Bize biraz daha bahset kurbandan," dedi Rizzoli. Artık yeniden kontrolü eline almış, hiç tereddüt etmeden fotoğrafı inceliyordu.

"Bay Redfield Octagon Kimyasallarının yurtdışı operasyonlarında üst düzey yetkiliymiş. İki ay önce şirketten güya kişisel sorunlarını bahane ederek istifa etmiş."

"Octagon mu?" dedi Maura. "Haberlerde duymuştum. Sermaye Piyasası Kurulu bu şirketle ilgili soruşturma başlatmamış mıydı?"

Dean başını salladı. "Sermaye Piyasası Kurulu icra dairesi milyarlarca dolarlık ihlal yapıldığını öne sürerek Octagon aleyhine usulsüzlük davası açtı." "Milyarlarca mı?" dedi Rizzoli. "Vay canına."

"Octagon yıllık satışı yirmi milyar doları bulan uluslararası çok büyük bir şirket. Çok büyük bir balıktan söz ediyoruz."

Rizzoli fotoğrafa baktı. "Ve bu kurban da aynı denizde yüzüyormuş. İçeride olup bitenlerden haberdar olmalı. Octagon için sorun mu teşkil ettiğini düşünüyorsunuz?"

"Üç hafta önce," dedi Dean, "Bay Redfield Adalet Bakanlığından bazı kişilerden bir randevu talep etmiş."

"Anlaşıldı," dedi Crowe bir kahkaha atarak. "Kesin Octagon'un başına bela olacakmış."

"Onlarla burada, Boston'da buluşmayı talep etmiş."

"Neden Washington'da değil?" diye sordu Rizzoli.

"Onlara başkalarının da ifade vermek istediklerini söylemiş. Ve ancak Boston'da olabilirmiş bu. Söyleyeceklerinin Octagon soruşturmasıyla ilgili olabileceğini varsaydığımız için doğaldan Sermaye Piyasası Kurulu'na gitmek yerine neden Adalet Bakanlığı'nı aradığını bilmiyoruz ama."

"Ama söyleyeceklerinin neyle ilgili olduğundan emin değilsiniz."

"Evet. Aynen. Çünkü randevuya gitmeye fırsat bulamadan öldürülmüş.'

"Kiralık katil işi gibi görünüyor." dedi Crowe.

"Peki bunların Fare Kadın'la alakası ne?" diye sordu Rizzoli.

"Ben de tam buna geliyordum," dedi Dean. Maura'ya baktı. "Kadının otopsisini sen yaptın. Ölüm sebebi neydi?"

"Göğüse isabet eden tek bir kurşunla öldürülmüş," dedi. Kurşun parçalan kalbe yayılmış ve kalbin pompalamasına engel olarak perikard kesesinin içinde oldukça fazla miktarda kanama yapmış. Buna perikard tamponad denir."

"Peki ne tip bir mermiydi?"

Maura Fare Kadın'ın göğüs röntgenini hatırladı. Kurşun parçaları bir yıldız galaksisi gibi her iki akciğere de yayılmıştı. "Mavi uçlu bir Glaser," dedi.

"İçinde metal saçma taneleri olan bakırla kaplı. Vücudun içine girip parçalanmak için tasarlanmış." Durdu ve ekledi. "Oldukça tahripkar bir mermi."

Dean başıyla Howard Redfield'ın bagajda kıvrılmış kanlar içinde yatan fotoğrafını gösterdi. "Bay Redfield mavi uçlu bir Glaser mermiyle vurulmuş.

Sizin kimliği meçhulü öldüren de aynı silah."

Bir an için hiç kimse konuşmadı.

Rizzoli tatmin olmuşa benzemiyordu. "Ama demin kiralık bir katilden söz ettiniz."

Octagon bir gammazla ancak bu şekilde başa çıkabilirdi zaten. Peki diğer kurban Fare Kadın.

"Dedektif Rizzoli haklı," dedi Maura. "Bence de Fare Kadın bu olayla ilgisi olabilecek dünyadaki en son kişi."

"Ama yine de," dedi Dean, "Onu öldüren kurşun da Howard Redfield'ı öldüren silahtan çıkmış."

"İşte burada Ajan Dean devreye girdi. Göğüsten çıkarttığınız mavi uçlu bakır kovan için balistik inceleme talep ettim."

FBI'ın parmak izleri için oluşturduğu veritabanı balistik raporları için de geçerliydi. Ülkede işlenen cinayetler araştırılırken cinayet mahallinden toplanan mermilerin üzerinde bulunan izler ve çiziklerle ilgili raporlar aynı silahtan çıkıp çıkmadığının anlaşılması için ortak bir veritabanına aktarılırdı. "Balistik raporu sonucunda iki cinayetin birbiriyle bağlantısı olduğunu gördük," dedi Dean.

Rizzoli şaşkın şaşkın başını salladı. "Ben bu kurbanların arasında hiçbir bağlantı göremiyorum."

"İşte kimliği belirsiz kadının cinayetini ilginç kılan da bu zaten," dedi Dean.

Maura bu cinayet için ilginç sözcüğünün kullanılmasından rahatsız olmuştu. Sanki bazı cinayetler ilginç, bazıları da sıradan ve araştırılmaya değmezmiş gibi.

Bütün dikkatini toplantı masasının üzerinde kocaman bir kan pıhtısı gibi duran fotoğrafa verdikten sonra "Bizim kadının bu fotoğraftaki kişiyle ilgisi olamaz," dedi.

"Dr. Isles?"

"Howard Redfield'ın öldürülmesinin mantıklı bir sebebi vardı. Sermaye Piyasası Kurulu soruşturmasında şirketi gammazlamış olabilir. İşkence görmesinden bunun bir gasp olamayacağını anlıyoruz. Katil ondan bir bilgi talep etmiş, ya da belki de bir şeyin intikamını almak istiyormuş. Peki bu durumda bizim kimliği meçhul büyük ihtimalle kaçak bir göçmen olan kurbanın Howard Redfield'la ne gibi bir ilişkisi olabilir?"

"İşte sorulması gereken soru da bu değil mi?" Dean Rizzoli'ye baktı.

"Bununla bağlantısı olabilecek bir cinayetle daha ilgilendiğinizi biliyorum." Dean'in dik dik bakması Rizzoli'yi rahatsız etmiş gibiydi. Sinirli sinirli başını salladı. "Hele onun bunlarla hiç ama hiç alakası yok."

"Dedektif Crowe bana iki rahibenin yaşadıkları manastırda saldırıya uğradığını söyledi," dedi Dean. "Jamaica Plain'de."

"Ama oradaki katil tabanca kullanmamış. Rahibelere tahminimizce bir baltayla saldırılmış. Bir öfke patlaması. Kadınlardan nefret eden çatlağın tekine benziyor."

"Belki de böyle düşünmenizi istemiş olabilir. Diğer cinayetlerle bir ilgisi olduğunu saklamak için."

"Evet. Tamam. Mümkündür ama bir şey var. Dr. Isles otopsi sonucunda kimliği meçhul kadın kurbanın cüzzamlı olduğu kanısına vardı. Saldırıya uğrayan rahibelerden biri, adı Ursula, Hindistan'da cüzzamlıların yaşadığı bir köyde görev almış geçmişte."

"Artık haritadan silinen bir köy" dedi Maura.

Dean ona baktı "Anlamadım."

"Bir katliam olmuş. Büyük ihtimalle de dini bir katliam. Yaklaşık yüz kişi öldürülmüş ve köy tamamen yakılıp yıkılmış." Durdu. "Köyden sağ salim kurtulan sadece Rahibe Ursula olmuş."

Maura, Gabriel Dean'i hiç bu kadar afallamış görmemişti. Genelde bütün sırları bilen ve teker teker ortaya çıkartan hep Dean olurdu. Bu yeni bilgi karşısında bir süre tek bir laf bile etmedi.

Ve son vuruşu da yaptı Maura. "Bizim kimliği meçhul kadının Hindistan'daki bu köyden olduğuna inanıyorum."

"Latin Amerikalı olduğunu söylemiştin ama," dedi Crowe.

"Derisinin rengine bakarak bir tahminde bulunmuştum sadece."

"O zaman vaziyete göre tahminlerin değişebiliyor demek."

"Hayır. Otopside bulduğum verilere göre değiştiriyorum tahminlerimi.

Bileğine yapışan san iplik parçasını hatırladın mı?"

"Evet. Pamuk bir iplikti."

"Hintlilerin inanışlarına göre bileğe dolanan bir iplik parçası insanı nazardan korur."

"Yine Hindistan çıktı karşımıza," dedi Dean.

Maura evet anlamında başını salladı. "Karşımıza hep Hindistan çıkıyor."

"Bir rahibe ve cüzzamlı kaçak bir göçmen," dedi Crowe. "Bunu cinayetlerin ortak noktası ne olabilir?" Başını salladı. "Kimse bir cinayetten kazanacak çok şeyi olmadığı sürece bir kiralık katil tutmaz."

"Ya da kaybedecek çok şeyi olmadığı sürece," dedi Maura.

"Eğer bütün bu cinayetlerin arasında bir bağlantı varsa," dedi Dean, "Bir şeyden emin olabilirsiniz. Soruşturmanızdaki gelişmeler çok yakından takip edilecektir. Bu olaylarla ilgili her şeyi, her türlü bilgiyi, istihbaratı denetim altında tutmanız lazım. Çünkü çok büyük ihtimalle biri Boston Polis

Departmanı'nın neler yaptığını yakından takip ediyor."

Beni de takip ediyorlar, diye düşündü Maura. Bu düşünce keyfini kaçırmıştı.

Çok fazla göz önündeydi. Cinayet mahallinde, TV haberlerinde, arabasına doğru giderken. Medyanın gözü önünde olmaya alışmıştı aslında ama onu izleyebilecek diğer gözlerin de farkında olmanın zamanı gelmişti artık. Onu izliyorlardı.

Birden Mama Cortina'nın restoranının karanlığında duyduğu soğuk ürpertiyi hatırladı. Bu sinsice izlenip avlanma korkusunun verdiği buz gibi his olmalıydı.

"Şu diğer cinayet mahallini görmek istiyorum," dedi Dean. "Rahibelerin saldırıya uğradığı manastırı." Rizzoli'ye baktı. "Beni oraya götürür müsün?"

Bir an cevap vermedi Rizzoli. Gözlerini Howard Redfield'ın arabasının bagajına kıvrılmış ölüsünün fotoğrafına dikmiş hiç kımıldamadan oturuyordu. "Jane?"

Jane derin bir nefes aldı ve sanki adını tahammül koyduğu yeni bir cesaret kaynağı keşfetmiş gibi birden dikleşti.

"Peki gidelim," deyip ayağa kalktı ve Dean'e baktı. "Sanırım yeniden bir ekip olduk."

ON BEŞ

ONUNUNLA BAŞA ÇIKABİLİRİM. Onunla başa çıkabilirim.

Rizzoli sabit bir şekilde önündeki yola bakarak ama aklı tamamen Gabriel Dean'de Jamaica Plain'e doğru sürüyordu arabasını. Hiç önceden haber vermeden paldır küldür girivemişti yine hayatına işte. O andaki hisleri çok şaşırtıyordu Rizzoli'yi. Midesinde bir şeyler düğümleniyor, elleri uyuşuyordu. Daha bir gün önce en zorunu başarıp onu unutmaya başladığını fark etmiş ve aradan biraz zaman geçtikten ve biraz oyalandıktan sonra bu ilişkiyi tamamen arkada bırakacağını düşünmüştü. Sonuçta gözden ırak olan gönülden de ırak olur demezler miydi? Şimdi gözden ırak olan o adam artık yanındaydı ve çok ama çok yakındı gönlüne.

Graystones Manastırı'na ilk varan Rizzoli oldu. Arabayı park etti ve içinde oturup onu bekledi. Sinirleri tepesindeydi ve bu da midesinin daha da fazla bulanmasına neden oluyordu.

Seni ahmak! Kendine hakim ol. Duygularına hakim ol.

İşine ver kendini.

Dean'in kiralık arabasını tam arkasına park ettiğini gördü.

Hemencecik arabadan dışarı çıktığı anda insanın yüzünü haşlayan şiddetli bir rüzgar karşıladı onu. Dean de aceleyle arabadan inip Rizzoli'yi samimi bir şekilde başını eğerek selamladı.

Rizzoli Dean'in kendisiyle sohbet etmesine izin vermeden hemen dönüp zili çaldı. Derhal işe koyulmak istiyordu zira ancak bu şekilde başa çıkabilirdi bu birliktelikle. Çok geçmeden bir rahibe ortaya çıkıp karın üzerinde ayaklarını sürte sürte kapıya doğru geldiğinde içi rahatlamıştı.

"Bu rahibe Isabel," dedi Rizzoli. "İster inan ister inanma, bu en genç rahibelerden biri."

Isabel parmaklıkların ardından özellikle de Rizzoli'nin yanında getirdiği adama gözlerini kısarak baktı.

"Bu FBI'dan Gabriel Dean," dedi Rizzoli. "Ona şapeli göstereceğim. Sizi rahatsız etmeyeceğimizden emin olabilirsiniz."

Isabel gelenleri içeri almak için kapıyı açtı. İçeri girdiklerinde kapının arkalarından madeni bir ses çıkartarak kapandığını duydular. Katılığın, hapsedilmenin ruhsuz, buz gibi sesi. Rahibe Isabel derhal binanın içine girip iki ziyaretçiyi avluda yalnız bıraktı. Başbaşaydılar artık.

Rizzoli hemencecik sessizliği bozup olayın özetini yapmaya başladı.

"Manastıra nereden girildiğini hâlâ bilmiyoruz," dedi. "Kar bütün ayak izlerini yok etmiş ve duvardan girdiğine dair tek bir ipucu yok. Duvarlardaki sarmaşıklara tutunup girdiyse bile tek bir sarmaşık yaprağı bulamadık yerlerde.

Bu ana kapı her zaman kilitli tutuluyormuş. Eğer katil buradan girdiyse manastırdan biri onu içeri sokmuş olmalı ve bu da manastır kurallarına aykırı. Kimseye görünmemek için gece girmiş olmalı.

"Hiç tanık yok mu?"

"Hayır. Bir tane bile yok. Önce en genç rahibenin, yani Camille'in kapıyı açmış olabileceğini düşündük."

"Neden özellikle Camille?"

"Otopside bulduğumuz şey yüzünden." Rizzoli Dean'le göz göze gelmemek için duvara doğru döndürdü başım. "Kız hamileymiş. Bebeği manastırın arkasındaki havuzda bulduk."

"Babası kimmiş?"

"Baba kimse tabii ki baş şüpheli olacak. Henüz tespit edemedik. DNA testleri henüz sonuçlanmadı. Ama şimdi, bütün bu anlattıklarınızdan sonra babayı tamamen yanlış yerlerde aradığımızı fark ettim."

Etraflarını çevreleyen duvarlara, dışarıda yaşanan hayata bir engel oluşturan ana kapıya baktı Rizzoli. Birbiri ardından gelen olaylar gözlerinin önünden geçmeye başladı. Artık cinayet mahalline geldiği günden çok daha farklı görmeye başlamıştı bazı şeyleri.

Eğer kapıyı açan Camille değilse...

"Peki o zaman katili içeri alan kimdi?" diye sordu Dean sanki Rizzoli'nin kafasından geçenleri okuyormuşcasına.

Rizzoli kaşlarını çatarak ana kapıya doğru baktı. Buyandan da parke taşlarının üzerinde savrulan karları düşünüyordu. "Ursula'nın üzerinde bir manto ve botlar vardı... " dedi.

Dönüp binaya baktı. Şafak sökmeden önce, havanın hâlâ karanlık olduğu, rahibelerin odalarında uyuduğu saatlerdi, şiddetle esen rüzgâr dışında ıssız avluyu canlandırdı gözünün önünde.

"Dışarıya çıktığında kar yağıyordu," dedi Dean'e. "Havanın durumuna göre giyinmişti. Avluyu geçti ve onu bekleyen kişinin yanına gitti."

"Önceden tanıdığı birinin yanına," dedi Dean. "Beklediği birinin."

Rizzoli evet anlamında başını sallayarak şapele doğru döndü ve yürümeye başladı. Botları karın üzerinde delikler açıyordu. Dean Rizzoli'nin hemen arkasındaydı ama Rizzoli'nin artık onu düşündüğü filan yoktu. Kader

mahkûmu Ursula'nın yerine koymuştu artık kendini.

Sezonun ilk karının lapa lapa yağdığı o gece. Botlarının altı kayıyor.

Diğer rahibelerin az sonra biriyle buluşacağını öğrenmemesi için hiç ses çıkartmadan yürüyorsun. Her kimse, uğrunda yasakları çiğnemeyi göze aldığın biri o.

Ama hava karanlık ve ana kapıyı aydınlatan tek bir ışık bile yok. O yüzden de gelenin yüzünü göremiyorsun. Onun beklediğin misafirin olup olmadığına emin olamıyorsun.

Çeşmenin orada birden durup avlunun üst tarafındaki pencerelere baktı.

"Ne oldu?" dedi Dean.

"Camille'in odası," dedi Rizzoli pencerelerden birini göstererek. "Bak tam orada."

Dean kafasını kaldırıp odaya baktı. Keskin rüzgâr yüzünü al al yapmış, saçlarını kabartmıştı. Rizzoli ona baktığında büyük bir hata yaptığını anladı, zira birden dokunuşlarını çok özlediğini fark etmişti.

"Odasından bir şey görmüş olmalı," dedi Dean.

"Şapeldeki ışığı görmüştür. Cesetler bulunduğunda ışık açıktı." Rizzoli kafasını kaldırıp Camille'in odasının penceresine baktı ve üzerinde kan lekeleri olan çarşaf geldi aklına.

Pedinin sırılsıklam olduğunu fark edip uyandı birden. Yatağından çıkıp tuvalete gitti ve pedini değiştirdi. Odasına geri döndüğünde şapelin vitraylarından süzülen ışığı gördü. O saatte şapelin ışıkları asla açık olmazdı. Rizzoli kendini hızla yürüyerek ana binadan dışarı çıkan Camille'in yerine koyarak şapele doğru döndü. Tir tir titrerken ana binayla şapel arasındaki kısacık mesafede dahi üzerine mantosunu almadığı için pişman olmuştu büyük ihtimalle.

Rizzoli, Camille'in hayaletini takip etti şapele kadar.

Tam orada içini bir sıkıntı kaplamıştı. Işıklar sönüktü ve kilise oturakları birer yatay gölgeden ibaretti sadece. Dean de bu oyunun son sahnesini beklerken bir hayaletten farksız sessizce yanında duruyordu.

Kapıdan içeri giren masum Camille'ciğin yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Korkuyla yere doğru baktı. Rahibe Ursula kanlar içinde ayaklarının ucunda uzanmıştı.

Belki de o anda hemen neler olup bittiğini anlayamamış ve Ursula'nın kazayla yere düşüp başını kanattığını düşünmüştü. Ya da belki de yerdeki kanları görür görmez şeytanın bu kutsal mabedin duvarlarına delik açıp sinsice içeriye süzüldüğünü geçirmişti aklından. Aynı şeytan şimdi de

kapının yanında arkasında durmuş onu seyrediyordu.

Evet. Aynı şeytan artık ona doğru ilerliyordu.

İlk darbeyle tökezledi birden. Buna rağmen toparlanıp kaçmaya çalıştı.

Görüş alanına giren tek yöne, yani sıraların arasındaki yola, önünde tökezleyip dizlerinin üzerine düştüğü mihraba doğru. Ve burada gelecek son darbeyi bekledi umutsuzca.

Her şey bittiğinde Camille yerde ölü bir şekilde yatarken katil arkasına, ilk kurbanı Ursula'ya doğru döndü.

Ama onunla işini bitirmeden, canlı olarak bırakarak mekânı terk etti.

Neden?

Rizzoli kafasını eğip Ursula'nın üzerine düştüğü taşlara baktı. Ölüp ölmediğini kontrol etmek için elini aşağıya uzatan katili getirdi gözünün önüne. Birden Doktor Isles'ın söylediği şeyi hatırlayana kadar hiç bir şey söylemedi.

"Katil nabzı hissedememiş" dedi Rizzoli.

"Ne?"

"Rahibe Ursula'nın boynunun sağ tarafında nabzı atmıyormuş." Rizzoli Dean'e baktı. "Katil öldüğünü düşünmüş olmalı."

Camille'in son adımlarını takip ederek bankların arasındaki geçide doğru yürüdüler. Mihrabın yanındaki yere düştüğü noktaya geldiler. Hiç ses etmeden yer taşlarını inceliyorlardı. Karanlıkta görememelerine rağmen taşların arasında az da olsa kan izi kalmış olmalıydı.

Rizzoli titreyerek kafasını kaldırıp kendisini seyreden Dean'e baktı.

"Burada görecek daha fazla bir şey yok," dedi. "Ama eğer rahibelerle konuşmak istersen... "

"Ben seninle konuşmak istiyorum."

"Karşında duruyorum işte."

"Hayır. Şu anda karşımda duran Dedektif Rizzoli. Ama ben Jane'le konuşmak istiyorum."

Rizzoli bir kahkaha attı. Şapelin içinde dine küfreden bir kafirin sesi gibi yankılanmıştı kahkahası. "Sanki çift kişilikli birine hitap eder gibisin."

"Şu söylediğin pek de yanlış sayılmaz aslında. O kadar fazla kaptırmışsın ki kendini polisliğe, içindeki dişiliği bir yerlere gömmüşsün. Ben o dişiliği görmeye geldim."

"Bunun için çok fazla bekledin ama."

"Neden bana kızgınsın böyle?"

"Kızgın değilim."

"Değişik bir karşılama şeklin var."

"Belki de geleceğini önceden haber vermediğin içindir."

Dean ya sabır der gibi içini çekti. "Bir yerde oturup konuşabilir miyiz acaba?"

Rizzoli en öndeki banka ilerleyip tahta koltuklardan birine oturdu. Dean yanına oturur oturmaz ona bakmaktan korkuyormuşcasına tam karşıya doğru dikti gözlerini. Dean'in kendisine zerk ettiği heyecanın anlaşılmasından korkuyordu Rizzoli. Ona duyduğu hasreti depreştiren kokusunu almak o kadar çok acı veriyordu ki Rizzoli'ye. Dokunuşlarıyla, teninin tadıyla ve gülüşleriyle hâlâ hayallerinde yaşattığı o yatağını paylaştığı adamdı yanında duran. Bir bütün olmalarının meyvesi her geçen gün içinde büyüyüp gelişiyordu. Gizli tuttuğu acısını bastırmak için elini gayri ihtiyari karnına götürdü.

"İyi misin Jane?"

"Evet. Gayet iyiyim. İşler çok yoğun her zamanki gibi."

"Başında yara bandı var. Ne oldu?"

"Ah o mu?" Alnına dokunup omuzunu silkti. "Morgda küçük bir kaza geçirdim. Ayağım kaydı, yere düştüm."

"Yorgun görünüyorsun."

"Hiç iyi bir şey söylemezsin değil mi?"

"Sadece bir tespitti."

"Evet şey...epeyce yorgun sayılırım. O çok yoğun haftalardan biri işte. Noel geliyor ve daha kimseye tek bir hediye almaya vakit bulamadım."

Dean Rizzoli'yi dikkatle inceledi. Rizzoli ise onunla göz göze gelmemek için uzaklara bakıyordu.

"Yeniden benimle çalıştığına memnun olmadın değil mi?"

Rizzoli hiçbir şey söylemedi ama inkâr da etmedi.

"Söyler misin lütfen, yolunda gitmeyen nedir?" diye patladı Dean sonunda.

Dean heyecanım asla göstermeyen biri olduğu için sesindeki öfke Rizzoli'yi çok şaşırtmıştı. Sanki kontrolünü kaybedip ona buna çatan sadece Rizzoli'ymiş gibi bir pozisyona düştüğü için onun bu huyundan nefret ederdi bir zamanlar. Zaten ilişkilerinde ilk adımı atan da Rizzoli olmuştu, Dean değil. Bütün riskleri almış, kadınlık gururunu hiçe saymıştı. Peki ya sonuç? Hâlâ koca bir sır olan adama aşık oluvermişti işte. Duygularını sadece şimdi olduğu gibi öfkeyle dışarı vuran bir adama.

Ama Rizzoli de öfkeliydi artık.

"Eski meseleleri tekrar tekrar konuşmanın anlamı yok," dedi. "Birlikte

çalışmak zorundayız. Başka seçeneğimiz yok. Ama artık bazı şeylerle uğraşacak halim yok."

"Neyle uğraşacak halin yok? Yatmamızla mı ilgili?"

"Evet."

"Bir zamanlar bunu hiç kafana takmazdın."

"Aramızda bir şeyler oldu ve bitti. Eminim ikimiz de bundan zevk aldık."

Dean hiç bir şey söylemedi. Canı yanmış olabilir miydi? Kırılmış olabilir miydi? Duygusuz bir adamın bu tür hislere kapılacağını hiç sanmıyordu Rizzoli. Dean birden kahkahalar atmaya başladığında olduğu yerde donup kaldı.

"Çok ama çok komiksin Jane," dedi Dean.

Jane dönüp ona baktı...ama bu sefer ciddi ve gerçek bir bakıştı bu. Birden bir zamanlar müthiş çekici bulduğu bu görüntü karşısında yine ve yeniden nefessiz kaldığını hissetti. Güçlü bir çetle, arduvaz grisi gözler, yine aynı hükmedici tavırlar. Ona ne kadar hakaret etse, ne kadar kötü söz söylese de yine de her zaman için kontrolü ele alan Dean olacaktı.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu Dean.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni kırmamdan mı korkuyorsun? İlk terk edenin ben olacağımdan mı korkuyorsun?"

"Başlamak için yanımda miydin da terk etmenden korkayım?"

"Tamam. Doğru. Yanında olamadım. İşlerimin ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun.

"Tabii ya. Dönüp dolaşıp aynı konuya geliyoruz değil mi?"

Rizzoli kalkıp uyuşan bacağını salladı. "Sen Washington'dasın, ben buradayım. Senin vazgeçemeyeceğin bir işin var, benim de vazgeçemeyeceğim bir işim var. Uzlaşmamız, taviz vermemiz imkânsız."

"Sanki savaş ilan eder gibisin."

"Hayır. Sadece mantık bunu gerektiriyor. Pratik düşünmeye çalışıyorum.

"Rizzoli dönüp şapelden çıkmak üzere kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ve tabii kendini korumaya çalışıyorsun."

"Bunda anormal bir şey mi var? Korumamam mı lazım?" dedi Rizzoli arkasına dönüp Dean'e bakarak.

"Kimsenin sana zarar vermeye çalıştığı filan yok Jane."

"Evet. Zarar veremezler çünkü buna izin vermem."

Şapelden dışarı çıktılar. Avludan geçip ana kapıya geldiler. Yine bir çınlama sesiyle kapandı kapı.

"Artık bence birbirimizi yıpratmanın hiçbir anlamı yok," dedi Dean. "Senin için bir çok fedakârlık yapabilirim, ama senin de birazcık bir şeyler yapman lazım. Senin de biraz verici olman lazım." Dean dönüp arabaya doğal yürümeye başladı.

"Gabriel?" diye bağırdı Jane.

Dean dönüp ona baktı.

"Bu karşılaşmamızda aramızda ne olacağını düşünüyordun?"

"Bilmiyorum, ama en azından beni görmekten mutlu olacağını sanıyordum." "Başka?"

"Yine tavşanlar gibi sevişeceğimizi olabilir."

Bunun üzerine Rizzoli bir kahkaha atıp başını salladı. Ne olur beni baştan çıkartma. Özlediğim şeyleri bana hatırlatma lütfen.

Dean arabanın tepesinden Rizzoli'ye baktı. "Beni gördüğüne memnun olman bile benim için yeterliydi Jane," dedi ve içeri girip kapıyı kapattı.

Rizzoli arabanın gidişini seyrederken düşündü. Bu karışıklığın içinde bir de tavşanlar gibi sevişecek gibiydik yani?

Titreye titreye gökyüzüne baktı. Saat daha dört olmasına rağmen gece, günün son gri ışıklarını da kendine çekerek yaklaşıyordu. Elinde eldiven olmadığı için arabanın anahtarlarını çıkartıp kapıyı açarken ellerinin açtı acı esen rüzgârla sızım sızım sızladığını hissetti.

Arabanın içine girdiğinde elleri titreye titreye anahtarı kontağa sokmaya çabaladı ama elleri o kadar çok uyuşmuştu ki parmaklarını hissedemiyordu. Anahtar kontağın üzerindeyken bir an durup bekledi.

Birden aklına cüzzamlıların elleri, kopuk parmakları geldi.

Ve sonra bir kadının elleriyle ilgili geçen bir konuşmayı hatırladı hayal meyal. Öylesine bir konuşmaydı bu. O an hiç üzerinde durmadığı bir konuşma. Çünkü ona birisinin niye parmakları yok diye sormuştum bir kere. O da bana susmamı söyledi.

Derhal arabadan inip manastırın kapısına gitti ve arka arkaya, ısrarla zile basmaya başladı.

Sonunda Rahibe Isabel göründü kapıda. Parmaklıkların arasından bakan iyice yaşlanmış o yüz Rizzoli'yi gördüğüne hiç de memnun değilmiş gibi bakıyordu. "Kızla görüşmem lazım," dedi Rizzoli. "Bayan Otis'in kızıyla."

Noni koridorun sonundaki eskiden sınıf olarak kullanılan bir odada tombul bacaklarını bir sandalyeden sarkıtmış tek başına oturuyordu.

Önündeki iyice hurdası çıkmış öğretmen masasının üzerine rengarenk boya kalemleri saçılmıştı. Bayan Otis'in o anda rahibelere yemek pişirdiği

manastırın mutfağı sıcacıktı ve yeni fırından çıkmış çikolata parçacıklı bisküvilerin kokusu bu karanlık ek binanın sonuna kadar sürüklenmişti. Ama her şeye rağmen anlaşılan Noni annesinin sivri dilinden ve tenkit edici bakışlarından kaçarak bu buz gibi odaya sığınmayı tercih etmişti. Görünüşe bakılırsa kızın soğuğu hissettiği filan da yoktu ayrıca. Dilinin ucu dışarıda, açık yeşil renkte bir boya kalemini aynı yaşıtları gibi sımsıkı bir şekilde kavramış, bütün dikkatini çizdiği başından kıvılcımlar saçan adam resminin üzerine toplamıştı.

"Neredeyse bum diye patlayacak," dedi Noni. "Ölüm ışınlan beynini pişiriyor. Ondan sonra da havaya uçacak. Mani mikrodalgada bir şeyler pişirirsiniz de oraya buraya dağılır ya onun gibi."

"Ölüm ışınlan yeşil midir ki?" diye sordu Rizzoli.

Noni başını kaldırıp ona baktı. "Başka bir renk olması mı gerekiyordu?" "Bilmiyorum. Ne bileyim sanki bana ölüm ışıkları hep şey... hep gümüş rengiymiş gibi gelir."

"Hiç gümüş renginde kalemim yok. Okuldaki Conrad alıp bir daha geri getirmedi."

"Bence yeşil ışınlar da işe yarar, boş ver."

Noni ikna olmuş bir şekilde çizimine geri döndü. Mavi bir kalem alıp bahtsız kurbanın üzerine oklar yağıyormuşcasına yeni ışıklar ekledi. Masanın üzeri bir sürü bahtsız kurbanla doluydu aslında. Ateş saçan uzay gemileri, insanların kafalarını uçuran mavi yaratıklar. Bunların hiçbiri E.T. kadar arkadaş canlısı değildi ama.

Rizzoli için orada oturup bu resimleri yapan kız kimsenin onu rahatsız edemeyeceği bir odaya sığınmış koyu kahverengi gözlü bir cin olarak yabancı bir yaratıktan farksızdı aslında.

Sıkıcı bir sığmak seçmişti kendine. Sınıfta çok uzun zamandan beri ders yapılmadığı anlaşılıyordu. Süssüz, seloteyp izi dolu çıplak duvarları sayısız çivi iziyle delik deşik olmuş ve sararmıştı. Eski öğrenci sıralan sürtünme izleriyle dolu parkeleri açıkta bırakarak uzak bir köşede üst üste istiflenmişti. Pencereden gelen az miktarda ışık ise kış mevsiminin grimsi gölgeleriyle doldurmuştu sınıfı.

Noni şimdi "yaratıkların vahşeti" serisinin devamı olan yeni bir resme başlamıştı. Açık yeşil ölüm ışınları kurbanının kafasına koca bir delik açmıştı artık.

Morumsu damlalar fışkırıyordu orasından burasından. Adamın kafasının üstüne acı duyduğunu anlatmak için içinde AHHHHHH! yazan bir baloncuk

çizdi.

"Noni, seninle konuştuğumuz o akşamı hatırlıyor musun?"

Kumral bukleler bir aşağı bir yukarı oynadı. "Sonra bir daha beni görmeye gelmedin."

"Evet doğru. Koşturup duruyorum. Çok işim vardı."

"Koşturup durmayı kes artık. Biraz oturup dinlenmeyi öğrenmen lazım."

Bu sözler bir çocuğun değil, bir yetişkinin, annesinin sözleriydi. Koşturup durmayı kes artık Noni!"

"Ve bir de bu kadar kafaya takma," diye ekledi Noni yeni bir kalem alırken eline.

Rizzoli sessizce kızın havaya uçan kafadan çıkan parlak kırmızı okları çizmesini seyretti. Tanrım, diye düşündü. Kız her şeyi görüyor. Korkusuz küçük cin kimsenin anlayamadığı kadar anlıyor beni.

"Çok keskin gözlerin var," dedi Rizzoli. "Bir sürü şeyi görebiliyorsun öyle değil mi?"

"Bir kere bir patatesin patladığını gördüm mikrodalgada."

"Bize geçen geldiğimizde Rahibe Ursula'yla ilgili bir şeyler söylemiştin. Seni azarladığını."

"Evet, beni azarladı."

"Sana kaba bir çocuksun dedi değil mi? Çünkü sen bir kadının elleriyle ilgili bir şey sormuştun. Hatırladın mı?"

Noni kafasını kaldırıp Rizzoli'ye baktı. Buklelerden biri gözlerinin önüne düşmüştü. "Rahibe Camille'le ilgili bir şeyler öğrenmek istediğini sanıyordum." "Rahibe Ursula'yla da ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorum. Ve bir de elleriyle ilgili problemi olan o kadınla ilgili. Ne demek istedin?"

"Kadının hiç parmağı yoktu." Noni siyah bir kalem alıp uçan adamın yukarısına bir kuş çizdi. Kocaman kanatları olan yırtıcı bir kuş. "Akbabalar," dedi. "Öldüğünde seni gelip yerler."

İşte bu dedi içinden Rizzoli. Bu uzaylı yaratıkları ve ölüm ışınlarını çizen kız son derece güven veriyordu ona.

Öne eğildi ve usulcacık sordu: "O kadını nerede gördün Noni?"

Noni kalemi masaya koyup artık saçma sapan sorulardan sıkılmış gibi bir havayla derin bir nefes çekti. "Tamam. Bilmek isliyorsun demek." Sandalyeden aşağı atladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana yerini göstermeye."

Noni'nin üzerindeki mont ona o kadar büyük geliyordu ki karda gezintiye

çıkan Michelin adamına benzetti Rizzoli onu. Kendini azimli bir generalin arkasında yürüyen bir er gibi hissederek Noni'nin lastik botlarının bıraktığı ayak izlerini takip etti. Manastırın avlusundan dönüp üzerinde biriken karlarla birlikte bir düğün pastasına benzeyen çeşmeyi geçtiler. Ön kapıda durdu Noni.

"İşte oradaydı."

"Kapının dış tarafında mı?"

"Hi hi. Yüzüne kocaman bir eşarp sarmıştı. Banka soyguncuları gibi."

"Yüzünü görmedin mi?"

Kız başını salladığında bukleleri de onunla birlikte sallandı.

"O kadın seninle konuştu mu?" "Hayır ama adam konuştu."

Rizzoli kıza dik dik baktı. "Yanında bir adam mı vardı?"

"Evet. Benden onları içeri almamı istedi. Rahibe Ursula'yla konuşmak istiyormuş. Ama bu kurallara aykırı dedim ona. Eğer bir rahibe kuralları çiğnerse buradan kovulur. Annem der ki, rahibelerin gidecek başka bir yeri olmadığı için hiç kuralları çiğnemezlermiş. Dışarıya çıkmaktan korkarlarmış." Noni bir an durduktan sonra kafasını kaldırıp kendinden gurur duyarak ekledi: "Ama ben hep çıkarım dışarı."

Çünkü senin hiçbir şeyden korkun yok, diye düşündü Rizzoli. Korku nedir bilmezsin sen.

Bir asker ciddiyetiyle yürüyen Noni küçük pembe botlarıyla karda çizgiler çizmeye başladı. Koca bir adım attı, sonra yine bir asker gibi geriye dönüp yürümeye başladı ve hızla ayağını yere vurdu. Kendini yenilmez sanıyor diye düşündü Rizzoli. Ama o kadar küçük ve kırılgandı ki aslında. Pofuduk bir ceketin içinde ufacık tefecik bir kız çocuğu.

"Sonra ne oldu Noni?"

Kız karın üzerinde bir iki sakar adım atıp geriye döndü ve aniden durdu. Bakışlarını karla kaplanan botlarına dikmişti şimdi. "Kadın kapının altından bir mektup attı." Noni öne doğru eğilip fısıldadı. "O zaman gördüm işte parmaklarının olmadığını."

"Mektubu Rahibe Ursula'ya verdin mi?"

Kız başını sallarken kafasındaki bir dolu buklenin hepsi yüzünün önüne geldi.

"Tam o sırada Ursula dışarı çıktı."

"Onlarla konuştu mu peki?"

Yine başını alladı Noni.

"Neden konuşmadı?"

"Çünkü o dışarı çıktığında onlar çoktan gitmişlerdi bile."

Rizzoli döndü ve kapıdan içeri girmek için bu dik kafalı çocuğa yalvaran ziyaretçilerin durduğu kaldırıma baktı.

Birden bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Buraya gelen Fare Kadın'ın ta kendisiydi.

ON ALTI

JANE RIZZOLI hastane asansöründen inip üzerinde ZİYARETÇİLERİN KAYIT YAPTIRMALARI RİCA OLUNUR yazan levhanın yanından uzun adımlarla geçerek yoğun bakımın çift kanatlı kapısından hızla içeri girdi. Saat sabahın biriydi ve hastaların rahatça uyuyabilmeleri için ünitenin ışıklan kısılmıştı.

Aydınlık koridordan sonra girdiği bu odada hemşireler yüzleri olamayan siluetlerden ibaretti sadece. Sanki o yönden bir alarm sesi duymuş gibi aydınlatılmış tek hasta bölmesine aceleyle yöneldi Rizzoli.

Bölmenin içinde bekleyen siyahi kadın polis Rizzoli'yi selamladı. "Merhaba dedektif. Çok çabuk geldiniz."

"Hâlâ hiçbir şey söylemedi mi?"

"Konuşamıyor. Hâlâ boğazında rahat nefes alıp vermesi için boru takılı. Ama kesinlikle kendinde. Gözleri açık ve hemşireye bakılırsa kendisine söylenenleri anlayabiliyor. Herkes uyandığına o kadar çok şaşırmış ki."

Vantilatör alarmının tiz sesini duyan Rizzoli bölmenin girişine doğru bir bakış attı. Tam o sırada içeri giren üç beş tıp personeli tıkış tıkış yatağın etrafına dizildi.

Beyin cerrahı Doktor Yuen ve bu sıkıcı profesyonellerin yer aldığı toplulukta at kuyruğu yapılmış san saçlarıyla hoş bir detay teşkil eden dahiliyeci Dr. Sutcliffe'i hemen tanıdı Rizzoli. "Burada neler oluyor?" "Bilmiyorum. Kan basıncında bir problem var. Dr. Sutcliffe işler çığrından çıktığında buraya geldi. Sonra arkasından Dr. Yuen geldi. O zamandan beri telaşla hastanın başında bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Polis başını salladı. "İyiye gittiğini sanmıyorum. Bu makinalar deminden beri kaç defa bipledi bir bilseniz."

"Ne olur uyandığında ölmesin ya."

Rizzoli Rahibe Ursula'nın yattığı bölmeye zar zor girebildi. Parlak ışıklar oldukça yorgun gözlerini acıtmıştı. Tıp personelinin oluşturduğu küçük dairenin içinde saklanmış Rahibe Ursula görüş alanına giremese de yatağın üzerindeki ekranda suyun üzerinde seke seke giden bir taşın hareketine benzeyen kalp ritmini görebiliyordu.

"Endotrakeal tüpü çıkartmaya çalışıyor!" dedi bir hemşire.

"Elini daha sıkı bastır!"

"... Ursula, rahatla. Rahatlamaya çalış."

"Sistolik seksene düştü-"

"Neden bu kadar kızardı?" diye sordu Yuen. "Yüzüne baksana." Vantilatör ciyaklarken.

"Vantilatörle mücadele ediyor adeta." dedi bir hemşire.

"Basıncı düşüyor Dr. Yuen. Seksen sistolik."

"Dopamin vereceğiz. Hemen."

Birden hemşirelerden biri bölmenin kapısında duran Rizzoli'yi fark etti.

"Bayan. Derhal dışarı çıkmanız lazım."

"Bilinci yerinde mi?" diye sordu Rizzoli.

"Derhal dışarı çıkın."

"Ben hallederim," dedi Sutcliffe.

Rizzoli'yi kaba bir şekilde kolundan tutup hastayı görmemesi için sert bir şekilde perdeyi kapattı. Karanlıkta kalan Rizzoli yoğun bakım ünitesindeki diğer hemşirelerin gözlerini dikip kendisine baktığını hissedebiliyordu.

"Dedektif Rizzoli," dedi Sutcliffe, "Lütfen işimizi yapmamıza müsaade edin." "Ben de işimi yapmaya çalışıyorum. Tek görgü tanığımızın o olduğunun farkında mısınız?"

"Ve sizin o tek tanığınızın durumu şu anda gerçekten çok kritik. Kimseyle konuşmadan önce krizi atlatması lazım."

"Bilinci yerinde o zaman."

"Evet."

"Neler olup bittiğini anlayabiliyor mu?"

Bir an durdu Dr. Sutcliffe. Yoğun Bakım Ünitesi'nin zayıf ışığında yüz ifadesinden hiçbir şey anlayamamıştı Rizzoli. Tek görebildiği karaltı halindeki geniş omuzları ve hemen yanındaki ekranda yanıp sönen ışıktan yeşil olarak yansıyan gözleriydi.

"Emin değilim. Açık söylemek gerekirse bilincinin yerine geleceğini düşünmemiştim hiç."

"Neden kan basıncı düşüyor? Yeni bir gelişme mi var?"

"Kısa bir süre önce panik haline geçti. Büyük ihtimalle de endotrakeal tüp yüzünden. İnsanın boğazındaki tüpü fark etmesi çok kötü bir histir ama rahat nefes alıp vermesi için o tüpü koymamız lazımdı. Vücut basıncı arttığında ona biraz Valium verdik. Sonra birden basınç düştü."

Bir hemşire perdeyi açıp girişe doğru seslendi "Dr. Sutcliffe?"

"Evet?"

"Dopamin verdik ama basınçta bir değişiklik olmadı,"

Sutcliffe bölmeye geri döndü.

Rizzoli bölmenin açık kalan girişinden birkaç adım ötede yaşanan dramı seyrediyordu. Rahibe ellerini yumruk yapmıştı. Bileklerini yatağın demirlerine bağlayan kordonlara karşı savaşırken kol tendonları geriliyordu. Kafasının üst kısmı bandajlarla sarılmış, ağzına bir endotrakeal tüp sokulmuştu. Ama buna rağmen iyice şişmiş yüzü gayet net görülebiliyordu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Kendisini adeta mumyalayan gazlı bezlerin ve tüplerin içinde kapana kısılmış Ursula'nın gözleri henüz avlanmış bir hayvan gibi bakıyordu. Gözbebekleri korkudan büyümüştü ve bakışları kaçıp kurtulma isteğiyle kendini kaybetmişcesine, bir sağa sağa bir sola kayıyordu. Bu tutukluluğa karşı direnirken yatağın demirleri bir kafesin parmaklıkları gibi zangır zangır sallanıyordu. Gövdesinin tümü yatağın üzerinde hiç ara vermeden kalkıp iniyordu. Birden kalp atışları alarm vermeye başladı.

Rizzoli gayri ihtiyari ekrana baktı. Çizgi hareket etmiyordu.

"Tamam, tamam!" dedi Sutcliffe. "Ara kablolardan birisini devreden çıkarttı." Kabloyu yerine soktuğunda ekrandaki düz çizgi hareket etmeye başladı yeniden. Ama son derece hızlı bir şekilde.

"Dopamini arttırın," dedi Yuen. "Sıvı itekleyelim."

Rizzoli bir hemşirenin Ursula'nın damarlarına şalin solüsyonu zerk edişini seyretti.

Rahibeyle Rizzoli bir an göz göze geldi. Sanki son kez bakarmış gibiydi dünyaya.

Bir an gözleri kararır gibi oldu. Rizzoli bu bakışta ölüm korkusu görmüştü. "Basınç hâlâ düşüyor. Atmış oldu şimdi."

Ursula'nın yüz kasları gevşeyip elleri iki yanına düştü. Sarkan göz kapaklarının altındaki gözler artık öbür dünyaya doğru odaklanmış gibiydi. Görmüyordu artık.

"Kasılma! Prematür ventriküler kasılma!" dedi hemşire.

Bütün gözler kalp monitörüne doğru çevrildi. Kalbin hızla ama dengeli bir şekilde attığını gösteren çizgi artık eğri büğrü olmuştu.

"Ventriküler taşikardi!" dedi Yuen.

"Hiç basınç yok. Kalp kasları kalınlaştı! Kan pompalanmıyor!"

"Şu yatağın demirlerini indirin. Haydi haydi. Kompresyona başlıyoruz." Hemşirelerden biri bölmenin kapısını itip "Acil durum!" diye bağırdığında Rizzoli'yi girişin dışına ittiler.

Bölmenin penceresinden Ursula'nın etrafında oluşan anaforu seyretti Rizzoli.

Yuen'in kafası kalp masajı yaparken bir inip bir kalkıyordu. Ursula'nın

vücuduna serum yoluyla ilaç üstüne ilaç zerk edildi. Steril ambalaj kağıtları birbiri ardına yerlere saçılıyordu.

Rizzoli monitöre baktı. Kalp atışları tırtıklı dişe benzeyen bir çizgi halini almıştı.

"İki yüz!"

Bir hemşire elinde defibrilatörle hastaya doğru ilerlediğinde herkes geri çekildi. Rizzoli Ursula'nın kabarıp kızarmış çıplak göğsünü çok net görebiliyordu. Saçma sapan bir düşünce olduğunu bile bile bir rahibenin bu kadar büyük göğüsleri olmasına şaşmıştı.

Şok verildiğinde Ursula'nın gövdesi sanki birileri kollarından iple çekiyormuş gibi şiddetle sarsıldı.

Rizzoli'nin yanında duran kadın polis usulca yaklaşarak "İçimde kötü bir his var," dedi. "Bence başaramayacak."

Bir kez daha monitöre bakan Sutcliffe, Rizzoli'yle göz göze geldiklerinde ümitsizce başını salladı.

Maura bir saat sonra hastanedeydi. Rizzoli'nin telefonundan sonra yanında uyuyan Victor'u bırakıp derhal yataktan çıkmış, hiç duş almadan jet hızıyla giyinmişti. Asansörle Yoğun Bakım Ünitesi'ne çıkarken hâlâ Victor'un üzerine sinmiş kokusunu alıyor, o geceki vahşice sevişmelerinin acısını hissediyordu. Arabada seksin o muhteşem kokusunu derin derin içine çekerek doğruca hastaneye gelmişti.

Aklı hâlâ canlı, sıcak vücutlardaydı. Soğuk, ölü bir vücut görmeye henüz hazır hissetmiyordu kendini.

Asansör kabinine dayanıp gözlerini yumdu ve o güzel anların biraz daha tadını çıkartmak istedi.

Kapının açılmasıyla birlikte kendine geldi. Aniden kenara çekilip asansöre binen iki hemşireye gözlerini kırpıştırarak gülümsedi ve yanakları al al olmuş bir şekilde dışarı çıktı. Acaba anladılar mı durumumu? diye geçiriyordu aklından koridorda yürürken. Yüzümdeki seks sonrası mahcup pırıltıyı fark etmemek için aptal olmak lazım.

Rizzoli yoğun bakım ünitesinin bekleme odasında oturmuş suni köpükten yapılmış bir kaptan kahve içiyordu. Maura içeri girdiğinde Rizzoli ona sanki o da bir değişiklik hissetmiş gibi uzun uzun baktı. Yüzündeki kızarıklık paylaştıkları bu dram karşısında biraz yakışıksız kaçmıştı doğrusu.

"Kalp krizi geçirdiğini söylüyorlar," dedi Rizzoli. "İyi değil. Yaşam desteğine bağlı şu an."

"Saat kaçtı?"

"Bir gibiydi. Neredeyse bir saate yakın uğraştıktan sonra kalbe yeniden ritim kazandırmayı başardılar. Ama şu anda komada. Makineyle nefes alıp veriyor. Gözbebekleri tepki vermiyor." Başını salladı. "Bir daha kendine gelebileceğini sanmıyorum."

"Doktorlar ne diyor?"

"İki kafadan da ayrı ses çıkıyor. Dr. Yuen henüz fişi çekmek istemiyor. Ama hippi olan beyin ölümünün gerçekleştiğini düşünüyor."

"Yani Dr. Sutcliffe'ten bahsediyorsun."

"Evet. At kuyruklu iri kıyım olan. Beyin faaliyetinin ne durumda olduğunu öğrenmek için sabah erkenden bir EEG çekilmesini istedi."

"Eğer beyinde faaliyet yoksa yaşam destek ünitesine bağlı kalmasının da bir anlamı olmaz."

Rizzoli başını salladı. "Böyle söyleyeceğini biliyordum."

"Kalp blokesi onaylandı mı?"

"Ne?"

"Yani kalp durduğunda yanında personel var mıydı?"

Rizzoli Maura'nın içinde hiçbir duygu barındırmayan profesyonelce sorularından rahatsız olmuş gibiydi. Bir miktar kahve damlatarak fincanı masanın üzerine koydu. "Hem de sürüsü. Aslında ben de orada sayılırdım."

"Neler oldu? Neler söylediler?"

"Önce kan basıncında değişiklikler oldu ve nabız korkunç bir şekilde hızlı atmaya başladı. Ben oraya gittiğimde basınç çoktan düşmeye başlamış. Sonra da kalbi durdu. Yani evet. Ne olup bittiyse hepsinin şahidi var."

Bir süre ikisi de konuşmadılar. Bekleme odasındaki TV açık olmasına rağmen sesi kapatılmıştı. Rizzoli CNN'de alt yazı olarak geçen haberleri okumaya koyuldu.

Kuzey Carolina'daki otomobil fabrikasında işten çıkartmalar...Colorado 'da trenin raydan çıkması sonucu etrafa zehirli kimyasal maddeler saçıldı...

Ülkenin her tarafında bir sürü üzücü olay meydana gelirken biz burada iki yorgun kadın bu geceyi nasıl atlatacağız diye düşünüyoruz.

Maura, Rizzoli'nin yanındaki kanapeye oturdu. "Nasılsın Jane? Çok solgun görünüyorsun."

"Kendimi çok ama çok kötü hissediyorum. Sanki biri vücudumdaki tüm enerjiyi emiyor gibi. Sanki benden geriye hiçbir şey kalmamış gibi." Kahvesinin son damlasını bir çırpıda içtikten sonra boş kabı çöp kutusuna fırlattı. İsabet ettirememişti. Boş boş kaba baktı. Şimdi kalk onu yerden al, sonra çöp kutusuna at. Bunun için kendini çok yorgun hissediyordu.

"Kız adamı teşhis etti," dedi Rizzoli.

"Anlamadım."

"Noni." Sonra durdu. "Gabriel ona karşı o kadar iyi davrandı ki nasıl şaşırdım anlatamam. Onun çocuklarla arasının bu kadar iyi olabileceğini düşünemezdim hiç. Bilirsin. Anlaşılması çok zor biridir. Çok düzdür. Ama bir görmen lazımdı. Noni'yle oturdu ve elleriyle bir şeyler yedirdi ona..." dalgın dalgın boşluğa bakıp kafasını salladı. "Noni Howard Redfield'ı teşhis etti."

"Graystones'a gelen adam o muymuş? Yani bizim Fare Kadın'la birlikte gelmişler ha?"

Rizzoli evet anlamında başını salladı. "İkisi de oradaymış. Rahibe Ursula'yı görmek için içeri girmeye çalışıyorlarmış."

Maura başını salladı iki yana. "Anlayamıyorum. Bu üç kişinin birbirleriyle ne gibi bir alakası olabilir ki?"

"Bu soruya ancak Rahibe Ursula cevap verebilirdi."

Rizzoli ayağa kalkıp mantosunu aldı. Kapıya doğru döndü ve durdu. Arkasına dönüp Maura'ya baktı."Biliyor musun uyanmıştı."

"Rahibe Ursula mı?"

"Kalbi durmadan önce gözlerini açtı."

"Yani şuuru yerinde miydi? Yani etrafında olup bitenin farkında mıydı?"

"Hemşirenin elini sıkıyordu. Ona ne denirse yapıyordu. Ama onunla konuşmaya fırsat bulamadım. Ben orada ayakta dururken bana baktı...kalbi durmadan önce..." Rizzoli durdu. Bu düşünce onu sarsmış gibiydi. "Gördüğü son kişi benim."

Maura yoğun bakım ünitesine girip kalp trasesiyle titreşen ekranların önünden geçti. Birkaç hemşire perdeyle kapatılmış bölmelerin önünde ayakta durmuş fısıltıyla bir şeyler konuşuyorlardı. Staj yaptığı sıralarda yoğun bakım ünitesine yaptığı gece ziyaretlerinde hep içinde bir huzursuzluk hissederdi.

Ölmek üzere olan bir hasta, anında müdahale gerektiren kriz halleri. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen gecenin o saatinde yoğun bakım ünitesinde olmak nabzını yükseltmişti. Ama diğer yandan onu bu gece bekleyen herhangi bir krizin olmayışına ve burada bulunma nedeninin sadece neticeyi görmek olduğuna da sevinmiyor değildi.

Dr. Sutcliffe Ursula'nın yatağının yanında durmuş çizelgeye bir şeyler yazıyordu. Sanki son cümleyi nasıl bağlayacağına emin olamamış gibi birden durdurdu kalemini.

"Dr. Sutcliffe?" dedi Maura.

Dr. Sutcliffe ona baktı. Bronzlaşmış yüzünde yorgunluk sonucunda yeni ufak çizgiler oluşmuştu.

"Dedektif Rizzoli benden yanınıza gelmemi istedi. Yaşam desteğini çekmeyi planlıyormuşsunuz."

"Yine zamansız yorumlarda bulunuyorsunuz," dedi Dr. Sutcliffe. "Dr. Yuen birkaç gün daha bu şekilde devam etmeye karar verdi. Önce EEG'yi görmek istiyor." Kafasını eğip son bir kez daha notlarım kontrol etti. "Ne kadar ironik değil mi? Günlerden beri hasta hakkında sayfalarca yazı yaz, sonra tek bir paragrafta özetleyiver durumu. Çok pis bir iş bu."

"Tin azından hâlâ nefes alıp verirlerken hastayı tanıma fırsatınız oluyor.

Benim böyle bir ayrıcalığım yok mesela."

"Sizin yaptığınız işi sevebileceğimi hiç sanmıyorum Dr. Isles."

"Bazen yaptığım işin farkında bile olmuyorum. Umurumda bile olmuyor."

"Peki o zaman neden bu branşı seçtiniz? Neden ölüleri yaşayanlardan daha üstün tuttunuz?"

"Çünkü onları ilgiye değer buluyorum. Eğer konuşabilselerdi kesinlikle bize ölüm nedenlerini sormak isterlerdi çünkü."

Dr. Sutcliffe Ursula'ya baktı. "Nelerin ters gittiğini merak ediyorsanız size açıklayabilirim. Yeteri kadar hızlı davranamadık. Orada durup paniğe kapılmasını seyrettik. Ona sakinleştirici vermeliydik ama vermedik..."

"Kalbinin panik sonrası durduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Başlangıçta evet. Önce kan basıncı ve nabzı aniden yükseldi. Sonra birden ne olduysa düştü ve kalpte ritim bozukluğu başladı. Ritmi düzene sokmak için yirmi dakika boyunca uğraştık."

"Elektrokardiyografide ne gördünüz?"

"Akut miyokard enfarktüsü. Şu anda derin komada. Gözbebeklerinde tepki yok. Derin acı çekmesine rağmen etkilenmiyor. Geri dönüşümsüz beyin hasarı var." "Bunu söylemek için biraz erken değil mi?"

"Ben gerçekçi biriyim. Dr. Yuen onu iyileştirebileceğini sanıyor, çünkü o bir cerrah. İstatistiklere güveniyor. Onun için önemli olan tek şey ameliyatın başarıyla sonuçlanması. Hasta sonunda bitkisel hayata girse dahi."

Maura yatağın kenarına gidip kaşlarını çatarak hastaya baktı. "Neden bu kadar ödemli?"

"Kalp krizi sırasında çok sıvı verdik. O yüzden yüzü şiş."

Maura başını eğip hastanın kollarına baktığında kırmızı kabartılar gördü.

"Sanki kurdeşen dökmüş gibi. Ne tür ilaçlar verdiniz?"

"Klasik kalp krizi ilaçları. Antiaritmikler, dopamin filan."

"Bence burada bir alerji test cihazı olması lazımdı."

"Pardon? Anlayamadım."

"Bu sebebi açıklanamayan bir kalp durması ve kurdeşen dökmesi de ilaca karşı alerjik olduğunu gösteriyor."

"Neden? Bir yanlışımız mı var? Ona yanlış bir ilaç mı verdik?" Öfkelenmişti ve kendini savunmaya çalışır gibi bir hali vardı.

"Bir cinayetin tanığı o. Hem de tek tanığı," diye vurguladı Maura.

"Son bir saattir hayatını kurtarmak için elimizden ne geliyorsa yaptık. Ve şimdi siz kalkmış bize güvenmediğinizi ima ediyorsunuz."

"Bakın. Ben sadece her şeyin eksiksiz yapıldığından emin olmak isterim." "Tamam, peki." Dr. Sutcliffe öfkeyle elindeki dosyayı kapattı. "Tamam, sadece sizin için alerji testi yapılıp yapılmadığını kontrol edeceğim." dedi ve oradan uzaklaştı.

Şimdi Maura bölmede yalnız başına kalmış, yatağın kenarındaki yumuşak ama insanın içine sıkıntı veren ışığın altında yatan Ursula'ya bakıyordu.

Canlandırma esnasında ve temel yaşam desteği hazırlanırken kullanılan şırıngaların, boş serum şişelerinin ve steril sargıların hepsi süpürülüp atılmıştı. Hastanın göğsü vantilatörden gelen her bir sinyal sesiyle birlikte inip çıkıyordu.

Maura bir ışıklı kalem alıp Ursula'nın gözlerine doğru tuttu.

Her iki gözbebeği de ışığa tepki vermemişti.

Doğrulurken birden birinin onun izlediğini hissetti. Döndüğünde Peder Brophy'nin bölmenin eşiğinde durduğunu gördü.

"Hemşireler çağırdı," dedi. "Zamanının gelmiş olabileceğini söylediler." Gözlerinin altında koyu halkalar belirmiş, sakalı hafif uzamıştı. Her zamanki gibi üzerinde bir rahip cüppesi vardı ama sabahın bu çok erken saatinde içine alelacele buruşuk bir gömlek giymişti. Yataktan yeni kalkmış olmalı diye düşündü Maura.

"Gitmemi ister misiniz doktor?" diye sordu. "Daha sonra gelebilirim isterseniz."

"Yo hayır peder, lütfen içeri girin. Şu kayıtları gözden geçiriyordum."

Peder başını sallayıp bölmenin içine girdi. Şimdi birden küçülüp daralmış hissi veren bölmede birbirlerine çok yakın ayakta duruyorlardı.

Maura, Sutcliffe'in arkasında bıraktığı çizelgeyi aldı eline.

Yatağın kenarındaki küçücük bir iskemleye yerleştiğinde birden yine üzerindeki kokunun Brophy'ye kadar gidip gitmediğini merak etti. Victor'un kokusu. Seksin kokusu. Brophy bir dua mırıldanırken tüm dikkatini

hemşirenin notlarına vermeye çalıştı.

00:15: Hayati organlar: Kan basıncı 130/90. Nabız 80. Gözler açık kasıtlı hareketler yapıyor. Sağ eli istendiğinde sıkıyor. Dr. Yuen ve Dr. Sutcliffe akli durumunda değişiklik olduğunu söylediler.

00:43: Kan basıncı 180/100, Nabız 120. Dr. Sutcliffe burada. Hasta huzursuzlanıp serumu çıkartmak istedi.

00:50: Sistolik kan basıncı 110'a düştü. Yüzü kızarık ve huzursuz. Dr. Yuen burada.

00:55: Sistolik kan basıncı 85, Nabız 180. Adrenalin verildi Kan basınç grafiği sürekli düşerken notlar gittikçe kısalıyor, el yazısı bozuluyor, sonunda da iyice okunmaz oluyordu. Bölmenin içinde olup bitenleri, serum, şırınga getirilirken yaşanan itiş kakışı gözünün önünde canlandırabiliyordu Maura.

Hemşire ilaç odasından bölmeye, bölmeden ilaç odasına hızla koşuşturmuş olmalıydı. Hasta yatağında acıdan kıvranırken steril sargılar yırtarak açılmış ilaç şişeleri hızla boşaltılmış, dozajların iyi ayarlanması için delicesine bir çaba sarfetmişlerdi.

01:00: Acil durum çağrısı.

Maura okumaya devam etti. El yazısı değişmişti artık. Başka bir hemşire girmiş olmalıydı kayıt tutmak için. Gayet muntazam ve usule uygun notlardan sadece gözlemlemek ve kayıt tutmak için görevlendirildiği açıkça belli oluyordu. Karıncık fibrilasyonu. 300 jul elektrik şoku verildi. Dakikada dört miligrama çıkan IV damla Lidokain. Karıncık fibrilasyonu devam ediyor.

Yeniden elektrik şoku verildi. 400 jul Karıncık fibrilasyonu devam ediyor.

Göz bebekleri büyüdü ama hâlâ ışığa karşı tepkisel...

Hâlâ vazgeçmiyor diye düşündü Maura. Gözbebekleri tepki veriyor hâlâ bir şansı var.

Stajyerken hayatında verdiği ilk acil durum çağrısını ve her ne kadar hastadan tamamen ümit kesilmiş olsa da yenilgiyi kabullenmede ne kadar isteksiz olduğunu hatırladı.

Adamın karısı ve iki genç oğlu odanın hemen dışında bekliyordu. Oğlanların yüzlerini gördükçe işini doğru yapıp yapmadığı konusunda saplantılı bir şekilde düşünmeye başlamıştı. Defibrillatörün uçlarını tekrar tekrar hastanın göğsüne bastırıyordu bu yüzden. Artık adam sayılabilecek yaşta kocaman ayaklı ve sivilceli yüzlü iki koca delikanlı, çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordu. Maura adamın çoktan son nefesini verdiğini ve boşu boşuna gayret gösterdiğini bilmesine rağmen onu diriltmek için kendini

perişan ediyordu.

Bir şok daha diye düşünmüştü. Bir tanecik daha...

Peder Brophy'nin artık dua okumadığını fark etti. Kafasını kaldırdığında pederin onu büyük bir dikkatle, neredeyse taciz edercesine incelediğini gördü. Aynı zamanda garip bir şekilde tahrik olmuştu sanki.

Utancını gizlemek için gayet ciddi bir tavır takınarak kapattı dosyayı. Az önce Victor'la beraber olmuş ve şimdi de bir pedere ilgi duymuştu. Kızışan dişi kedilerin kokularıyla erkek kedileri kendilerine çektiğinden haberi vardı.

Acaba aynı şekilde o anda sekse açık ve istekli bir dişi olarak dışarı işaret veriyor olabilir miydi? Uzun zamandır seks yapmayan bir kadın bir türlü sekse doyamıyordu demek.

Ayağa kalkıp mantosunu aldı.

Peder mantoyu giymesine yardım etmek için hamlede bulundu. Maura'nın karşısında durmuş mantoyu açarak Maura'nın kollarını sokmasına yardımcı oluyordu. Maura pederin elinin saçlarına değdiğini hissetti. Yanlışlıkla dokunduğundan emin olmasına rağmen tüyleri diken diken olmuştu. Geri çekilip hızla önünü iliklemeye başladı.

"Gitmeden önce," dedi peder. "Size bir şey göstermek istiyorum. Benimle gelir misiniz lütfen?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Dördüncü kata ineceğiz."

Maura kafası karışmış bir şekilde pederle birlikte asansöre girdi. Bir kez daha daracık bir yerde dip dibe ayakta duruyorlardı.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak iki elini de mantosunun ceplerine sokmuş ekranda değişen kat numaralarına bakıyor ve bir pederi çekici bulmak acaba günah mıdır? diye düşünüyordu.

Tabii ki günah değildi ama kesinlikle tam bir ahmak işiydi.

Sonunda asansörün kapısı açıldı ve koridordan geçerek kalp yoğun bakım ünitesine girdiler. Gece olduğu için aynı cerrahi yoğun bakım ünitesindeki gibi ışıklar kısılmıştı. Elektrokardiyografi ekranından gelen ışığın gölgesinde pederi takip etti Maura.

Monitörlerin önünde oturan tıknaz bir hemşire kafasını kaldırıp otuz iki dişini göstere göstere güldü.

"Peder Brophy, gece turuna mı çıktınız?"

Peder, yumuşak bir biçimde dostça omuzuna dokundu hemşirenin. Maura Camille'in odasındayken o sırada karla kaplı avludan geçen pederin kafasını yukarı kaldırıp ona bakışını, yaşlı rahibeyi teselli etmek için şefkatle

omuzuna dokunuşunu hatırladı. İnsanlara sıcak temasını sunmaktan korkmayan bir adamdı peder.

"Akşam turu, Kathleen," dedi. Boston'da yaşayan İrlanda kökenlilere has yumuşak aksanıyla. "Peki senin gecen nasıl geçti?"

"Şimdiye kadar bir aksilik yok çok şükür. Birini görmeye mi geldiniz?"

"Aslında senin hastalarına gelmedik. Yukarıdaki cerrahi yoğun bakım ünitesindeydik. Dr. Isles'a burayı göstermek istedim sadece."

"Saat sabahın ikisinde mi?" Kathleen gülüp Maura'ya baktı. "İnsanı yorgunluktan tüketir bu Peder Brophy. Asla dinlenmez."

"Dinlenmek mi? O da ne?" dedi Brophy.

"Biz ölümlülerin yaptığı bir şey."

Brophy monitöre baktı. "Bizim Bay DeMarco nasıl?"

"Oh, sizin özel hastanız. Bence durumu süper iyi gidiyor."

Brophy altı numaralı yatağa bağlı istikrarlı bir şekilde bip bip eden monitörü gösterdi. "İşte," dedi Maura'nın koluna dokunarak. Nefesini saçlarında hissediyordu Maura. "Size göstermek istediğim buydu."

"Neden?" diye sordu Maura.

"Hani şu kurtardığımız adam. Bay De Marco." Peder Maura'ya baktı. "Yaşamaz dediğiniz adam. Bu da bizim mucizemiz. Sizin ve benim."

"Aslında bir mucize sayılmaz. Yanılma payı bırakmıştım kendime."

"Ama bu hastaneden yürüye yürüye çıkabileceğini düşünmemiştiniz herhalde." Maura samimi bir şekilde pedere baktı. "Bence o kadar şaşırılacak bir şey de değil. Böyle söylediğim için üzgünüm." Ukala bir izlenim vermek istemezdi ama söyleyivermişti işte. Onu kırmış olmaktan korkuyordu. Ne olursa olsun bu adamın iyileşmesi peder için önemliydi. Maura'dan biraz da olsa heyecanlanmasını, şaşırmasını beklemişti ama o umurunda bile olmadığı mesajı vermişti pedere sözleriyle.

Asansörle lobiye inerlerken "Mucizelere inanmayı ben de çok isterdim peder," dedi Maura. "Samimiyim inanın. Ama korkarım eskiden beri her şeye şüpheyle yaklaşan birinin fikrini değiştirmeniz imkânsız gibi."

Peder gülümseyerek karşılık verdi "Size parlak bir zeka bahşedilmiş ve elbette ki bu zekâyı kullanmanız lazım. Kendi sorularınızı sorup kendi cevaplarınızı bulacaksınız."

"Eminim siz de benimle aynı somları soruyorsunuz kendinize."

"Evet. Hem de her gün."

"Ancak Tanrı kavramını onaylıyorsunuz. Hiç inancınızın sarsıldığı olmadı mı?"

Bir an sustu peder.

"Yo hayır. İnancımın bununla ilgisi yok. İnancıma bel bağlamıyorum ben."

Ses tonundan sanki biraz tereddüt ettiğini düşündü Maura. Pedere baktı.

"Peki o zaman neyi sorgularsınız siz?"

Zihnindekileri bilmek istermişçesine Maura'nın gözlerinin içine baktı peder.

Sanki Maura'nın öğrenilmesini istemediği düşünceleri okuma hevesindeymiş gibi. "Gücümü," dedi yavaşça "Bazen kendi gücümü sorgularım."

Dışarıdaki hastane otoparkında tek basma dururken soğuk havayı içine çekti Maura. Gökyüzü berraktı ve yıldızlar çok parlak ve netti. Arabasına binip motorun ısınmasını bekledi biraz. O ve peder Brophy arasında geçenleri anlamaya çalışıyordu. Aslında pek de bir şey olduğu söylenemezdi. Ama sanki bir suç işlemiş gibiydi ve hem suçlu hem de çok mutlu hissediyordu kendini.

Buz tutmuş yollardan geçerek eve doğru sürdü arabayı. Peder Brophy ve Victor vardı aklında. Evden çıktığında kendini çok yorgun hissediyordu. Şimdi ise çok diri ve enerji doluydu. Aylardan beri hiç bu kadar canlı hissetmemişti kendini. Garaja girip arabayı park etti. Eve girerken bir yandan da mantosunu çıkartmaya çalıştı. Yatak odasının kapısına geldiğinde çoktan bluzunun düğmelerini çözmüştü bile. Victor yanı başında dikilip bir yandan da üzerindekileri birer birer çıkartan Maura'dan habersiz horlaya horlaya uyuyordu. Son birkaç gündür bütün vaktini otel yerine Maura'nın evinde geçiriyordu. Artık yatak onun da yatağı olmuştu. Artık hayatına girmiş gibiydi Maura'nın. Titreye titreye sıcacık yorganın içine süzüldü Maura. Buz gibi olmuş vücudu Victor'unkine değdiğinde hafifçe kımıldandı Victor.

Birkaç okşama, birkaç öpücük sonrasında hemen harekete geçmiş, hemen tahrik olmuştu Victor.

Maura seve seve aceleyle içine girmesine izin verdi. Hem çok zevk almış hem de çok zevk vermişti. Ama gözlerim kapatıp Victor'u içinde hissettiğinde gördüğü sadece Victor'un değil, aynı zamanda Peder Brody'nin de yüzüydü. Asla sabitlenemeyen, Maura'ya kimin yüzünü gördüğünü bilme fırsatı vermeden sürekli ve hızla değişen iki yüz.

Hem ikisi birden, hem ikisi de değil.

ON YEDİ

Kış mevsiminde gökyüzünün en açık olduğu günler en soğuk günlerdir.

Maura beyaz karın üzerine yansıyan göz kamaştırıcı ışıkla uyandı. Uzun zamandır ortalıkta görünmeyen masmavi gökyüzüne bakmaktan çok memnundu ama rüzgâr oldukça sert esiyor, evin dışındaki ormangülünü eğip büküyordu.

İşe giderken arabada içti kahvesini. Gözleri güneşten kamaşıyor ah bir eve dönsem diye düşünüyordu. Victor'la yatağa girip bütün günü yorganın altında birbirlerini ısıtarak geçirebilselerdi keşke. Önceki gece birlikte Victor o bariton sesiyle, Maura da akortsuz bet sesiyle ona uyum sağlamaya çalışarak Noel şarkıları söylemişlerdi.

O kadar iğrenç sesler çıkmıştı ki kahkahalarla gülmekten şarkı söyleyememişlerdi.

Bu sabah arabayla üzerlerinde Noel çelenklerinin asılı olduğu sokak ışıklarının, şık mankenlerle donatılmış mağaza vitrinlerinin önlerinden geçerken yine şarkı söylüyordu o her zamanki akordsuz, bet sesiyle. Birden aslında Noel'i hatırlatan sürüyle şey olduğunu gördü etrafta. Aslında haftalardan beri şehir oraya buraya asılmış çelenk ve süslemelerle doluydu ama o daha yeni farkına varıyordu. Hiç bu kadar festival havasında görmemişti bir şehri. Güneşin karın üzerine yansıyan parıltısı hiç bu kadar hoş gözükmemişti gözüne.

Tanrı seni sükunete kavuştursun güleç bayım. Hiçbir sev seni umutsuzluğa düşürmesin.

Girişinde kocaman altın rengi harflerle DÜNYADA BARIŞ yazılı Adli Tıp Binası'na girdi.

Louise kafasını kaldırıp gülümsedi. "Bugün çok mutlu görünüyorsun."

"Yeniden güneş açtığı için çok memnunum."

"Tadını çıkart. Yarın akşam kar yağışının artacağını söylüyorlar."

"Noel akşamı yağsın yeter bana." Louise'in masasındaki kutuya elini daldırıp kalp şeklindeki çikolatalardan üç beş tane aldı. "Bugünkü programımız ne?"

"Dün gece kimse gelmedi. Noel öncesi kimse ölmek istemiyor mu ne? Dr. Bristol'un saat onda mahkemede olması lazım. Sanırım sonra oradan evine gidecek."

"Eğer ortalık sakin olursa ben de bugün erken çıkabilirim."

Louise'in kaşlarını kaldırdı. "Umarım eğlenceli bir şeyler yapacaksınızdır."

"Emin olabilirsin," dedi Maura bir kahkaha atıp. "Alışverişe gideceğim."

Odasına gitti. Yeniden gözden geçirilmesi gereken sürüyle laboratuvar raporu dahi mutluluğunu bozamazdı. Masasına oturup çikolatalarını yiye yiye öğlene kadar çalıştı. Saat üç gibi çıkıp doğruca kendini Saks Fifth Avenue'ya atmak istiyordu.

Gabriel Dean'in kendisini ziyarete geleceğini hesaba katmamıştı ama. O akşamüstü saat iki buçukta odasına girerken bu ziyaretinin bütün planlarını tepetaklak edeceğinin farkında değildi.

Her zamanki gibi anlaşılması zor bir insan vardı karşısında Maura'nın. Ve saati saatine uymayan Rizzoli ile bu esrarengiz adam arasında nasıl olup da bir ilişki yaşandığına bir kez daha hayret etmişti.

"Bu öğleden sonra Washington'a geri dönüyorum," dedi Dean evrak çantasını yere koyarken. "Gitmeden önce bir şey hakkında fikrini almak istiyorum." "Elbette."

"Öncelikle...lütfen şu kadının cesedini görebilir miyim?"

"Her şey otopsi raporunda var."

"Olsun. Ben yine de kendi gözlerimle görmek istiyorum."

Maura sandalyesinden kalktı. "Yalnız seni uyarmak istiyorum. İncelemesi o kadar kolay bir ceset değil."

Çürüme sürecinde soğutma işlemi yavaşlatılır ama asla durdurulmazdı. Maura ceset torbasının fermuarını açarken yayılacak kokuya hazırlıklıklıydı. Plastik kısım ayrılıp yüzün olması gereken yerdeki ham doku meydana çıktığında cesedin görünümü konusunda önceden uyarıldığı için Dean herhangi bir tedirginlik hissetmedi.

"Yüz tamamen çıkartılmış," dedi Maura "Deri saç çizgisi boyunca kesilmiş ve daha sonra aşağı doğru soyulmuş, sonra da çenenin altına son bir bir kesik atılarak yüzü çıkartma işlemi tamamlanmış. Sanki bir maskeyi çekip alır gibi."

"Peki deriyi de mi yanında götürmüş?"

"Yanında götürdüğü sadece bunlar değil." Ceset torbasını tamamen açarken o kadar iğrenç bir koku yayıldı ki ortalığa, Maura bir maske takmadığına pişman oldu. Ama Dean cesedi sadece şöyle bir görmek istediği ve pek fazla incelemeye gerek duymadığı için sadece eldiven takmakla yetinmişlerdi.

"Eller," dedi Dean.

"Katil ikisini de almış. Bir de ayaklar var. Önce sapık bir koleksiyoncu

olabileceğini düşündük. Organları zafer hatırası olarak alan bir koleksiyoncu.

Ya da kadının kimliğini saklamak isteyen biri de olabilirdi. Parmak izi bırakmamış. Yüz yok. Kimliğini gizli tutmak isteyen biri yapar ancak bunları." "Ayak haricinde tabii."

"Biz de ayakları almasını saçma bulduk. O yüzden de başka bir nedeni olabileceğini düşündüm. Katil kadının kimliğini saklamak için değil, cüzzamlı olduğunun bilinmesini istemediğinden almıştı bazı organları."

"Peki lezyonlar bütün deriye yayılmış mıydı? Cüzzamla mı ilgiliydi bu yara bereler?"

"Bu deri döküntülerine erythema nodosum leprosum denir. Vücudun ilaç tedavisine verdiği tepki sonucu oluşur. Cüzzamlı olduğu için mutlaka antibiyotik tedavisi görmüştür. Biz de zaten bu yüzden deri biopsisinde herhangi bir aktif bakteriye rastlamadık."

"Yani o zaman bu lezyonların nedeni kadının hastalığı değil."

"Hayır değil. Önceden yapılan antibiotik tedavisinin yan etkisi. Röntgenlere bakıldığında büyük ihtimalle uzun seneler boyunca bu hastalıkla yaşadıktan sonra tedavi görmeye başlamış." Maura kafasını kaldırıp Dean'e baktı. "Yeter mi? Cesedi yerine koyabilir miyim?"

Dean evet anlamında başını salladı. "Şimdi ben sana bir şey göstermek istiyorum."

Yeniden Maura'nın odasına çıktıklarında evrak çantasından bir dosya çıkarttı Dean. "Dün toplantıdan sonra Interpol'ü arayıp Bara'daki katliamla ilgili bilgi istedim. Bunun üzerine Hindistan Merkezi Araştırma Bürosu'na bağlı Özel Suçlar Dairesi bana bunları faksladı. Aynı zamanda e-postayla bazı dijital fotoğraflar yolladılar. Onlara bir göz atmanı istiyorum."

Maura dosyayı açıp üst kısma baktı. "Bu bir polis dosyası."

"Andhra Pradesh'ten. Bara köyünün bulunduğu bölge."

"Soruşturmalarmdaki son durum ne?"

"Olaydan bu yana bir yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ hiçbir ilerleme yok.

Bence sonuçlanamayacak da. Çok fazla önem verdiklerini sanmıyorum."

"Ama yüz kişiye yakın insan öldü ajan Dean." "Ama olayı oranın koşullarına göre değerlendirmen lazım."

"Bir deprem bir olaydır. Bir kasırga bir olaydır. Ama bütün bir köyün katledilmesi bir olay değildir. Bu bir insanlık suçudur."

"Güney Asya'da olanlara baksana. Kaşmir'de binlerce kişi Hindular ve Müslümanlar tarafından boğazlanıyor. Hindistan'da Tamil gerillalarıyla Şihler.

Bir de kastlar var. Moacularla Leninistler birbirlerini bombalıyor."

"Baş Rahibe Mary Clement'a göre bu Hıristiyan'lara karşı yapılmış dini bir katliam."

"Bilemem. Bu tip katliamlar o bölgede çok sıradan sayılıyor aslında. Ama Rahibe Ursula'nın çalıştığı klinik seküler bir yardım kurumu tarafından kurulmuş. Katliamda öldürülen diğer iki hemşire hiçbir kiliseye bağlı değil. O yüzden de Andhra Pradesh polisi bunun dini bir katliam olabileceğine şüpheyle bakıyor. Politik bir şey olabilir. Ya da belki o sürekli horlanan ve toplum dışına itilen cüzzamlılardan nefret eden bir grup yaptı." Dean elinde tuttuğu dosyayı gösterdi Maura'ya. "Oradaki otopsi raporlarına ve olay mahalli fotoğraflarına bakmanı istiyorum."

Sayfayı çevirdiğinde gördüğü fotoğraf karşısında adeta dili tutuldu Maura'nın. Böyle bir vahşetten gözlerini alamıyordu.

Bir mahşer yeri görüyordu fotoğrafta.

Üzerinden duman tüten odun ve kül yığınının tepesi kuruyup kalmış cesetlerle doluydu. Ateşin sıcaklığı bükülme hareketini yaptıran kasları büzmüş, cesetler birer boksör gibi dirsekleri kırık şekilde katılaşmıştı.

İnsan artıklarıyla tüylerinin uçları alazlanıp kararan ölü keçiler birbirine karışmıştı.

"Her şeyi katletmişler," dedi Dean. "İnsanları, hayvanları. Tavuklar bile boğazlanıp yakılmış."

Zorlukla bir sonraki fotoğrafa döndü Maura.

Orada da kül olmuş kemikleriyle, ateşten çok daha fazla etkilenen başka cesetler vardı.

"Saldırı gece gerçekleşmiş," dedi Dean. "Cesetler ancak sabah olduğunda bulunmuş. Yakındaki fabrikanın gündüz işçileri aşağıdaki vadiden gelen ağır bir koku duymuşlar. Ne oluyor diye bakmaya geldiklerinde bu manzaralarla karşılaşmışlar. Çoğu kadın ve çocuk doksan yedi ölü ve ayrıca klinikte çalışan iki hemşire. İkisi de Amerikalı.

"Ursula'nın çalıştığı klinikten değil mi?"

Dean evet anlamında başını salladı. "Şimdi en ilginç ayrıntıya geliyorum."

Dean'in ses tonu birden daha da ciddileşmiş, Maura tüm dikkatini toplayıp Dean'i can kulağıyla dinlemeye hazırlanmıştı.

"Evet?"

"Şu köyün yakınındaki fabrika."

"Ne olmuş ona?"

"Octagon Kimyasallarına aitmiş."

Maura Dean'e baktı. "Octagon mu? Howard Redfield'ın çalıştığı şirket."

Dean başını salladı. "Sermaye Piyasası Kurulu'nun soruşturduğu şirket. Bu üç kurbanla ilişkili olan o kadar çok bağlantı var ki. Kocaman bir örümcek ağına düşmüş gibiyiz."

Howard Redfield'ın Bara köyüne yakın bir yerlerde fabrikası olan Octagon firmasının üst düzey yetkililerinden biri olduğunu, Rahibe Ursula'nın da Bara köyünde çalıştığını biliyoruz. Kimliği meçhul cüzzamlı kurbanın da bu Bara köyünden olması muhtemel."

"O zaman her şey bu köyde başlamış."

"Evet. Cinayetlerin katliamla ilgisi var."

Yeniden fotoğraflara bakmaya başladı Maura. "Bu otopsi raporlarına baktığımda ne bulmamı umuyorsun?"

"Hintli patologların atladığı bir şey varsa söyle bana. Bu saldırıya ışık tutabilecek bir şeyler."

Maura yanık cesetlere bakıp başını salladı. "Kolay olacağını söyleyemem. Neredeyse küle dönüşecek kadar yanmışlar ki bu vücuttan çok şeyi alıp götürür. Yanık olduğunda ölüm nedenini bulmak çok zordur. Tabii başka bir delil yoksa. Mesela kurşun izi gibi ya da önemli kırıklar."

"Dosyadaki otopsi raporlarına göre birkaç kafatasında çatlak bulunmuş.

Bundan uykuya dalarken sopayla dövüldükleri sonucunu çıkartmışlar. Sonra insanlar kulübelerden sürüklene sürüklene dışarı çıkartılıp yakılmak üzere üst üste istiflenmişler."

Maura başka bir fotoğrafa bakmaya başladı. Bir cehennem görüntüsü daha.

"Bütün bu kurbanlardan..." diye mırıldandı. "Bir tanesi bile kaçamamış mı?" "Herhalde her şey çok çabuk olup bitti. Kurbanların çoğu hastalıkları nedeniyle sakat kaldıklarından koşamamışlardı herhalde. Sonuçta toplumdan soyutlanmış, ana yola çok uzak bir vadide kurulmuş bu köy bir nevi terapi merkezi gibi bir yerdi. Büyük bir saldırgan grubuysa ve aniden bastırdıysa yüz kişiyi hiç problemsiz bir şekilde temizleyebilir. Kimse de insanların feryatlarını filan duymaz."

Maura dosyadaki son fotoğrafa baktı. Beyaz badanalı teneke çatılı, duvarları yanmış küçük bir binaydı bu. Kolları ve bacakları birbirine karışmış, yüzleri tanınamayacak biçimde yanmış bedenler kapının hemen dışına düzensiz bir şekilde atılmıştı.

"Bu klinik ayakta kalan tek binaymış zira cüruf briketleriyle inşa edilmiş," dedi Dean. "İki Amerikalı hemşireden arta kalanlar oradaki yığında bulundu. Adliyede çalışan bir antropologa gösterdiklerinde tamamen yandıklarım ve

saldırganların kimyasal tepkime oluşumunu hızlandıran bir madde kullanmış olabileceklerini söylemiş. Sen de aynı fikirde misin doktor?"

Maura cevap vermedi. Bir süredir cesetlere bakmayı kesmişti. Bunun yerine kendisini çok daha fazla sarsan bir şeye dikmişti gözlerini. Birkaç saniyeliğine soluksuz kalmasına neden olan bir şeye.

Kliniğin kapısında üzerinde özel bir sembol olan bir tabela asılıydı.

Kanatlarıyla altındaki mavi yerküreyi şefkatle koruyan uçan beyaz bir güvercin. Gördüğü anda hemen tanıdığı o sembol.

One Earth'ın kliniklerinden biriydi burası.

"Dr. Isles?" dedi Dean.

İrkilerek kafasını kaldırdı. Dean'in ondan bir cevap beklediğini anladı hemen. "Cesetler...şey cesetleri yakıp kül etmek o kadar da kolay değildir evet. Vücudumuzdaki su miktarı sandığımızdan fazladır."

"Bu bedenler ta kemiklerine kadar cayır cayır yanmış."

"Evet. Doğru. Yanmalarını hızlandıracak bir madde kullanmış olabilirler."

"Benzin olabilir mi?"

"Evet. Benzin işe yarar. Ve de belki de en çok işe yarayacak kimyasal madde benzindir." Gözlerini indirip yeniden baktı yanmış kliniğin fotoğrafına. Bak burada çöken odun yığınlarından arta kalanları da açıkça görebilirsin. Şu yanmış dallar... "

"Peki odun yığınlarının bir anlamı var mı? Yani özellikle odun yığınlarında yakılmalarının?" diye sordu Dean.

Maura hafifçe öksürdü. "Bedenler yerden yükseltilirce eriyen yağlar alevlerin üzerine damlar ve böylece ateşi canlı tutar."

Bütün fotoğrafları toplayıp zarfın içine attı. Ellerini yumuşak, lakin içeriğiyle canını oldukça acıtan bu sarı zarfın üzerinde kavuşturdu.

"Eğer kusura bakmazsan zaman kazanmak açısından bir an önce şu otopsi raporlarına bakmak istiyorum. Bitirir bitirmez sana haber veririm. Dosyanın hepsi bende kalabilir ini?"

"Elbette." Dean iskemleden kalktı. "Washington'da olacağım. Beni oradan arayabilirsin."

Maura başını eğmiş yine dosyaya bakmaya başlamıştı. Dean'in kapıya doğru ilerlediğini fark etmedi bile. Geri dönüp ona baktığını da."

"Dr. Isles?"

Maura göz ucuyla Dean'e baktı "Evet?"

"Bir şey daha var. Ama daha kişisel bir şey. Senden başka birine soramayacağımı biliyorum."

"Nedir ajan Dean?"

"Jane'le sık görüşüyor musun?"

"Tabii ki. Bu soruşturmada..."

"Ben işle ilgili demiyorum. Neden kafası karışık onu anlamaya çalışıyorum". Maura bir an tereddüt etti. Ona söyleyebilirim diye düşündü. Biri ona söylemeli.

"Aslında hep asabi biri olarak tanıdım onu," dedi Dean. "Ama bu sefer başka bir şey var. Kendini baskı altında hissettiğini görebiliyorum.

"Şu manastırdaki olaylar ona zor geldi."

"Soruşturmasıyla ilgili değil. Onu rahatsız eden başka bir şeyler var.

Konuşmak istemiyor."

"Ben bunu sana söyleyemem. Jane'le konuşman lazım."

"Denedim."

"Sonuç?"

"İşten başka bir şey konuşmuyor. Bilirsin onu. Bazen robocop gibi olur."

İçini çekip yavaşça "Sanırım onu kaybettim," dedi.

"Sana bir şey soracağım ajan Dean."

"Nedir?"

"Jane'e önem veriyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden ta gözlerinin içine baktı Maura'nın. "Eğer ona önem vermeseydim sana böyle sorular sormazdım."

"O zaman sana söyleyeceğim şey için bana güven. Onu kaybetmedin. Eğer sana karşı mesafeli duruyorsa korktuğu için."

"Jane mi benden korkuyor?" Başını sallayıp bir kahkaha attı. "O hiçbir şeyden korkmaz ki benden korksun."

Maura odadan çıkarken Dean'e bakıp yanılıyorsun. Hepimiz kalbimizi kırabilecek insanlardan korkarız diye geçirdi içinden.

Çocukken kış mevsimine bayılırdı Rizzoli. Kış gelse de ilk kar düştüğünde odamın penceresini açıp henüz ayak izleriyle bozulmamış o tertemiz bembeyaz karları görsem, evden dışarı çıkıp koşa koşa kendimi yerlere atsam diye hasretle kışı düşünürdü bütün yaz boyunca.

Ama şimdi alışverişçiler sayesinde sıkışmış öğlen trafiğinde mücadele ederken kimin bu sihirli mevsimi gözünde bu kadar sevimsiz kıldığını merak ediyordu doğrusu.

Noel yortusunda yine ailesiyle birlikte olmak artık eskisi gibi cazip gelmiyordu Jane'e. Gecenin nasıl geçeceğini ezbere biliyordu artık. Bir kere herkes tıka basa hindi yiyecek, ağızları hindi etiyle doluyken gereksiz

konuşmalar yapacaklardı. Erkek kardeşi Frankie aşırı rom katılmış özel yılbaşı içkisiyle sarhoş olup uygunsuz hareketler yapacaktı. Babası elinde kumanda ESPN'nin sesini sonuna kadar açıp bütün anlamlı konuşmaların içine edecekti. Ve annesi Angela bütün gün yemek pişirmekten bitap düştüğü için kocaman rahat koltuğunda uyuklayacaktı. Her sene ama her sene hep aynı şey. Ama işte aile dediğin bu değil mi diye düşündü. Bizi mutlu etse de etmese de aynı şeyleri hep aynı şekillerde yapıyoruz.

Alışverişe çıkmak için en ufak bir isteği olmamasına rağmen bu zulümden daha fazla kaçacak zamanı olmadığını biliyordu artık. Eliniz hediye kutularıyla dolu değilse Rizzoli'lerin evine asla giremezdiniz Noel'de. Cicili bicili ambalajlandığı ve kimse atlanmadığı sürece kutuda ne olduğunun hiç mi hiç önemi yoktu. Geçen sene erkek kardeşi olacak o aşağılık Frankie, Jane'e Meksika'dan gelen kurutulmuş karakurbağalarının derisinden yapılmış bir bozuk para çantası almıştı.

Kurbağa için bir kurbağa. Yani bir bakıma Jane'e eskiden takmış olduğu lakabı unutmaması için.

Bu sene canına okuyacaktı ama o salak herifin.

Frankie'nin anlamlı hediyesine karşılık olabilecek bir şey bulabilmek için kalabalıkları yararak alışveriş merkezine girdi. Her yerde Noel şarkıları çalıyordu. Gayet kararlı bir şekilde rengarenk çelenklerle süslenmiş iki bina arasındaki geçide girerken Noel Babalar'dan biri "ho ho ho" diyerek selamladı Jane'i.

Babası için bir çift içi muflonlu ev terliklerinden, annesi için üzerinde minik minik gül goncaları olan İrlanda porseleninden bir demlik, küçük kardeşi Michael için ekose bir bornoz, Michael'ın yeni kız arkadaşı irene için Avusturya kristalinden kan kırmızısı sarkık küpelerden aldı. İrene'nin iki küçük oğluna da birbiriyle uyumlu çizgili kar montlarından.

Ama o Frankie salağı için hiç kayda değer bir şey bulamamıştı.

Oraya buraya bakına bakına erkek iç çamaşırlarının bulunduğu bölüme gitti.

İşte bütün seçenekler karşındaydı şimdi. Maço denizci Frankie için pembe bir erkek stringi alsa? Yok yok. Çocuğu o kadar da aşağılamasına gerek yoktu. Departmanda ilerlemeye devam etti. Slip bölümünü, boxerların bulunduğu bölümde durup gri takım elbisesi ve o sıkıcı kravatlarıyla Gabriel'i düşündü. İç çamaşırlarına kadar gösterişsiz ve tutucu zevklerin adamı. Bir kadını çıldırtabilecek bir adam. Kendisi hakkında ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordu Gabriel'in. Onun için ne ifade ettiğini bilmiyordu. O

gri takım elbisenin altında atan kalbin gerçek bir kalp olup olmadığından bile emin değildi.

Ani bir hareketle binanın o bölümünden çıkıp koridorda ilerledi. Kahretsin ya. Hadi konsantre olmaya çalış. Frankie'ye ne alsam? Ne alsam? Kitap nasıl olur? Mesela Götün Teki Olmamanın Yollan. Yo hayır böyle bir kitabı kimse cesaret edip alamayacağı için yazılmış olması da mümkün değildi.

Tam bunları düşünürken durup kafasını kaldırdı. Boğazına bir şey düğümlenmişti sanki. Bütün vücudunun uyuştuğunu hissetti. Bebek bölümündeydi. Üzerinde ördek nakışları olan pazenden minicik bir tulum, minicik eldivenler, tepesi püsküllü tüylü başlıklar gördü. Üst üste dizilmiş mavi pembe battaniyelere takıldı gözü. Camille geldi gözünün önüne. Ölü bebeğini uçuk mavi battaniyesine bir anne sevgisi ve şefkatiyle nasıl sarıp sarmaladığını düşündü.

Öyle bir dalıp gitmişti ki, cep telefonun çaldığını duymamıştı bile.

Telefonu çantasından zar zor bulup cevap verdi. "Rizzoli."

"Merhaba Dedektif. Ben Walt DeGroot."

DeGroot suç laboratuvarının DNA bölümünde çalışıyordu. Aslında onu bir an önce test sonuçlarını almak için sıkıştıran hep Rizzoli olurdu. Bugün ise test hiç umurunda değilmiş gibi kayıtsızdı.

"Evet. Ne söyleyeceksin?" diye sordu bir yandan bebek battaniyelerine bakarak.

"Havuzda bulunan bebeğin DNA testi bitti."

"Evet?"

"Camille Maginnes kesinlikle bebeğin annesi."

Rizzoli bezgin bir şekilde içini çekti. "Sağol Walt. Zaten bundan emin gibiydik," diye mırıldandı.

"Bekleyin bitmedi."

"Evet?"

"Ama babasının kim olduğunu tahmin edememişsinizdir değil mi?"

Birden Walt'ın söyleyeceği şeye vermeye başladı bütün dikkatini.

"Hayır. Anlat bakalım."

"Babanın kim olduğunu biliyoruz."

ON SEKİZ

JANE RIZZOLI akşamüstü alışveriş merkezinden çıkıp alacakaranlıkta yola koyuldu.

Öfkeden kuduruyordu. Hediyelerini, ambalaj kağıtlarını, rengârenk kurdeleleri arka koltuğa yerleştirmişti. Artık Noel'i filan düşündüğü yoktu. Çıplak ayaklarıyla karın üzerinde yürüyen o genç kızdı artık. Sadece ve sadece o derin ızdırabını gizlemek için buz gibi soğuğa katlanabilen kızdı. Ama hayatta hiçbir şey kızın gizliden gizliye çektiği bu azaba denk düşemezdi. Ne kadar dua ederse etsin, kendini ne kadar çok kırbaçlarsa kırbaçlasın içindeki acı feryatları susturması imkânsızdı.

Granit sütunları geçip Camille'in ebeveynlerinin oturduğu evin önüne geldiğinde saat beşti. Uzun süre araba kullanmaktan omuzlan ağrıyordu. Arabadan atlayıp güzelim deniz havasını derin derin içine çekti. Merdivenlerden çıkıp zile bastı.

Esmer hizmetçi açtı kapıyı. "Üzgünüm dedektif ama Bayan Maginnes evde yok. Sizi bekliyor muydu?"

"Hayır. Ne zaman gelir?"

Oğlanlarla birlikte alışverişe çıktılar. Akşam yemeği için eve dönmesi lazım. Bir saat kadar sonra sanırım."

"Peki o zaman burada beklerim."

"Şey... "

"Bay Maginnes'in yanında bekler, ona arkadaşlık ederim eğer sizin için de mümkünse."

Maria istemeye istemeye Rizzoli'yi eve buyur etti.

İnsanları kapıdan çevirmeye alışmış bu kadının kanun adamlarına hayır demesi o kadar da kolay değildi tabii.

Rizzoli, Maria'nın eşlik etmesine gerek duymadan duvarlarında deniz konulu tabloların olduğu, yerleri cilalı koridorlardan geçip Deniz Odası'na girdi.

Beyaz köpüklü kocaman dalgalarıyla Nantucket Sound'un insanın içini sıkan bir manzarası vardı. Randall Maginnes hasta yatağının sağ tarafına doğru yaslanmış, fırtınayı görebilmesi için yüzü pencere tarafına döndürülmüştü. Girdap filmine en önden bir koltuk.

Yatağın kenarında oturan özel hemşiresi ziyaretçiyi görür görmez ayağa kalkıp "Merhaba, buyrun?" dedi.

"Ben Boston Polis Departmanından Dedektif Rizzoli. Bayan Maginnes'in eve gelmesini bekliyorum. Bu arada Bay Maginnes de nasıl bir yoklayayım dedim." "Durumunda bir değişiklik yok."

"Felç geçirdikten sonra bir gelişme oldu mu vücudunda?"

"Aylardan beri fizyoterapide ama hasar büyük."

"Kalıcı mı peki?"

Hemşire hastasına bir bakış attıktan sonra Rizzoli'ye dışarı çıkalım anlamında bir işaret yaptı.

Koridora çıktıklarında Rizzoli'ye "Onunla ilgili konuşurken bizi duymasını istemiyorum. Her şeyi anladığını biliyorum çünkü."

"Nasıl biliyorsunuz?"

"Bana bakışlarından anlıyorum. Olan bitene verdiği tepkilerden. Konuşamasa da kafası çalışıyor. Bu öğlen ona La Boheme operasının CD'sini çaldığımda ağlamaya başladı."

"Belki müzik yüzünden değildir. Belki haline üzülüyordun"

"Haline üzülmesi çok normal. Sekiz ay geçti ama hâlâ en ufak bir iyileşme yok. Aslında her şey açık. Büyük ihtimalle artık yürüyemeyecek. Bir tarafı hep felçli kalacak. Doğru söylemek gerekirse..." umutsuzca başını salladı. "Çok ağır bir felç geçirmiş."

Rizzoli Deniz Odasına doğru döndü. "Eğer bir kahve molası filan vermek isterseniz biraz kalabilirim yanında."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ama özel bir bakıma ihtiyaç duyarsa sizi çağırırım."

"Evet tabii. Sadece konuşun onunla. Hoşuna gider."

"Tamam. Konuşurum."

Rizzoli Deniz Odasına geri dönüp yatağın kenarına bir sandalye çekti.

Randall Maginnes'in gözlerinin içine bakabileceği bir pozisyonda oturdu. Onun kendisinden gözlerini kaçıramayacağı bir pozisyonda.

"Selam Randall," dedi "Hatırladın mı beni? Dedektif Rizzoli. Kızının cinayetini soruşturan polis. Camille'in öldüğünü biliyorsun değil mi?"

Gri gözlerinde hafif bir hüzün belirtisi gördü. Bir itiraf. Yas tuttuğunun bir göstergesi.

"Camille çok güzel bir kızdı. Bunu biliyordun öyle değil mi? Nasıl bilmezsin ki? Her gün bu evde onu izliyordun.

Büyüdüğünü, serpildiğini, artık genç bir kadın olmaya başladığını görüyordun." Rizzoli durdu. "Ve tabii hayatının karardığını da."

Hâlâ gözleriyle Rizzoli'yi izliyordu Randall. Söylediklerinin hepsini

dikkatle hafızasına kazıyarak.

"Onu ne zaman becermeye başladın Randall?"

Nantucket Sound'dan gelen dalgalar camlara vurmaya başlamıştı. Karanlık denizde birer parlak nokta halinde kabaran beyaz köpükler çok net bir şekilde seçebiliyordu.

Randall Maginnes artık Rizzoli'ye bakmıyordu. Çaresiz bir şekilde gözlerini ondan kaçırarak aşağı doğru kaydırmıştı.

"Annesi intihar ettiğinde Camille sadece sekiz yaşındaydı. Ve birden babasıyla tek başına kalmıştı. Sana ihtiyacı vardı. Sana güveniyordu. Ama sen ne yaptın?"

Rizzoli iğreniyormuş gibi kafasını salladı. "Çok hassas bir kız olduğunu biliyordun. Neden çıkıp karın üzerinde çıplak ayakla dolaştığını biliyordun. Senden ve yaptıklarından kaçıyordu."

Rizzoli iyice yaklaştı Randall'a. Sondasına bir kulak pamuğu batırıp çıkartacak kadar yaklaştı.

"Manastırdan bir süreliğine eve geldiğinde büyük ihtimalle ona dokunmayacağını düşünmüştü. Bir kereliğine onu rahat bırakacağını. Ev cenaze için gelen ziyaretçilerle doluydu ama bu seni durdurmadı değil mi? Durdurdu mu yoksa?"

Randall hâlâ gözlerini Rizzoli'den kaçırmaya devam ediyor, sürekli aşağıya bakıyordu. Rizzoli yatağın kenarına çömeldi. Gözlerini nereye döndürürse döndürsün Rizzoli'yi görecek kadar yaklaştırdı yüzünü Randall'a.

"O senin bebeğindi Randall," dedi. "Bunu kanıtlamak için senden DNA örneği almamıza bile gerek kalmadı. Bebeğin DNA'sının neredeyse annesiyle aynı olduğunu sapladık. Ensest bir ilişkinin ürünüydü. Hamile olduğunu biliyor muydun? Kendi kızının sonunu hazırladığını biliyor muydun?"

Rizzoli doğrulup sandalyeye oturarak sürekli adama bakmaya başladı.

Sessizlikte nefes alıp verişinin hızlandığını duyabiliyordu. Oradan aceleyle sıvışıp gitmek isteyen ama bunu başaramayan gözü dönmüş adam şimdi soluk soluğa kalmıştı.

"Biliyor musun Randall, ben Tanrı'ya inanmam. Ama sana bakınca acaba yanılıyor muyum diye düşünüyorum. Baksana şu haline, martta kızını beceriyorsun, nisanda felç oluyorsun. Bir daha kımıldayamayacaksın biliyor musun? Konuşamayacaksın da. Ölü bir vücutta bir beyinden ibaretsin sen Randall. Bu ilahi adalet değil de nedir sence?"

Randall artık işe yaramayan eklem yerlerini kımıldatmaya çalışarak hafif iniltiler çıkartıyordu.

Rizzoli öne doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Vücudundan gelen o pis kokuyu alıyor musun? Sen burada yatıp sondana işerken karın Lauren sence ne yapıyor? Bence çok iyi vakit geçiriyordur. Büyük ihtimalle kendine bir sevgili bulmuştur.

Bir şey söyleyeceğim. Cehenneme gitmek için ölmene gerek yok senin. Bunu iyi düşün bence."

Rizzoli zevkle içini çekip ayağa kalktı. "Sana çok güzel bir hayat geçirmeni dilerim Randall," deyip odadan dışarı çıktı.

Ön kapıya geldiğinde Maria'nın ona seslendiğini duydu. "Gidiyor musunuz dedektif?"

"Evet. Bayan Maginnes'i beklememeye karar verdim."

"Ona ne söyleyeyim?"

"Sadece uğradığımı." Rizzoli arkasına, Deniz Odası'na doğru baktı. "Ah bir de şunu söyleyin."

"Evet?"

"Bence Randall, Camille'i çok özlüyor. Sürekli görebileceği yere bir fotoğrafını koysanıza." Gitmek için kapıdan çıkarken gülümsedi. "Bence bu çok hoşuna gidecektir."

Oturma odasındaki Noel ağacının ışıklan yanıp yanıp sönüyordu.

Garajın kapısı yavaş yavaş açılırken Maura Victor'un kiralık arabasının içeriye sağa park edilmiş olduğunu gördü. Sanki ev alındığından beri yeri hep orasıymış ve sanki bu ev ona da aitmiş gibi. İçeri girip motoru durdurarak kontakt anahtarını sertçe çıkarttı yerinden. Kapının arkasından kapanmasını beklerken aynı zamanda biraz sonra yapacağı konuşma için biraz sakinleştirmeye çalıştı kendini.

Evrak çantasını kapıp arabadan dışarı çıktı.

Eve girdikten sonra ağır ağır mantosunu astı, el çantasını yerine koydu.

Elinde evrak çantası mutfağa doğru ilerledi.

Victor kokteyl karıştırma kabına buz koyuyordu. Maura'ya bakıp gülümsedi. "Merhaba. Sana o en sevdiğin karışımdan hazırlıyorum. Akşam yemeğimiz fırında. Sana bir erkeğin evde ne kadar yararlı işler görebileceğini kanıtlamaya çalışıyorum."

Kabı sallayıp içindeki sıvıyı bir martini bardağına boşaltmasını seyretti Maura. Victor bardağı ona doğru uzattı.

"Evin ağır işçisi için," deyip sertçe dudaklarından öptü.

Hiç karşılık vermeden durdu Maura.

Victor yavaşça geri çekilip yüzüne baktı Maura'nın. "Neler oluyor?"

Maura bardağını tezgâhın üzerine koydu. "Benimle dürüst olma zamanın gelmedi mi?"

"Sana karşı dürüst olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilemiyorum."

"Eğer üç sene önce de bir şeyler yolunda gitmediğinde böyle açık açık konuşsaydık, yanlışlarımızı..."

"O zamanlar artık geride kaldı. Ben şimdiki zamandan söz ediyorum. Benimle şimdi dürüstçe konuşacak mısın?"

Victor afallamış gibiydi. Güldü. "Bu sefer ne yaptım? Ne için özür dilemem gerekiyor? Bak sen mutlu olacaksan memnuniyetle özür dilerim. Tanrım halime bak. Yapmadığım şeyler için özür mü dileyeceğim şimdi ben?"

"Senden özür filan beklediğim yok Victor." Maura evrak çantasına uzanıp Gabriel Dean'den aldığı dosyayı ona uzattı. "Bununla ilgili bana bir şeyler söylemeni istiyorum."

"Nedir bu?"

"Interpol aracılığıyla gelen bir polis dosyası. Geçen sene Hindistan'da gerçekleşen bir toplu katliamla ilgili. Haydarabad'ın dışında küçük bir köyde.

Victor dosyayı açıp ilk fotoğrafa baktığında yüzünü buruşturdu. Tek bir kelime etmeden sırayla diğer fotoğraflara baktı.

"Victor?"

Dosyayı kapatıp Maura'ya baktı. "Bununla ilgili sana ne söylememi bekliyorsun?"

"Katliamı biliyordun öyle değil mü?"

"Tabii ki biliyordum. Orada One Earth'e ait bir klinik vardı. İki gönüllü hemşiremizi kaybettik."

"Ama bana söylemedin."

"Bir sene önce olmuş bir şeyi sana niye söyleyecektim ki?"

"Çünkü soruşturmamızla ilgisi var da ondan. Graystones manastırında saldırıya uğrayan rahibelerden biri sizin One Earth'ün kliniğinde çalışıyormuş.

Bunu biliyordun öyle değil mi?"

"Sen One Earth için çalışan gönüllülerin sayısını biliyor musun? Seksenden fazla ülkede binlerce tıbbi personelimiz var."

"Bana söyler misin Victor, One Earth için çalışan Rahibe Ursula'yı tanıyor muydun? Tanımıyor muydun?"

Victor dönüp tezgâha dayanarak bir süre durdu. Pencereden karanlığa baktı

uzun uzun.

"İlginç," dedi Maura. "Biz boşandıktan sonra senden hiç haber alamadım. Hiç ama hiç."

"Beni aramak için çaba göstermediğini özellikle üzerine basa basa söylemem mi lazım illaki?

"Tek bir mektup yazmadın. Bir telefon etmedin. Neler yaptığını ancak People dergisinden öğrenebiliyordum. Victor Banks, insani yardım hareketi azizi."

"Aziz gibi görülmeyi ben istemedim Maura. Her seferinde yüzüme vurman gerekmiyor."

"Ve bir gün nedense birden beni görmek için yanıp tutuşarak Boston'a geliveriyorsun. Tam da bu cinayetin soruşturmasında yer almaya başladığım zamanlarda."

Victor dönüp Maura'ya baktı. "Seni görmek istediğime inanmıyor musun yoksa?" "Üç yıl bekledin Victor."

"Evet. Uç yıl uzun bir süre."

"Neden şimdi geldin?

Victor biraz anlayış beklermiş gibi Maura'nın gözlerini aradı. "Seni özlemiştim Maura. Gerçekten de çok özlemiştim."

"Ama buraya gelmenin esas nedeni bu değil. Öyle değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Evet. Değil."

Maura birden öfkelenerek mutfaktaki sandalyelerden birine çöküp o lanetli fotoğrafın bulunduğu dosyaya baktı. "O zaman neden geldin?"

"Bir otel odasında giyinirken TV'de manastırdaki cinayetle ilgili haberleri vermeye başladı. Orada seni gördüm. Cinayet mahallinde."

"Sekreterime ondan sonra mesaj bıraktın değil mi? O akşamüstü."

Evet anlamında başını salladı Victor. "Tanrım. Üzerindeki o siyah mantoyla TV ekranında bir yıldız gibi parlıyordun. Senin ne kadar güzel bir kadın olduğunu unutmuştum."

"Ama beni bunun için aramadın değil mi? Asıl ilgilendiğin cinayetti. Aradın, çünkü ben bu cinayetin adli tabibiyim."

Victor cevap vermedi.

"Kurbanlardan birinin One Earth'de çalıştığını biliyordun. Polisin ve benim neler bildiğimizi öğrenmek istedin."

Hâlâ cevap gelmemişti Victor'dan.

"Neden bana sormadın ki doğrudan? Ne saklamaya çalışıyorsun ki?"

Birden dikleşip Maura'ya baktı Victor. "Her sene kaç kişinin hayatının

kurtarıyoruz biz bir fikrin var mı?"

"Soruma cevap vermedin."

"Kliniklerimizde kaç çocuğu iyileştirdiğimizi, kaç hamile kadına bebek bakımı dersleri verdiğimizi biliyor musun? Bize muhtaçlar çünkü başka alternatifleri yok, ve One Earth de yardımseverlerin bağışlarıyla ayakta kalabiliyor. Prestijimizin kesinlikle ama kesinlikle sarsılmaması lazım. Basma sızabilecek en ufak bir dedikoduda bağışlarımızın hepsi kül olur gider."

"Bu söylediklerinin soruşturmayla ne ilgisi var?"

"Yirmi yılımı harcadım ben One Earth için. Sıfırdan buralara getirdim. Ama kendim için mi? Hayır. Onlar için. Kimsenin umurunda olmayan insanlar için.

Çünkü benim için önemli olan onlar. Bu yüzden de fonlarımızm tehlikeye girmesine asla izin vermem."

Para işte diye düşündü Maura. Her şey para için.

Maura dikkatle Victor'a baktı. "Sizin şu bağışçı kurum."

"Ne?"

"Bana bahsetmiştin. Geçen sene bir kurumdan çok yüksek miktarda bağış almışsınız."

"Bize bağış yapan bir sürü..."

"O şirket Octagon Chemicals mıydı?"

Victor'un donakalmasından cevabın evet olduğunu anlamıştı. Bunu inkâr etmeye hazırlanıyormuş gibi birden içine derin bir nefes çektiğini duydu Maura. Ama arkasından tek bir kelime söylemeden nefesini yine hızla dışarı vermişti. Artık inkâr etmenin anlamsız olacağım anlamıştı çünkü, "Bunun teyidini almak zor değil." dedi Maura. "Neden bana sadece gerçeği söylemiyorsun ki?"

Victor başını eğip yere baktı. Bezmiş bir şekilde başım salladı. "Octagon en büyük bağışçılarımızdan biri."

"Peki senden beklentileri nedir? Bu bağış karşılığında ne bekliyorlar senden?

"Neden illaki bir şey beklediklerini düşünüyorsun? Her şey gün gibi ortada.

Neden bir sürü ülkede kabul görüyoruz sence? Neden herkes bizi seviyor? Çünkü insanlar bize güveniyor. Din propagandası yapmıyoruz. Politikacılar gibi aylak aylak dolaşmıyoruz. Sadece yardım için oradayız. Sonuçta önemli olan da bu değil mi? Hayatları kurtarmak."

"Peki ya Rahibe Ursula'nın hayatı? O da önemli mi senin için?"

"Tabii ki önemli!"

"Şu anda yaşam desteğine bağlı. Son bir beyin taramasından sonra belki de fişini çekecekler. Onun ölmesini kim istedi Victor?"

"Ben nereden bilebilirim ki?"

"Bence o kadar çok şey biliyorsun ki ve de bana söylemediğin o kadar çok şey var ki. Kurbanlardan birinin senin için çalıştığını biliyordun ama."

"Bunun konuyla ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

"Diğer rahibeye konsantre olduğunuzu söylemiştin. Genç olana. Bahsettiğiniz tek kurban oydu. Ben de bunun üzerine bu saldırının Rahibe Ursula'yla ilgili olmadığını düşündüm."

"Benden bilgi sakladın."

"Kahrolası polisler gibi konuşmaya başladın. Şimdi sen kimliğini gösterip kelepçe de takarsın bana."

"Polisin buna karışmamasına çalışıyorum şu anda. Sana bir açıklama fırsatı veriyorum."

"Zahmet etme. Sen zaten kesin hükmünü vermişsin zaten."

"Ve gerçekten sen de suçlu biri gibi davranıyorsun."

Bir süre hiçbir şey söylemeden ayakta durdu Victor. Bir eliyle de granit mutfak tezgâhının kenarını kavramıştı. Sadece mutfak saatinin tıkırtısı duyuluyordu. Maura birden Victor'un bıçak setine ne kadar yakın olduğunu fark etti. Hepsi mükemmel bir şekilde bilenmiş, kullanılmaya hazır durumda sekiz

Wusthof chef bıçağı. Şimdiye dek hiç bu kadar korkmamıştı Victor'dan. Ama şu anda bu bıçaklara çok yakın duran o adam Maura'nın hiç tanımadığı, tamsa bile hiç onaylamadığı bir adamdı.

"Artık gitsen iyi olur," dedi Maura yavaşça.

Victor yüzünü ona döndürdü. "Ne yapacaksın?"

"Git artık Victor."

Bir an için hiç kımıldamadı Victor. Maura kalbi son hızla atarken gözlerini dikip ona baktı. Vücudunun tüm kasları müthiş bir şekilde gerilmişti. Victor'un ellerine bakıp bir sonraki hamlesi ne olacak acaba diye düşünüyordu. Yok hayır. Bana zarar vermez. Bana zarar verebileceğine inanmıyorum.

Ve aynı zamanda ellerinin bu kadar güçlü olması içine bir korku düşürmüştü de. Acaba bu eller eline bir balta alıp bir kadının kafatasını kırabilir mi diye geçirdi aklından.

"Seni seviyorum Maura," dedi Victor. "Ama ikimizden çok daha önemli şeyler var. Bir şey yapmadan önce neleri mahvedebileceğim de düşün bir. Kaç masum insanı incitebileceğini düşün."

Victor ona doğru ilerlediğinde birden yerinden fırlayıverdi Maura. Ama

Victor durmadı. Yanından geçip mutfaktan çıktı. Maura holden gelen ayak seslerini dinledi. Sonra da ön kapının şiddetle kapanışını.

Birden kalkıp oturma odasına gitti. Pencereden arabasını garajdan çıkarttığını gördü. Ön kapıya gitti ve kilidi çevirdi. Sonra da garaja çıkan kapıyı kilitledi. Böylece Victor artık bu eve giremeyecekti.

Mutfağa dönüp arka kapıyı da kilitledi. Zinciri takarken elleri titriyordu.

Dönüp havası hâlâ buram buram tehdit ve tehlike kokan ve artık ona tamamen yabancı olan mutfağa baktı. Victor'un kendisi için hazırlamış olduğu buzları erimiş kokteyl hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu. Onu alıp sanki pis bir şeymiş gibi iğrenerek eviyeye döktü.

Aslında kendini de kirlenmiş hissediyordu artık onunla seviştiği için.

Doğruca banyoya gidip üzerindekileri hızla çıkartarak duşa girdi. Uzun bir süre tazzikli sıcak suyun altında durup Victor'un bıraktığı bütün pislikleri temizlemeye çalıştı vücudundan. Ama hatıraları temizlemek olanaksızdı. Gözlerini yumdu. Hâlâ Victor'un yüzünü görüyor, dokunuşlarını üzerinde hissedebiliyordu. Yatak odasına gidip çarşafı parçalarcasına çekti yataktan. Victor'un kokusu sinmiş çarşafı. Bir ıstırap verici hatıra daha. Yeni temiz çarşaflar serdi yatağa. Sevişmelerinden hiçbir iz taşımayan yeni temiz çarşaflar.

Banyoda Victor'un kullanmış olduğu havluları da yenileriyle değiştirdi.

Mutfağa geri döndü ve Victor'un dışarıdan ısmarlayıp soğumaması için fırına soktuğu yemeği, bir güvecin içindeki parmesanlı patlıcanı olduğu gibi çöpe attı.

O akşam tek bir lokma koymadı ağzına. Sadece kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurup oturma odasına gitti.

Gazla çalışan şömineyi yaktı ve öylece oturup Noel ağacını seyretti.

Mutlu Noeller diye geçirdi aklından. Bir insanın göğsünü tam ortasından ayırıp içindekileri teker teker çıkartabilirim. Bir akciğeri ince ince dilimleyebilirim. Mikroskoba bakıp kanser, tüberküloz ya da anfizem teşhisi koyabilirim. Ama bir insanın kalbinin içindeki sırlara bisturimle ulaşamam.

Şarap anestezik etkisini yavaş yavaş göstermeye başlamış, git gide acısını hafifletiyordu. Şarabını bitirip yatağına gitti.

Gece yarısı birdenbire uyandı. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki, ev

neredeyse yerinden sökülecek gibiydi. Gördüğü kâbus yüzünden soluğu kesilmiş, kalbi son sürat atıyordu.

İncecik kuru dallar gibi istiflenmiş yanık bedenler. Korlarını insan çemberinin üzerine döken alevler. Ve gölgelerde kalmaya, alevlerden saklanmaya çalışan Maura. "Rüyalarımda bile bu görüntü peşimi bırakmıyor. Zihnimdeki Dante'nin cehennemiyle yaşıyorum."

Hemen yanında, Victor'un bir zamanlar uyuduğu yastığa uzandı. Birden onu özlediğini anladı. Yokluğu Maura'ya bir anda o kadar büyük bir acı vermişti ki, içindeki boşluğu bastırmak için ellerini midesinin üzerine kavuşturdu.

Ya yanılıyorsa? Ya Victor doğruyu söylediyse?

Şafak sökerken sanki uyuşturulmuş gibi, yorgun bir şekilde yataktan çıktı. Kahvesini hazırlamak için mutfağa gitti ve yemek masasına oturup sabahın alacakaranlığını seyrede seyrede kahvesinden ağır ağır yudumlamaya başladı. Hâlâ aklı masanın üzerinde duran dosyadaydı.

Dosyayı açtı ve kâbus görmesine neden olan fotoğraflara baktı yine. Yanmış vücutlar, kulübeler. Bir gecelik ani bir şiddet nöbeti sonucu bir sürü ölü diye düşündü. Nasıl bir öfke çeşidiydi ki bu? Hayvanları dahi telef etmişlerdi.

Birbirine karışmış keçi ve insan vücutlarına baktı.

Keçiler. Ama niye keçiler de katledilmişti ki?

Bu anlamsız imha planına bu insanları neyin sevketmiş olabileceği üzerine düşünmeye başladı.

Öldürülmüş hayvanlar.

Bir sonraki fotoğraf One Earth'e ait kliniği gösteriyordu. Cüruf briketinden inşa edilmiş kliniğin yanmış dış cephesi. Kapı eşiğinin önüne yığılmış yanık bedenler. Ama o bu sefer ölülere değil, kliniğin oluklu tenekeden yapılmış ve ateşten etkilenmemiş çatısına odaklanmıştı. Daha önce hiç dikkatini çekmemişti kliniğin çatısı. Sanki çatıya, mahyalı metalin orasına burasına saçılmış koyu lekeler halinde kuru yapraklar düşmüş gibiydi. Detayları görebilmesi için fotoğrafın büyütülmesi lazımdı.

Fotoğrafı alıp çalışma odasına gitti ve masa lambasının altına tuttu.

Masasını biraz karıştırdıktan sonra büyüteci bulabildi. Parlak masa lambasının altında teneke çatıya odaklanarak resmi inceledi. Büyüteciyle kuru yapraklara ait her türlü detayı görebiliyordu artık. Kurumuş yapraklar sandığı siyah lekeler birden bambaşka bir sekile bürünmüşlerdi şimdi. Birden iliklerine kadar buz kesti. Büyüteci elinden bırakıp sandalyeye bıraktı

kendini.

Kuşlar. Bunlar ölü kuşlardı.

Mutfağa dönüp Rizzoli'nin telefon numarasını çevirdi. Birkaç dakika sonra telaşla açtı Rizzoli telefonu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Maura.

"Sabahın altı buçuğunda mı?"

"Aslında dün Washington'a dönmeden önce ajan Dean'e söylemem lazımdı ama Victor'la konuşmadan bir şey söylemek istemedim."

"Victor? Şu senin eski kocan mı?"

"Evet."

"Onun ne ilgisi var bizimle?"

"Sanırım Hindistan'da o köyde neler olup bittiğim biliyor."

"Böyle mi söyledi sana?"

"Henüz bir şey söylemedi. Bu yüzden de sorgulamanız için onu size getirmek istiyorum."

ON DOKUZ

Barry Frost'un Colonnade Hotel'in önüne park edilmiş arabasının içinde oturuyorlardı. Frost ve Rizzoli öne, Maura arkaya oturmuştu.

"Bırakın da önce ben konuşayım onunla," dedi Maura.

"Burada kalırsan daha iyi olur doktor," dedi Frost. "Nasıl bir tepki vereceğini bilemeyiz."

"Eğer onunla konuşursam fazla karşı koyacağını sanmıyorum"

"Ama ya eğer silahı varsa?"

"Bana zarar vermez," dedi Maura. "Ayrıca ona zarar vermenizi istemiyorum tamam mı? Buraya onu tutuklamaya gelmediniz."

"Peki ya gelmek istemezse?"

"Gelecektir." Maura arabanın kapısını iterek açtı. "Siz bana bırakın yeter." Asansörü büyük ihtimalle bu komik üçlünün bu otelde ne işi var diye düşünüp garip garip onlara bakan genç bir çiftle paylaşarak dördüncü kata çıktılar.

Maura yanında Rizzoli ve Frost olmak üzere 426 nolu odanın kapısını tıklattı.

Açan olmadı. Biraz zaman geçtikten sonra tam Maura bir kez daha deneyecekti ki kapı ardına kadar açıldı. Victor durmuş ona bakıyordu. Gözlerinden yorgunluk akıyor, yüz ifadesinden kesinlikle çok üzgün olduğu anlaşılıyordu.

"Neye karar verdiğini merak etmiştim ben de," dedi "Maura..." Başını salladı.

"Victor"

"Ama sonra, sanırım buna şaşmamam lazım." Victor koridorda duran Rizzoli ve Frost'a bakıp acı acı gülümsedi. "Kelepçe de getirdiniz mi?"

"Kelepçeye hiç gerek yok," dedi Maura. "Sadece konuşmak istiyorlar."

"Tabii. Tabii. Sadece konuşacaklar. Avukatı mı çağırmam gerekiyor mu?"

"Sen bilirsin."

"Yo hayır sen bana söyle. Avukata ihtiyacım olacak mı?"

"Bunun kararını sadece sen verebilirsin Victor."

"Bu sadece normal bir görüşme değil mi? Suçlular avukat konusunda ısrar ederler sadece değil mi?"

"Avukat tutmak fena fikir değil aslında."

"O zaman sana ispatlayacağım. Avukat tutmak istemiyorum." Dedektiflere

baktı. "Ayakkabılarını giyebilir miyim? Tabii bir itirazınız yoksa." Dönüp dolaba doğru yürüdü.

Maura, Rizzoli'ye "Lütfen dışarıda bekler misiniz?" dedikten sonra son bir kez baş başa konuşmak için Victor'un peşinden odaya girerek kapıyı kapattı.

Victor bir sandalyeye oturmuş botlarını bağlıyordu. Maura yatağın üzerindeki valizi fark etti.

"Toplanıyorsun," dedi.

"Saat dörtteki uçağa yer ayırttım. Ama sanırım planlarım altüst olmak üzere. Değil mi?"

"Onlara söylemek zorundaydım. Kusura bakma."

"Eminim öyledir."

"Başka seçeneğim yoktu."

Victor ayağa kalktı. Bir seçeneğin vardı ve kullandın. Başka ne söylenebilir ki?" odayı geçip kapıyı açtı. "Ben hazırım," dedi. Rizzoli'ye bir anahtar uzattı. "Sanırım kiralık arabamı da aramak istersiniz. Garajın üçüncü katında mavi bir Toyota. İşbirliği yapmadığımı söyleyemezsiniz değil mi?"

Frost Victoria gitti. İki adam asansörlere doğru yaklaşırken Rizzoli,

Maura'nın koluna yapışarak onu geri çekti.

"Bundan sonrasına sen karışma."

"Ama onu sana veren benim."

"İşte bu yüzden karışma dedim ya."

"O benim bir zamanlar kocamdı."

"İyi ya işte. Sen bir adım geri çekileceksin. Bırak biz halledelim. Maura, sen karışmaman gerektiğini biliyorsun ama."

Tabii ki biliyordu Maura.

Ama yine de aşağı kadar onlarla gitti. Kendi arabasıyla Schroeder Plaza'ya kadar onları takip etti. Victor'un arkada oturduğunu görebiliyordu. Kırmızı ışıkta durduklarında sadece bir kez arkasına dönüp Maura'ya bakmıştı Victor. Sadece çok kısa bir an bakışları birbirini buldu. Sonra Victor önüne dönüp bir daha hiç bakmadı Maura'ya.

Maura arabasını park edip Boston Polis Merkezi'ne doğru yürüdü. Victor yukarı kattaydı. Asansörle ikinci kata çıkıp doğruca cinayet birimine doğru hareket etti.

Barry Frost yolunu kesti Maura'nın "İçeri giremezsin doktor."

"İfadesi alındı mı?"

"Rizzoli'yie Crowe ilgileniyorlar."

"Lanet olsun. Onu size ben verdim. En azından söyleyeceklerini

dinlememe izin verin. Yandaki odadan izleyebilirim."

"Burada beklemen lazım," diye ekledi Frost kibarca. "Lütfen Dr. Isles."

Cana yakın biriydi Frost. Birimin bütün dedektifleri içinde Maura'nın protestosuna karşı kibarca ve sessizce karşı çıkabilecek mizaçta olan sadece Frost'tu.

"Gidip benim masama otursana," dedi. "Sana bir kahve getireyim."

Maura, Frost'u dinleyerek istemeye istemeye de olsa sandalyesine oturup masadaki fotoğrafa bakmaya başladı. Karısının fotoğrafıydı herhalde. Asil hatlara sahip, elmacık kemikleri çıkık, güzel sarışın bir kadın.

Az sonra Frost kahvesini getirip masanın önündeki sandalyeye oturdu.

Maura kahveye dokunmadı bile. Sürekli Frost'un karısının fotoğrafına bakıp evlilikleri düşündü. Diğer evlilikleri. Mutlu evlilikleri.

Rizzoli, Victor Banks'den hoşlanmamıştı.

Victor sorgu odasında bir sandalyede oturmuş, omuzları gevşetmiş, rahat bir duruşla sakin sakin kahvesini yudumluyordu. Yakışıklı bir adamdı ve bunun da fazlasıyla farkındaydı. Fazla yakışıklı bir adam. Rizzoli eskimiş deri ceketine, haki rengi pantalonuna bakıp Victor'u Indiana Jones'a benzetti. Kırbaçsız ve havalı bir adet Indiana Jones.

Üstüne bir de tıp diploması ve saf altından bir yardımseverlik eklendiğinde herhalde kızlar böyle bir tipi rahat bırakmıyorlardır diye düşündü Rizzoli. O kendinden son derece emin ve aklıbaşında Dr. Isles bile kalbini bu adama kaptırmamış mıydı?

Onu baştan çıkarttın değil mi o... çocuğu?

Darren, Crowe Rizzoli'nin sağında oturuyordu. Önceden kararlaştırdıkları gibi adamla en çok Rizzoli konuşacaktı. O ana kadar soğuk davranmasına rağmen bir an önce sorgu bitse de buradan çıksam aceleciğiyle Rizzoli'nin bütün giriş niteliğindeki sorularını hiç itiraz etmeden kısa kısa cevaplarla yanıtlamıştı Victor.

Polise karşı özel bir saygısı olmayan bir adam.

Onunla işleri bittiğinde "Tamam, şimdi belki size biraz saygı duyabilirim" havalarında bir adam.

"Ne zamandır Boston'dasınız Bay Banks?" diye sordu Rizzoli.

"Öncelikle Bay Banks değil, Dr. Banks. Size söyledim. Dokuz gündür buradayım. Geçen cumartesi gecesi geldim."

"Boston'a bir toplantı için geldiğinizi söylediniz."

"Harvard Kamu Sağlığı Okulu'nun dekanıyla toplantılarım vardı."

"Bu toplantıların sebebi neydi?"

"Derneğim birkaç üniversiteyle öğrenci stajı konusunda anlaşmalar yaptı."

"Yani One Earth'den bahsediyoruz."

"Evet. Biz uluslararası bir hayır kuruluşuyuz. Dünyanın her tarafında kliniklerimiz var.

Bu kliniklerde gönüllü olarak staj yapmak isteyen tıp ve hemşirelik okulu öğrencilerine her zaman kapımız açık. Böylece öğrenciler hayatın gerçeklerini öğrenme fırsatı yakalıyorlar. Biz de buna karşılık onların hünerlerinden yararlanıyoruz."

"Peki bu Harvard'daki toplantıyı kim ayarladı?"

Victor omuzunu silkti. "Olağan ziyaretlerimden biriydi."

"Peki kim toplantı talebinde bulundu?"

Sessizlik. İşte şimdi faka bastın.

"Siz talep ettiniz değil mi?" dedi Rizzoli. "İki hafta önce Harvard'ı aradınız. Dekan'a zaten Boston'a geleceğinizi ve bu arada ona da uğrayabileceğinizi söylediniz."

"Bağlantılarımı canlı tutmam lazım."

"Peki Boston'a gelişinizin gerçek sebebi neydi Dr. Banks? Başka bir sebebi vardı değil mi?"

Kısa bir sessizlik. "Evet."

"Neydi peki?"

"Eski karım burada yaşıyor. Onu görmek istedim."

"Ama onunla uzun zamandır görüşmemiştiniz. Ne kadardı bakayım? Yaklaşık üç senedir galiba."

"Anlaşılan size her şeyi anlatmış. O zaman neden benimle konuşma ihtiyacı duydunuz ki?"

"Ve üç sene sonra birden çaresizce onun yokluğunu fark edip ülkenin ta diğer ucuna uçmaya karar verdiniz. Hem de sizinle görüşüp görüşmeyeceğinden emin olmadığınız biri için."

"Bazen aşk bizden risk almamızı ister. Bu bir iman meselesi. Görmediğiniz, dokunamadığınız bir şeye inanmak gibi. Arada bir böyle ani sıçrayışlar yaparız değil mi hayatta?" Victor Rizzoli'nin gözlerinin içine baktı. "Değil mi dedektif?"

Rizzoli birden yüzünün kızardığını hissetti ve bir an durup ne söyleyeceğini bilemedi.

Victor cevabı öyle bir evirip çevirmişti ki konu birden sanki Rizzoli'nin içinde bulunduğu durumu konu alan bir sohbete dönüşü vermişti. Aşk risk almak elemektir.

Sessizliği bozan Crowe oldu. "Eh yani. Sizin eski karınız da güzel kadın tabii." dedi. Kesinlikle saldırgan bir tavırda değil. Sanki Rizzoli'yi tamamen yok sayıp erkek erkeğe konuşuyorlarmış gibi. "Aranızdaki ilişkiyi düzeltmek için onca yolu tepip yanına gelmenizi anlayabiliyorum. Peki istediğiniz oldu mu?" "Problem yoktu."

"Evet. Son birkaç gündür onun evinde kalıyormuşsunuz zaten. Bence bu iyiye doğru bir ilerleme".

"Neden bize gerçeği söylemiyorsunuz?" diye araya girdi Rizzoli.

"Gerçeği mi?" diye sordu Victor.

"Boston'a gelişinizin gerçek nedenini."

"Peki siz bana söyler misiniz lütfen? Nasıl bir cevap vermemi bekliyorsunuz ki? Böylece ne siz ne de ben zaman kaybetmeyiz."

Rizzoli masanın üzerine bir dosya attı. "Şunlara bir bakar mısınız?"

Victor dosyayı açtığında saldırıya uğrayan köye ait fotoğrafları gördü.

"Bunlara daha önce bakmıştım," deyip dosyayı kapattı. "Maura göstermişti." "Pek ilginizi çekmişe benzemiyor."

"Hoş görüntüler değil."

"Hoş görüntüler olması da gerekmiyor zaten. Bir kez daha bakın." Rizzoli dosyayı tekrar açıp bir fotoğraf seçti ve dosyanın üzerine koydu. "Özellikle de buna."

Victor bu sevimsiz kadından kurtar beni der gibi Crowe'a baktı. Crowe ne yapacaksın işte o böyle biri der gibi sadece omuzunu silkmekle yetindi. "Fotoğrafa bakın Dr. Banks," dedi Rizzoli.

"Ne dememi bekliyorsunuz?"

"Bu o köydeki One Earth kliniği."

"Bunda bir anormallik görmüyorum. İnsanların bize nerede ihtiyaçları varsa biz oraya gideriz. Gideceğimiz yerde rahat edeceğimizi ya da tehlikede olmayacağımızı kimse bize garanti edemez." Hâlâ fotoğrafa bakmıyor, o korkunç görüntülerden kaçıyordu. "İşte biz yardımseverlerin ödediği bedel budur. Bizler hastalarımızla aynı riskleri alırız. Aynı tehlikeler bizim için de vardır."

"O köyde ne oldu?"

"Sanırım cevap gayet açık."

"Fotoğrafa bakın."

"Eminim her şey polis raporlarında yazılıdır."

"Şu kahrolası fotoğrafa bakın ve bana ne gördüğünüzü söyleyin!"

Victor sonunda kısa bir bakış attı fotoğrafa. "Kliniğin önünde yatan yanık

vücutlar."

"Peki nasıl öldüler?"

"Bana toplu katliam yapıldığı söylendi."

"Hakikaten mi?" Aniden kafasını kaldırıp Rizzoli'ye baktı Victor. "Ben orada değildim dedektif. Hindistan'dan telefonla aradıklarında San Francisco'daki evimdeydim. O yüzden çok fazla bir şey bildiğimi söyleyemem size."

"Peki katliam olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Andhra Pradesh polisinin raporunda öyle yazıyordu da ondan. Politik ya da dinsel bir saldırı olabilirmiş. Ama insanlar cüzzamlılarla temas kurmaktan çekindikleri için köy merkezden çok uzak bir yere kurulduğundan bu olaya tanıklık edebilecek tek bir kişi bulunamamış."

"Herkesi her şeyi yakmışlar. Sizce bu garip değil mi?"

"Neresi garip?"

"Ateşe verilmeden önce tüm vücutlar alana sürüklenip geniş yığınlar halinde bir araya getirilmiş. Kimsenin cüzzamlı birine dokunmak istemeyeceğini söylediniz. Peki o zaman neden yığın yapmışlar vücutlardan?"

"Daha etkili olacağını düşünmüş olabilirler. Yani gruplar halinde yakınca."

"Etkili mi?"

"Bir mantık çerçevesinde bakmak istiyorum olaya."

"Peki herkesi her şeyi yakmalarının nasıl bir mantığı olabilir ki?"

"Öfke. Barbarlık...Bilemem."

"Ölü vücutları kaldırıp bir yere toplama. Üzerlerine benzin dökme. Odunları üst üste yığma. Bunların hepsi zahmetli işler. Duydukları yakalanma korkusu da cabası."

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Vücutları yakmaları gerekiyordu zaten diyorum. Kanıtları yok etmek için."

"Ne kanıtı? Bunun bir katliam olduğu o kadar açık ki. Hiçbir ateş bunu saklayamaz."

"Ama aynı zamanda bir ateş bunun aslında bir katliam olmadığı gerçeğini gizleyebilir de."

Rizzoli Victor'un gözlerini ondan kaçırıp yere doğru bakmasına hiç de şaşırmamıştı doğrusu.

"Neden bu somları sorduğunuzu anlayamıyorum," dedi Victor. "Neden polis raporlarına inanmıyorsunuz?"

"Çünkü ya yanıldılar, ya da rüşvet aldılar da ondan."

"E biliyorsunuz işte. Daha neden bana soruyorsunuz ki?"

Rizzoli parmağıyla fotoğrafın üzerine vurdu. "Bir daha Dr. Banks."

"Bakmak istemiyorum."

"Orada yanan sadece insan vücutları değilmiş. Keçiler de telef olmuş.

Tavuklar da. Ne büyük kayıp ama bu sağlıklı gıdaların yok edilmesi. Neden önce öldürülüp sonra da yakılmış olabilirler ki?"

Victor alaycı bir şekilde güldü. "Belki onlar da cüzzamlıdır, ne bileyim ben!"

"Peki ya kuşlar? Kuşlara ne olmuş peki?"

Victor başım salladı. "Ne?"

Rizzoli kliniğin tenekeden yapılmış çatısını gösterdi. "Bunu farketmediğinize iddiaya girerim. Ama Dr. Isles görmüş. Şu çatının üzerindeki siyah lekeler. İlk bakışta kuru yapraklara benziyorlar. Ama etrafta ağaç yokken orada yaprak olması da çok tuhaf olurdu."

Victor hiçbir şey söylemedi. Sessizce oturup ifadesi kendisini ele vermesin diye yüzünü iyice eğmişti. Sadece vücut dili bile kaderine razı olduğunu gösteriyordu.

"Onlar yaprak değil Dr. Banks. Onlar ölü kuşlar. Karga sanırım. Bakın fotoğrafın kenarında üç tane var. Bunu nasıl açıklarsınız?"

Umurumda bile değil der gibi omuzunu silkti. "Belki silahla vurulmuşlardır." "Polis silahla ateş edildiğine dair bir şey bulamadı. Binada tek bir kurşun deliğine rastlanmadı. Boş kovan yok, kurbanların hiçbirinde vurulduklarına dair bir iz yok. Rapora göre bir çok kişinin kafatası ezilmiş, parçalanmış. Onlar uykudayken sanki kafalarına golf sopalarıyla vurulmuş gibi."

"Ben de öyle olduğunu sanıyorum."

"O zaman kuşları nasıl açıklarsınız? Herhalde birileri gidip çatıda duran kargaların kafasına vurmamıştır değil mi?"

"Nereye gelmek istediğinizi kestiremiyorum. Kuşların bununla ne gibi bir ilgisi olabilir?"

"Kimse kafalarına sopayla vurmamış. Kimse onlara ateş açmamış."

Victor "Belki dumandan zehirlenmişlerdir." diye homurdandı.

"Köye saldırılmadan önce ölmüş kuşlar. Sadece kuşlar değil, her şey ölmüş orada. Kuşlar, kümes hayvanları, keçiler, insanlar. Hareket eden, nefes alıp veren tek bir canlı yokmuş ortaklıkta. Yaşayan her şey temizlenmiş bölgeden." Victor'un buna verecek cevabı yoktu.

Rizzoli öne doğru eğilip tam gözlerinin içine baktı. "Bu sene Octagon

Kimyasalları'ndan ne kadar bağış topladınız Dr. Banks?"

Victor bardağı dudaklarına götürüp biraz su içerek oyalandı.

"Ne kadar Dr. Banks?"

"Şey on küsur milyon gibi..." Crowe'a baktı. "Eğer sakıncası yoksa biraz daha su alabilir miyim?"

"On küsur milyon mu?" dedi Rizzoli. "Biraz artırıp seksen beş milyon dolar desek mesela?"

"Olabilir."

"Ama bu olaydan bir sene önce size bağış filan yapmamışlardı. Ne değişti ki birden? Birden melek mi kesildiler?"

"Onlara sormanız lazım."

"Ben size soruyorum."

"Gerçekten biraz daha su içmek istiyorum."

Crowe içini çekip boş bardağı aldı ve dışarı çıktı. Şimdi odada yalnız Rizzoli ve Victor kalmıştı. Rizzoli ona sanki kafa atacak kadar yaklaşıp "Her şey para için değil mi?" dedi. "Seksen beş milyon çok fazla miktarda bir rüşvet. Octagon herhalde çok kaybetmiş olmalı. Ve siz de onlarla işbirliği yaparak acayip miktarda bir paranın üzerine oturmuşsunuzdur herhalde."

"Hangi konuda işbirliği yaparak?"

"Sessiz kalarak. Sırlarını saklayarak."

Rizzoli başka bir dosya çıkartıp Victor'un önüne itti.

"Böcek ilacı üreten bir fabrikaları vardı. Bara köyüne yaklaşık iki kilometre uzaklıkta. Octagon bu tesislerinde binlerce ton metil izosiyanat depoluyordu. Geçen sene bu tesisleri kapattıklarından haberiniz var mıydı? Tam da Bara'ya yapılan saldırıdan sonra. Bütün çalışanlara yol verildikten sonra tesisin üzerinden buldozerle geçildi. Güya terörist saldırılardan korktukları içinmiş. Ama herhalde buna siz de inanmıyorsunuz öyle değil mi?"

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Köyde katliam filan yapılmadı. Köy terörist saldırıya da uğramadı." Rizzoli durdu ve yavaşça "Orada endüstriyel bir felaket yaşandı." dedi.

YİRMİ

VICTOR Rizzoli'ye bakmadan öylece oturuyordu.

"Bhopal adı size bir şey hatırlatıyor mu?" diye sordu Rizzoli.

Cevap vermeden önce şöyle bir duraksadı Victor. "Tabii ki hatırlatıyor," dedi yavaşça.

"Bize bildiğiniz her şeyi anlatır mısınız?"

"Hindistan'da Bhopal'de Union Carpide diye bir firmada 1984 yılında bir kaza olmuştu."

"Kaç kişinin öldüğünü biliyor musunuz?"

"Bin küsur galiba..."

"Altı bin kişi," dedi Rizzoli. Union Carpide adlı böcek ilacı üreten firmaya ait tesislerden geceyarısı başlayan zehirli gaz sızıntısı sonucunda altı bin kişi öldü. Yüzbinlerce kişi de yaralandı. Hayatta kalanlar ve şahitler sayesinde olay saklanamadı. Hasır altı edilmesi imkânsızdı." Başını eğip fotoğrafa baktı. "Aynı Bara'da olduğu gibi."

"Size değişik bir şey söyleyemeyeceğim. Orada değildim. Hiçbir şey görmedim."

"Ama eminim ki neler olup bittiğini tahmin edebilirdiniz. Tesislerde çalışanların isimlerinin bir listesini bekliyoruz Octagon'dan. İçlerinden biri mutlaka konuşacaktır. İçlerinden biri mutlaka bunu teyit edecektir.

Gece vardiyasındaydılar ve işçilerden bazıları uzun çalışma saatlerinden sonra yorgun düşmüştü muhtemelen. Belki de bir tanesi uyuklarken yanlışlıkla kafasını şaltelerden birine çarpmıştı. Sonrası da malum tabii. Puf! Zehirli gaz havaya yükselir ve rüzgarla yayılır." Durdu. "Metil izosiyanatın insan vücuduna verdiği zararı biliyor musunuz Dr. Banks?"

Tabii ki biliyordu. Bilmesi lazımdı. Ama o Rizzoli'ye cevap vermedi.

"Korkunç derecede tahribat yapar. Birazı insan vücuduna deyse deriyi yakabilir. Solunduğunda hava yollarına, akciğerlere yaptığı tahribatı siz düşünün artık. Hemen öksürmeye başlarsınız ve boğazınız acır. Başınız fırıl fırıl döner. Sonrasında nefesiniz tıkanır, düzensiz nefes alıp vermeye başlarsınız, zira gaz kelimenin tam anlamıyla mukozayı yiyip bitirmektedir. Akciğerler sıvı ile dolar ve tabiri caizse akciğer kendi içinde boğulur. Buna akciğer ödemi denir. Kendi salgılarınızla boğulursunuz Dr. Banks. Ama eminim doktor olduğunuz için siz bunları benden iyi biliyorsunuzdur."

Başını eğdi Victor.

"Octagon'dakiler de biliyordu tabii. Çok geçmeden korkunç bir hata yaptıklarının farkına vardılar. Metil izosiyanatın havadan daha ağır olduğunu, alçak bölgelerde birikeceğini biliyorlardı. Hemen kimyasal tehlikenin ulaşabileceği bölgeye, vadideki cüzzamlılar köyüne gidip durumu kontrol ettiler. Yani Bara köyüne. Ve tabii ölülerle karşılaştılar. İnsanlar, hayvanlar bütün canlılar ölmüştü. Yüz kadar ölü. Ve bu ölülerin sorumlusunun kendileri olduğunu çok iyi biliyorlardı. Başlarının belada olduğunu da. Cinayet suçuyla yargılanacaklardı.

Bir sürü tutuklama olacaktı. Peki sizce ondan sonra ne yaptılar Dr. Banks?" "Bilmiyorum."

"Paniğe kapıldılar tabii. Siz olsaydınız da aynen onlar gibi paniğe kapılmaz mıydınız? Problemi ortadan kaldırmak istediler. Hiç böyle bir şey olmamış gibi saklamak. Peki ortada bu kadar delil varken nasıl saklanabilirlerdi? Yüz tane cesedi nasıl, nereye saklayabilirdiniz ki? Köyü yok edemezdiniz. Ayrıca bir de ölüler arasında iki Amerikalı hemşire vardı. Akıbetlerini bir gün birileri mutlaka araştırırdı."

Hepsi birden görülsün diye fotoğrafları masaya yaydı. Üç görüntü. Üç ayrı ceset yığını.

"Onları yaktılar," dedi Rizzoli. "Yanlışlarını bir şekilde örtbas etmek zorundaydılar. Hatta oraya gelecek müfettişleri yanıltmak için birkaç kafatası kırdılar. Bara'da olanlar bir cinayetle başlamadı Dr. Banks. Ama daha sonrasında, o gece işlendi tüm cinayetler."

Victor sandalyesini geriye itti. "Tutukluysam söyleyin dedektif. Çünkü artık gitmek zorundayım. Uçağımı kaçırmak istemem."

"Bir seneden beri bunları biliyorsunuz değil mi? Ama sessizliğinizi korudunuz çünkü Octagon size oldukça yüklü miktarda rüşvet vermişti. Böyle bir felaket onları mevcut malların kaybını ve dava masraflarını saymazsak yüzlerce milyon dolarlık tazminata mahkum edebilirdi... Ayrıca tabii cezai kovuşturmalar da cabası. Sizi satın almak onlar için en ucuz seçenek oldu."

"Yanlış kişiyle konuşuyorsunuz. Söyledim size. Ben orada değildim."

"Ama neler olup bittiğini biliyordunuz."

"Orada olup bitenleri bilen sadece ben değilim."

"Size kim söyledi Dr. Banks? Nasıl öğrendiniz?" Rizzoli masadaki fotoğraflara bakan Victor'a yaklaştı. "Belki bize doğrulan anlatırsanız San Francisco'ya giden uçağınızı kaçırmazsınız."

Bir süre önüne dizilmiş fotoğraflara bakarak hiçbir şey söylemeden öylece

durdu Victor. "O aradı beni," dedi sonunda. "Haydarabad'dan."

"Rahibe Ursula mı?"

Evet anlamında başını salladı. "Şey, olaydan iki gün sonraydı. O aramadan önce Hint yetkililerden köye bir baskın düzenlediğini, hemşirelerimizden ikisinin öldürüldüğünü öğrenmiştim. Terörist bir saldırı olduğuna inanıyorlardı."

"Rahibe Ursula size başka şeyler mi anlattı?"

"Evet ama onunla konuştuktan sonra ne yapacağımı bilemedim. Sesinden çok korktuğu ve tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Fabrika doktoru ona sakinleştirici vermişti. Sanırım bu ilaçlar kafasını daha da fazla karıştırmıştı."

"Size tam olarak ne dedi?"

"Soruşturmada yanlış bir şeyler olduğunu, insanların ona gerçeği söylemediğini. Octagon'a ait tankerlerden birinde boş yakıt kaplan görmüş." "Bunu polise söylemiş mi peki?"

"O an içinde bulunduğu durumu anlamanız lazım. O sabah Bara'ya döndüğünde gördüğü manzarayı düşünürseniz tanıdığı insanların yanık cesetlerini gördüğünde kendisini nasıl hissetmiştir acaba. Tek kurtulan oydu ve fabrika işçileri etrafını sarmıştı. Sonra polis geldi. Birini kenara çekip yakıt bidonlarını gösterdi. Herhalde olayın ciddi bir şekilde soruşturulacağım sanıyordu."

"Ama hiçbir şey yapılmadı değil mi?"

Başını salladı Victor. "İşte o zaman korkmaya başladı. O zaman polise güvenemeyeceğini anladı. Peder Doolin onu köyden alıp Haydarabad'a götürmeden öncesinde beni aramadı, çünkü kendini güvende hissetmiyordu."

"Peki sonra ne yaptınız? Yani Rahibe Ursula sizi aradıktan sonra,"

"Dünyanın öteki ucundan ne yapabilirdim ki?"

"Yapmayın Dr. Banks. San Francisco'daki ofisinizde oturup hiçbir şey yapmadığınıza inanmam. Böyle bomba gibi bir haberi duyup boş verecek tipte biri değilsiniz siz."

"Ne yapmam gerekirdi sizce?"

"Sonunda yaptığınız şeyi."

"Ne peki?"

"Bir telefon kayıtlarınıza bakalım isterseniz. Şuralarda olacaktı. İşte buldum. Cincinnati'yi aramışsınız. Octagon şirketinin genel merkezini."

"Tabii ki arayacaktım! Yetkililere köyde ölen iki gönüllü hemşiremiz olduğunu söyledim."

"Orada kiminle konuştunuz?"

"Bir adamla. Başkan yardımcısıydı sanıyorum"

"Adamın adını hatırlıyor musunuz?"

"Hayır."

"Howard Redfield olabilir mi acaba?"

"Hatırlamıyorum."

"Ona ne söylediniz?"

Victor kapıya doğru baktı. "Neden su bu kadar gecikti ki?"

"Ona ne söylediniz Dr. Banks?"

Victor içini çekti. "Ona Bara katliamıyla ilgili bazı dedikodular dolaştığını ve fabrikalarında çalışan bazı kişilerin bununla ilgili olabileceğini söyledim. Bana bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini söyleyip mutlaka ilgileneceğine söz verdi."

"Sonra ne oldu?"

"Bir saat kadar sonra Octagon'un Başkan'ı aradı. Bana bu dedikoduyu nereden duyduğumu sordu."

"O zaman mı rüşvet teklif etti size?"

"O şekilde olmadı!"

"Octagon'la anlaştığınıza inanamıyorum Dr. Banks," dedi Rizzoli. "Bir kere nasıl olsa olan olmuştu. Ölüleri geri getiremezdiniz. Bu trajediyi pekala da sevaba dönüştürebilirdiniz." Rizzoli'nin sesi alçaldı ve birden çok yakın arkadaşıymış gibi konuşmaya başladı Victor'la. "Bu mudur yani? Milyonlarca para avukatların cebine gireceğine hiç olmazsa bir hayır yapalım da vicdanımız rahatlasın."

"Bunu ben değil siz söylüyorsunuz dedektif."

"Peki Rahibe Ursula'yı nasıl satın aldılar?"

"Bunu isterseniz Boston başpiskoposuna sorun. Eminim onlarla da bir anlaşma yapılmıştır."

Rizzoli biraz durup Graystones Manastırını getirdi gözünün önüne. Yeni çatı, tamiratlar. O yoksul rahibeler binanın yenilenmesi için gereken onca parayı nereden bulacaklardı ki?

Mary Clement'ın sözleri geldi aklına. Cömert bir bağışçı imdadımıza yetişti demişti.

Kapı açıldı. Crowe elinde suyla içeri girip bardağı masanın üzerine koydu.

Victor sinirli sinirli hemen bardağa sarılıp kocaman bir yudum su aldı ağzına.

Başta oldukça sakin hatta küstah takılan o adam gitmiş, yerine suyu sıkılmış, kendine güvenini tamamen kaybetmiş bir adam gelmişti.

Yalnız birkaç damla hakikat daha kalmıştı sıkılması gereken Victor'dan.

Rizzoli son hamlesini yaparken biraz daha yaklaştı Victor'a. "Boston'a gelmenizin gerçek nedeni neydi Dr. Banks?"

"Size söyledim. Maura'yı görmek istiyordum."

"Octagon istedi değil mi gelmenizi?"

Victor biraz daha su aldı ağzına.

"Onlar istedi değil mi?"

"Endişeleniyorlardı."

"Neden?"

"Sermaye Kurulu'nun hedefi haline gelmişlerdi. Hindistan'da olanlarla ilgi değil ama. One Earth'e yaptıkları büyük bağıştan dolayı sorgulama büyüyebilirdi. Eğer sorgulanırsak aynı ağızdan konuşmamız gerekiyordu. Bundan emin olmak istediler."

"Onların adına yalan söylemenizi mi istediler?"

"Hayır. Sadece konuşmamamı. Sadece bu kadar. Hindistan'daki olaydan bahsetmememi."

"Peki ya sizden şahitlik etmeniz istemeydi doğruyu söyler miydiniz Dr.

Banks? Yani bir cinayetin üstünün kapatılmasına yardımcı olmak için para aldığınızı söyler miydiniz?"

"Bir cinayet yok ortada. Bu bir kazaydı."

"Bu yüzden mi geldiniz Boston'a? Ursula'yı da sessiz kalmaya ikna etmek için mi? İnsanları yalanlarınıza alet etmek için mi?"

"Yalan yok ortada. Sadece sessiz kaldım. Arada fark var."

"Sonra bir şekilde işler sarpa sardı. Howard Redfield adında bir başkan yardımcısı çıkıp Adalet Bakanlığı'yla görüştü. Sadece görüşmekle kalmayıp yanında birini de götürdü. Hindistan'dan şahitlik yapmak üzere getirdiği kadını."

Victor başını kaldırıp hayretle Rizzoli'ye baktı. Rol yapmadığı kesindi. "Ne şahidi?"

"Bara'dan bir şahit. Kurtulmayı başaran cüzzamlılardan biri. Şaşırdınız mı?"

"Ben hiç şahit filan tanımıyorum."

"Köyünde olan biteni görmüştü. O fabrikadan gelen adamların insanları bir yere istifleyip ateşe verdiğini görmüştü. Arkadaşlarının ve ailesinin kafalarına nasıl vurulduğunu görmüştü. Gördüğü ve bildiği şeyler Octagon'un sonu olurdu." "Bu konuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Bana kimse kurtulan biri olduğunu söylemedi."

"Her şey ayyuka çıkacaktı. Kazayı örtbas etme, rüşvetler. Siz yalan söyleyebilirdiniz ama ya Rahibe Ursula? Tanrı'ya yemin etmiş bir rahibeyi nasıl kafalayabilirdiniz ki? Ne garip değil mi? Namuslu bir rahibe çıkıp bütün planı bir anda bozabilirdi. Ağzını açtığı anda seksen beş milyon dolar bir anda havaya uçacak, bütün dünya Aziz Victor'un tacının nasıl elinden alındığına şahit olacaktı."

"Sanırım burada işim bitti." dedi Victor ayağa kalkarak. "Uçağımı kaçıracağım yoksa."

"Elinizde bir fırsat vardı. Kendinize göre geçerli sebepleriniz de."

"Geçerli sebep mi?" dedi Victor sahte sahte gülerek. "Bir rahibeyi öldürmek için mi? Başpiskoposu da suçlayın isterseniz. Çünkü eminim o da az para almadı bu işten."

"Octagon size ne vaad etti? Eğer Boston'a gelip problemi kökünden hallederseniz daha çok para vereceklerdi değil mi?"

"Önce beni cinayetle suçladınız, şimdi de beni Octagon'un tuttuğunu söylüyorsunuz. Sizce hangi üst düzey biri bir kazayı örtbas etmek için cinayet işleme riskini göze ahi?" Victor başını salladı. "Hiçbir Amerikalı Bhopal'deki olay için hapise konulmadı. Bara için de aynı şey olacak. Şimdi gidebilir miyim acaba?"

Rizzoli Crowe'a bir bakış attı. Crowe keyfi kaçmış gibi başını salladı. Olay Yeri İnceleme'den gelen cevabın olumsuz olduğunu bildiren bir işaretti bu. Rizzoli Victor'u sorguya çekerken Olay Yeri İnceleme ekipleri de kiralık arabasında araştırma yapmış ama anlaşılan o ki hiçbir şey bulamamışlardı.

Onu tutuklamak için ellerinde tek bir kanıt yoktu.

"Şimdilik gitmekte özgürsünüz Dr. Banks. Ama tam olarak nerelerde olacağınızı bilmek zorundayız."

"San Francisco'ya gidiyorum. Adresim sizde var." Victor kapıya yöneldikten sonra bir an durdu ve dönüp Rizzoli'nin yüzüne baktı. "Gitmeden önce," dedi. "Benimle ilgili bir şeyi bilmenizi istiyorum."

"Nedir Dr. Banks?"

"Ben bir doktorum. Bunu unutmayın dedektif. Ben hayat kurtarırım ve kimsenin hayatını almam."

Maura Victor'un sorgulama odasından çıktığını görmüştü. Başını dimdik tutup hiç sağına soluna bakmadan yürüyordu. Maura'nın oturduğu masanın yanından geçerken de duruşunu değiştirmedi.

Maura sandalyeden kalktı. "Victor?"

Victor başını Maura'ya döndürmeden durdu. Sanki ona bakmaya

dayanamayacakmış gibi bir hali vardı.

"Neler oldu?" diye sordu Maura.

"Ne olacaktı ki? Bütün bildiklerimi söyledim onlara. Bütün gerçeği."

"Senden de tek beklediğim buydu zaten. Hep dürüst olmanı bekledim."

"Şimdi gitmek zorundayım. Uçağa yetişmem lazım."

Maura'nın cep telefonu çaldı. Maura başını eğip çağrıyı geri çevirmek üzere telefonuna baktı.

"Bence cevap versen iyi olur," dedi Victor asabi asabi. "Belki bir cesedin sana ihtiyacı vardır."

"Ölüler özen gösterilmeyi hak ederler."

"İşte aramızdaki fark da bu Maura. Sen ölülere özen gösteriyorsun. Ben ise canlılara."

Victor giderken arkasından baktı Maura. Bir kere bile dönüp ona bakmadı Victor.

Telefonu çalmıyordu artık.

Telefonu çıkartıp ekrana baktı. St. Francis Hastanesinden aramışlardı.

Ursula'ya yapılacak ikinci beyin elektrosunun sonucunu bekliyordu ama şu anda bununla ilgilenemezdi, zira hâlâ Victor'un son sözlerini hazmetmeye çalışıyordu.

Rizzoli özür dileyen bir yüz ifadesiyle sorgu odasından çıkıp yanma geldi aceleyle. "Sana dinlettirmediğimiz için özür dilerim," dedi. "Herhalde nedenini anlamışsmdır değil mi?"

"Hayır anlamadım." Maura telefonunu çantasına atıp Rizzoli'ye baktı. "Onu sana ben verdim. Cevapları sana ben verdim."

"Hepsini de teyit etti. Aynı Bhopal olayı. Ölü kuşlar konusunda haklıydın."

"Ama sen beni odanın dışında tuttun. Sanki bana güvenmiyormuş gibi."

"Seni korumaya çalışıyordum."

"Neden korunacaktım ki? Gerçeklerden mi? Beni bulanan bir adamdan mı?" Maura acı acı güldü ve çıkmak üzere arkasını döndü. "Zaten hepsini bilmiyor muydum sanıyorsun?"

Maura direksiyonu sıkı sıkı tutmuş St. Francis Hastanesine doğru gidiyordu. Dışarıda hafif hafif kar yağıyordu. Ölüm Kraliçesi yeni bir olay için iş başındaydı yine.

Arabayı park ederken her zamanki gibi rolünü en iyi şekilde oynamaya, halkın görmesine izin verdiği tek maskeyi takmaya hazırdı artık.

Luxus'ünden çıkarken siyah mantosunun etekleri kenara sürtünmüştü. Asansöre doğru yürüdü. Solgun ışıkların arabalara yansımasıyla beliren

görüntünün ürkütücü olduğunu düşündü. Sanki turuncu bir sisin içinde yürüyormuş da gözlerini ovalalayınca her şeyi çok net bir şekilde görecekmiş gibi hissediyordu. Garaj bomboştu. Yankılanan kendi ayak sesinden başka hiç bir şey duymuyordu.

Hastane girişine geldiğinde rengarenk ışıklarla süslü büyük Noel ağacının ve gönüllüler masasında gri saçlarının üzerine şık bir biçimde yerleştirdiği kırmızı bir Noel Baba şapkasıyla oturan yaşlı bir kadının yanından geçti. Fonda "Dünyaya müjdeler olsun" şarkısı çalıyordu.

Yoğun Bakım Ünitesi'nde bile ironik bir biçimde kutlanıyordu Noel.

Hemşirelerin bulunduğu bölüm plastik çam çelenkleriyle süslenmişti. Görevli memurun kulaklarından altın rengi küçücük ampul şeklinde küpeler sarkıyordu.

"Ben adli tıptan Dr. Isles," dedi Maura "Dr. Yuen burada mı?"

"Az önce çok acil bir ameliyata girdi. Dr. Sutcliffe'ten gelip suni solunum cihazını kapatmasını istedi."

"Grafikten benim için de bir fotokopi aldınız mı?"

"Evet. Her şeyden size bir kopya yaptık." Görevli memur üzerinde "Adli Tıp Uzmanı için" yazan kalın zarfı işaret etti.

"Teşekkürler."

Maura zarfı açıp grafik fotokopisini çıkarttı. Rahibe Ursula'nın nasıl öldüğünü özetleyen notlan okudu içinde hüzünle. İki ayrı beyin taramasında da hiçbir faaliyete rastlanmamış, Beyin Cerrahı Dr. Yuen kendi el yazısıyla düştüğü şu notlarla mağlubiyeti kabul etmişti.

Hasta derin acıya tepki vermiyor. Gözbebekleri orta pozisyonda ve sabit durumda. Üst üste yapılan beyin taraması sonucunda beyinde herhangi bir faaliyete rastlanmadı. Kardiak enzimler miyokard enfarktüsünü doğruluyor. Dr. Sutcliffe ailesini haberdar edecek.

Sonuç: Yakın zamanda geçirdiği kalp krizi sonrası beyinine oksijen gitmemesi nedeniyle geri dönüşümsüz koma hali En son olarak da laboratuvar testlerine baktı. Düzgün bir şekilde yazdırılmış hücre sayımı, kan ve idrar testlerini inceledi. Kan testlerinin hemen hemen hepsi mükemmelken ölmek ne kadar da ironik diye düşündü.

Maura hastaya son kez sünger banyosu yaptırılacak 10 numaralı bölmeye gidip yatağın başında durdu ve hemşirenin çarşafı sıyırıp Ursula'nın önlüğünü çıkartısını seyretti.

Şimdi hiç de dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş bir kadın değil de tam tersine yapılı vücudu, kenara düşen büyük memeleri, güneş yüzü

görmemiş geniş çukurlu kalçalarıyla kendine gayet iyi bakmış bir kadın vardı karşısında. Hayattayken herhalde o çok katlı rahibe elbisesiyle daha bir azametli görünüyordu diye düşündü Maura. Ama şimdi çırılçıplakken herhangi bir hastadan farksızdı.

Ölüm azizlerle günahkarlar arasında ayrım yapmazdı. Sonlan geldiğinde hepsi eşit olurdu.

Hemşire küçük temizleme havlusunu sıkıp gövdeyi iyice sildi. Artık cildi pırıl pırıl parlıyordu Ursula'nın. Sonra baldırların aşağısını temizlemek için dizlerini kıvırarak bacakları sildi süngerle. İltihaplı böcek ısırıklarının kötü sonucu olarak eskiden kalmış yara izleriyle doluydu bacakları. Ülkesinin dışında yaşadığı günlerin hatıraları. Hemşire işini bitirdiğinde yıkama tasını alıp bölmeden dışarı çıktı. Arlık Maura ve Ursula baş haşaydılar.

Neler biliyordun Ursula? Kim bilir şimdi yaşasaydın bize neler anlatırdın.

"Dr. Isles?"

Dönüp baktığında Dr. Sutcliffe'in ayakta durduğunu gördü. İlk tanıştıkları gündekinden çok daha farklılaşmıştı bakışları. Artık karşısında o cana yakın, arkadaşça davranan at kuyruklu hippi doktor yoktu. K, "Geleceğinizi bilmiyordum," dedi.

"Dr. Yuen aradı. Ölü adli tıbba götürülecek."

"Neden? Ölüm sebebi o kadar açık ki. Sadece kalp elektrosuna bakmanız kafi." "Kurallar böyle. İşin içinde cinayet varsa adli tıbba götürülmeli."

"Devlete ekstra masraftan başka bir şey değil."

Maura Dr. Sutcliffe'in yorumunu duymamazlıktan gelip Ursula'ya baktı. "Yaşam desteğinin fişini çekmeden önce ailesiyle konuştuğunuzdan eminim."

"Yeğeni onay verdi. Şimdi sadece rahibin gelmesini bekliyoruz.

Manastırdakiler Peder Brophy'nin gelmesini istemiş."

Suni solunum cihazı hâlâ çalıştığından Ursula'nın göğsü inip çıkıyordu. Kalp hâlâ atmaya devam ediyor, organlar işlevlerini yerine getiriyorlardı. Ursula'nın damarlarından bir tüp kan alınıp laboratuvara gönderilse testlerden, o son derece gelişmiş makinelerden hiçbiri bu kadının ruhunun çoktan bedenini terk ettiğini doğrulayamazdı.

"Bana son ölüm tutanaklarını gönderirseniz çok memnun olurum," dedi Maura. "Dr. Yuen yazacaktır. Ona söylerim."

"Bir de bütün laboratuvar testleri."

"Dosyanıza koymuş olmaları lazımdı."

"Evet ama mesela içinde alerji testi yok. Yapmıştınız değil mi?"

"Evet. Yapılmış olması lazım. Laboratuvarı arayıp size sonucu bildiririm."

"Laboratuvar doğrudan bana göndersin. Eğer yapılmamışsa morgda yapacağız." "Alerji testini herkese yapar mısınız?" dedi Dr. Sutcliffe. "Sanki devlete bir masraf kapısı daha gibi geliyor bana."

"Eğer gerekiyorsa yaparız. Komaya girdiği gece vücudunda fark ettiğim o kurdeşen gibi döküntü kafamda soru işaretleri yarattı. Otopsiyi yaparken Dr. Bristol'den alerji testi de isteyeceğim.

"Ben otopsiyi sizin yapacağınızı sanıyordum."

"Yo hayır. Bunu meslekdaşlarımdan birine devredeceğim. Eğer Noel tatili sonrasında kafanıza takılan bir şey olursa, bir şey sormak isterseniz Dr. Abe Bristol'ü arayın."

Neden otopsiyi onun yapmadığını sormamasına memnun olmuştu Maura. Ne diyecekti ki ona sorsaydı eğer? Eski kocam bu cinayetin sanığı. Otopside ona torpil geçtiğime ya da bir şey atladığıma dair en ufak bir imaya, dedikoduya katlanamam.

"Rahip burada." dedi Sutcliffe. "Artık zamanı geldi."

Maura'nın yanakları Peder Brophy'yi gördüğünde al al oldu. Bir an için gözleri teklifsizlikle birbirine kenetlendi. O kasvetli günlerde birden aralarındaki çekimin farkına varan iki insanın bakışlarıydı bunlar. Peder bölmeye girerken bakışlarını kaçırdı ondan Maura. O ve Sutcliffe son duasını etmesi için dışarı çıktılar.

Maura bölmenin penceresinden yatağın kenarında duran Peder Brophy'nin Ursula'nın günahlarını affetmesi için Tanrı'ya dua ederken kımıldayan dudaklarını seyretti. Peki ya benim günahlarım ne olacak peder? diye düşündü profilini incelerken. Sizi düşünüp hissettiğimi öğrenseniz kim bilir ne kadar çok şaşırırdınız. Beni de günahlarımdan arındırır mıydınız böyle? Zayıflık gösterdiğim için beni affeder miydiniz?

Peder, Ursula'nın alnına kutsal yağ sürüp eliyle bir haç çizdi. Sonra kafasını kaldırdı.

Artık huzur içinde uyuyabilirdi Ursula.

Peder Brophy bölmeden çıkıp Maura'nın yanına geldi. Şimdi odaya Sutcliffe'le bir hemşire girdiler.

Ondan sonrasında olanlar duygudan o kadar uzaktı ki en sert insanın dahi hüzünlenmemesi imkânsızdı. Bir iki düğmeye basılıp solunum cihazı kapatıldı. Körükler hırıltıyla söndüler. Bip sesleri yavaşlamaya başlarken hemşire bakışlarını kalp monitörüne döndürdü.

Maura, eğer rahatlama ihtiyacı duyarsa orada olduğunu hatırlatmak istermiş gibi kendisine yaklaştığını hissetti Peder Brophy'nin. Peder Brophy

aslında Maura'yı rahatlatmayıp, aksine daha da çok kafasını karıştırıyordu. Kendisine daha da çok çekiyordu böyle yaparak. Pencerenin öteki tarafında yaşanan drama takılı kalmıştı bakışları Maura'nın. Hep yanlış adamlar. Neden hep elde edemeyeceğim zor adamlar çekiyor ki beni?

"Monitörde ufak bir kalp sekmesi görüldü. Sonra bir tane daha. Oksijene hasret kalp hücreleri ölürken dahi büyük bir mücadele veriyordu.

Şimdi artık karıncık fibrilasyonunun son kıpırtıları gittikçe zayıflayıp kalp atışlarını engelliyordu. Kalp atışları gittikçe düzensizleşiyor, hızlı ve zayıf darbelerle göğsünde kıvranıyordu. Onca yıllık tıp deneyiminden sonra artık iyice yer etmiş tepki gösterme içgüdüsünü bastırmak zorundaydı Maura. Kalpteki bu ritim bozukluğu tedavi edilemezdi. Bu kalp kurtarılamazdı.

Sonunda çizgi dümdüz oldu.

Bölmenin önünden bir türlü ayrılamayan Maura, Ursula'nın ölüsüne bakıyordu. Oyalanmadan hemen işe girişildi. Dr. Sutcliffe Ursula'nın göğsüne bir stetoskop dayadıktan sonra, kafasını iki yana sallayıp bölmeden dışarı çıktı. Hemşire monitörü kapatıp kardiak kablolarını çıkarttı ve böylece ölünün transfer hazırlıkları başlamış oldu. Morg nakliye aracı zaten çoktan yola çıkmıştı bile.

Maura'nın buradaki işi bitmişti artık.

Peder Brophy'yi bölmede bırakıp hemşirelerin bulunduğu bölüme gitti.

"Sizden bir şey daha rica edeceğim," dedi memura.

"Evet?"

"Kayıtlara geçsin diye ölünün en yakın akrabasının irtibat numaralarını rica ediyorum sizden. Burada sadece manastırınkiler var. Bildiğim kadarıyla bir yeğeni varmış. Telefonu var mı sizde?"

"Dr. Isles?"

Döndüğünde Peder Brophy'nin tam arkasında durduğunu gördü. Paltosunun düğmelerini ilikliyordu. Mahcup mahcup gülümsedi Maura'ya.

"Kulak misafiri olduğum için üzgünüm ama bu konuda size yardımcı olabileceklerini sanmıyorum. Rahibelerin aileleriyle ilgili bütün bilgileri kilisemizde tutarız. İstediğiniz numarayı bulup daha sonra sizi ararım."

"Çok memnun olurum. Teşekkür ederim." Maura kendisi için hazırlanan dosyayı alıp çıkmak üzere kapıya doğru döndü.

"Bir şey daha var Dr. Isles."

Tekrar arkasına dönüp rahibe baktı Maura "Buyrun?"

"Bunun için uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama yine de söylemek istedim." Gülümsedi "Mutlu Noeller."

"Size de mutlu Noeller peder."

"Bir ara gelip bizi ziyaret edersiniz değil mi? Bir merhaba demek için."

"Zamanım olduğunda kesinlikle geleceğim," diye cevap verdi Maura bunun nezaketle söylenmiş bir yalan olduğunu bile bile. Bu adamın yanından bir an önce uzaklaşıp bir daha arkasına bakmaması kendisi için son derece hayırlı olacaktı.

Ve öyle de yaptı zaten.

Hastaneden çıkarken soğuk hava içini ürpertti. Elindeki dosyaya sıkı sıkı sarılarak buz gibi esen rüzgârın keskin dişlerinden korumaya çalıştı kendini. Bu kutsal gecede tek başınaydı işte. Tek yoldaşı elindeki bir yığın kağıttı.

Arabasının bulunduğu yöne doğru giderken garajda sadece kendi ayak sesleri yankılanıyordu.

Adımlarını hızlandırdı. Takip edilmediğinden emin olmak için iki kez durup arkasına baktı. Arabasını ararken soluk soluğa kalmıştı. Bir sürü ölüm gördüm diye düşündü. Şimdiyse her yerde ölümü hissediyorum.

Hızla arabasına binip kapıları kilitledi.

Mutlu Noel'ler Dr. Isles. Ne ekersen onu biçersin. Bu akşam da yalnızlığı biçtin işte.

Hastanenin park yerinden çıkarken dikiz aynasına yansıyan bir çift far gözlerini kamaştırdı. Biri hemen arkasından garajdan çıkmıştı. Peder Brophy mi acaba? diye düşündü. Peki acaba bu Noel akşamında o nereye gidecekti? Evine mi? Ya da bu gece acaba cemaatinin bütün yalnız üyelerine refakat etmek için kilisesinde mi kalacaktı?

Cep telefonu çaldı.

Bir süre çantasını karıştırıp son anda telefonu bulmayı başarabildi. "Dr. Isles."

"Merhaba Maura," dedi meslektaşı Abe Bristol. "Şu bana St. Francis'ten gönderdiğin sürpriz de ne böyle?"

"O kadının otopsisini ben yapamam Abe."

"O yüzden de Noel akşamında onu bana gönderdin. Ne güzel."

"Üzgünüm. Bilirsin. Kolay kolay topu başkasına atmam."

"Şu meşhur rahibe galiba."

"Evet ama acelesi yok. Tatil sonrasına kadar bekleyebilir. Saldırıdan beri hastanede tedavi altındaydı. Az önce fişten çektiler. Özellikle beyninden birkaç kez ameliyat oldu."

"O zaman kafa içine bakmamızın bize bir faydası olmaz."

"Doğru. Ameliyatlar sonrası değişimler olmuştur."

"Ölüm nedeni?"

"Dün sabahtan beri komadaydı. Miyokard enfarktüsünden. Hastayı takip ettiğim için sana yararlı olabilecek bazı ön bilgiler topladım. Dosya elimde. Yarından sonra sana gönderirim."

"Neden otopsiyi yapmadığını sormamda sakınca var mı acaba?"

"Raporda adımın yazmasını istemiyorum."

"Neden ki?"

Maura hiçbir şey söylemedi.

"Maura, neden uzak tutuyorsun kendini?" "Kişisel nedenlerden ötürü."

"Ölüyü tanıyor muydun?"

"Hayır."

"Peki o zaman problem nedir?"

"Zanlılardan birini tanıyorum," dedi Maura. "Bir zamanlar evliydim onunla." Telefonu kapatıp yan koltuğa attı ve bir an önce eve dönmek için bütün dikkatini yola verdi. Yeniden güvende olmak için.

Sokağına dönerken küçük pamuk parçaları gibi yağıyordu kar. Evinin önündeki çimleri kaplayan gümüşi renkteki kalın kar örtüsünün insanı büyüleyen bir görüntüsü vardı. Kutsal bir gecenin sessizliği hüküm sürüyordu etrafta.

Şömineyi yaktı. Bir domates çorbası yapıp tost ekmeğinin üzerine peynir koyup eriterek basit bir yemek hazırladı kendisine. Bir kadehe kırmızı şarap doldurup yanıp sönen rengarenk ışıklarla süslü Noel ağacının bulunduğu oturma odasına gitti. Azıcık yemeği bile bitirememişti. Tepsiyi bir kenara itip şarabından bir yudum aldı ve şöminenin ışıklarını seyretmeye başladı. Telefona sarılıp Victor'u aramamak için kendini zor tutuyordu. Acaba uçağına yetişebilmiş miydi? Bu gece onun nerede olduğunu bilmiyordu ki. Hem bilse bile ne söyleyecekti ki ona? Birbirimizi aldattık diye düşündü. Hiçbir aşk bu şekilde ayakta kalamaz.

Kalktı, ışıkları kapattı ve yatağına gitti.

YİRMİ BİR

Bir güveç dolusu soslu dana eti yaklaşık iki saatten beri kısık ateşte kaynıyor, kiraz domateslerin, sarımsağın ve yumuşacık etin kokusu tezgâhın üzerindeki tepsinin içinde duran yaklaşık beş kiloluk üzeri sosla kaplı pırıl pırıl hindinin nispeten daha tatlı aromasıyla karışıyordu. Rizzoli annesinin mutfağındaki masaya oturmuş içinde az önce haşlayıp ezdiği ılık patateslerin olduğu kaptaki yumurtaları ve erimiş tereyağını çırpıyordu. Normalde hiç zamanı olmadığı için kendi evinde yaptığı yemekler ancak buzdolabından rastgele bulduğu malzemelerin karışımından ibaretti. Ama şimdi burada, annesinin mutfağında yemek yapmak onun için asla aceleye getirilmemesi gereken bir işti. Yemek yapmak içindeki malzemeler ne kadar sıradan olursa olsun hürmet gösterilmesi gereken bir eylemdi. Doğramadan karıştırmaya, karıştırmadan pişirmeye, en can alıcı nokta olan yemeklerin sofraya getirilmesine ve beğeni dolu bakışlarla karşılanmasına kadar her bir adım bu kutsal ritüelin bir parçasıydı. Angela'nın mutfağında asla kaytarılmaz, işler asla aceleye getirilmez, asla malzemeden çalmazdı. Bu yüzden de Rizzoli şimdi içinde ezilmiş patateslerin ve çırpılmış yumurtaların bulunduğu kaba un ekleyerek hepsini birden rahat rahat, hiç acele etmeden elleriyle karıştırıyordu. Yapılacak başka işi olmadığından ve kimse tarafından acele ettirilmediği için önündeki o ılık hamuru ritmik bir şekilde yoğurmak rahatlatıyordu onu. Öyle kolay kolay hiçbir şeyi kabul etmezdi hayatına. Hiçbir şeye, hiç kimseye teslim olmazdı. Daha hızlı, daha iyi, daha verimli olabilmek için o kadar fazla enerji sarf ediyordu ki hayatta bir sefere mahsus bu inatçı gnocchi hamuruna teslim olmak iyi gelmişti ona. Biraz daha un ekleyip hamurun parmaklarının arasındaki ipeksi, yumuşacık dokusunu hissederek yoğurmaya devam etti. Erkekler yan odadaki televizyonun sesini sonuna kadar açmış ESPN kanalını seyrediyorlardı.

Ama burada, televizyonun gürültüsünden, erkeklerin bağıra bağıra maç üzerine yaptıkları geyiklerden uzak, kapısı kapalı bu mutfakta sükunetle çalışıyor, elleriyle elastik hamuru yoğuruyordu. İrene'nin ikizlerinden birinin mutfağın diğer kapısından içeri girmesiyle bütün konsantrasyonu bozulmuşu birden. Çocuk kafasını masaya dayayıp ağlamaya başladı.

İrene koşup bir hamlede çocuğu kucağına aldı. "Angela gerçekten yardım istemediğinize emin misin?" irene o gürültülü odadan kaçtığı için memnun olmuşa benziyordu.

"Hiç aklına bile getirme! Sen oğlanlarla ilgilen.." diye karşılık verdi o sırada cannolileri kızartmakla uğraşan Angela.

"Michael onlarla ilgilenebilir. TV seyretmekten başka yaptığı iş yok."

"Hayır. Sen oturma odasına gidip keyfine bak. Janie'yle ben her şeyi hallederiz."

"Gerçekten emin...?"

"Eminim eminim."

İrene içini çekip kucağında oğlu mutfaktan dışarı çıktı.

Rizzoli gnocchi hamurunu yuvarlamaya başladı. "Biliyor musun anne, yardım edeyim derken gerçekten de çok samimiydi."

Angela eline delikli kepçeyi alıp nar gibi kızarmış gevrek cannolileri yağdan çıkarttı ve kağıt havlunun üzerine yerleştirdi. "O çocuklarla ilgilense daha iyi olur. Burada benim kendime ait bir düzenim var. Buraya gelip ne yapacak?"

"Benim gibi mi yani?"

Angela elindeki delikli süzgeç yağ damlatırken Rizzoli'ye döndü "Tabii ki sen düzenimi gayet iyi biliyorsun."

"Zaten bana öğrettiğin tek şey bu oldu."

"Peki bu yetmedi mi sana? Daha ne yapabilirdim ki senin için?"

"Öyle söylemek istemediğimi biliyorsun."

Angela Rizzoli gnocchi hamurunu iki santimlik parçalara bölerken kaşlarını kaldırıp göz ucuyla kızına baktı. "Sence Irene'in annesi de kızına gnocchi hamurunun bu şekilde kesileceğini öğretmiş midir?"

"Sanmam anne. Onlar İrlanda'lı."

Angela homurdandı. "Onu mutfağa almayışımın başka bir nedeni daha vardı." "Naber anne?" diye bağırdı Frankie kapıyı çarparak içeri girip. "Şöyle atıştırabileceğimiz bir şeyler var mı yemeğe kadar?"

Rizzoli kafasını kaldırıp kabadayı gibi sallana sallana yürüyen erkek kardeşine baktı. Her halinden denizci olduğu anlaşılıyordu.

İçinden bir şeyler tırtıklamaya başladığı buzdolabından daha geniş, kas çalışarak fazlasıyla şişirdiği omuzlarına baktı. "Herhalde demin önünüze verdiklerimizin hepsini bitirmemişsinizdir."

"Yok ama veletler o pis ellerini kabın içine daldırıp daldırıp durdular.

Midem bulandı ya. Artık o kaptan bir şey yiyemem ben."

"Aşağıdaki rafta peynirle salam var." dedi Angela. "Bir de bak şu tezgâhın üzerindeki kapta kızarmış biber var. İstersen kendine yeni bir tabak hazırla." Frankie dolaptan bir bira kapıp kapağını açtı. "Sen hazırlasana bana anne.

Maçın sonunu kaçırmak istemiyorum."

"Janie, onlara bir tabak hazırlarsın değil mi?"

"Neden ben? Onun çok mu işi var da ben hazırlayacağım beyefendinin tepsisini?"

Ama Frankie çoktan mutfaktan çıkıp televizyonun karşısına oturmuş, birasını yudumlamaya başlamıştı bile.

Rizzoli lavaboya gidip ellerindeki unu temizledi. Birkaç dakika önce hissettiği huzurun yerini şimdi artık o çok tanıdık olduğu sinirlilik hali almıştı.

Yumuşacık taze mozzarella peynirini küçük küpler halinde kesti. Salamları da ince ince dilimledikten sonra servis tabağına yerleştirdi. Üzerlerine kırmızı biber ve zeytin koydu. Bu kadarı yeterdi yoksa erkeklerin iştahı kesilebilirdi. Tanrım artık aynı annem gibi düşünmeye başladım. Aslında banane. iştahları kesilirse kesilsin.

Servis tabağını alıp oturma odasına götürdü. Babası ve iki erkek kardeşi salkım saçak bir şekilde kanapede oturup donuk gözlerle televizyon ekranına bakıyorlardı.

Irene Noel ağacının yanma eğilmiş kraker kırıklarını topluyordu yerden. "Üzgünüm," dedi. "Dougie hepsini yere döktü. Tutamadım."

"Hey, Janie," dedi Frankie. "Şuradan çekilsene. Maçı göremiyorum."

Rizzoli soğuk meze tabağını sehpahaya bırakıp ufaklıkların pislettiği tepsiyi aldı. "Biliyor musunuz?" dedi. "Bence içinizden biri Irene'e yardım etsin. Çocuklara yetişemiyor."

Michael sonunda kafasını kaldırıp şöyle bir baktı etrafına. "Ne? Evet ya doğru..."

"Janie, çekil şuradan," dedi Frankie.

"Sen teşekkür etmezsen ben de çekilmeyeceğim."

"Ne için teşekkür edecekmişim sana?"

Rizzoli az önce sehpahanın üzerine koyduğu meze tabağını kaptı. "Şunu fark ettin mi bilmiyorum..."

"Tamam tamam ya. Teşekkür ederim. Oldu mu?"

"Bir şey değil." Rizzoli tabağı sert bir şekilde sehpaya geri koyup mutfağa doğru yürümeye başladı. Tam kapıya geldiğinde geri dönüp oturma odasının manzarasına baktı.

Işıltılı Noel ağacının altına sanki Bolluk Tanrıçası tarafından gönderilmiş gibi sürüyle hediye yığılmıştı.

Televizyonun önüne çöreklenmiş üç adam ağızlarını salamla

dolduruyorlardı. İkizler iki topaç gibi odanın etrafında fır dönüyor, zavallı irene ise en minik kraker parçalarını dahi titizlikle yerden toplamaya çalışıyordu. Atkuyruğu yapılmış o güzel kızıl saçlarından bir kaç tutam yüzünün önüne düşmüştü.

Hiç bana göre iş değil diye düşündü Rizzoli. Böyle bir kabus görmektense ölmeyi tercih ederim.

Mutfağa girip tepsiyi tezgâha koydu. O korkunç klostrofobik histen kurtulmak için derin derin nefes alarak bir süre ayakta durdu öylece. Mesanesine baskı yapan o şişkinlik geldi aklına. Ben buna asla müsaade etmeyeceğim diye düşündü. Ben asla küçük pis eller tarafından sürekli aşağı çekilen, yorgunluktan bitap düşmüş bir irene olmayacağım.

"Ne var?" dedi Angela.

"Hiçbir şey yok anne."

"Bence bir şey var."

Rizzoli içini çekti. "Frankie beni korkunç derecede uyuz ediyor biliyor musun?"

"Daha güzel bir kelime kullanamaz mısın?"

"Hayır. Aynen öyle. Beni uyuz ediyor. Ne kadar gerizekalı bir insan olduğunu göremiyor musun?"

Angela sessiz bir şekilde cannolilerin son partisi çıkartarak yağlarının süzülmesi için kenara bıraktı.

"Beni ve Mikey'yi elinde elektrik süpürgesiyle sürekli evin etrafında kovaladığını biliyor muydun? Bizi korkutmayı o kadar çok seviyordu ki neredeyse bir gün pantalonuna işeyecekti Mike. Onu korkutmasın diye hep yardım isterdi.

Sen bunları hiç bilmezsin çünkü Frankie hep sen evde yokken yapardı yapacağını. Bize karşı ne edepsizlikler yaptığını asla bilemezsin."

Angela bir sandalyeye oturup kızın kestiği küçük gnocchi parçalarına baktı. "Biliyordum."

"Ne?"

"Size daha iyi davranmasını, iyi bir ağabeyi olması gerektiğini biliyordum."

"Ve hiç sesini çıkartmadın. İşte bizi rahatsız eden de hep bu oldu anne. Hâlâ beni ve Mike'ı rahatsız eden de bu. Frankie hep senin gözden oldu."

"Bunu anlayamazsınız siz."

Rizzoli güldü. "Gayet iyi anlıyoruz merak etme sen."

"Otur Janie. Haydi gel beraber yapalım şu gnocchileri. Biraz hızlanmamız

lazım."

Rizzoli içini çekip Angela'nın çaprazındaki sandalyeye çöktü. Görünüşte sakindi ama aslında içinde fırtınalar kopuyordu. Gnocchiye un serpip her bir parçayı sıkıştırdı ve parmağıyla çentik attı. Her ahçının yemeğine bıraktığı bir iz vardı ama acaba kaç ahçı Rizzoli kadar haşin parmak izleri bırakmıştı her bir hamur parçasına böyle.

"Frankie'yi mazur görmen lazım," dedi Angela.

"Neden? O beni mazur görüyor mu?"

"Neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Denizciler hakkında duymak istediğimden çok fazlasını duydum ben."

"Hayır. Bebekliğinden bahsediyorum ben. O bebekken bir şey oldu."

"Bir şey mi oldu?"

"Başını yere o kadar şiddetli bir şekilde çarpmıştı ki, düşündükçe hâlâ tüylerim diken diken olur."

"Ne? Beşikten mi düştü yoksa?" diye güldü Rizzoli. "Tamam. Şimdi anladım I.Q.'sunun neden bu kadar düşük olduğunu."

"Yapma Rizzoli. Hiç de komik değil. Gerçekten çok ciddi bir şekilde düşmüştü. Hem de çok. Baban şehir dışındaydı ve ben tek başıma acile götürdüm Frankie'yi. Röntgenini çektiler. Tam burasında bir çatlak çıktı." Angela koyu renk saçlarının üzerinde küçük bir un izi bırakarak başının kenarını gösterdi parmağıyla. "Kafatasında."

"E hep derdim zaten bu kafadan çatlak diye."

"Bir daha söylüyorum. Komik değil Jane. Neredeyse ölüyordu." "Kötüler ölmez."

Angela başını eğip un kavanozuna bakarak. "Sadece dört aylıktı," dedi.

Rizzoli parmağını yumuşak hamura bastırıp durdu. Frankie'yi bebek olarak gözünün önüne getiremiyordu. Onun yardıma muhtaç, korunmasız olabileceğini asla hayal edemezdi.

"Doktorlar beyninden bir miktar kan almak zorunda kaldılar. Bu şekilde şansı olabileceğini..." Angela durdu.

"Ne?"

"Normal bir çocuk gibi büyüyebilirmiş."

Rizzoli'nin aklına kinayeli bir laf geldi ama söylemekten vazgeçti. Anladığı kadarıyla dalga geçme zamanı değildi şimdi.

Angela Rizzoli'nin bakışlarına aldırış etmeden elinde yoğurduğu hamura bakıyordu sürekli.

Dört aylıkken düşmüş olması garip diye düşündü Rizzoli. Eğer sadece dört

aylıksa emeklemesi imkânsızdı. Ya da beşiğinden, sandalyeden aşağı doğru bırakması kendini. Bu durumda o kadar küçük bir bebeğin ancak başkası tarafından düşürülmüş olması gerekiyordu.

Annesine baktı.

Frankie'yi sımsıkı tutarken birden yanlışlıkla elinden düşürdüğü anı rüyasında görüp, kim bilir kaç gece korkuyla uyanmıştı bu yüzden. Dikkatsiz annesi tarafından öldürülmesine ramak kalmış ailenin altın çocuğu Frankie.

Uzanıp annesinin koluna dokundu yavaşça. "Hey, Sonra ona bir şey olmadı değil mi?"

Angela derin bir nefes aldı. Birden hızlanıp daha fazla gnocchi'yi unlamaya ve yoğurmaya başladı.

"Anne. İçimizde en güçlümüz Frankie sen hiç merak etme."

"Hayır, değil." Angela tepsiye bir gnocchi daha ekledi. Kafasını kaldırıp Rizzoli'ye baktı. "Sensin en güçlü olan."

"Ya tabii."

"Evet öyle Jane. Doğduğunda sana bir baktım, bu beni asla üzmez dedim. Bu beni asla merakta bırakmaz dedim. Bu ne tür zorluklarla karşılaşırsa karşılaşsın mutlaka kurtulmasını bilir. Bence Mikey'nin daha iyi korunması lazımdı. Kendini savunmakta çok aciz aslında."

"Mike bir kurban olarak büyüdü ve hep bir kurban gibi davranıyor hayatta."

"Ama sen öyle değilsin." Hafifçe gülümsedi Angela kızına bakıp. "Sen üç yaşındayken düşüp yüzünü sehpaya çarptın. Tam çenenin altı yarıldı."

"Evet. Hâlâ izi vardır orada."

"O kadar kötü bir yarıktı ki dikiş atmak zorunda kaldılar. Her taraf kan olmuştu. Ne yaptın biliyor musun? Tahmin et bakalım ne yaptın."

"Herhalde bağırıp durmuşumdur."

"Hayır. Sehpaya vurmaya başladın. Bak aynen böyle yumrukluyordun."

Angela bir miktar un bulutu kaldırarak masaya vurmaya başladı. "Sanki bu sehpanın kabahatiymiş gibi. Ben orada olduğum halde bana gelmedin hemen. O kadar kanı gördüğünde bile ağlamadın. Canını acıtanın canını acıtmakla meşguldün o an çünkü." Angela bir kahkaha atıp elinin tersiyle gözlerini sildi. Çenesinde biraz un kalmıştı. "Çok garip bir çocuktun. Çok! Çocuklarımın içinde en çok seninle gurur duydum ben."

Rizzoli annesine baktı. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Ah, çocuklar! Anne babalarını ne halde getirdiklerini asla bilemezler.

Kendi çocuğun olduğunda göreceksin. Neler hissettiğimizi çok iyi

anlayacaksın." "Nasıl neler hissettiğinizi?"

"Sevgiden bahsediyorum," dedi Angela.

Rizzoli annesinin yaşlı ellerine baktı. Birden gözleri yanmış boğazına bir ağrı saplanmıştı. Kalkıp doğruca lavaboya gitti. Gnocchi'lerin haşlanacağı tencereyi alıp içine su doldurdu. Kaynamasını beklerken belki de sevginin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ben diye düşündü. Çünkü o kadar çok savaştım ki sevgiyle. Aynı beni kırabilecek şeylerle savaştığım gibi.

Tencereyi ocakta bırakıp mutfaktan çıktı.

Yukarıya çıkıp anne babasının yatak odasındaki telefonun ahizesini eline aldı. Bir süre yatakta oturup sinirlerine hakim olmaya, heyecanını bastırmaya çalıştı.

Yap bunu. Yapman lazım.

Ve telefonu çevirdi.

Telefon dört kez çaldıktan sonra telesekreterin sesi duyuldu. Kısa ve kesin.

"Ben Gabriel. Şu anda evde yokum. Lütfen mesajınızı bırakın."

Bip sesini bekleyip derin bir nefes aldı.

"Ben Jane," dedi. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Ve bence bunu telefonda söylemek daha iyi olacak. Yüzyüze konuşmaktan daha iyi çünkü tepkinin ne olacağını kestiremiyorum. Ya neyse işte, bak söylüyorum. Ben, ben...ben mahvoldum." Birden gülmeye başladı. "Tanrım, kendimi gerçekten çok salak hissediyorum. Bu dünyanın en eski hatasını yaptım. Bir daha asla o salak sürtüklerle dalga geçmeyeceğim. Şimdi söylüyorum işte ne olduğunu....ben hamileyim. Sekiz haftalık galiba. Yani eğer merak edersen diye söylüyorum, bebek kesinlikle senin. Senden hiçbir şey istemiyorum. Senden bir erkeğin yapması gereken şeyleri istediğim filan yok.

Hatta bir daha beni aramayabilirsin de. Ama bilmeye hakkın olduğunu düşünüyorum, çünkü..." Durdu Rizzoli bir an. Birden ağlamaya başladı ve hafifçe öksürdü.

"Çünkü çocuğu doğurmaya karar verdim."

Telefonu kapattı.

Uzun bir süre kımıldamayıp sadece ellerine baktı. Duyguları karmakarışıktı.

Bir yandan hafiflemiş hissediyordu kendini ama diğer yandan da endişeliydi. Korkuyordu. Ama kesinlikle en ufak bir tereddütü yoktu. Kesinlikle geri dönmeyeceği bir karar vermişti.

Kalktı, koca bir yük kalkmıştı üzerinden sanki. Emin olamamanın verdiği o koca yük. Artık ilgilenmesi gereken bir sürü şey vardı. Bir sürü hazırlık

yapmalıydı. Uça uça merdivenlerden aşağı inip yeniden mutfağa geri döndü. Ocaktaki su kaynamaya başlamıştı artık. Yükselen buharın sıcaklığı bir annenin okşayışı gibi yüzünü yalayıp geçti.

Suya iki çay kaşığı zeytinyağı ekleyip gnocchi'leri tencereye boşalttı.

Ocaktaki diğer üç tencereden değişik değişik kokular yayılıyordu etrafa.

Annesinin mutfağının o muhteşem kokusu. O kokuyu derin derin içine çekip yemeğin sevgi demek olduğu bu kutsal mekânda olmaktan ne kadar büyük bir zevk aldığını bir kez daha anlamıştı.

Suyun yüzeyine çıkan patates toplarını delikli kepçeyle alıp servis tabağına koydu.

Dana eti sosundan da bir kepçe alıp döktü üzerlerine. Fırını açıp ısınması için bırakılan patateslerin bulunduğu tepsiyi çekip çıkarttı içinden. Yeşil fasulyeler, köfteler, Manicotti. Hepsi sırayla yemek odasındaki masanın üzerine yerleştirildi merasimle. Ve tabii ki en sonunda hindi, etrafında İtalyan kuzenleriyle bir kral gibi masanın ortasındaki tahtına oturtuldu. Ailenin yiyebileceğinden çok daha fazlası vardı masada ama tabii öyle olması da gerekiyordu. Yemekte ve aşkta bolluğu simgeliyordu bütün bu masadakiler.

Rizzoli Irene'in çaprazına oturup ikizlere yemek yedirmesini seyretti. Daha bir saat kadar önce Irene'in oturma odasındaki haline baktığında hayatı çoktan bitip tükenmiş, sürekli kendisini çekiştirip duran minik eller yüzünden eteği o yana bu yana dönmüş, yorgun bir kadın görmüştü.

Ama şimdi aynı kadına baktığında başka bir irene görüyordu karşısında. Yaban mersini sosunu o minik ağızlara sokmaya çalışırken gülümseyen, mülayim, o kıvır kıvır saçları öperken adeta dünyadan tamamen ilişiğini kesecek kadar kendinden geçen bir kadın.

Şimdi başka bir kadın görüyorum çünkü aslında değişen o değil, benim diye düşündü.

Yemekten sonra Angela'ya kahveyi öğütmede ve tatlı krema doldurulmuş cannolilerin üzerine serpmede yardım etti. Artık annesini de farklı bir gözle görmeye başlamıştı artık. Sanki saçlarındaki beyazlar çoğalmış gibiydi.

Yanakları daha da çok sarkmıştı sanki. Acaba hiç bizi doğurduğuna pişman oldun mu anne? Hiç hamileyken şöyle bir durup çok büyük bir hata yapıyorum dediğin oldu mu kendine? Ya da acaba benim gibi bebek konusunda sen de kararlı miydin böyle?

"Hey, Janie!" diye bağırdı Frankie oturma odasından "Cep telefonun çalıyor."

"Sen baksana," diye bağırdı Rizzoli.

"Maç seyrediyoruz burada herhalde."

"Ellerim kremalı. Aç şu telefonu işte."

Frankie ağır adımlarla mutfağa girip telefonu kaba bir şekilde Rizzoli'ye verdi.

"Herifin biri arıyor seni."

"Frost mu?"

"Yok. Kim bilmiyorum."

İlk aklına gelen Gabriel olmuştu. Mesajı almıştı demek.

Lavaboya doğru yürüdü ve ellerini yıkadı ağır ağır. Sakin bir şekilde "Alo?" deyip açtı telefonu sonunda.

"Dedektif Rizzoli? Ben Peder Brophy."

Kendini birden müthiş kötü hissetti. Bir sandalyeye çöktü. Annesinin kendisini izlediğinin farkındaydı. Sesindeki hayalkırıklığını anlamaması gerekiyordu.

"Evet peder?"

"Noel akşamında sizi aradığım için özür dilerim ama Dr. Isles'a ulaşamıyorum. Bir şey oldu da onu haber vermek istedim."

"Nedir?"

"Dr. Isles benden Rahibe Ursula'nın en yakın akrabasının telefonlarını istemişti. Ona kayıtlara bakıp bildireceğimi söylemiştim. Ama sanırım bizim kayıtlar yenilenmemiş. Denver'da oturan erkek kardeşinin telefonları artık kullanım dışıymış."

"Başrahibe Mary Clement erkek kardeşinin öldüğünü söylemişti."

"Rahibe Ursula'nın eyalet dışında oturan bir yeğeni olduğunu da söylemiş miydi?"

"Hayır. Öyle bir şey söylemedi."

"Galiba doktorlarla görüşmüş. Hemşireler bana öyle söyledi."

Rizzoli içi kremayla doldurulmuş, artık yumuşamaya başlayan cannolilerine baktı. "Bununla nereye gelmek istiyorsunuz peder?"

"Senelerden beri halasını arayıp sormayan bir yeğenin peşinden gitmenin manasızlığının farkındayım. Ve aynı zamanda eyalet dışındaki bir adamı, bir de üstüne üstlük adını bilmediğimiz bir adamı bulmanın ne kadar zor olduğunu da gayet iyi biliyorum. Ama kilisede poliste bile bulunmayan kayıtlar vardır. İyi bir rahip cemaatini çok iyi tanır dedektif. Ailelerindeki kişilerin, çocuklarının adlarını bilir. Ben de bu yüzden Rahibe Ursula'nın erkek kardeşinin yaşadığı Denver'daki rahibi aradım. Adamı çok iyi tanıyor. Hatta cenaze merasimini o yönetmiş."

"Ona akrabalarını sordunuz mu? Ya da yeğenini mesela?"
"Evet sordum."
"Ne dedi peki?"
"Yeğen filan yok dedektif. Öyle biri yok."

YİRMİ İKİ

Maura rüyasında ölülerin yakıldığı odun yığınlarını görüyordu.

Bir gölgeye büzülüp çökmüş, turuncu alevlerin aynı odunlar gibi istif edilmiş vücutları yalamasını, etleri ateşin sıcaklığıyla eriyip giden yanık vücutları seyrediyordu. Sadece siluet halinde seçebildiği adamlar sessizce yanan bedenleri izliyordu. Karanlıkta saklandığı için onlar da Maura'yı görmüyordu.

Odun yığınından kıvılcımlar sıçrayıp helezon çizerek simsiyah gökyüzüne karıştı. Kıvılcımlar geceyi aydınlatmış çok daha korkunç bir görüntü çıkartmıştı ortaya. Hâlâ kımıldayan bedenleri, kararmış eklem yerleri ateş cehenneminde kıvranıyordu.

Ateşin çevresinde duran adamlardan biri yavaşça dönüp Maura'ya baktı. Bu donuk, ruhsuz yüz ona hiç de yabancı değildi.

Victor.

Birden uyandı. Kalbi yerinde fırlayacakmış gibiydi. Geceliği terden sırılsıklam olmuştu. Kuvvetli rüzgâr evi sarsıyor, pencerelerin çerçevelerini zangır zangır titretiyordu. Hâlâ gördüğü kabusun etkisi altındaydı. Sakin bir şekilde yatağa uzandı.

Teri üzerinde kurumaya başlamıştı. Acaba sadece rüzgâr mıydı kendisini uyandıran? Kulak kesildi evdeki seslere. Duyduğu her çatırtı ona birinin ayak sesi gibi geliyordu. Gittikçe Maura'ya yaklaşan davetsiz bir misafir gibi.

Birden değişik bir ses duyup gerildi. Sanki bir hayvan içeri girmek istermiş gibi kapıyı tırmalıyordu.

Fosforlu saat kadranına baktı. On bir kırk beş.

Yataktan kalktı. Oda buz gibiydi. Karanlıkta el yordamıyla üzerine geçirecek bir şey aradı. Gece görüşüne alışmak için ışıkları özellikle yakmamıştı. Yatak odası penceresine gidip dışarı baktı. Kar durmuştu. Yerdeki karlar ayışığının altında pırıl pırıl parlıyordu.

İşte yine aynı ses. Sanki biri duvarı tırmalıyor. Mümkün olduğu kadar yaklaştı cama. Evin ön köşesine yaklaşan belli belirsiz bir gölge görmüştü. Bir hayvan olabilir miydi bu?

Yatak odasından çıktı ve çıplak ayakla doğruca aşağı inip koridordan oturma odasına geçti. Noel ağacının kenarından geçip pencereden dışarı baktı.

Kalbinin duracağını hissetti.

Bir adam verandadan yukarı tırmanıyordu.

Gölgede kaldığı için yüzünü göremiyordu adamın. Sanki izlendiğini anlamış gibi Maura'nın durduğu pencereye doğru döndüğü sırada Maura adamın siluetini seçebildi. Geniş omuzlar, bir atkuyruğu.

Pencerenin kenarından çekilip Noel ağacının iğne gibi batan dallarının arasında hiç kımıldamadan kalakaldı öylece. Matthew Sutcliffe neden önceden aramadan evine gelmiş olabilirdi ki acaba? Hâlâ gördüğü o korkunç rüyanın etkisini atamamıştı üzerinden. Bir de bu davetsiz gece ziyaretçisi iyice tedirgin etmişti Maura'yı. Artık birine kapıyı açmadan önce iki kere düşünmesi gerekiyordu demek. O kişi adını ve yüzünü tanıdığı biri olsa dahi.

Kapının zili çaldı.

Maura birden irkilip geri çekildiğinde ağaçtaki renkli ampullerden biri parkeye düşüp kırıldı.

Dışarıdaki gölge pencereye doğru yöneldi.

Hâlâ öylece durmuş ne yapacağını düşünüyordu. Işıkları yakmazsam vazgeçip beni rahat bırakır diye geçirdi aklından.

Zil bir kez daha çaldı.

Defol git dedi içinden. Şimdi defol git ve beni sabah ara.

Verandadan aşağı inen ayak seslerini duyduğunda rahat bir nefes aldı Maura.

Yavaş yavaş pencerenin kenarına gidip dışarı baktığında onu göremedi. Evin önüne park edilmiş bir araba filan da yoktu. Peki nereye kaybolmuş olabilirdi birden acaba?

Karın üzerinde hışırdayan bot seslerini duymaya başlamıştı şimdi. Evin etrafında dolaşıyordu muhtemelen. Ne işi vardı Matthew Sutcliffe'in Maura'nın evinde?

Eve girmenin bir yolunu arıyor.

Maura güçlükle ağacın arkasına doğru ilerledi. Yerdeki kırık ampule bastığında acıyla inledi birden elinde olmadan. Cam parçacıklarından biri ayağına batmıştı.

Sutcliffe'in silueti göründü yine belli belirsiz. İçeri doğru bakıp karanlık oturma odasında biri var mı diye kontrol ediyordu.

Maura her bir adımda kalbi daha da hızlı çarparak koridora doğru gitti geri geri. Ayak tabanı kanla ıslanmıştı.

Polisi araman lazım. 911'i ara.

Dönüp aksaya aksaya yürüyerek mutfağa girdi ve el yordamıyla duvardaki telefonu bulmaya çalıştı. Alelacale ahizeyi kaldırdı. İyice kavrayıp kulağına

götürdü.

Çevir sesi gelmiyordu.

Yatak odasındaki telefon geldi aklına.

Ahizeyi yerine koyup yine topallaya topallaya koridora çıktı. Cam parçası tabanına daha da fazla saplanmıştı şimdi. Yürüdükçe halıda kan izi bırakıyordu. Yatak odasına dönüp karanlıkta yolunu bulabilmek için gözlerini kıstı. Kaval kemiği yatağa çarpana kadar ayaklarını süite sürte ilerledi. Yorganın üzerinden sürüne sürüne yatağın başucundaki telefona uzandı.

Bu telefondan da çevir sesi gelmiyordu.

Korkudan buz kesmişti. Telefon hattını kesmiş.

Ahizeyi yere bırakıp etrafı dinledi. Bakalım şimdi ne yapacaktı Sutcliffe.

Şiddetle esen fırtına deli gibi atan kalbinin sesi dışındaki bütün sesleri duyulmaz kılarak bütün evi yerinden oynattı adeta.

Nerede şimdi? Nerede?

Birden aklına geldi: Cep telefonum!

Hızla koşturup çantasını bıraktığı şifonyerin yanına gitti. Çantanın içindekileri teker teker boşaltarak cep telefonunu aradı. Cüzdanını, anahtarlarını, dolma kalemini, saç fırçasını çıkarttı. Peki ya telefonu?

Kahrolası telefonu neredeydi?

Arabada. Arabanın ön koltuğunda bıraktım.

Kırılan bir camın sesiyle irkildi aniden.

Yoksa evin önünde iniydi şimdi? Ya da arkasında mı? Nereden girmeye çalışıyordu eve?

Hızla yatak odasından koridora çıkıp aşağı indi. Arlık tabanındaki yarayı hissetmiyordu bile.

Garaja çıkan kapı koridorun tam sonundaydı. Kapıyı hızla çekip açtı ve garaja girdi.

Yine kırılan bir cam sesi duydu.

Hızla kapıyı kapattı. Arabasına doğru döndüğünde zor nefes alıp veriyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. Sakin ol Maura. Sakin ol. Yavaşça kapının kolunu kavradı ve ses çıkartmaktan korkarak gayet yavaşça aşağı doğru itti. Kapıyı açıp yavaşça içeri doğru kaydı.

Araba anahtarlarını yatak odasında bıraktığı aklına geldiğinde boğuk bir inilti çıktı ağzından. Çıkamayacaktı garajdan demek. Yan koltuğa baktı. İşte pırıl pırıl parlayan hafif koltuğun arasına sıkışmış sevgili cep telefonu.

Alıp kapağını açtı hemen. Şarjı tamamen dolu gösteriyordu.

Tanrım, sana şükürler olsun dedi içinden ve 911'i tuşladı.

"Acil durum, buyrun?"

"Ben yirmi bire otuz Buckminster Yol'undan arıyorum," diye fısıldadı. "Evimde yabancı biri var!"

"Adresi tekrarlar mısınız lütfen? Sizi duyamıyorum."

"Yirmi bire otuz Buckminster Yolu! Evime zorla biri girdi."

Hiç çıt çıkartmadan eve giriş kapısına doğru sabit bir şekilde bakmaya başladı. Birden kapının altından süzülen ışığı gördü.

İçeride. Evi arıyor.

Arabadan dışarı çıkıp aralık kapıyı iyice kapattı. Artık zifiri karanlıktı içerisi.

Evin sigorta kutusu garajın duvarında, bir iki metre ötesindeydi. Gidip bütün elektrik devrelerini kolayca kapatabilirdi. Ama böyle yaparsa adam kesinlikle Maura'nın nerede olduğunu bulur ve doğrudan garaja yönelirdi.

Sessiz ol, başka bir şey yapma dedi kendi kendine. Belki de evde olmadığımı sanacaktır. Belki ev boş diye düşünecektir.

Sonra yerlerdeki kanlar geldi aklına. Tabanından sızan kanların bıraktığı izler.

Ayak seslerini duyabiliyordu şimdi. Mutfağa kadar giden kan izlerini takip ederek parkede ilerleyen adımların sesleri.

Koridor boyunca bir ileri bir geri uzanan bir sürü kan lekesi.

İzleri takip edip sonunda garaja girdiğini anlayacaktı Maura'nın.

Aklına Fare Kadın'ın öldürülüşü ve göğsüne yayılmış parlak saçmalar geldi.

Bakır kaplamalı Glaser mermilerin insan vücudunda yaptığı tahribatın izlerini, kurşun saçmasının iç organlarda patlayışını düşündü. Damarların parçalanmasını, kanın göğüs boşluğunun içine hücum edişini düşündü.

Koşup derhal evden dışarı çık.

Peki sonra ne yapacaktı ki? Komşulardan yardım mı isteyecekti çığlık atıp?

Kapıları mı tekmeleyecekti? Bu akşam kimin evde olup olmadığını dahi bilmiyordu.

Adımlar gittikçe yaklaşıyordu.

Ya şimdi, ya asla.

Yandaki kapıya doğru koştu. İtip açtığında dondurucu bir hava karşıladı Maura'yı. Bahçeye doğru fırladı. Çıplak ayakları baldırlarına kadar buz gibi kara batmış, kımıldayamadığı için dönüp kapıyı kapatamamıştı.

Kapıyı açık bırakıp karda debelene debelene bahçe kapısına doğru gitti ve soğuktan buz tutmuş sürgüyü birden hızla çekti. Cep telefonu, birikmiş

kardan dolayı açmakta zorlandığı kapıyı iterken elinden kurtulup yere devrildi. Sonunda kapıyı açmayı başarıp kendini sokağa attı.

Evlerin hiçbirinde ışık yoktu.

Çıplak ayaklarıyla kara bata çıka koşmaya başladı. Tam kaldırıma ulaşmıştı ki kendisini takip eden adamın da dışarı çıkabilmek için bahçe kapısına asıldığını fark etti.

Lanet olası kaldırımda saklanacak tek bir yer yoktu. Yön değiştirip Bay Telushkin'in evinin önündeki bahçeye doğru döndü. Ama kar buraya daha fazla toplanmış neredeyse dizlerine kadar çıkmıştı. İlerlemek için çok daha fazla mücadele etmek zorundaydı şimdi. Ayağı uyuşmuş, bacakları soğuktan tutmaz olmuştu. Ay ışığının kar üzerine yansımasıyla birlikte acımasız bembeyaz bir kar denizinin oltasında simsiyah bir figür olarak çok kolay bir hedef haline gelmişti. Her tökezleyişinde adamın kendisine doğru nişan alıp almadığını merak ediyordu.

Neredeyse bacağının bütününü içine alacak kadar derin bir kar birikintisinin içine düştü. Kar girmişti ağzının içine. Dizlerinin üzerine doğruldu ve hızla emeklemeye başladı pes etmeyi, ölümü kabullenmeyi reddedercesine. Artık hiç hissetmediği bacaklarıyla öne doğru yol açmaya çabaladı. Bir yandan da ona doğru gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Adam Maura'yı öldürmek üzere ilerliyordu.

Birden bir ışık karanlığı delip geçti.

Maura kafasını kaldırdığında bir çift ışığın yaklaştığını gördü. Bunlar bir arabanın farlarıydı.

Bu araba senin tek şansın Maura.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak doğruldu ve caddeye doğru koşmaya başladı. Bir yandan haykırarak kollarını sallıyordu.

Araba patinaj yaparak aniden önünde durdu. Şoförü derhal çıktı içinden. Uzun boylu, heybetli biri beyaz bulutların arasından ona doğru geliyordu.

Gelene dikkatlice baktı Maura. Yavaşça geri çekilmeye başladı sonra.

Bu Peder Brophy'ydi..

"Tamam, tamam," diye mırıldandı peder. "Her şey yolunda."

Maura dönüp evine doğru baktı ama kimseyi göremedi. Nerede? Nereye kayboldu birden?

Onlara doğru gelen iki araba daha vardı. Maura polis arabasının yanıp sönen mavi lambasını fark etti ve yerini işaret etmek için ellerini kaldırdı. Bir yandan da ona doğru yürüyen iki kişinin kim olduklarını çıkartmaya çalışıyordu. "Doktor? İyi misin?" Rizzoli'ydi seslenen.

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Peder Brophy.

"Sutcliffe nerede?"

"Onu görmedim."

"Eve bakın," dedi Maura. "O benim evdeydi."

"Peder, onu arabanıza alın ve yanından ayrılmayın," dedi Rizzoli.

Maura hâlâ yerinden kımıldayamamıştı. Peder Brophy ona yaklaşırken öylece

donup kalmıştı. Peder üzerindeki paltoyu çıkartıp Maura'nın omuzlarına sardıktan sonra arabanın ön koltuğuna oturmasında yardımcı oldu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Maura. "Ne işiniz var burada?"

"Şist. Önce biraz ısının."

Peder arabaya binip şoför koltuğuna, Maura'nın yanma oturdu. Arabanın klimasından gelen hava dizlerine sonra da yüzüne doğru sıcak sıcak eserken içini iyice ısıtmak için daha sıkı sarıldı üzerindeki paltoya. Soğuktan çenesi sürekli titrediği için konuşamıyordu.

Yan aynadan bir sürü tanımadığı insanın caddede hareket halinde olduğunu gördü. Ön kapıya yaklaşan Barry Frost'u tanımıştı hemen. Rizzoli ve bir devriye polisi ellerinde tabancalar evin yan kapısına doğru yürüyorlardı yavaşça.

Peder Brophy'ye doğru döndü. Her ne kadar yüz ifadesinden bir şey çıkartamamış olsa da omuzlarına sardığı paltosu kadar sıcak duygularla kendisine

baktığını biliyordu. "Nereden bildiniz?" diye fısıldadı.

"Size telefonla ulaşamayınca Dedektif Rizzoli'yi aradım." Peder Maura'nın elini avuçlarının içine aldı. Öyle sıcak bir dokunuşu vardı ki, Maura gözyaşlarına hakim olamamıştı. Peder Maura'nın ellerini dudaklarına götürüp yavaşça öperken birden kafasını caddeye doğru çevirip tam karşıya doğru bakmaya başladı Maura.

Maura gözlerini kırpıştırıp daha dikkatli baktı caddeye. Gördükleri karşısında dehşete düşmüştü. Birkaç kişi oradan oraya koşuşturup duruyordu. Sürekli yanıp sönen mavi ışıklar arasından yolun kenarından çıkıveren Rizzoli'yi görebilmişti hayal meyal. Frost elinde silahla polis arabasının arkasına çömelmişti.

Neden bize doğru yaklaşıyorlar? Bizim bilmediğimiz neyi biliyor bunlar?

"Kapıları kilitle,"

"Ne?" dedi Brophy şaşkın şaşkın ona bakarak.

"Kapıları kilitle diyorum!"

Rizzoli onlara bakıp haykırıyordu. Uyarmak istiyordu onları.

O burada. Arabanın arkasına saklanmış!

Maura yan tarafa dönüp deli gibi tırmalamaya başladı kapıyı, zira karanlıkta bir türlü kilidi bulamıyordu.

Matthew Sutcliffe'in gölgesi beliriverdi camın dışında. Kapı birden açılıp içeri buz gibi hava girdiğinde Maura korkarak koltuğa yapıştı.

"Dışarı çıkın peder," dedi Sutcliffe.

Rahip çok sakindi. Yavaşça "Anahtarlar kontağın üzerinde. Arabayı alıp bizi bırak Dr. Sutcliffe."

"Yo hayır, arabayı değil sadece onu istiyorum."

"O çıkmadan ben de çıkmam."

"Defolup çıkın şu arabadan peder!"

Maura'nın saçları kardan ıslanıp bukle bukle olmuştu. Şu anda bir silah dayanmıştı tam şakağına. "Lütfen," diye fısıldadı Brophy'ye. "Lütfen dediğini yapın. Hemen şimdi."

"Tamam," dedi Brophy panik halinde. "Yapacağım. Dışarı çıkıyorum..." İterek kapıyı açtı ve dışarı adımını attı.

"Direksiyona geç," dedi Sutcliffe Maura'ya.

Maura titreye titreye vites kutusunun üzerinden atlayıp şoför mahalline oturdu. Yana baktı. Brophy hâlâ arabanın dışında ayakta durup çaresizce Maura'yı izliyordu. Rizzoli çekilmesi için seslendiyse de hareket etmedi. Sanki felç geçirmiş gibiydi.

"Haydi sür bakalım," dedi Sutcliffe.

Maura vitesi geçirip el frenini indirdi. Çıplak ayağım gaz pedalına bastırdı ve sonra yeniden kaldırdı.

"Beni öldüremezsin," dedi. Soğukkanlı Dr. Isles kontrolü eline almıştı yine. "Etrafımız polis dolu. Beni rehine aldın. Bana muhtaçsın. Bu arabanın gitmesi için bana ihtiyacın var."

Birkaç saniye geçti. Maura'ya göre hiç sonu gelmeyecekmiş gibiydi.

Nefesini tutmuş bekliyordu. Sutcliffe silahını Maura'nın başından çekip kalçasına bastırdı sıkı sıkı.

"Arabayı sürmek için sol bacağına ihtiyacın yok. Bence dizlerin yerinde kalsın, sonra yazık olur."

"Peki tamam," deyip yutkundu Maura.

"O zaman gidiyoruz."

Gaza bastı Maura.

Araba yavaşça ilerlemeye başladı. Frost'un arkasında silahıyla çömelmiş

olduğu arabanın önünden geçtiler. Önlerinde kapkaranlık bir cadde uzanıyordu şimdi. Araba ilerlemeye devam etti.

Maura birden dikiz aynasından Peder Brophy'nin arkalarından koşturduğunu gördü

Dönen mavi polis arabası ışıklarından dolayı kırpıntılı bir görüntüsü vardı bu koşuş sahnesinin. Sutcliffe'in kapısını kavradı ve aniden kendine doğru çekti. Elini içeri atıp Sutcliffe'in koluna yapıştı ve dışarı çekmeye çalıştı.

Silahın aniden patlamasıyla rahip gerisin geri düştü.

Maura kapısını itip açtıktan sonra kendini hâlâ hareket halindeki arabadan dışarı attı.

Üzeri buz tutmuş yaya kaldırımına düşerken başı yere çarpmadan önce beyaz ışıklar çaktı beyninde.

Bir an için hiç hareket edemedi. Soğuk ve karanlıkta hiç acı duymadan hiç korku duymadan öylece kımıldamadan yattı bir süre. Tüy gibi karları yüzüne doğru üfleyen rüzgârı hissedebiliyordu sadece. Uzaklardan birinin kendisine seslendiğini duydu.

Ses yükseldi, yakınlaştı.

"Doktor? Doktor?"

Maura gözlerini açtığında Rizzoli'nin el fenerinin ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Başını çevirdiğinde arabanın on on beş metre ötedeki bir ağaca taslamış olduğunu gördü. Sutcliffe elleri arkadan kelepçelenmiş bir şekilde yerde yüzüstü yatıyor, ayağa kalkabilmek için debeleniyordu.

"Peder Brophy," diye mırıldandı. "Peder Brophy nerede?"

"Ambulans yolda."

Maura yavaşça doğrulup yolun aşağısına baktı. Frost yerde yatan pederin üzerine eğilmişti. Hayır diye geçirdi aklından. Hayır olamaz.

"Henüz kalkacak durumda değilsin," dedi Rizzoli onu sakinleştirmeye çalışarak.

Ama Maura ileri atılıp zorla ayağa kalktı. Bacakları titriyor, kalbi son sürat atıyordu. Brophy'ye doğru yalpalaya yalpalaya yürürken yoldaki buzlar korkunç acı veriyordu çıplak ayaklarına.

Frost, Maura yaklaşırken başını yukarı kaldırdı. "Göğsünden vurulmuş," dedi yavaşça. Maura pederin yanına dizlerinin üzerine çöküp gömleğini sıyırdığında kurşunun isabet ettiği yeri gördü. Göğüsün içine sıkışmış havanın çıkardığı o hiç de hayra alamet olmayan uğursuz sesi duydu. Elini yaranın üzerine bastırıp ılık kanı ve yapışkan eti hissetti. Peder soğuktan titriyordu. Rüzgâr caddeyi yalıyor, bir yılanın zehirli dişleri gibi vücudunu

ısınıyordu. Ve benim de üzerimde senin palton var peder dedi içinden Maura. Bana ısınmam için verdiğin palton.

Rüzgârın uğultuları arasından yaklaşan ambulansın sirenini duydu.

Pederin gözleri boş boş bakıyordu. Artık bilincini kaybetmeye başlamıştı. "Benimle kal Daniel," dedi Maura. "Beni duyuyor musun?" Sesi gittikçe cılızlaşıyordu. "Gayret et. Yaşayacaksın." Öne doğru uzandı Maura. Kulağına bir şeyler fısıldamak için yaklaştığında pederin yüzüne gözyaşları damlamıştı. "Lütfen. Lütfen benim için yap Daniel. Yaşaman lazım. Yaşaman lazım..."

YİRMİ ÜÇ

Hastanenin bekleme odasındaki TV açıktı ve yine CNN'i gösteriyordu.

Maura bandajlı ayağını bir sandalyenin üzerine kaldırmış tek bir kelimesini bile anlamadan öylece boş boş ekranın altından geçen haberlere bakıyordu sabit bir şekilde. Üzerinde yün bir kazak ve fitilli kadifeden pantolon olmasına rağmen hâlâ doğru dürüst ısınamamıştı ve bundan sonraki hayatında da hep üşüyecekmiş gibi hissediyordu kendini. Dört saat oldu diye düşündü. Peder tam dört saattir ameliyat masasındaydı. Eline baktı. Daniel Brophy'nin kanı hâlâ tırnaklarının içindeydi. Hâlâ kalp atışlarım hissedebiliyordu avuçlarının içinde. Merminin verdiği tahribatı görmek için röntgenlere bakmasına gerek yoktu. Mavi uçlu Glaser'in Fare Kadın'ın göğsünde yaptığı tahribatı ve o sırada cerrahları çok zor bir durumla karşı karşıya olduklarını çok iyi biliyordu.

Patlayan bir şarapnel tarafından parçalanan bir akciğer. On on beş değişik damar yoluyla içeri hücum eden kan.

Kanamayı gördüklerinde ameliyat odasındakileri saran panik hali.

Odaya elinde bir fincan kahve ve cep telefonuyla giren Rizzoli'ye baktı kafasını kaldırıp. "Telefonunu bahçe kapısında yerde bulduk," dedi Maura'ya uzatarak. "Sana kahve getirdim. İç şunu."

Maura kahvesinden bir yudum aldı. Çok tatlıydı ama bu gece iyi gelmişti bu ona.

Yorgun ve yaralı bedenine her türlü enerji kaynağı iyi geliyordu.

"Ne yapabilirim senin için?" diye sordu Rizzoli. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet." Maura kafasını baktığı kahve fincanından kaldırdı. "Senden bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Sana her zaman açık oldum doktor. Bunu biliyorsun."

"O zaman bana Victor'un bu cinayetle ilgisi olmadığını söyle."

"Onun bu cinayetle ilgisi yok."

"Kesinlikle emin misiniz?"

"Evet. Kesinlikle eminiz. Eski kocan aşağılık herifin teki olabilir. Sana yalan söylemiş olabilir ama kimseyi öldürmediğinden adım gibi eminim."

Maura oturduğu koltuğun arkasına iyice dayanıp içini çekti. Üzerinden duman tüten kahvesine bakıp sordu. "Peki Matthew Sutcliffe? O bir doktor mu gerçekten?"

"Evet. Vermont Üniversitesi Tıp bölümünden mezun olmuş. Boston'da dahiliye uzmanı olarak çalışıyor. Ne kadar garip değil mi doktor? Eğer adının önünde doktor unvanı varsa insanlar sana kim olduğuna bakmadan hürmet gösteriyorlar. Bir hastaneye istediğin hastanın kaydını yaptırabiliyorsun ve kimse sana bir şey sormuyor. Hastaneyi arayıp ve ben hastanın akrabasıyım diye yalan söyleyip durumunu sorduğunda da kimse bu kim acaba diye üzerinde durmuyor.

"Para karşılığında mı öldürmüş bu insanları peki?"

"Octagon'un ona para verip vermediğini bilmiyoruz. Aslında şirketin bu cinayetlerle ilgisi olmadığını düşünüyoruz. Sutcliffe bu cinayeti kendi özel sebeplerinden dolayı da işlemiş olabilir."

"Ne gibi özel sebepler?"

"Kendini korumak için. Hindistan'da olanların üzerini örtmek için."

Maura'nın şaşkın şaşkın kendisine baktığını görünce daha çok detay verme gereği duydu Rizzoli. "Octagon en sonunda Hindistan'daki fabrikalarında çalışan elemanların listesini geçebildi bize. Listede fabrika doktorunun da ismi vardı."

"O muymuş?"

Rizzoli başını salladı. "Evet. Matthew Sutcliffe'miş."

Maura TV'ye baktı yeniden. Ama kafası ekranda gördüklerinde değil ölülerin yakıldığı odun yığınlarında, vahşice kınlan kafataslarındaydı. Eriyen insan etleri gördüğü kabusu hatırladı. Hâlâ kımıldayan, alevlerin içinde kıvranan bedenleri gördüğü kabusu.

"Bhopal'de altı bin kişi öldü," dedi.

Rizzoli başını salladı.

"Ama ertesi sabah yüz binlerce kişi de hâlâ hayattaydı." Maura Rizzoli'ye baktı.

"Bara'dan kurtulanlar nerede peki? Bence Fare Kadın tek değildi."

"Peki diyelim ki o tek değil. Diğerlerine ne olmuştur ki?"

Birbirlerine baktılar. İkisi de şimdi artık Sutcliffe'in çaresiz bir şekilde neyi saklamak istediğini çok iyi anlamışlardı. Kazayı değil, kaza sonrasında olanları saklamak istiyordu o. Ve de kaza sonrasında oynadığı rolü. O gece zehir yüklü bulutların köye çökmesinden sonra Sutcliffe'in yaşamış olduğu dehşeti düşündü Maura. Bir sürü aile son nefeslerini yataklarında vermişlerdi. Evlerinden dışarı çıkmaya çalışan insanlar can çekişerek oldukları yerde oluvermişlerdi. Ve tahribatın derecesini değerlendirmek için gönderilen ilk kişi fabrika doktoruydu büyük ihtimalle. Belki kurbanların bazılarının hâlâ

hayatta olduğunu ancak ölüler yakılmaya başlandığında fark etmişti. Belki bir inilti duymuştu. Belki bir organın aniden hafifçe kımıldadığını görmüştü.

Ölülerin kokuları birbirine karışır, küller havaya uçuşurken hâlâ yaşayan insanlara panik halinde bakmış ama sonra artık dönüşü olmadığı için sonuna kadar gitmişlerdi.

Sen insanlardan bunu saklamak istedin. İnsanların öğrenmesini istemediğin tek bir şey vardı: Canlılara yaptığın ihanet. Onlara yaptığın zulüm.

"Neden saldırdı sana bu akşam?" diye sordu Rizzoli.

Maura başını salladı. "Bilmiyorum."

"Ama onu hastanede görüp konuşmuştun. Neler oldu anlatsana."

Maura, Sutcliffe'le olan konuşmalarım düşündü. Ursula'ya bakıp otopsi hakkında konuşmuşlardı. Laboratuvar testleri ve neden öldüğüne dair detaylar hakkında.

Ve alerji testleri hakkında tabii.

"Sanırım otopsiden sonra bazı cevaplar olur elimizde," dedi Maura.

"Peki ne bulmayı bekliyorsun?"

"Kalbinin neden durduğunu öğreneceğiz. O gece oradaydın. Bana komaya girmeden önce birden paniğe kapıldığını, sanki bir şeyden korktuğunu söylemiştin."

"Çünkü Sutcliffe oradaydı ve katilini tanıdı."

Maura başını salladı. "Ursula başına ne geleceğini biliyordu tabii. Ve boğazına sokulmuş bir tüp varken konuşamıyordu. Çok koma hali gördüm. Nasıl olduğunu bilirim. Odaya sürüyle insan girip çıkar. Bir sürü karmaşa. Yarım düzine ilaç birbiriyle karıştırılıp hastaya verilir." Durdu bir an. "Ursula'nın pensiline alerjisi vardı."

"İlaç verilirken ekranda alerjisi olduğu görünecekti tabii."

"Sutcliffe'in bunu bilmesi gerekiyordu. Ve test için sadece ben ısrar ettim."

"Dedektif Rizzoli?"

Ameliyat odasında görevli bir hemşirenin kapıda durduğunu gördüler.

"Dr. Demetrios size her şeyin yolunda gittiğini söylememi istedi. Şu anda dikiş atıyorlar. Hasta bir saate kadar yoğun bakıma kaldırılacak."

"Dr. Isles hastayı görmek için bekliyor burada."

"Uzun bir süre kimse gidemez yanına. Bir süre entübe edilecek.

Yatıştırıcıların etkisi altında olacak. Bence gün içinde daha geç bir saatte gelseniz daha iyi olur. Belki öğleden sonra."

Maura başını sallayıp yavaşça ayağını sandalyeden indirdi.

"Seni eve ben bırakacağım," dedi Rizzoli.

Maura evine girerken şafak yeni söküyordu. Yerde bıraktığı kan izlerine, bir gece önce çektiği işkencenin kanıtlarına baktı. Evin her tarafını kirletilmiş hissediyordu. Bu yüzden buranın hâlâ kendi evi olduğunu ve bu duvarların içinde korkuya yer olmadığını kendi kendine kanıtlamak istercesine bütün odalara girip şöyle bir baktı. Mutfağa girdi ve içeri soğuk girmesin diye kırık camın derhal kapatıldığını gördü.

Bunun için talimat veren Jane'di hiç şüphesiz.

Bir yerde bir telefon çalıyordu.

Duvardaki ahizeyi alıp kulağına götürdü. Ses gelmiyordu telefondan.

Demek hat onarılmamıştı hâlâ.

Cep telefonum diye düşündü.

Çantasını bıraktığı oturma odasına gitti. Tam telefonu eline almıştı ki çağrı sesi kesildi. Bırakılan mesajı dinlemek için kodu girdi.

Victor'du arayan. Serseme dönmüştü bir an sesini duyunca. Koltuğa yığılıp mesajı dinlemeye başladı.

"Biliyorum saat çok erken. Ve sen büyük ihtimalle neden seni dinlemek zorundayım ki diye geçiriyorsun kafandan... yani bunca şeyden sonra. Ama şimdi artık her şey o kadar açık ki. Biliyorum bundan hiçbir kazancım olmayacak. Yani belki bana inanmayacaksın ama seni çok özlüyorum Maura. Belki yeniden başlayabiliriz her şeye. Belki her şeyi düzeltebiliriz. Bir şans daha verebiliriz birbirimize. Bana bir şans ver olur mu? Lütfen bana bir şans ver." Telefonu sıkı sıkı tutmaktan elleri uyuşmuş bir şekilde uzun bir süre koltukta oturup boş şömineyi seyretti. Bazen ateşi yeniden canlandırmak imkânsızdır diye düşündü. Kül olarak kalması bazen daha hayırlıdır.

Telefonunu çantasına atıp ayağa kalktı. Bir an önce yerdeki kan izlerini temizlemeliydi.

Saat ona gelirken güneş çoktan bulutların arasından kendini göstermeye başlamıştı bile.

Arabayla evine giderken yeni yağan karın parlak yansıması yüzünden gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı Rizzoli. Caddeler sakin, kaldırımlar bembeyaz ve dümdüzdü. Bu Noel sabahında kendini baştan aşağı yenilenmiş hissediyordu. Kafasındaki bütün şüphelerden temizlenmiş.

Karnına dokundu: İşte yine başbaşayız ufaklık. Sadece sen ve ben.

Arabayı apartmanın önüne park edip dışarı çıktı. Bir an soğuk ama güneşli kaldırımda durup mis gibi havayı içine çekti derin derin.

"Mutlu Noel'ler Jane."

Hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı. Kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Yavaşça döndü.

Gabriel Dean apartmanın girişinde ayakta duruyordu. Rizzoli onun kendisine doğru yürüdüğünü gördü ama ağzım açıp tek kelime söyleyemedi. Bir zamanlar o birbirlerine çok yakınlaşmış adam ve kadın gitmiş, yerini dilleri düğümlenmiş iki yabancı almıştı şimdi.

"Washington'da olduğunu sanıyordum," diyebildi sonunda Rizzoli.

"İki saat önce indim uçaktan. İlk uçağa atlayıp geldim." Durdu bir an. "Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi yavaşça.

"Ya işte öyle," deyip omuzunu silkti Rizzoli. "Bilmek isteyebileceğinden emin değildim aslında."

"Neden bilmek istemeyecekmişim ki?"

"Bu durumunu güçleştirir de ondan."

"Hayatta insanların durumunu güçleştirecek bir sürü şey vardır. Güçlüklerle her karşılaştığımızda üstesinden gelmek için bir şeyler yaparız."

İşte tam Gabriel'lik bir tepki. Her ne kadar bu sefer üzerinde koyu renk bir pardösü olsa da o ilk tanıştıkları günkü gri takım elbiseli adamdı karşısında duran. Haddinden fazla soğukkanlı ve bağımsızlığına oldukça düşkün. "Ne zamandan beri biliyorsun?" diye sordu Gabriel.

"Birkaç gün öncesine kadar emin değildim. Şu testlerden alıp öğrendim.

Aslında birkaç haftadır şüpheleniyordum."

"Neden bu kadar uzun bekledin bana söylemek için?"

"Aslında sana hiç söylemeyecektim. Çünkü aldırmayı düşünüyordum."

"Neden aldıracaktın ki?"

Güldü Rizzoli. "Bir kere çocuklarla hiç geçinemem. Biri bana bir bebek uzatsın ne yapacağımı, nasıl tutacağımı bilemem. Gazı mı çıkartılacak? Altı mı değiştirilecek? Asla bilemem. Evde tek başıma nasıl bakacaktım ki çocuğa?" "Polislerin çocuksuzluk yemini ettiklerini bilmezdim."

"Ama çok zor bence. Diğer annelere baktığımda nasıl yapıyorlar anlamıyorum. Ben nasıl yaparım bilemedim." Ağzından bir miktar buhar çıkartıp dikleşti. "Ama en azından ailemle aynı şehirde oturuyoruz. Eminim annem seve seve bebeğe bakacaktır. Hem bak buradan iki üç sokak ötede bir anaokulu da var. Gidip kaç yaşından itibaren aldıklarını soracağım."

"Demek hepsi bu kadar. Sen bütün planlarını yapmışsın bile."

"Hemen hemen evet."

"Bebeğimize bakacak insanları bile ayarlayıvermişsin."

Bebeğimiz dedi. Bizim bebeğimiz dedi. Rizzoli yutkunup içinde büyüyen canlıyı düşündü. Bir parçası Gabriel'e ait olan canlıyı.

"Ama hâlâ planlamadığım birkaç detay daha var."

Gabriel karşısında dimdik duruyor, hâlâ o gri takım elbiseli adamı oynuyordu. Ama konuşmaya başladığında sesinde hafif bir öfke hissetti Rizzoli. "Peki ben kimim sence?" diye sordu. "Bütün planlarını yapmışsın ama bir kere bile benim adım geçmedi bu planlarında. Aslında hiç de şaşırmadım."

Rizzoli başını salladı. "Neden rahatsız oldun?"

"Hep aynı hikâye Jane. Hep aynı hikâyeyi anlatıp duruyorsun. Rizzoli kendi hayatını kendisi yönetir. Üzerindeki zırhı korur onu. Kimin bir erkeğe ihtiyacı var ki? Değil mi Jane? Senin asla bir erkeğe ihtiyacın olmaz değil mi?"

"Ne diyebilirim ki sana? Lütfen... lütfen kurtar beni mi diyeyim? Bu bebeği başımda bir erkek olmadan büyütemez miyim ben?"

"Yo hayır. Tabii ki büyütebilirsin. Canın çıksa dahi inatla kendi kendine büyütmeye devam edersin."

"Peki sana ne söylememi istiyorsun ki?"

"Bir seçim yapmalısın."

"Ben seçimimi yaptım. Çocuğu doğuracağım." Rizzoli karlara hiddetle basarak yürümeye başladı.

Gabriel koluna yapıştı. "Ben bebekten bahsetmiyorum. Ben bizden bahsediyorum." Durdu ve devam etti. "Beni seç Jane," dedi yavaşça.

Rizzoli yüzünü Gabriel'e döndürdü. "Bu ne demek şimdi?"

"Birlikte yapabiliriz demek. Bırak zırhından içeri gireyim demek. Başka yolu yok bunun. Bırak ben seni inciteyim, bırakayım sen beni incit."

"Harika. Sonunda da kan revan içinde kalalım değil mi?"

"Ya da birbirimize güven duyalım."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Birbirimizi bir bebek yapabilecek kadar tanıyoruz."

Yanaklarına ateş basmıştı Rizzoli'nin. Birden yüzüne bakamaz oldu Gabriel'in. Başını eğip yerdeki karları seyretmeye başladı.

"Sana bu zor işin üstesinden gelebileceğimiz konusunda garanti veremem," dedi Gabriel. "Hatta ben Washington'da sen buradayken nasıl yaparız bilemiyorum." Durdu. "Ama açık olacağım Jane. Bazen gerçekten de kaltağın teki olabiliyorsun."

Jane bir kahkaha attı. Elinin tersiyle gözlerindeki yaşları sildi.

"Biliyorum. Tanrım biliyorum."

"Ama diğer zamanlarda..." Gabriel ona doğru uzanıp yüzüne dokundu.

"Diğer zamanlarda... "

Diğer zamanlarda diye düşündü Rizzoli. Beni olduğum gibi görüyorsun.

Ve bu beni korkutuyor. Yo yo hayır yanlış söyledim. Beni dehşete düşürüyor. Belki de bu şimdiye kadar yaptığım en cesurca hareket olacak.

Sonunda kafasını kaldırıp Gabriel'e baktı. Derin bir nefes aldı ve:

"Sanırım seni seviyorum," dedi.

YİRMİ DÖRT

Üç Ay Sonra

Maura St. Anthony kilisesinin ikinci sırasında oturmuş bir yandan çocukluk günlerini düşünerek orgun sesini dinliyordu. Anne babasıyla gittiği pazar ayinleri gelmişti aklına. Nasıl da poposu acırdı o sert sıralarda oturduktan sonra yarım saat boyunca. Rahat edebilmek için durmadan kımıldanıp durur, sonunda babası kaldırıp onu kucağına alırdı. Koruyucu iki kolun arasındaki o yer hayattaki en rahat koltuktu onun için. Vitraylara baktığında ürperirdi. Bir kazığa bağlanmış Jeanne D'Arc. Haçtaki İsa. Cellatlara boyun eğmiş azizler. Ve inanç, iman için dökülen kanlar. Oluk oluk akan kanlar.

Bugün kilise o kadar ürkütücü gelmemişti Maura'ya. Orgda neşeli bir müzik çalıyordu. Koridorlar pembe çiçekli çelenklerle süslenmişti. Çocuklar mutlu bir şekilde anne babalarının dizlerinde oturuyorlar, hiç de vitraylardaki desenlerden etkilenmişe benzemiyorlardı.

Org Beethoven'nın Neşeye Şarkı'sını çalmaya başladı.

Koridorun ucundan açık gri takım giymiş iki nedime göründü. Maura kızların Boston polis departmanında görevli iki memur olduklarını biliyordu. Kilise sıraları polisle doluydu bugün. Arkasına baktığında Barry Frost ve Dedektif Sleeper'ı gördü. İkisi de çok rahat ve mutlu gözüküyorlardı. Aslında polisler ve aileleri bir meslektaşlarının cenaze merasimi için gelirlerdi kiliseye genelde.

Ama bugün herkes güleç, herkes çok şık ve rengarenkti.

Ve Jane geliyordu şimdi babasının koluna girmiş. Hayatında ilk defa saçlarına fon çekilmiş, arkada şık bir topuz yapılmıştı. Beyaz saten pantolon takımının üzerine büyük gelen ceketi şişmiş göbeğini gizleyememişti. Maura'nın hizasına geldiklerinde bakışları bir an kilitlendi. Gözleri Maura'ya bunu yaptığıma inanabiliyor musun? diye soruyordu adeta.

Sonra bakışlarını haça döndürdü.

Gabriel'e doğru.

Bazen diye düşündü Maura. Bazen yıldızlar hizaya gelir, Tanrılar sana gülümser ve onca kavga gürültüden sonra kazanan aşk olur. Sadece bir şans tanınmasını ister kendine. Tek umudu bir şanstır. Ne bir garanti, ne de bir belirlilik. Gabriel'in Jane'in elini tutmasını seyretti. Sonra ikisi de yüzlerini

haça doğru döndüler. Bugün birleşiyorlardı artık ama tabii ki önlerinde havalarda öfkeli sözcüklerin uçuşacağı, ya da küskünlüklerinin bütün ev halkını tedirgin edeceği günler olacaktı. Tek kanatlı bir kuşun kanat çırpması gibi aşkın ibresinin aşağı indiği günler. Jane'in ani öfke nöbetlerinin ve Gabriel'in oldukça rahat mizacının onları kendi köşelerine fırlatacağı ve ikisinin de bu köşelerde birlikteliklerinin hikmetini düşünüp duracağı günler.

Sonra yeniden bugün gibi mutlu geçirecekleri günler. Harika ve mükemmel günler.

Maura St. Anthony kilisesinin merdivenlerinden inerken akşamüstü olmuştu. Güneş ışıldıyor ve uzun zamandır ilk defa havada az biraz sıcaklık hissediyordu. İşte baharın ilk belirtileri diye düşündü. Şehrin kokularını içeri doldurmak için arabayı sürerken camlan indirdi. Ama bu sefer evine değil, Jamaica Plain'e yakın bir yere, Nur'lu Meryem Ana Kilisesi'nin bulunduğu mahalleye gidiyordu. Büyük masif kapıdan girdi. İçerisi loş ve sessizdi. Vitraylardan güneş ışığı süzülüyordu içeri hafifçe. Ön sırada dua eden sadece iki kadın vardı.

Maura yavaşça girintiye doğru yaklaştı. Üç kadın için üç ayrı mum yaktı.

Biri Rahibe Ursula, biri Rahibe Camille ve biri de adını asla öğrenemeyeceği yüzü olmayan kadın için. Ne cennete ne de cehenneme inanırdı. Hatta ruhların ölümsüz olduğuna inanıp inanmadığından bile emin değildi. Ama yine de bu tapınakta onlar için üç mum yakıp ruhları için dua etmek rahatlatmıştı onu. Zira o birini anmanın gücüne inananlardandı. Sadece unutulan insanlar ölü sayılırdı onun için.

Oradan uzaklaşırken Peder Brophy'nin iki kadının yanında durduğunu ve onlara rahatlatıcı sözler fısıldadığını gördü. Peder başını kaldırdı. Güneşin son ışıklan pencerelerden süzülürken bakışları birbirini buldu. Bir an için nerede olduklarını unutmuş gibiydiler. Ve kim olduklarını.

Elveda demek için elini kaldırdı Maura.

Sonra da kiliseden çıkıp kendi dünyasına geri döndü.

Son...